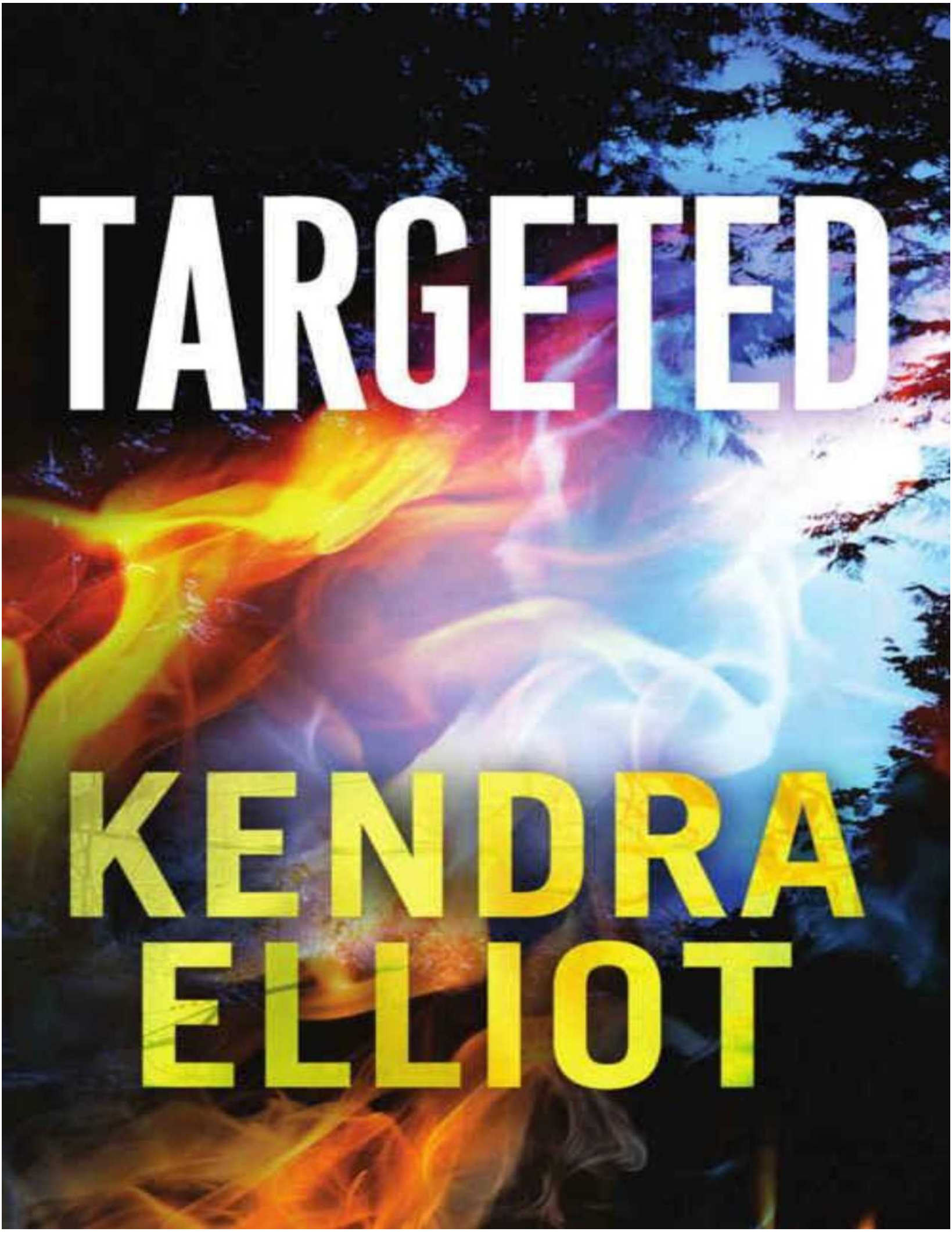
TARGETED
KENDRA
ELLIOT

Kendra Elliot

Seria: Callahan & McLane # 4

Ţintit

Titlu original:

Targeted

Traducerede
Julliet Attoh

Capitolul 1

Mirosul morţii i-a intrat în nas.

Mason Callahan a adulmecat din nou, dar mirosul a dispărut în aerul rece al dimineţii.

Ieşise pe micuţa verandă din faţa cabanei izolate, sorbindu-şi cafeaua şi privind ceaţa joasă care se strecura încet printre brazii înalţi, înainte ca mirosul să ajungă la el. Înăuntru, ceilalţi patru bărbaţi încă dormeau; mai multe sforăituri răsunau din dormitoare.

Era a treia zi a evadării lor. După ani de zile în care vorbiseră despre o cursă de pescuit în largul coastei Oregonului, în sfârşit reuşiseră. A fost nevoie de nişte aranjamente majore pentru a le repartiza celor cinci detectivi aceeaşi săptămână de vacanţă, dar a meritat. Excursia de ieri, de 15 mile cu barca pe ocean, le adusese mai mult cod roşu mare decât ar fi putut mânca într-un deceniu.

A ridicat din umeri, a coborât de pe verandă şi le-a înconjurat maşinile, verificând automat semnele de spargere sau de aer lipsă în cauciucuri. S-a îndreptat spre pădure, căutând sursa scurtului miros rânced, dar a simţit doar pinul proaspăt, aproape mascând mirosul slab de ocean. Două corzi de lemne tăiate, stivuite cu grijă, se aflau într-o magazie de lemn cu trei laturi. Grupul făcuse un foc în soba de lemne noaptea trecută, simţind răcoarea coastei care nu se mutase în văi. Iarna se apropia, dar locuitorii din Portland avuseseră parte de o lungă vară indiană care ocolise coasta. Mason a decis să aducă un braţ de lemne şi să aprindă soba înainte ca

ceilalţi bărbaţi să se trezească. Îşi echilibră cafeaua pe grămada de lemne şi începu să-şi încarce braţele.

Moartea îi atinse din nou nasul.

Nimic altceva nu mirosea ca moartea. Amărui şi putred şi urât.

A încremenit şi apoi a adulmecat grămada din braţe. *Nu e lemnul.* S-a aplecat în faţă şi a adulmecat de-a lungul stivei de lemne. Mirosea a lemn şi a mucegai.

Cu adrenalina în creştere, Mason a aşezat în tăcere fiecare bucată de lemn la locul ei pe stiva perfectă. *Un animal mort trebuie să fie în apropiere.* A ascultat după zgomotul unui urs, al unei pume sau al unui alt prădător, dar tot ce a auzit a fost foşnetul liniştit al vântului în vârfurile înalte ale brazilor. A păşit încet spre partea din spate a magaziei de lemne, mâna atingându-i automat spaţiul gol de lângă el unde îşi purta de obicei arma, şi a văzut sursa mirosului.

A tras aer în piept, incapabil să se mişte. Faţa bărbatului era ascunsă de un înveliş cauciucat din care ieşiseră zeci de ţepi minusculi, dar Mason ştia că era mort. Nimeni nu putea supravieţui tăieturii largi şi crăpate care îi deschisese gâtul.

„Denny?”

Viziunea lui Mason s-a întunecat când a recunoscut cămaşa pe care Denny o purtase aseară la bar şi vârfurile mustăţii sale negre şi groase care ieşeau de sub acoperirea ciudată. Pământul părea să se clatine sub picioarele lui Mason, iar degetele îi amorţiseră.

Era cu siguranţă şeful lui.

Alarmele se declanşară în capul lui, în timp ce Mason se ghemui la pământ şi strâns la magazia de lemne, scanând zona.

Nimic.

A ascultat mai atent, căutând un sunet, orice sunet. Privirea îi sărea din umbră în umbră în pădure.

Tăcere.

Acceptând că era singur, s-a uitat lung la prietenul său, luptându-se cu dorinţa de a-i descoperi faţa, ştiind că nu putea deranja dovezile. Incapabil să se oprească, a întins un deget şi a atins dosul mâinii lui Denny.

Rece ca gheaţa.

La naiba.

Mason a dat încet înapoi după colţ, încercând să îşi aşeze picioarele acolo unde călcase înainte.

Vacanţa se terminase.

Cabana de vacanţă a lui Denny Schefte se afla adânc în pădure, la zece minute de Depoe Bay. Era ultima săptămână din octombrie, aşa că micul oraş pescăresc de coastă era liniştit. Spre deosebire de lunile de vară, când turiştii aglomerau şoseaua principală, căutând puncte de observaţie din care să facă fotografii cu oceanul, golful închis şi oraşul pitoresc.

Peşte şi cartofi prăjiţi, bomboane cu apă sărată şi kilometri întregi de trafic aglomerat formau amintirile lui Mason despre vechile sale călătorii pe coastă, împreună cu fiul şi fosta sa soţie. Această călătorie fusese diferită. Localnicii erau mai numeroşi decât turiştii, iar drumurile erau libere. Grupul lor fusese singurul străin din bar noaptea trecută. Au primit câteva priviri şi au avut parte de o întâlnire nepoliticoasă cu un beţiv. Mason dăduse vina pe Ray, cu cămăşile lui călcate şi mocasinii lui lustruiţi, pentru că subliniase faptul că erau turişti.

Oraşele de pe coasta Oregonului erau mai puţin bogate decât marile oraşe din vale. Asta nu era California. În cea mai mare parte a anului, pe coasta Oregonului era frig, vânt şi

gri, iar multe afaceri se luptau să supravieţuiască. Turismul era principala sursă de venit, dar sezonul era extrem de scurt. Mason nu se considera un snob; crescuse la o fermă din estul Oregonului rural, dar se obişnuise cu un Starbucks la fiecare colţ de stradă şi cu tacâmuri curate la restaurant. Ieri îşi cumpărase o ceaşcă de cafea de la tejgheaua de gustări din magazinul de pescuit. Probabil că nu fusese cea mai inteligentă mişcare a sa. Putea bea aproape orice ceaşcă de cafea neagră, dar aceea avusese un gust... ciudat.

Era ca şi cum ar fi cumpărat acea ceaşcă de cafea în altă viaţă; astăzi totul era diferit.

Stând lângă el în curtea cabanei lui Denny, Ray mormăi: „Cum se poate întâmpla asta?”

Mason l-a privit ştergându-şi ochii şi s-a uitat politicos în altă parte.

După ce se îndepărtase de cadavru, Mason îi trezise imediat pe ceilalţi trei bărbaţi din cabană. Nu fusese niciodată atât de uşurat să vadă chipul lui Ray. Tensiunea arterială îi crescuse brusc în timp ce bătea la uşa unui dormitor şi apoi la alta, speriat că va mai găsi cadavre. Partenerul său, Ray Lusco, şi detectivii Duff Morales şi Steve Hunsinger s-au dat jos din pat într-o fracţiune de secundă de la strigătele lui Mason la uşile lor. Fără să se frece la ochi sau să-şi întindă membrele. Toţi cei trei bărbaţi au fost instantaneu treji şi atenţi,
gata să reacţioneze.

Asta venea odată cu slujba.

Furia, şocul şi apoi tristeţea trecuseră prin ei la viteze diferite şi ameţitoare. Cei patru au raportat decesul, au studiat locul faptei, şi parcurseseră un perimetru rapid. Nu găsiseră niciun indiciu că o altă persoană s-ar fi aflat în apropierea cabanei. Acum stăteau la mică distanţă de

cadavru, aşteptând sosirea primilor poliţişti locali. Luaseră legătura cu localnicii, cu cel mai apropiat birou OSP şi cu şeful lui Denny. Mason voia să o sune pe Ava, dar aştepta, dorind să poată să-i spună logodnicei sale mai mult decât „Denny e mort”.

„A auzit ceva şi a părăsit cabana?” a întrebat Duff. „Sau pur şi simplu sa întâmplat să iasă afară?”

„La naiba”, a înjurat Steve. „Ar fi putut fi cineva în cabană? Să-l fi dus afară?”

Mason a scuturat din cap. „Am fi auzit. Denny e un tip mare. Nu există niciun semn de luptă nicăieri între aici şi camera lui. Nu sunt urme de zgârieturi, nu sunt urme de târâre în pământ. El a mers aici pe cont propriu.”

„Unde-i celularul lui?” A întrebat Ray.

„De obicei îl ţine în buzunarul cămăşii.” Mason s-a uitat înapoi la Denny. „E clar că nu e acolo acum. Nu l-am văzut când m-am uitat în camera lui, dar nu am căutat. Sună-l”, i-a spus el lui Ray.

Steve s-a întors în cabană pentru a asculta un ton de apel în timp ce Ray suna. „A intrat direct căsuţa vocală”, a spus Ray. Steve a alergat înapoi pe scări, clătinând din cap pentru a arăta că nu auzise niciun sunet înăuntru.

„Probabil a fost luat şi închis. Nu ar trebui să începem să ne jucăm cu ceva ce ar putea fi o probă”, a afirmat Mason. „Nu e treaba noastră să ne amestecăm în ancheta altcuiva.”

„Prostii. Aici este Denny”, a spus Steve. „Nu-i vom lăsa pe ţăranii locali să se ocupe de uciderea lui.”

„Nu o vor face”, a spus Mason cu o încredere forţată. „Uciderea unui căpitan al poliţiei de stat din Oregon? O vor transmite şerifului din Lincoln County, care probabil va suna la Crime Majore din Salem”, a adăugat el, referindu-se la biroul principal al OSP. În cazul în care comanda anchetei nu

se îndreaptă imediat în acea direcţie, el ar fi presat până ar fi făcut-o. Steve avea dreptate. Acest lucru nu putea fi lăsat în seama localnicilor.

„Ştie cineva numărul fostei sale soţii?” a întrebat Ray grupul.

Toată lumea a scuturat din cap. Mason nu-şi putea aminti numele femeii.

„Doi băieţi, nu?”, a întrebat Duff.

„Da, amândoi sunt căsătoriţi şi locuiesc în afara statului”, a spus Ray. Mason uitase şi asta.

„Trebuie să facem ceva”, a spus Steve. „Nu putem sta degeaba.” Îşi trecu o mână prin păr, înrăutăţindu-şi şi mai mult capul ciufulit. „Cum se numea barul la care am fost aseară?”

Mason nu era singurul care se gândea la cearta pe care Denny o avusese noaptea trecută cu un localnic.

„Barul lui Pete”, răspunse Ray. „Dar nu te poţi gândi…”

„Ba da, pot”, a spus Steve. „Tipului ăluia i se pusese pata pe Denny. Dacă Mason nu intervenea, cineva ar fi dat un pumn. Nu ştiu care era problema ticălosului, dar Denny a spus că avea legătură cu camionul lui. Părea că se întâmpla de câteva săptămâni.

Mason a dat din cap. „Dar doar pentru că cineva a făcut o adâncitură în camionul tău nu înseamnă că i-ai tăiat gâtul.”

Privirea maronie a lui Steve a întâlnit-o pe cea a lui Mason. „Ştii la fel de bine ca mine că o mulţime de oameni au ucis pentru mai puţin.”

Adevărat.

„Cine l-a văzut ultima dată pe Denny?” a întrebat Duff. Maniera lui calmă a fost întotdeauna un bun echilibru pentru temperamentul lui Steve. Cei patru bărbaţi schimbară priviri. „Am urcat direct în camera mea când am ajuns acasă”, a

spus Duff. „Din moment ce Denny era singurul care dormea la etajul principal, l-aţi văzut după ce m-am prăbuşit?”

„Am rămas treaz şi am vorbit puţin cu el acolo jos”, a spus Mason. „Am observat că era aproape unu şi jumătate când m-am dus la culcare. L-a mai văzut cineva mai târziu? Sau l-a auzit după aceea?”

Toată lumea a scuturat din cap.

„Eram în pat înainte de unu”, a spus Ray. „Nu am auzit nimic”.

„La fel şi eu”, a spus Steve. „Despre ce aţi vorbit?” Şi-a îndreptat o privire curioasă spre Mason.

Prin Mason a avut un déjà vu. Dintr-o dată se afla pe scaunul fierbinte, el fiind cel care văzuse ultima oară victima crimei. Mai fusese aici şi înainte, când unul dintre informatorii săi fusese ucis şi criminalul îi înscenase crima lui Mason.

Aproape că îl făcuse bucăţi.

„Fără chestii de serviciu. Am vorbit doar despre pescuit şi despre motivul pentru care a cumpărat cabana”, a spus el.

O sirenă slabă a devenit mai puternică şi bărbaţii şi-au îndreptat atenţia spre capătul aleii. Stomacul lui Mason se simţea ca şi cum ar fi mâncat prea multă salsa iute. Ardea şi se răsucea. Ray i-a întâlnit privirea, iar el a văzut compasiune. Partenerul său îşi amintea exact iadul prin care trecuse în decembrie anul trecut sub lupa departamentului său.

Nu avea de gând să se întâmple din nou.

***

Mason se forţă să stea deoparte şi să privească cum

ofiţerii de la Departamentul Şerifului din Lincoln County şi poliţia statală din Oregon de la biroul din Newport încercau să nu se calce reciproc pe picioare.

„Tot ce ne mai trebuie acum este FBI-ul”, mormăi Ray.

„Nu-l exclud”, răspunse Mason. Ascultase fiecare cuvânt şi urmărea fiecare mişcare a tuturor ofiţerilor. Nimeni nu avea voie să facă vreo eroare sub supravegherea lui Mason.

Un poliţist de patrulare din Lincoln City sosise primul; populaţia din Depoe Bay era prea mică pentru a susţine un departament de poliţie. Poliţistul era tânăr şi Mason paria că nu mai văzuse niciodată un cadavru. Aşa cum se aşteptase Mason, el a trecut rapid la adjunctul din Lincoln County şi la ofiţerii OSP care au apărut câteva minute mai târziu. Vestea uciderii unui căpitan OSP se răspândise rapid în rândurile ofiţerilor. Şeriful comitatului Lincoln a apărut, îmbrăcat în blugi şi cizme de drumeţie, arătând de parcă abia se dăduse jos din pat. A strâns mâna tuturor detectivilor şi i-a privit pe fiecare în ochi în timp ce le prezenta condoleanţe. S-a îndreptat spre cadavru şi s-a aplecat, privindu-l lung, cu mâinile pe genunchi, în timp ce soarele dimineţii îi strălucea pe părul argintiu. Mason auzise despre şeriful Michael Jensen în ultimul deceniu. Omul era cunoscut pentru faptul că vorbea deschis şi făcea treabă. Nu îşi cerea scuze; era un om de acţiune. Dacă auzea ceva ce nu-i plăcea, se ocupa imediat de asta. Era tranşant şi foarte popular în ţinutul său. S-a întors la cei patru bărbaţi şi şi- a încrucişat braţele pe piept.

„Vreţi să chem Unitatea de Crime Majore din Salem?”, a întrebat el.

„Da, domnule.” Cei patru au vorbit deodată.

Şeriful şi-a răsucit buzele. „De obicei, aş face un caz pentru detectivii mei chiar acum. Dar acesta este unul

personal pentru voi toţi, nu?”

Dădu din cap.

„Şi eu aş vrea ca toate resursele disponibile să se ocupe de asta”, a suspinat el. „Şi ştiu că OSP are mult mai multe resurse decât noi.”

„Am putea merge mai sus”, a spus Ray.

„Aş face-o”, a spus şeriful. „Dacă ar fi fost şeful şi prietenul meu, nu m- aş fi oprit la OSP. Fără supărare”, a spus el repede.

Toţi au făcut o pauză când tânărul poliţist din Lincoln City s-a oprit în afara cercului lor şi a pus o întrebare.

Mason s-a întors complet, cu faţa la tânărul poliţist. „Ce ai spus?”

Poliţistul şi-a ridicat bărbia, uitându-se de la şerif la Mason. „Am întrebat care e treaba cu masca Pinhead?”

„Pinhead?” a repetat Mason. Clipe scurte din filme de groază i-au inundat memoria. Nu se uitase niciodată la filme, dar fiul său Jake fusese un dependent. Se îndreptă spre locul unde trupul lui Denny zăcea liniştit, aşteptând ca tehnicienii de la locul crimei să înceapă procesarea.

Mason se holba la masca care încă îi acoperea faţa lui Denny. Poliţistul din Lincoln City ar fi vrut să o scoată când ajunsese, dar detectivii din Portland nu-l lăsaseră să o atingă.

Mason recunoscu personajul. Văzuse o paradă de icoane horror din cultura pop pe ecranul televizorului când trecuse prin living unde Jake se uita la filme ore în şir. Nu avea nicio idee din ce franciză cinematografică făcea parte Pinhead, dar ştia că fusese una dintre preferatele lui Jake. Masca de pe faţa lui Denny era prost ajustată, adunată şi întredeschisă în mai multe locuri, ceea ce explica de ce nu o recunoscuse ca mască. Arătase ca o bucată umflată de cauciuc cu linii şi ace.

A schimbat o privire cu Ray, care a scuturat încet din

cap în timp ce şocul îi traversa faţa.

„Din filmele de groază?” a întrebat Steve. „Nu mi-am dat seama că era de fapt o mască. Am crezut că era doar o încurcătură.”

„Ce înseamnă?” a întrebat şeriful.

Capitolul 2

Ava McLane a deschis uşa micului magazin din centrul oraşului Lake Oswego. Clopoţeii de pe uşă au zornăit uşor, iar ea a păşit într-un spaţiu administrat de cineva cu gusturi de decorare mult mai bune decât ale ei. A fost imediat geloasă. Proprietara avea o pasiune pentru decoraţiunile de pe plajă care o făceau pe Ava să scadă tensiunea arterială şi stresul să-i iasă din membre. Oriunde se uita, vedea ceva ce îşi dorea... sau de care avea nevoie. Mobilier din lemn palid, fotografii izbitoare cu oceanul şi sticlă de plajă în nuanţe de albastru îngheţat şi verde care îi relaxau creierul. A luat o plasă cu ochiuri de sticlă, trecându-şi degetul mare peste bucăţile netezite de apă, imaginându-şi- o într-un castron transparent pe căminul şemineului ei.

Avea un scop în vizitarea magazinului. Uitându-se în jur, a zărit câteva tablouri pe un perete din spatele magazinului. Şi-a croit drum prin magazin, încercând să nu se lase distrasă de o comodă fabuloasă, rezistentă la intemperii, care aparţinuse unei case din Martha's Vineyard. S-a oprit în faţa primei acuarele şi a înţeles de ce proprietarul prezentase această operă de artă.

Picturile cu linii de coastă erau izbitoare. Pustii şi

dezolante, dar profund captivante prin nuanţele şi profunzimea lor. Singurătatea descrisă de picturile artistului i-a tăiat respiraţia. *Sunt eu singura care o vede?* Sau toată lumea a simţit golul?

S-a holbat la mica pancartă pe care era scris numele artistului. Jayne McLane.

În sfârşit ai reuşit.

Nu era cine ştie ce expoziţie de artă, dar mândria a cuprins-o pe Ava.

Sper că asta te ajută să continui să te vindeci.

Ava schimba un e-mail pe săptămână cu geamăna ei, ştiind că fiecare cuvânt va fi analizat de un consilier înainte ca Jayne să-l citească vreodată. Jayne fusese incredibil de optimistă şi mândră de prezentarea ei în magazinul de decoraţiuni. Nevoită să confirme că Jayne nu exagera, Ava vânase micul anunţ din ziarul local.

Expoziţie de artă. Acuarelele de plajă ale lui Jayne McLane. De la 10 la 14. Cafea şi prăjituri gratuite.

Îi spusese lui Jayne că va merge, presupunând că sora ei geamănă nu va fi lăsată să părăsească centrul de reabilitare. Doctorii lui Jayne se ocupau de recuperarea ei încet şi cu atenţie. După ce tăieturile de la încheieturile mâinilor i s-au vindecat, i-au încurajat pasiunea pentru artă, iar rezultatul au fost aceste şapte picturi.

„Sunt grozave”, a spus o voce masculină lângă ea. Ava s-a întors să vadă un bărbat în jur de şaizeci de ani care îi zâmbea. „Îmi place plaja.”

„Şi mie.”

Părea inofensiv, dar Ava nu avea chef de vorbă. Îşi îndreptă din nou atenţia spre operele de artă, realizând că

cea cu nuanţe bogate de teal ar fi perfectă în sufrageria ei proaspăt remodelată.

„Îl cunoşti pe artist?”, a întrebat-o colegul ei admirator de artă.

„Nu chiar”, a spus ea.

El a râs. „Mă întrebam doar dacă e din zonă.”

„Ar trebui să îl întrebi pe manager”, a spus Ava, nedorind să vorbească despre geamăna ei. Ar fi Jayne considerată localnică? În ultimul deceniu, numise vreodată un oraş casa ei?

El şi-a întins mâna. „Eu sunt David.”

„Ava.” *Te rog, nu te da la mine.* Era prea bătrân pentru gustul ei.

„Cred că o să-l cumpăr pe ăla.” El a arătat spre cel pe care ea îl voia pentru sufragerie. Ea şi-a muşcat buza, reţinându-şi dezamăgirea, iar el şi-a îngustat sprâncenele gri. „Doar dacă nu aveai de gând să o faci? Tu ai fost aici prima.”

Ea a înghiţit în sec. „Mă gândeam la asta”, a recunoscut ea. Altădată l -ar fi lăsat să cumpere tabloul, deoarece el vorbise primul, dar deja şi-l imaginase în casa ei şi ştia că era perfect.

El le-a studiat pe celelalte. „În cazul ăsta, îl iau pe ăla.” Era a doua ei preferată.

El a privit-o. „Doar dacă nu eşti nesigură în legătură cu primul?”

„Îl vreau.” Îl voia. Cu cât se uita mai mult la el, cu atât mai mult vedea sentimentul de izolare al surorii ei în peisajul marin dezolant. Dar într-un mod bun. Un mod vindecător.

„Avem gusturi bune”, a spus el. Se uită în jurul magazinului liniştit. „O să găsesc un vânzător.” A plecat.

Ava a expirat. Comentariile bărbatului au confirmat că Jayne chiar avea talent – şi nu doar în ochii surorii ei. Se

întreba ce ar crede Mason despre amintirea constantă a lui Jayne în casa lor. Nu că ar fi prima. Îşi amintea de Jayne de fiecare dată când se uita în oglindă.

O vânzătoare a venit în grabă cu David în urma ei, evident încântată că două dintre tablouri se vânduseră imediat. Ava a adăugat comoda la achiziţia ei, împreună cu plasa de sticlă de plajă. A evitat să se uite direct la alte piese fermecătoare din magazin, ştiind că dăduse peste un magazin care îi vorbea inimii. Portofelul ei nu putea suporta cheltuielile chiar acum. Terapia cu amănuntul a fost o parte neaşteptată a procesului ei de vindecare.

Miercurea trecută a fost prima dată când s-a întors la biroul FBI în două luni. A fost o perioadă de recuperare fizică, mentală şi emoţională după ce a fost împuşcată de aproape în timp ce se lupta cu un criminal în serie. Mult timp, s-a întrebat dacă se va mai întoarce vreodată. Tripla accidentare, o infecţie mortală şi tentativa de sinucidere a lui Jayne au aruncat-o într-o groapă adâncă şi întunecată.

Se chinuise să găsească o cale de ieşire.

Terapeutul tăcut care o enervase pe Ava primăvara trecută se dovedise a fi o mană cerească. Ava o credea blândă pe Dr. Pearl Griffen, dar sub exteriorul ei docil se ascundeau o coloană vertebrală de oţel şi o minte ageră. O împinsese şi o împinsese pe Ava până când creierul ei văzuse viaţa aşa cum exista cu adevărat. Nu versiunea contorsionată în care începuse să creadă.

Mason a stat alături de ea tot timpul, luându-şi singur concediu de la serviciu şi petrecând ore întregi pur şi simplu în prezenţa ei. Vorbeau sau stăteau liniştiţi. Nu conta; el era stânca ei. Mesajul era clar şi răspicat că el era acolo pentru ea.

În boală şi în sănătate.

S-a uitat la diamantul care strălucea pe mâna ei stângă. Se simţise ciudat în prima săptămână, dar acum era parte din ea. Un simbol că ea şi Mason puteau face faţă oricărui gunoi pe care viaţa lor îl arunca asupra lor.

Cu siguranţă trecuseră prin ce era mai rău.

Întoarcerea la muncă fusese o explozie de aer proaspăt revigorant. Înainte de asta, petrecuse săptămâni întregi simţindu-se sfâşiată în bucăţi şi trecând prin unele dintre cele mai profunde depresii şi dureri pe care le experimentase vreodată, dar a ieşit puternică şi plină de speranţă. Fusese repartizată din nou la investigaţii criminale şi i se atribuiseră o serie de cazuri care îi concentrau creierul şi o făceau să se simtă utilă. Întoarcerea a fost lucrul corect de făcut.

Ce nu mă omoară...

Luptase să iasă din acea groapă neagră şi era pe drumul cel bun datorită lui Mason şi doctorului Griffen. Fiecare zi ar fi un nou pas în călătoria ei, îi spusese doctorul; nimic nu dispare complet. *Dacă crezi că ai trecut peste asta, te înşeli singură.*

Ava înţelegea. Avea o formă de PTSD din cauza unui cocktail de abuzuri emoţionale ale lui Jayne şi a propriei traume fizice. Acum era încorporat şi împletit în persoana care era. Pentru totdeauna.

Telefonul i-a sunat în geantă. Mason. „Denny a fost ucis”, a spus el.

„Ce? Eşti bine? Ce s-a întâmplat?” Ea s-a îndreptat spre uşa magazinului şi a ieşit afară pentru intimitate.

Linia a rămas tăcută pentru câteva secunde. „Da, toţi suntem bine. Nu ştim cine a făcut-o. L-am găsit în această dimineaţă în faţa cabanei. Avea gâtul tăiat.” Cuvintele lui erau tăioase, tonul scurt, iar ea ştia că se lupta. Inima i s-a frânt pentru el.

„Îmi pare atât de rău, Mason. Aţi lucrat împreună mult timp.”

Un mesaj i-a sunat la ureche, iar ea s-a uitat la ecran. Şeful ei voia să îl sune imediat.

Ava bănuia că nu era o coincidenţă. „Vrei să vin acolo?”, a întrebat ea.

„Nu. Sunt bine.” El a făcut o pauză. „Trebuia doar să te sun. Trebuia să- ţi spun.”

Ea a înţeles; şi ea ar fi făcut la fel.

Durerea răsuna în vocea lui. Încerca să o ascundă, dar nu o putea păcăli. Ea *îl* cunoştea.

Trecuse prin momente dificile cu şeful său, dar Ava ştia că avea mult respect şi afecţiune pentru omul acela.

„Ce urmează?”, a întrebat ea.

„Şeriful judeţului a transmis cazul la OSP.”

„Va exista un conflict?” a întrebat Ava, ştiind că majoritatea agenţiilor de aplicare a legii nu ar trebui să se ocupe de anchete ale propriilor oameni.

„Nu cred. Acest caz este diferit şi nimeni nu este mai calificat să se ocupe de el decât OSP.”

Ava nu era pe deplin de acord, dar şi-a ţinut limba.

„Cu excepţia voastră, băieţi”, a recunoscut Mason.

„Vreţi să vă cer să vă oferim sprijin?

Telefonul a rămas tăcut. „Nu ştiu încă”.

L-a auzit acoperindu-şi telefonul şi răspunzând cuiva în fundal. „Trebuie să închid”, a spus el. „Te sun imediat ce aflu mai multe. Te iubesc”, a sp us el cu fervoare.

Ea a reluat cele două cuvinte, încheind apelul în timp ce îşi făcea griji pentru durerea lui. Era nevoie de mult pentru a-l împinge pe Mason să-şi dezvăluie sentimentele. Fără îndoială, toţi bărbaţii care erau cu el trăiau acelaşi lucru. Un grup de poliţişti duri, obişnuiţi să fie coloana vertebrală a

oricărei situaţii în care intrau, fusese dezbrăcat şi lăsat să atârne.

Şi-a sunat şeful înapoi în timp ce făcea o listă mentală de resurse pentru a sprijini ancheta pe coastă. Furia a concentrat-o. Nimeni nu ucide un poliţist fără să stârnească furia tuturor forţelor de poliţie din stat.

Agentul special adjunct responsabil Ben Duncan răspunse la telefon.

„Suntem cu ochii pe ancheta privind uciderea unui căpitan al poliţiei de stat din Oregon pe coastă."

„Am auzit", a spus Ava. „Vrei să mă duc acolo?"

„Nu ne-au cerut ajutorul şi nu cred că OSP ar trebui să se ocupe de ancheta unuia dintre ei, dar e decizia lor. Te avertizez doar. Fă-ţi plinul. Vei avea de condus două ore. Probabil mai mult."

Ava ştia că trebuie să vorbească. „Ştii că victima era şeful lui Mason, nu? Şi că Mason era pe coastă cu el?"

Duncan a înjurat. „Nu ştiam. Era unul dintre poliţiştii care stăteau cu căpitanul?"

„Da."

Duncan a tăcut câteva clipe. „Ce părere ai? Timpul tuturor este complet plin – prea plin – cu excepţia ta. Zander are ceva timp la dispoziţie, dar vreau doi oameni pe treaba asta."

„Dacă obţinem cazul."

„Corect."

„Nu cred că relaţia mea ar fi o problemă. OSP trimite o echipă de la crime majore. Primul lucru pe care îl vor face este să-şi cureţe proprii oameni. Odată ce numele lui Mason este curăţat, nu există niciun conflict de interese."

„S-ar putea să ne grăbim. Ar putea să-şi găsească suspectul în spatele unui copac într-o oră."

„Adevărat. Dar oricum trebuie să-mi fac plinul.”

Capitolul 3

Prea mulţi oameni se înghesuiau pe proprietatea lui Denny, iar Mason se străduia să ţină evidenţa tuturor. Se poziţionase lângă adjunctul şerifului care ţinea jurnalul de la locul crimei, urmărind cum oamenii semnau şi luând notiţe mentale despre departamentul şi sarcina fiecăruia. Un tânăr hispanic glumea cu adjunctul în timp ce semna. Mason se apropie pentru a citi jurnalul.

„Tu eşti medicul legist?” Nu a putut citi numele. Ceva Ruiz.

Bărbatul a zâmbit larg, surprinzându-l pe Mason cu dinţii foarte strâmbi pentru vârsta sa tânără şi profesia sa medicală. „Jason Ruiz. Tu trebuie să fii detectivul Callahan. Tocmai am vorbit la telefon cu şeful meu. Dr. Rutledge mi-a spus să vă salut şi să vă transmit condoleanţele sale.” Îi strânse mâna lui Mason.

Zâmbetul doctorului Ruiz era contagios, iar Mason a simţit cum i se ridică moralul pentru prima dată în ultimele două ore. Mason s-a gândit că lanţul de bârfe spunea că medicul legist din Portland ştia că el se afla acolo. Veştile despre un ofiţer căzut la datorie circulă repede. Sau poate că Ava dădea telefoane, ungând roţile investigaţiei în măsura posibilităţilor ei.

„Mulţumesc. Îi voi mulţumi lui Seth data viitoare când îl voi vedea...”

„Ceea ce speri să nu fie prea curând”, termină doctorul

Ruiz gluma penibilă pentru el. Probabil că toţi medicii legişti o auziseră de prea multe ori. „Tu ai descoperit cadavrul?” întrebă doctorul Ruiz în timp ce se deplasau amândoi în spatele magaziei de lemne.

„Da.”

Dr. Ruiz l-a studiat pe Denny Schefte în timp ce îşi trăgea mănuşile, botinele fiind deja la locul lor. Doi tehnicieni de la locul crimei s-au retras de la locul faptei, oferindu-i medicului legist o vedere completă a cadavrului. „Totul arată la fel ca atunci când l-ai văzut prima dată?”, l-a întrebat el pe Mason.

Mason a respirat adânc şi s-a uitat atent la tăietura din gâtul lui Denny şi la poziţia membrelor sale. „Da. Nu a fost mişcat. Sângele este mai uscat acum. Mai multe muşte.”

Medicul legist a aruncat o privire către tehnicienii de la locul crimei care se aflau în spatele lui Mason. „Ai fotografiile?”

„Da. Am fotografiat întreaga scenă, de la perimetru până la cadavru şi am luat imagini ale cadavrului în poziţia sa actuală”, a spus una dintre tinerele femei. „Te aşteptam pe tine înainte de a colecta orice dovadă imediată de pe cadavru.” Dr. Ruiz îi făcu semn să facă mai multe fotografii în timp ce el folosea uşor o pensetă lungă pentru a ridica masca cu ţepi.

Mason se forţă să privească.

„Pinhead, înţeleg”, a spus doctorul Ruiz cu conversaţie. „Nu este unul dintre preferaţii mei, dar nu este nici cel mai rău personaj negativ.”

„Te uiţi la filme de groază?” întrebă Mason. Sub mască, gura lui Denny era relaxată, ochii îi erau deschişi şi uşor înceţoşaţi. Medicul legist a palpat craniul lui Denny şi s-a încruntat.

„Are o lovitură la ceafă.”

Mason nu a fost surprins. Presupusese că atacatorul ar fi trebuit să se furişeze pe lângă Denny pentru a profita de el.

Dr. Ruiz a trecut la braţe şi a pipăit rapid toate membrele. Mâinile sal e exersate au parcurs rapid toată lungimea corpului. I-a făcut semn lui Mason să îl ajute să îl întoarcă pe Denny pe o parte, pentru a-i putea examina vizual spatele.

„M-am uitat la destule filme de groază”, a spus medicul legist, răspunzând la întrebarea pe care Mason uitase că o pusese. „Cred că fiecare bărbat trece printr-o fază în care nu se mai satură. De obicei, la sfârşitul adolescenţei, începutul vârstei de douăzeci de ani, aş spune.”

„Eu am sărit peste faza aia. Fiul meu nu a făcut-o. Este încă un fan.”

Dr. Ruiz a ridicat una dintre mâinile lui Denny, uitându-se atent la unghii şi încheieturi. „Nu se văd răni defensive, dar e mult sânge uscat pe ele de când s-a apucat de rana de la gât. Lovitura la cap trebuie să-l fi ameţit, nu să-l fi lăsat inconştient. Cu tot sângele, nu pot spune dacă unghiile au carne proaspătă sub ele. Vom împacheta mâinile şi vom vedea ce găsim. Poate vom avea noroc şi va fi ceva ADN sub unghii. Acum este prea greu să confirmăm dacă a ripostat sau a încercat să se apere. Mai târziu s-ar putea să găsesc nişte vânătăi sub mâneci dacă a blocat vreo lovitură.”

Putea să-şi fi cunoscut atacatorul? Greaţa se strecură pe gâtul lui Mason. Dr. Ruiz a scanat micile grupuri de forţe de ordine. „Unde este detectivul principal OSP?”

Mason a arătat spre o femeie blondă înaltă, într-o jachetă verde închis şi blugi, care vorbea cu şeriful Jensen. „Chiar acolo. Nora Hawes.” Ea a aruncat o privire în direcţia lor ca şi cum i-ar fi auzit numele.

„Nu am întâlnit-o. O cunoşti?”

„Un pic. Lucrăm în acelaşi birou, dar e acolo de doar două săptămâni. Partenerul meu Ray o cunoaşte de când lucra în Salem. Nu pot spune destule lucruri bune despre ea.” Mason îşi rezervase judecata până nu o vedea pe femeie lucrând la mai multe cazuri. Ray nu ar fi spus că era în regulă decât dacă ar fi vorbit serios, dar cu Mason toată lumea începea de la nivelul zero şi trebuia să dovedească ce poate. O aprobare din partea lui Ray însemna că Mason chiar zâmbea în timpul prezentării. Mason a fost surprins că OSP a desemnat un detectiv de la Crime Majore din Portland; biroul din Salem ar fi fost mai aproape, dar poate că era prea întins.

Dr. Ruiz a scos un termometru lung din geantă şi i-a ridicat cămaşa lui Denny. Mason a privit cum a făcut o mică tăietură sub cutia toracică a lui Denny şi a introdus senzorul argintiu pentru a lua temperatura ficatului său. „O să intru pe internei şi o să verific care a fost temperatura aerului aici peste noapte”, a spus doctorul.

„Era 5 grade când l-am găsit acum două ore”, a spus Mason. „Când am ajuns acasă noaptea trecută, chiar înainte de ora unu dimineaţa, era 8 grade.”

Doctorul a scos senzorul în timp ce se uita lateral la Mason.

„Mă uit la temperatură aproape la fel de mult cum mă uit la oră. O ţin pe partea din faţă a telefonului meu.”

Dr. Ruiz şi-a răsucit buzele. „Voi obţine înregistrările meteorologice oficiale, dar pe baza a ceea ce tocmai ai spus şi a temperaturii sale actuale, a murit la scurt timp după ce v-aţi întors la cabană noaptea trecută.”

„Mulţumesc, doctore”, a spus o voce feminină în spatele lor. Mason a aruncat o privire înapoi pentru a o vedea pe detectivul Hawes ascultând cu atenţie. A întins mâna pentru

a o strânge pe cea a medicului legist. El şi-a dat jos mănuşile şi s-a ridicat să o ia. „Ştiam că fereastra de timp era scurtă din moment ce bărbaţii s-au întors chiar înainte de ora unu în această dimineaţă”, a continuat ea. „Iar detectivul Callahan l-a găsit la ora şase, dar e bine să ştim la ce capăt al intervalului s-a întâmplat.”

„Bănuiesc că tăietura din gât va fi cauza morţii, dar nu mă citaţi încă”, a spus Ruiz. „Lovitura la cap a fost dură, dar îmi imaginez că a venit înainte de gât şi este clar că şi-a atins gâtul în timp ce acesta sângera. Nu am găsit găuri de glonţ sau alte răni majore în timpul evaluării mele rapide, dar voi şti mai multe după ce îl duc înapoi la centru şi mă uit mai bine.” A aruncat o privire spre pământul de lângă capul lui Denny. „Cred că a sângerat chiar aici. Ai mai găsit sânge în altă parte?”

„Nu”, a spus detectivul Hawes. „Nicio urmă nicăieri încă.” Îşi întoarse privirea verde directă asupra lui Mason şi nu spuse nimic.

El s-a simţit ca şi cum ar fi avut o ţintă pe frunte. Defensiva i s-a umflat în stomac şi şi-a muşcat limba. Nu avea nevoie să-i demonstreze că nu era implicat.

Încă.

„Aş vrea să te interoghez acum, detective”, a declarat Hawes. „Ce-ar fi să vorbim în maşina mea?”

Pe scaunul din faţă al Ford Explorer-ului ei, Mason suflă în ceaşca de cafea pe care i-o dăduse detectivul Hawes. Cineva făcuse o cursă de cafea în Depoe Bay şi reuşise să se întoarcă cu o carafă mare de carton cu o cafea surprinzător de bună şi un teanc de pahare de hârtie. Mason voia să întrebe unde o găsiseră.

Nu că ar fi plănuit vreodată să se întoarcă în Depoe Bay. Pitorescul orăşel pescăresc îşi pierduse deja farmecul.

O cunoscuse pe detectivul Hawes în prima zi în care se transferase la Portland de la secţia Crime Majore din Salem. Făcuse echipă cu Henry Becker, dar birourile lor erau la etaje diferite, deoarece în camera detectivilor principali nu mai încăpea un birou. Etajele separate au făcut ca perioada de cunoaştere să fie lentă. El fusese plecat de la birou în cea mai mare parte a celei de-a doua săptămâni de lucru a ei, dar până acum reacţiile celorlalţi erau bune. Toată lumea comentase că arăta ca o Helen Mirren tânără.

Nora Hawes şi-a aşezat cafeaua în suportul pentru pahare şi a luat un blocnotes. O privi cum îi scrie numele pe primul rând şi simţi o picătură de sudoare curgându-i pe partea inferioară a spatelui.

Hristoase.

Furia auto-direcţionată l-a cuprins. El nu era un elev de clasa a opta care fusese prins spărgând geamurile şcolii; era un poliţist al cărui prieten apropiat fusese ucis. În rest, detectivul Hawes nu spusese nimic. Fusese politicoasă şi profesionistă. Mintea lui se învârtea în jurul gurii de scurgere a vinovăţiei pur şi simplu pentru că acum se afla pe partea vulnerabilă a interviului. Nu-i plăcea deloc poziţia lui.

„Cât timp ai lucrat cu Denny?” a întrebat Hawes.

„Aproape zece ani.”

„Ai lucrat cu el înainte să fie promovat?”

„Da. Am fost chiar parteneri pentru o scurtă perioadă.”

„Cum a fost asta?”

Mason şi-a păstrat tonul uşor, când de fapt îi venea să se holbeze la ea şi să o pocnească. „A fost bine. L-aş vrea în spatele meu la un apel.” Hawes a dat din cap la afirmaţia lui. Nu existau cuvinte mai puternice pentru a valida un alt ofiţer.

„Care a fost primul tău gând când l-ai găsit?”

Amintirea era proaspătă. „M-am întrebat dacă ucigaşul

era încă acolo. Următoarea mea grijă a fost pentru băieţii din cabană.”

„Au spus că i-ai speriat de moarte când i-ai trezit bătând în uşă.”

„Nu ştiam ce voi găsi înăuntru.”

„Uşa din faţă era descuiată când ai ieşit afară în dimineaţa asta?”

Mason a dat din cap. „Era. M-a surprins. Un poliţist îşi încuie uşile chiar şi în mijlocul pustietăţii.”

„Echipa de dovezi nu a găsit încă telefonul mobil al lui Denny”, a spus Hawes.

„Am observat că nu era la el în această dimineaţă.”

„Am o cerere la operatorul său de telefonie mobilă pentru ultima activitate pe telefon. Ei spun că aceasta este ultima locaţie pe care o au pentru localizarea telefonului.”

„Cineva l-a luat”, a spus Mason, evident. „Şi i-a scos bateria sau l-a oprit. Probabil că este pe fundul oceanului până acum.”

„Sunt de acord. Până acum cineva şi-a acoperit urmele. Nu am găsit nimic care să indice cum a ajuns la cabană sau cum a plecat. Nu există pământ moale cu urme de cauciucuri.” Frustrarea i-a încreţit fruntea pentru o scurtă secundă. „Ce poţi să-mi spui despre cearta din bar de aseară?”

„Noi cinci eram la o masă în barul lui Pete. Comandasem câteva halbe de bere, dar nu veniseră încă. Nimeni nu băuse nimic în acel moment”, a adăugat el, întâlnindu-i privirea. „Au intrat trei tipi şi unul dintre ei l-a văzut pe Denny. A venit la masă şi a început să vorbească despre o adâncitură pe care pretindea că Denny i-o făcuse în camion la o vizită anterioară. Denny a negat că ar fi făcut-o, dar tipul începea să se enerveze şi prietenul său părea gata

să înceapă să dea nişte pumni.”

„Ai putea să-i recunoşti?”

Mason a închis ochii, vizualizându-i clar pe cei trei bărbaţi în jur de două

zeci de ani. Toţi purtau şepci, cizme grele şi jachete groase. Început de barbă pe faţă. Unul era blond murdar, iar ceilalţi doi aveau părul negru. „Absolut.”

„Ce s-a întâmplat în continuare?”

„Toată lumea de la masă se ridicase în picioare pe măsură ce cearta se înteţea. M-am băgat între Denny şi tipul principal şi i-am spus că le fac cinste lui şi prietenilor lui cu o halbă de bere dacă ne lasă în pace pentru seara asta şi vorbesc a doua zi. S-au retras, iar eu i-am dat barmanului douăzeci de dolari ca să-i ţin ocupaţi o vreme.”

„Destul de jalnic că douăzeci de dolari i-au potolit.”

„Aşa am crezut şi eu”, a spus Mason. „M-a făcut să cred că nu credea că Denny a fost cel care a făcut-o, dar a simţit nevoia să vorbească despre asta când l-a văzut.”

„Cât de des îşi vizita Denny cabana? Îl cunoşteau localnicii?”

Mason a ridicat din umeri. „Nu ştiu. La birou părea că mergea destul de des pe coastă. Barmanul l-a salutat pe nume noaptea trecută. Aş spune că oamenii care locuiesc aici îl cunosc.”

„Denny a lovit camionul acuzatorului său?” Maniera ei directă îl relaxase puţin.

Căuta răspunsuri. Îşi face treaba. Era o atitudine pe care el o înţelegea.

„El ne-a spus că nu a făcut-o. El a parcat lângă camionul tipului când a fost în oraş luna trecută. În acea zi, tipul a explodat când a văzut amprenta şi s-a întors imediat împotriva lui Denny. Denny i-a spus atunci că nu el a făcut- o, dar şi-a dat seama că tipul nu l-a crezut.”

„Erau cei trei bărbaţi beţi noaptea trecută?”

„Am simţit miros de bere la cel cu care am vorbit, dar nu i-aş numi beţi. Au băut destul ca să fie nişte nemernici

încrezuţi.”

„Uneori, pentru a ajunge la acel nivel nu e nevoie de prea mult”, a fost de acord Hawes.

Ea a scris pe blocnotesul ei şi vehiculul a devenit tăcut. „Când l-ai văzut ultima dată pe Denny?”

„Era aproximativ unu şi jumătate dimineaţa când am ajuns în camera mea. Denny şi cu mine stătusem singuri în bucătărie şi vorbisem în timp ce
ceilalţi băieţi s-au dus direct în pat.”

Hawes dădu din cap. Mason ştia că îi interogase deja pe unii dintre bărbaţi şi că urma să caute coerenţă între poveştile tuturor detectivilor. „Le-am
spus celorlalţi tipi că am vorbit doar despre pescuit şi cabană. Asta nu era adevărat.”

Ea a ridicat o sprânceană în timp ce aştepta ca el să continue, stiloul ei plutind deasupra blocnotesului.

„A vrut să mă întrebe despre fosta mea soţie.”

Buzele i s-au mişcat şi sprânceana s-a ridicat mai sus.

„Fosta lui soţie îl abordase cu privire la o nouă încercare a relaţiei lor. Atât Denny, cât şi eu suntem divorţaţi, iar el a vrut să ştie ce aş fi făcut dacă fosta mea soţie mi-ar fi spus acelaşi lucru.” O roşeaţă i-a încălzit faţa. „Acum sunt cu altcineva, dar m-aş fi gândit la asta dacă Robin mi-ar fi cerut să ne împăcăm cu ani în urmă. Ea a fost cea care s-a luptat să fie căsătorită cu un poliţist şi a trebuit să se despartă – nu eu. Denny era divorţat de când îl ştiam eu, iar pe fosta lui soţie, Cindy, nu am cunoscut-o niciodată. Nu eram în măsură să ii spun ce să facă.

„Depinde de ei doi”, a adăugat Nora. „Fiecare relaţie este unică pentru că oamenii sunt unici.”

Mason a fost de acord. „A refuzat-o, dar cred că s-a răzgândit şi s-a temut că a răspuns fără să se gândească

bine. A mai avut şi alte relaţii, dar nu au durat. A vrut să ştie…” S-a oprit din vorbit, brusc stânjenit.

„Ce să ştie?” a întrebat Hawes când Mason nu a continuat.

„A vrut să ştie cum reuşim eu şi Ava să ne împăcăm. Părea să creadă că am găsit vreun secret.” A ridicat pe jumătate din umeri. „I-am spus că vorbim despre orice şi păstrăm mereu comunicarea deschisă.” S-a mişcat în scaun. Trecuse de la a se simţi ca o ţintă la a vorbi despre cea mai personală relaţie a sa. El nu vorbea cu străinii despre astfel de lucruri. La naiba, Ray era prietenul lui cel mai apropiat şi el nu vedea decât suprafaţa.

Ava îi deschisese ochii lui Mason. El crezuse că avea o viaţă solidă, deşi uşor plictisitoare, iar lui îi convenea asta. Dar în timpul unui caz de răpire, ea a fost cufundată în viaţa şi slujba lui. I-a insuflat oxigen în existenţa lui simplă.
După ce cazul lor s-a încheiat, el a descoperit că nu vrea să se întoarcă la viaţa lui fără ea.

Avuseseră suisuri şi coborâsuri în ultimul an, dar în acest moment se aflau cu siguranţă într-o parte ascendentă a ciclului. Planurile de nuntă erau discutate, geamăna ei Jayne era internată într-o instituţie bună, iar afurisita lor de bucătărie fusese renovată cu doar cinci săptămâni peste program.

„Ei bine, detectiv Callahan, ai reuşit să mă surprinzi. Nu mi-am dat seama că bărbaţii purtau discuţii la miezul nopţii despre relaţii.” Ea a rânjit.

„Am crezut că-l cunoşti pe Ray Lusco.”

Ochii ei s-au luminat. „M-ai prins aici. Ray este cu siguranţă diferit. Soţia lui este o prietenă bună.”

Mason observase că nu purta verighetă. O mulţime de poliţişti căsătoriţi nu o făceau. Nu voiau ca gunoaiele pe care

le întâlneau să aibă vreo idee despre viaţa lor personală. El nu a întrebat-o dacă era căsătorită; nu era treaba lui.

„I-ai minţit pe ceilalţi tipi pentru că nu voiai să împărtăşeşti ceea ce Denny îţi spusese confidenţial.”

„Am omis unul dintre subiectele noastre. Am discutat despre peşte şi cabana lui.”

„Ştiai multe despre fosta lui soţie?”

„Nu. Am auzit despre Cindy un pic aici şi acolo. Denny nu se plângea de ea aşa cum fac unii bărbaţi cu fostele lor iubite.” El a făcut o pauză, realizând cât de puţin ştia despre temperamentul lui Cindy. Era ea capabilă de crimă? „Nu mi-a spus cum a reacţionat ea când el a refuzat să mai dea o şansă relaţiei lor. A contactat-o cineva?”

„Nu încă. Voi merge să o anunţ personal.” A notat ceva pe carneţel. „Ştii dacă există vreo duşmănie între Denny şi colegii lui de muncă? Nu am fost acolo suficient de mult timp pentru a auzi bârfe.”

Crezi că vreunul dintre bărbaţii din cabană ar fi putut face asta?

Mason ridicase deja această întrebare. O făcuse la prima oră după ce îl găsise pe Denny şi din nou în timp ce doctorul Ruiz îşi făcea examinarea rapidă. „Între noi patru care suntem aici, nu. Categoric nu.”

„Şi la birou?”

„A supărat câţiva oameni de-a lungul anilor. Cine n-ar face-o în poziţia lui? Suficient pentru ca unul dintre ei să conducă până pe coastă şi să-i taie gâtul? Nu.”

„Nu din câte ştii tu.”

„Nu din câte ştiu eu”, a fost de acord Mason. Toată lumea îşi ascundea adevăratele sentimente. Mai ales poliţiştii. „Aş putea fi complet în întuneric cu privire la o situaţie.”

„Masca Pinhead înseamnă ceva pentru tine? Era Denny un fan? Ai mai văzut masca în cabană?”

„Sunt nedumerit în legătură cu masca”, a răspuns Mason. „Dacă Denny era un fan al groazei, eu nu ştiam despre asta. Şi cu siguranţă nu am văzut aşa ceva în cabană”. El bănuia cu tărie că ucigaşul o adusese cu el.

„Cine ştia că voi cinci veniţi aici? A ştiut cineva de la birou? Eu am ştiut pentru că Denny m-a rugat să mă ocup de o parte din program.”

„Toată lumea ştia. Să aranjăm programul a fost o porcărie.”

Ea a făcut o notă şi apoi i-a întâlnit privirea, oferindu-i un mic zâmbet care a semnalat sfârşitul interviului. „Mulţumesc, dle detectiv. Chiar dacă circumstanţele sunt naşpa, a fost plăcut să vorbesc cu tine mai în profunzime decât am făcut-o la birou. Şi o să spun replica standard despre a mă anunţa dacă vă mai trece prin cap ceva.”

„Nu m-ai putut opri.”

Telefonul ei a sunat şi ea s-a uitat la el. Mason nu s-a putut abţine şi a observat DUNCAN FBI apărând pe ecran.

ASAC-ul Avei, Ben Duncan?

Mason a decis să mai rămână în vehicul câteva minute.

Capitolul 4

Ava bătea din picior în lift. Ajunsese la biroul FBI din Portland de lângă aeroport, cu rezervorul plin de benzină şi cu trei mesaje de la ASAC Duncan în care îi spunea că trebuie să o vadă în biroul său imediat ce ajunge. Instinctul ei îi spunea că FBI-ul fusese în sfârşit implicat în crima de pe coastă, dar ce se putea schimba în decurs de o oră?

A coborât din lift şi a fugit pe hol spre biroul lui Ben, fără să se oprească la birou. Uşa lui era deschisă. Înăuntru, agentul special Zander Wells şi o agentă pe care a recunoscut-o cu greu se uitau peste umărul lui Ben la ecranul computerului său. Ei se îndreptară când ea intră şi ea se simţi ca şi cum ar fi păşit într-un nor de tensiune.

„Ce s-a întâmplat? Este Mason?”, a spus ea.

„Nu, nu!” Zander şi-a ridicat mâinile. „Nimic de genul ăsta. Relaxează- te.”

Ben şi celălalt agent au repetat cuvintele lui Zander. Ea a respirat adânc şi a forţat un zâmbet. „E destulă tensiune aici încât chiar şi sora mea să se întrebe ce s-a întâmplat.” Gluma era slabă, iar în privirea lui Zander strălucea compasiunea. El cunoştea personalitatea narcisistă a lui Jayne.

„O cunoşti pe agentul special Mercy Kilpatrick?” a întrebat Ben Duncan. „E de la Terorism Intern”.

Ava îi strânse mâna agentului, realizând că o văzuse scurt pe holuri. „Ce s-a întâmplat?” a repetat ea. Prezentările erau drăguţe, dar ea trebuia să ştie de ce Ben îi trimisese de trei ori un mesaj.

„Ben mă anunţa despre moartea căpitanului OSP de pe coastă, când am primit ceva mai multe informaţii.” Zander a schimbat o privire cu Ben. „Victima a fost găsită cu o mască

Pinhead pe faţă.”

Ava dădu din cap, procesând detaliul ciudat. Imagini ale unui personaj palid de film cu ace dispuse într-o grilă pe faţă îi pluteau prin minte. „Asta e ceva nou.”

„Când am auzit asta, m-am gândit imediat la Vance Weldon”, a continuat Zander.

„Agentul nostru care s-a sinucis săptămâna trecută?” a întrebat Ava. „Nu-l cunoşteam. Îi ştiam doar numele”.

Zander părea sumbru. „A fost găsit spânzurat în garajul său, purtând o mască Freddy Krueger. L-am pus deja pe Ben să ia legătura cu detectivul OSP de la locul faptei şi să-i spună că am putea avea un caz conex.”

Ava se holbă la el pentru o clipă lungă înainte de a se uita la Ben şi la Mercy. Ştia că biroul fusese zguduit de sinuciderea bărbatului, dar nu aflase detalii. O mască de groază părea un detaliu care ar fi urcat în lanţul bârfelor. O duzină de întrebări i-au trecut prin minte.

„Eşti familiarizată cu Freddy Krueger?” a întrebat Ben.

„Din *A Nightmare on Elm Street.* El ucide copii în visele lor.” Ea a făcut o pauză. „Dar la Vance a fost o sinucidere, nu?”, a întrebat ea încet.

Cei trei agenţi au schimbat o privire sumbră. „Ne mai uităm o dată”, a spus Ben.

Ava s-a uitat la agentul Kilpatrick. „Presupun că ştiţi mai multe despre... sinuciderea lui Vance?”

„Corect”, a afirmat agentul de terorism intern. „Agentul special Weldon a fost găsit spânzurat de căpriorii garajului său lunea trecută de către soţia sa”, a spus ea cu o voce egală. „Departamentul de Poliţie din Vancouver a primit apelul şi s-a ocupat de anchetă, dar eu am fost desemnată de agenţia noastră să lucrez cu poliţia şi să supraveghez interesele noastre.”

Ava a dat din cap. Auzise că Vance Weldon lucra în terorismul intern. Pe lângă preocupările obişnuite pentru nevoile familiei agentului, acest tip de incident ar fi necesitat o interacţiune din partea agenţiei pentru a exclude orice joc murdar care ar fi putut avea legătură cu munca sa şi pentru a se asigura că orice informaţii sensibile erau securizate corespunzător.

„Ce aţi concluzionat?” a întrebat Ava. S-a uitat mai atent la Mercy Kilpatrick. Avea buclele lungi şi întunecate ale unei Kardashian, dar prezenţa intensă a unui agent foarte experimentat. Inteligenţa radia din privirea ei, iar Ava voia să o cunoască mai bine.

Mercy şi-a încruntat fruntea. „Nu am văzut sau citit nimic în rapoarte care să mă facă să mă îndoiesc că a fost o sinucidere. Chiar şi soţia lui a spus
că se lupta cu depresia.”

„Copii?”

„Niciunul.”

„Cum rămâne cu masca horror? Cu siguranţă că a ieşit în evidenţă în caz ca ceva ce nu ar fi trebuit să fie acolo.”

Mercy a scuturat din cap. „Agentul special Weldon era un colecţionar. Era fascinat de filmele horror, în special de Freddy Krueger. De fapt, avea o mică afacere secundară în care vindea online mănuşi Freddy Krueger.”

„Mănuşi? Ca mănuşa pe care o poartă în filme cu toate lamele?” a întrebat Ava. Era arma principală a personajului.

„Da. Soţia lui mi le-a arătat. El le face şi par desprinse direct dintr-un platou de filmare. Nu sunt ascuţite, totuşi”, a adăugat ea repede. „Soţia lui nu a putut spune cu certitudine că masca era a lui, dar a spus că ar fi genul de lucruri pe care le deţinea. Avea o mulţime de amintiri din filmele horror.”

„Lipseşte o mască Pinhead?” a întrebat Ava.

„Încercăm să aflăm”, a spus Ben. „I-am lăsat un mesaj soţiei să mă sune înapoi.”

„Moartea căpitanului pe coastă nu are cum să fie o sinucidere”, a spus Zander. „Gâtul i-a fost tăiat adânc şi nu a rămas niciun cuţit în urmă. Am auzit de oameni care şi-au tăiat singuri gâtul, dar să ascunzi arma la timp? Nu se poate întâmpla. Şi singurul sânge găsit era chiar lângă cadavru.”

Ava a dat din cap. Ascunderea cuţitului după tăierea propriului gât ar fi lăsat o urmă mare de sânge. Din ceea ce auzea, totul indica o crimă pentru căpitan. „Dar două măşti de personaje horror pe doi ofiţeri de poliţie morţi în decurs de o săptămână este prea mare pentru a fi ignorat”, a spus ea categoric. „Trebuie să ne implicăm şi să ne uităm mai atent la moartea agentului nostru. Dacă nu a fost sinucidere, ar putea fi legată de unul dintre cazurile sale de terorism.”

„De acord”, a spus Ben. „Vă însărcinez pe tine şi pe Zander, dar vreau să vă îndreptaţi mai întâi spre locul morţii de pe coastă, pentru că este proaspăt. Faceţi ce trebuie acolo şi apoi începeţi să cercetaţi cazul Weldon. Agentul Kilpatrick vă va da tot ce aveţi nevoie.” El a ridicat o mână când Ava a deschis gura. „Funcţionez pe baza presupunerii că Mason va fi în curând exonerat oficial de orice implicare în moartea şefului său. Dacă îmi amintesc bine, voi doi aţi fost în San Francisco la începutul săptămânii trecute, corect?”

Ava a dat din cap.

„Atunci nu a fost implicat în moartea agentului nostru. În momentul de faţă, asta e suficient pentru mine.”

Logica lui era puţin cam slabă, dar Ava ştia că nu avea pe altcineva de repartizat. Nu avea de gând să se certe cu el; ea voia cazul.

S-a uitat la Zander. „Eşti pregătit pentru o călătorie pe coastă?”

***

„Agentul special Vance Weldon a fost descoperit spânzurat în garajul său, la şase şi jumătate dimineaţa, de către soţia sa, lunea trecută”, rezumă Zander din dosarul de pe genunchi. Dăduse telefoane şi îi citise detalii despre caz Avei în timp ce aceasta conducea spre ocean. „Un taburet din garaj fusese răsturnat şi mâinile lui nu erau legate. Soţia lui, Sharon, a încercat pentru scurt timp să îl dea jos, dar şi-a dat seama că era mort de câteva ore şi a sunat la 911.”

„E oribil”, a murmurat Ava, imaginându-şi cum ar fi încercat să-l dea jos pe Mason de pe grinzi şi apoi şi-ar fi dat seama că era mort. „Prima la faţa locului a fost o patrulă din Vancouver?”

„Da”, a spus Zander. „Acest raport spune că ea i-a implorat să-l taie, iar primii doi poliţişti de la faţa locului au făcut-o.”

„Distrugerea probelor.”

„Fiind oameni”, a replicat Zander. „Nu sunt sigur ce determină dacă trebuie să încerce să îl resusciteze. Îmi imaginez că e greu să dai peste un spânzurat şi să te obligi să laşi cadavrul acolo sus, întrebându-te dacă coborându-l l-ai fi putut salva.”

Ava a fost de acord cu reţinere. Era uşor să spui din confortul distanţei ce ar fi trebuit să facă ofiţerii; era o experienţă complet diferită să stai în locul lor lângă o soţie isterică.

„Ce altceva mai spune despre scenă?”

„Era îmbrăcat în blugi şi un tricou. Soţia lui a spus că erau hainele pe care le purtase cu o zi înainte.”

„Deci nu a ajuns în pat. Ea nu a observat până a doua zi dimineaţă?”

„Soţia lui a spus că nu era neobişnuit pentru ea să se culce înaintea lui.” El şi-a studiat ecranul laptopului. „Frânghia a fost predată ca probă, dar din moment ce a fost considerată sinucidere, nu s-au făcut teste. Soţia nu a putut spune dacă frânghia provenea din casa lor sau nu.”

„Cine a făcut autopsia?”

„Seth Rutledge.”

„Ca medic legist şef în stat, el conduce o navă strânsă. Mi-e greu să cred că a greşit una”, a spus Ava.

„Nu ştim dacă a făcut-o”, a spus Zander cu precizie.

Ava îşi strânse buzele şi rămase concentrată pe autostradă. Zander avea dreptate. Ea făcea presupuneri. *Măşti de groază. Aplicarea legii.* Cum să fie una sinucidere şi una crimă?

Ambele trebuie să fie una sau alta?

„Mă deranjează şi pe mine”, a spus Zander. Ea îi aruncă un zâmbet.

Zander Wells devenise un bun prieten. Fost membru al Cyber-crime, reuşise să-şi prelungească împrumutul temporar la Unitatea de Combatere a Crimelor Violente într-o şedere mai lungă. Îi spusese Avei că, oricât de mult îi plăcea să bată toată ziua pe tastatură, îi plăcea mai mult diversitatea de la Infracţiuni Violente. Mason susţinea că agentul ar fi vrut mai mult decât prietenie de la Ava, dar ea nu prea îl credea. Zander nu-i vorbise niciodată despre sentimentele sale, dar ea simţise întotdeauna o vibraţie de admiraţie din partea lui. Îi plăcea să creadă că era un rezultat al eticii muncii ei. Nu interes romantic.

În mod ciudat, relaţia ei strânsă de muncă cu Zander nu îl deranja pe Mason. Dacă cineva ar fi fost gelos, logodnicul ei, un cowboy uşor ţărănesc, cu valori de modă veche, ar fi fost omul potrivit. Dar îl plăcea pe Zander şi nu era

ameninţat de prezenţa lui. Ava nu avea ochi decât pentru Mason.

Ar trebui să-i aranjez lui Zander o întâlnire cu Cheryl. Vecina ei era şi organizatoarea nunţii ei. I-ar putea vedea pe cei doi ca pe o pereche bună.

Hmmmm.

„Am putea fi într-o vânătoare de gâşte sălbatice”, a spus Ava, scoţându- şi din cap ideea de a face perechi. „Măştile ar putea fi o pură coincidenţă. Ai efectuat o căutare VICAP cu măşti horror ca unul dintre criterii?”

„Am rulat mai multe, folosind un amestec de cuvinte-cheie diferite. Nu am găsit nicio altă crimă care să aibă în comun măştile horror şi forţele de ordine.”

„Dar fără termenii de aplicare a legii?”

„Au apărut unele lucruri ciudate, dar nimic care să pară corect.”

„Care este istoria lui Weldon cu depresia? A mai încercat să se sinucidă?” a întrebat Ava.

„Are câţiva ani de consiliere şi medicaţie. Soţia lui credea că este bine 225 555
sub control. Ea spune că a avut un incident cu înghiţirea de pastile la sfârşitul adolescenţei, când era plecat la facultate.”

„A avut?” a întrebat Ava brusc, surprinsă că trecuse de testele şi verificările riguroase ale FBI.

„Ea spune că nu a spus nimănui, nu s-a dus la spital, iar poliţia nu a fost anunţată, aşa că nu există nicio înregistrare.”

„Este doar cuvântul ei.”

„Mama lui a verificat povestea soţiei lui. Ştia despre pastile şi spune că fiul ei i-a recunoscut acest lucru la aproximativ un an după ce s-a întâmplat. El părea să-şi fi schimbat viaţa şi starea psihică, aşa că ea a pus totul pe seama unei luni proaste.”

„O lună proastă”, repetă Ava, cu cuvintele acrişoare în gură. Măcar dacă restul lumii ar fi avut experienţa ei de a trăi alături de cineva cu o boală mintală gravă. Înţelegea că geamănul ei era un caz extrem, dar asta o ajuta să vadă într-o lumină înţelegătoare oamenii care trăiau cu afecţiuni mai puţin grave.

„Ştiu”, a spus Zander. „Dar nu ştim cum se comporta Weldon când locuia cu ea. Din exterior, el ar fi putut părea lipsit de simptome şi nu ar fi lăsat-o niciodată să ştie ce se întâmplă. S-ar putea să fi avut vieţi foarte normale.”

L-a simţit că o studiază şi a privit-o fix peste volan. „Cum se simte Jayne?”, a întrebat el.

„E bine.”

„Cum se simte *cu adevărat?*'”

Ea s-a uitat la el. Pe faţa lui nu se citea decât îngrijorare. Ea şi-a forţat aprehensiunea faţă de numele surorii ei să dispară. „Primesc un e-mail de la ea o dată pe săptămână şi întotdeauna îi răspund.”

„Aşa şi trebuie.”

„Este urmărită foarte îndeaproape. Am fost norocoşi să o internăm într – o instituţie atât de bună. Comunic regulat cu coordonatorul ei de tratament, iar ea este optimistă în privinţa sănătăţii lui Jayne. Jayne a găsit chiar şi un magazin care a fost dispus să expună unele dintre picturile ei.”

„Acuarelele ei? Avea destule de expus?”

Ava era încântată că Zander îşi amintea de pasiunea lui Jayne. Avuseseră o mulţime de discuţii despre geamănul ei. „A făcut unele noi recent. Am fost suficient de impresionată încât să cumpăr una şi un alt cumpărător a cumpărat una în timp ce eram acolo.”

„Arta ei nu e naşpa”, a afirmat Zander.

Ava a zâmbit. „Nu, deloc.”

„Care este planul medicilor pentru viitorul ei?”

A tăcut pentru o clipă lungă. „Să o ducă încet spre independenţă. Să o ţină sub medicaţie şi în programul de terapie.” Nu era nimic nou pentru Ava. Se ocupase de acelaşi plan pentru sora ei geamănă de zeci de ori. Va funcţiona de data asta?

„Şi planul tău pentru tine?”, a întrebat el încet.

„Să păstrez distanţa. Să fiu cu ochii pe propria mea viaţă.”

„Tentativa ei de sinucidere aproape te-a distrus.”

Ava nu a spus nimic. Zander fusese martor la o parte din prăbuşirea ei emoţională din cauza tensiunii dorinţei de moarte a lui Jayne. „Putem să nu vorbim despre asta chiar acum?”, a şoptit ea.

„Îmi pare rău. Nu e treaba mea. Îmi fac doar griji...” El s-a oprit. Ea s-a uitat la el, dar atenţia lui era îndreptată spre fereastră.

„Îţi apreciez îngrijorarea. Chiar o fac”, a spus Ava. „E încă foarte proaspăt.” Se simţea groaznic pentru că a închis conversaţia, dar geamănul ei era un teritoriu dificil şi ştia că Zander înţelegea. Avea proprii lui demoni despre care nu-i plăcea să vorbească. Ea ştia că fusese căsătorit şi că soţia lui murise, dar el nu deschisese niciodată subiectul.

Spre deosebire de ea, care îşi dezvăluise istoria vieţii atunci când el o întrebase.

Poate că trebuia să-l întrebe despre soţia lui. Natura ei era să nu se amestece în ceea ce cineva nu împărtăşea cu uşurinţă, dar întotdeauna se simţea bine când Zander o întreba despre Jayne. El nu dădea niciodată din gură.

„Mă bucur că te-ai întors la muncă. Mă întrebam dacă o vei face”, a spus Zander.

Inima ei s-a încălzit. „Şi eu mă întrebam. Mă simt bine

să mă întorc. A fost decizia corectă pentru mine.”

„Fă stânga la următorul drum”, i-a spus el. Ava a ieşit de pe şoseaua sinuoasă de coastă. Urmaseră şoseaua timp de câţiva kilometri, având ocazional sclipiri cenuşii ale oceanului. Coasta Oregon era uimitoare într-o zi însorită şi chiar şi în zilele gri avea o frumuseţe sălbatică, dar Ava o găsea deprimantă după căldura şi energia coastelor din sudul Californiei. Apa era îngheţată indiferent de perioada anului.

„Speram să văd golful”, a spus Zander. „E mai departe pe autostradă.”

„Putem merge până acolo când terminăm.”

I-a urmat indicaţiile timp de încă zece minute, îndreptându-se spre est şi îndepărtându-se de apă. Au luat o curbă şi Zander a înjurat în sinea lui. Camioanele cu sateliţi ale canalelor de ştiri erau aliniate pe ambele părţi ale drumului. Ava s-a încruntat la intruşi, întrebându-se cum se descurca Mason cu publicitatea. El ura presa. Mai ales când lovea aproape de casă.

Un adjunct al şerifului a păşit pe şosea şi a ridicat mâna. Ava a încetinit până la oprire.

„E rândul nostru”, a spus Zander.

Capitolul 5

Inima lui Mason a tresărit când Ava a ieşit din maşina ei.

De fiecare dată. Tot ce trebuia să facă era să o vadă şi ziua lui se lumina. L-a zărit imediat în mulţime şi i-a zâmbit. Coada ei de cal închisă la culoare şi zâmbetul ei cald făceau totul mai bun. Dintr-o dată a simţit nevoia să o audă vorbind, să îi audă vocea joasă care întotdeauna îi făcea stomacul să zvâcnească.

Fluturând într-un mod masculin.

A fost încântat să-l vadă pe Zander Wells coborând din

partea pasagerului. Creierul ascuţit al agentului nu înceta niciodată să proceseze, iar el aducea nepreţuite abilităţi deductive pe care Mason le dorea pentru acest caz.

Trupul lui Denny tocmai fusese luat. Din cauza poziţiei sale şi a circumstanţelor ciudate din jurul morţii sale, fusese transportat direct la biroul medicului legist principal din Portland, în locul uneia dintre morgile mai apropiate. Mason ştia că Ava şi Zander ar fi preferat să-l vadă pe Denny încă la locul crimei pentru ancheta lor, dar trebuiau să se mulţumească cu fotografiile. Se simţea uşurat că FBI-ul fusese chemat să ajute în acest caz, pentru că avea resurse pe care OSP şi şeriful judeţului şi le puteau dori doar.

Voia tot ce e mai bun pentru Denny.

Şi ce e mai rău pentru ucigaşul lui.

„Ăsta trebuie să fie FBI-ul”, a spus Nora.

„Este. Suntem – adică voi sunteţi – norocoşi că îi avem”, a subliniat Mason.

„Sunt de acord”, a afirmat ea.

„Sunt surprins că au trimis-o pe Ava”, a adăugat Ray. „Ai crede că…”

„Detectiv Lusco”, a spus Nora tăios. „Nu-mi spune că ai o problemă cu faptul că au trimis o femeie agent.”

Mason şi-a muşcat interiorul obrazului în timp ce Ray se bâlbâia să explice. Înainte ca partenerul său să poată formula un răspuns coerent, Ava şi Zander au ajuns la ei.

Ava nu s-a oprit, ci a mers direct în braţele lui Mason, ignorând regula lor permanentă de a evita manifestările publice de afecţiune în timpul serviciului.

„Oh”, a spus Nora cu o voce surprinsă. „Îmi pare rău, Ray. Acum înţeleg reacţia ta.”

Mason şi-a înfăşurat braţele în jurul umerilor Avei şi şi-a îngropat faţa în părul ei, simţind cum stresul din ultimele opt

ore îl epuiza brusc. Voia să găsească un colţ liniştit şi să o ţină pur şi simplu în braţe. Poate că asta ar face ca moartea lui Denny să iasă din creierul lui, în loc să se învârtă mereu în cerc ca o pasăre de pradă, fără să încetinească niciodată. Era mereu prezentă, îi cerea mereu atenţia, nu-l lăsa niciodată să se relaxeze.

„Îmi pare atât de rău, Mason”, a şoptit Ava. „Eşti bine?”

„Acum sunt”, a spus el aspru, conştient de mai multe perechi de ochi care îi priveau. Puteau să se ducă toţi dracului. Avea nevoie de un minut cu ea şi avea de gând să profite de el. L-a auzit pe Zander prezentându-se Norei Hawes.

Ava s-a retras şi l-a privit în ochi, studiindu-l atent. Trebuie să fi părut stăpân pe sine, pentru că s-a întors spre Nora, întinzându-i o mână.

„Tu eşti detectivul OSP pentru acest caz? Eu sunt agentul special Ava McLane. Sunt logodită cu Mason, dar şeful meu nu are o problemă cu mine în acest caz. Tu ai?”

Detectivul Hawes i-a luat automat mâna Avei, evaluând-o. „Nu mi se pare corect ca un anchetator să fie implicat intim cu un martor.”

Mason şi-a ţinut limba. Mingea era în terenul Avei, iar ea nu avea nevoie de niciun ajutor din partea lui.

„Ai fost informată despre ceea ce am crezut că a fost sinuciderea agentului special Weldon?” întrebă Ava.

„Am fost.” Nora a spus, înclinându-şi capul spre Mason şi Ray. „Toată lumea de aici a fost.”

Cu toţii fuseseră uimiţi de conexiunile care implicau mascaţii şi forţele de ordine. Toată lumea a simţit că probabilitatea ca cele două cazuri să nu aibă legătură era minusculă.

„Gândiţi-vă la rolul nostru mai degrabă ca la nişte

observatori care privesc peste umerii tuturor”, a spus Ava cu seriozitate. „Agentul special Wells va fi principalul agent FBI. Vrem să ştim dacă agentul nostru a fost ucis, la fel cum voi vreţi să-l găsiţi pe ucigaşul lui Denny Schefte. Suntem aici pentru a ne asigura că fiecare piatră este privită de două ori dedesubt.”

Nora îi ţinu privirea. Ray şi Zander şi-au întors amândoi privirea de la tensiunea dintre cele două femei.

„Sunt sigură că va fi bine”, a fost de acord Nora. Ea a schiţat un zâmbet sincer. „Îmi place francheţea ta, agent special McLane.”

Ava a încuviinţat din cap. Zander şi Ray au părut uşuraţi, iar Mason a simţit că aerul se limpezeşte.

„Sentimentul este reciproc, detectiv Hawes.” Ava s-a uitat la bărbaţi. „Mă bucur să ştiu că a fost prezent un cap calm în această dimineaţă.”

„Mie-mi spui”, a spus Nora. „Am crezut că acest grup era pe cale să facă pe cowboy-ul şi să înceapă să scotocească pădurile în căutarea unui criminal când am ajuns aici.”

„Este o locaţie frumoasă. Şi accidentată, de asemenea”, a spus Ava. Ea a scanat încet zona, dar Mason ştia că nu admira peisajul. Îşi făcea o idee despre locaţie.

Mason i-a urmat privirea, încercând să privească zona cu alţi ochi. Când ajunsese prima dată, cu câteva zile în urmă, apreciase frumuseţea. Roşul intens al cabanei în contrast cu bradul întunecat. Ceaţa din vârful copacilor în dimineţile timpurii. Micile petale de levănţică printre ierburile înalte. După moartea lui Denny, tot ce a văzut a fost o scenă a crimei.

Proprietatea a fost contaminată.

Tehnicienii de la locul crimei intrau şi ieşeau din cabană. Au îndepărtat deja dovezile din spatele magaziei de lemne şi

au mobilizat toţi ofiţerii care au răspuns pentru o căutare în zona împădurită imediată, care nu a scos la iveală niciun strop de dovezi. Nici urme de paşi, nici ambalaje de gumă, nici gunoi aruncat.

Cum l-a făcut criminalul pe Denny să părăsească casa?

Cine a făcut-o?

O licărire de galben închis a trecut printre brazi, iar Mason a zărit un umăr şi spatele unui cap îndepărtându-se rapid.

„Cineva fuge prin pădure”. A luat-o la fugă după siluetă fără să aştepte să vadă cine îl urma, recunoscător că în dimineaţa aceea îşi pusese pantofi de tenis în loc de cizmele obişnuite de cowboy.

În spatele lui a auzit-o pe detectivul Hawes strigând instrucţiuni să se împrăştie prin pădure şi să taie calea suspectului. El a ignorat-o. Nu era nimeni între el şi fugar şi nu avea de gând să se oprească pentru a asculta indicaţii.

Inima îi bătea în piept, adrenalina îi creştea. A fugit printre copaci şi tufişuri, împingând printre ramuri şi frunze, dureros de conştient că nu era înarmat. Figura a dispărut, iar el a continuat să înainteze, pompându-şi picioarele mai tare. De două ori s-a împiedicat de solul denivelat, dar a reuşit să rămână în picioare.

Un pocnet a venit dinspre stânga lui şi a schimbat direcţia. A văzut ramuri joase mişcându-se şi a împins mai tare. Strigătele ofiţerilor din spatele lui au devenit tot mai slabe şi figura a apărut în faţa ochilor. Era un bărbat blond într-un hanorac galben-închis.

„Poliţia statului Oregon! Opriţi-vă!”

Bărbatul nu s-a oprit, dar Mason câştigase teren. Estimase că între el şi suspect erau mai puţin de douăzeci de metri.

Braţele blondului s-au agitat pentru o fracţiune de secundă şi a dispărut din vedere. Mason l-a auzit ţipând de durere.

Câteva secunde mai târziu, Mason se afla deasupra unui bărbat care se zvârcolea în pământ, ţinându-se de braţul drept. Căzuse într-un şanţ larg şi puţin adânc.

„Pe burtă, cu braţele întinse în lateral!”

„Nu pot, la naiba! Cred că e rupt!”

Mason a coborât în şanţ, l-a rostogolit pe burtă, i-a pus un genunchi pe spate şi i-a tras braţele în lateral în timp ce bărbatul ţipa.

Nu avea cătuşe sau o armă, dar durerea îl distragea pe suspect de la observaţie. Mason ştia că avea o duzină de ofiţeri cu cătuşe nu departe în spatele lui. A tras braţul stâng al bărbatului la spate şi l -a căutat stângaci după arme cu cealaltă mână.

Paşi s-au prăbuşit prin pădure.

„Aici!” a strigat Mason. „E la pământ! Aici!”

Un adjunct din Lincoln County a dat buzna printre tufişuri. „Am nevoie de cătuşele tale”, a spus Mason. „Ajută-mă să verific dacă are arme. Crede că şi-a rupt braţul.”

„L-ai doborât?” Adjunctul a sărit în şanţ şi i-a dat lui cătuşele lui Mason.

Şi-a trecut mâinile peste picioarele bărbatului. „Nu, s-a împiedicat.” „Uh-huh.”

„Serios. Asta e ceea ce s-a întâmplat. Hei, te-ai împiedicat, nu?” L-a împuns pe bărbat în spate.

„Du-te dracului. *Ai grijă la braţ!* ” a ţipat el când Mason l-a tras de braţul drept pentru a-i pune cătuşele.

„Uite încă un set.” Adjunctul i-a înmânat o a doua pereche pe care să o lege de prima pentru a-i lăsa braţelor bărbatului mai mult spaţiu. Alţi trei ofiţeri, printre care Nora

Hawes şi Ray, s-au poticnit în zonă.

„Bună treabă, Callahan!” Ray l-a bătut pe spate. Mason stătea în picioare, respirând greu în timp ce se uita în jur după Ava. Adrenalina i se simţea ca focul în vene şi voia să dărâme copacii pentru a o găsi. Ea a apărut o secundă mai târziu şi el s-a relaxat.

„Ce făceai în pădure?” i s-a adresat bărbatului de pe jos.

„Nu e ilegal să fiu în pădure”, a replicat acesta. „Nu mă puteţi aresta.”

„Atunci de ce fugeai?”

„Pentru că ai fugit după mine!”

Mason s-a dat la o parte şi a îngenuncheat ca să se uite bine la faţa lui. Era unul dintre băieţii de la incidentul din bar.

„Ţi-a plăcut halba de bere pe care ţi-am cumpărat-o?” a întrebat Mason.

***

Ava l-a ascultat pe suspect cum se văita în timp ce stătea lângă maşina unui adjunct, în timp ce Nora făcea demersuri pentru ca doi adjuncţi să-l ducă la spital. Un portofel din buzunarul lui a dezvăluit că numele bărbatului era Tim Jessop şi locuia în Depoe Bay. Cei trei prieteni detectivi ai lui Mason stăteau în apropiere, cu braţele încrucişate pe piept, urmărind fiecare mişcare a suspectului.

„Îl cunosc pe tipul ăsta”, a mormăit unul dintre adjuncţii locali. „L-am arestat pe el şi pe amicii lui de o jumătate de duzină de ori pentru că erau proşti.”

Ava a rânjit. Îşi putea imagina cu uşurinţă ce fel de lucruri făcuseră Jessop şi prietenii lui pentru a-şi atrage

dispreţul poliţiei. Probabil că cele mai multe implicau alcoolul. După spusele lui Mason, dacă nu ar fi calmat grupul cu o halbă de bere aseară, idiotul ar fi stat probabil într-o celulă de închisoare să se răcorească.

Poate că dacă ar fi sunat la poliţie, Denny nu ar mai fi fost mort.

Îşi scutură capul, sperând că creierul lui Mason nu urmase aceeaşi logică.

Nu aveau nicio dovadă că bărbaţii aveau vreo legătură cu moartea lui Denny.

Încă.

Adjunctul ştia numele câtorva dintre prietenii lui Jessop. El a scos pe computer fotografiile lor de pe permisul de conducere şi cei patru detectivi OSP l-au reperat imediat pe bărbatul care se certase cu Denny în bar. Sam Gates.

„Sam nu a făcut nimic”, a izbucnit Jessop. „De ce îl căutaţi?”

Nora s-a apropiat de bărbat. „Cum îţi simţi braţul?”

Jessop s-a aplecat departe de ea. „E al naibii de rupt. Îl voi da în judecată.”

S-a uitat peste umăr la cei patru detectivi OSP care aşteptau, la Ava, la Zander şi la adjuncţi. „Ce-aţi spus? Maşina de patrulare are probleme la motor? Dar omul ăsta trebuie să ajungă la spital.”

Ava a decis că trebuie să o cunoască mai bine pe Nora Hawes. „Maşina mea a rămas fără benzină”, a spus detectivul Hunsinger. „Nu vă pot ajuta.” „Şi a mea”, au sunat alte trei voci.

„La naiba cu voi toţi”, a spus Jessop. „Vreau un avocat.” Vocea lui era subţire de durere.

Şi teamă.

„Încercăm să te ducem la spital”, a spus Nora. „Nimeni nu e arestat. Vrem doar să ştim ce ai făcut după ce ai plecat

de la Pete's Bar noaptea trecută.”

Privirea lui Jessop s-a îndreptat spre Mason. „M-am dus acasă.”

„Se pare că îl recunoşti pe detectivul Callahan. Îţi dai seama că toţi cei cinci bărbaţi pe care prietenul tău Sam i-a hărţuit în bar aseară sunt detectivi la Poliţia de Stat din Oregon?” a spus Nora cu dulceaţă.

„Sam nu a făcut nimic. Un tip i-a lovit camionul. Sam a vrut ca el să plătească pentru asta.” Privirea lui a sărit între bărbaţi. „Nu-l văd pe tipul ăla.”

Ava a întepenit. Jessop părea să nu ştie că Denny Schefte era mort. Pe faţa lui furioasă nu se citea nicio viclenie. Detectivii îşi mişcară picioarele când 5 5 5 V aceeaşi observaţie îi lovi.

„Ce a făcut Sam după ce aţi plecat de la Pete's Bar?” a întrebat Nora.

„Întreabă-l pe el. L-am lăsat acasă la el.”

„La ce oră?”

Jessop şi-a încreţit faţa în gând. „Nu ştiu. A fost după ultimul apel. Am închis localul.”

„De ce erai în pădure?” a întrebat Nora cu o voce mai blândă.

El a ridicat din umeri şi s-a uitat în altă parte. „Vroiam doar să văd ce se întâmplă. Toată lumea spunea că poliţiştii umblă prin toată zona asta. Nu locuiesc prea departe de aici.”

Ava s-a uitat la unul dintre adjuncţi, care s-a uitat la permisul lui Jessop din mână şi a dat din cap.

„O să mă duci la spital acum?” a implorat Jessop.

„Cum merge motorul?” a întrebat Nora fără să se uite înapoi la adjunct.

„Mai bine”, a spus el. „Aproape reparat”.

Jessop s-a ofilit împotriva maşinii de patrulare. „De ce

faceţi asta? Nu am atins pe nimeni. Noaptea trecută”, a adăugat el grăbit.

„Ai vorbit astăzi cu vreunul dintre prietenii tăi care au fost acolo noaptea trecută?” a întrebat Nora.

„Păi, da. Sam şi Josh au fost la restaurant în această dimineaţă. Acolo am auzit despre poliţişti. Probabil că sunt încă acolo. Le-am spus că mă duc să arunc o privire, pentru că locuiesc aproape şi ştiu o scurtătură prin pădure până la locul ăsta.”

„Păreau nervoşi când au auzit de poliţişti?” a întrebat Ava.

Jessop s-a uitat în direcţia ei. „Nu. Voiau doar să ştie cine a intrat în belele.” Ochii lui s-au chinuit să se concentreze asupra ei şi faţa lui s-a luminat când au reuşit. „Hei. Eşti de pe aici?”

Ava a ridicat o sprânceană şi nu a spus nimic. Lângă ea, Mason a scos un sunet ciudat în fundul gâtului. Ray a tuşit. Nora s-a întors şi a făcut contact vizual, privirea ei verde dansând cu veselie.

Îţi vine să crezi ce suportăm?

Ava auzise de bărbaţi care le invitau în oraş pe femeile ofiţer de patrulare care tocmai îi arestaseră, dar asta era o premieră pentru ea.

„Nu, agentul special McLane nu este de pe aici”, spuse Zander cu o voce de oţel. „Suntem de la biroul FBI din Portland şi vă sugerez *insistent* să luaţi acest incident mai în serios.”

Ea nu-l mai auzise niciodată pe Zander folosind acel ton şi se străduia să rămână serioasă.

„Da, domnule.” Jessop se îndreptă împotriva maşinii.

Nora le-a făcut semn ofiţerilor să îl ducă la spital. Ea a arătat spre alţi doi adjuncţi. „Îl cunoaşteţi pe acest Sam

Gates?”

Ei au dat din cap.

„Mergeţi să vedeţi dacă e la restaurant. Roagă-l politicos să stea în spatele maşinii tale.” Cei doi adjuncţi au plecat imediat.

„Asta nu ar trebui să dureze mai mult de cinci minute”, a spus Nora. „Ori e acolo, ori nu e.”

„Dacă Jessop ştia că Denny a fost ucis, a ascuns-o foarte bine”, a spus Ava.

Ceilalţi detectivi au dat un cor de acord. „Şi eu m-am gândit la acelaşi lucru”, a spus Nora. „Şi nu mi se pare genul de om care să poată minţi eficient.” A clătinat încet din cap. „Nu cred că Denny ar fi ieşit singur din cabană ca să se întâlnească cu cineva din acel grup.”

„Poate că a ieşit afară pentru un telefon” a sugerat Ava. S-a uitat la detectivii OSP. „Ar fi fost deranjant pentru restul cabanei dacă vorbea la telefon în
camera lui?”

Bărbaţii au schimbat priviri. „Nu cred că ar fi fost deranjant, dar eu eram în dormitorul aflat chiar deasupra lui. Probabil a crezut că îl voi auzi”, a spus Duff Morales. „Ştiu că ies afară câteodată când vreau puţină intimitate suplimentară.”

„Este cel mai logic motiv pentru care nu există dovezi ale unei lupte”, a adăugat Ava. „Se pare că a ieşit de bunăvoie din cabană şi nu cred că a fost ca răspuns la invitaţia cuiva de a ieşi afară. Cine face asta la unu noaptea? Niciun poliţist pe care îl cunosc.”

„Dar se simte vizat”, a spus Mason. „Dacă nu a fost chemat afară, atunci a fost o crimă întâmplătoare. Nu pot să cred asta încă”.

„E prea devreme să tragem concluzii”, a spus Ava.

Mintea ei se grăbea cu întrebări.

L-a atras cineva pe Denny afară?

A fost el vizat în mod special? Sau criminalul s-ar fi mulţumit cu Mason?

S-a luptat să-şi controleze frisoanele care i-au zguduit corpul. Apelul telefonic de dimineaţă de la şeful ei ar fi putut fi mult mai urât.

Nora dădu din cap spre Zander şi Ava. „Dacă Sam Gates este la restaurant, vreau ca voi doi să vorbiţi cu el împreună cu mine, dar voi ceilalţi sunteţi martori şi nu aveţi niciun motiv să fiţi acolo.”

Un amestec de nemulţumiri a venit din partea celor patru detectivi OSP.

Ava se simţea prost pentru cei patru bărbaţi al căror prieten fusese ucis, dar Nora avea dreptate. Schimbă o privire cu Zander. Teoretic, FBI-ul făcea parte din anchetă la cererea OSP. În aceste circumstanţe, el putea prelua controlul complet. Dar ea bănuia că el prefera să stea deoparte şi să privească. Până acum, Nora nu făcuse nimic cu care să nu fie de acord.

„Mi-ar plăcea să vină şi detectivul Callahan”, a spus Zander. „El era în bar şi a fost primul care a găsit cadavrul. Aş vrea să aud părerea lui despre ce are de spus Sam Gates.”

Lui Zander îi lipsea vocaţia sa de diplomat. Făcuse o cerere politicoasă şi nu fusese un măgar. Îi lăsase Norei opţiunea de a fi de acord sau nu.

„Îmi convine”, a spus Nora. „Voi trei mă puteţi urma la restaurant.”

Capitolul 6

Mason era fericit să-l vadă pe Sam Gates stând posomorât în spatele maşinii adjuncţilor din Lincoln County.

Capul său întunecat atârna jos, dar când grupul lor s-a apropiat, şi-a întors faţa spre geam şi furia i-a ţâşnit din privire.

„Vreo problemă în a-l face să coopereze?” i-a întrebat Zander pe adjuncţi.

„Deloc”, a spus unul dintre ei. „L-am reperat prin fereastra restaurantului în timp ce îşi bea cafeaua. Abia s-a uitat la noi când am intrat. Ne-am dus la masa lui şi i-am spus că vrem să vorbim cu el despre o bătaie din bar de aseară.”

„Ne-a vorbit urât”, a spus celălalt. „Dar a ieşit afară. Părea încrezător că nu fusese implicat în nicio bătaie.”

„Ştii ceva despre el?” a întrebat Zander.

Mason şi-a muşcat buza în timp ce se oprea să pună simultan aceeaşi întrebare. Să stea pe un scaun din spate nu era rolul lui obişnuit, dar avea să stea liniştit ca să nu i se ceară să plece. Prezenţa lui nu avea niciun rost pentru anchetă.

Dar avea de gând să rămână pe aici cât de mult putea. Era pentru Denny.

Se gândi la ultima sa conversaţie cu şeful său de aseară. Fusese incomodă. Nu-l auzise niciodată pe Denny cerând sfaturi despre relaţii, iar relaţiile nu erau ceva despre care se vorbea la serviciu. Era un pic surprins că Denny îl abordase pe el şi nu pe Ray. Ray era cel care discuta cu uşurinţă despre sentimente, terapie şi flori. Prostii de genul Froufrou.

Dar Ray nu divorţase niciodată.

Poate că vorbind despre prostii froufrou o căsnicie durează mai mult.

Mason încercase să glumească cu Denny la început, făcând câteva glume despre fosta soţie, dar Denny rămăsese serios, aşa că Mason îl ascultase cu atenţie. Bărbatul avea o criză de inimă, iar Mason fusese cu Ava suficient de mult

timp ca să înveţe că toată lumea are nevoie să vorbească la un moment dat în viaţă. Nu ucide un om să asculte.

Fusese prima dată când văzuse îndoiala brută în ochii lui Denny când îl întrebase pe Mason dacă făcuse bine refuzând oferta de reconciliere a fos tei soţii. Îl enervase. De ce apelase la Mason pentru sfaturi?

„Doamne, Denny”, a spus el. „De cât timp eşti divorţat?”

„Aproape cincisprezece ani. Ea s-a măritat din nou, dar el a murit acum doi ani.”

„Şi ea te-a abordat? Aţi rămas în contact atât de mult?”

„Avem doi fii şi trei nepoţi. Întotdeauna am avut ceva legături. Ea încă locuieşte în Portland.”

Mason a tăcut pentru o clipă. „Ce vrei să faci?” Nu ştia ce altceva să spună.

„Nu ştiu dracului. I-am spus că nu e o idee bună, dar acum mă răzgândesc.” Ochii lui îl implorau pe Mason să îi dea un răspuns.

„Ei bine”, a spus Mason, încercând să-şi canalizeze Dr. Phil interior. „Nu aţi mai locuit împreună de cincisprezece ani. Mă îndoiesc că ea este aceeaşi persoană care era acum cincisprezece ani. Adică, tu eşti la fel?”

„La naiba, nu.”

„Atunci nu vă puteţi împăca.” O explozie de inspiraţie l-a lovit. „Va trebui să te întâlneşti cu ea.”

„Să mă întâlnesc cu fosta mea soţie?” Denny părea confuz.

„Da. Să ajungeţi să vă cunoaşteţi din nou. Vedeţi dacă sunteţi compatibili acum. Faptul că aveţi copii şi nepoţi în comun s-ar putea să nu fie suficient. Scoate-o la cină şi mergeţi la un film sau la un meci Blazer. Ştii tu… vorbiţi.”

Denny s-a holbat la el pentru câteva secunde. „Asta ai făcut cu Ava?”

„Într-un fel. Am lucrat împreună. Ne-a forţat să vorbim unul cu celălalt şi să petrecem timp în compania celuilalt. Când cazul nostru s-a terminat, nu am vrut ca timpul petrecut împreună să se oprească”, a spus el aspru, întrebându-se dacă nu împărtăşise prea multe informaţii.

Am ieşit mult din zona mea de confort.

„Întâlniri”, a spus Denny în timp ce îşi freca bărbia, pierdut în gânduri. „M-am întâlnit cu destule femei în ultimul deceniu. Niciodată nu am găsit una cu care am vrut ca timpul nostru să nu se oprească niciodată. Întotdeauna am fost terminat la un moment dat. Tu nu ai ajuns încă în acel punct?”

„Nu se va întâmpla”, a declarat Mason. „Suntem în asta pentru o lungă perioadă de timp.”

„Toată lumea spune asta la început.”

„Da, dar *eu ştiu.* Am destui ani sub centură ca să ştiu că e adevărat. O spun doar când vorbesc serios. Nu sunt influenţat de chestii sentimentale.”

Ava i-a atins mâna lui Mason şi l-a scos din meditaţii.

„Hei”, a spus ea. „Unde ai fost?” Ochii ei albastru-închis l-au studiat, iar el a înţeles brusc cum se simţise de fiecare dată când o analizase, căutând semne de stres din cauza surorii ei. Era ca un reflector pe faţa lui. Dar o lumină care era îndreptată cu îngrijorare şi dragoste.

„Mă gândeam la noaptea trecută. Denny şi cu mine am avut o discuţie lungă.”

„Una bună?” a întrebat ea.

„A fost.” Zâmbetul lui era sincer. „Am realizat cât de norocos am fost să te găsesc. Denny mi-a dat o privire asupra a ceea ce viaţa mea ar fi putut continua să fie.”

„Numai muncă şi nicio distracţie?”

„Exact. Şi multe îndoieli şi ce-ar fi dacă şi îngrijorare

pentru viitorul meu.”

„Ce vrei să spui cu ce-ar fi dacă?” Fruntea ei s-a încruntat.

El a înghiţit în sec, dar s-a aruncat în faţă. Se angajaseră să nu păstreze secrete decât dacă era cu adevărat pentru binele celeilalte persoane. „Obişnuiam să mă întreb cum ar fi dacă eu şi Robin ne-am împăca.”

„Ah. Înţeleg. Asta ar fi o linie de gândire normală. Aveţi un fiu împreună şi mi-ai spus că iţi place să fii căsătorit.

Mason i-a ţinut privirea. „Ştii cât de incredibilă eşti? Tocmai ţi-am spus
că m-am gândit să mă împac cu fosta mea soţie şi tu nu ai clipit.”

„Dar asta a fost înainte să mă cunoşti. Nu-mi pasă ce ai făcut sau la ce te-ai gândit înainte de asta. Îmi pasă doar de după.” Ea a făcut o pauză. „Te mai gândeşti cum ar fi viaţa cu ea acum?”

Fosta lui soţie era recăsătorită de mai mulţi ani. Mason se luptase când ea îi spusese prima dată vestea, dar văzuse că era o situaţie bună pentru ea şi pentru fiul său Jake. „Niciodată”, a afirmat el. „Acesta este adevărul sincer. Denny m-a făcut să mă uit pentru prima dată la asta aseară şi a fost greu pentru creierul meu să meargă acolo. Îmi place unde sunt acum.”

Ea a zâmbit. „Şi mie.”

El a vrut să o atingă, dar s-a abţinut. Deja încălcaseră regula o dată în acea zi şi nu avea de gând să o facă cu un suspect la trei metri distanţă. Dar simţea panglicile invizibile de afecţiune care îi legau. Uneori se întreba cum de ceilalţi oameni nu le puteau vedea.

„Mai încet, băieţi”, mormăi Zander. Poate că vedeau.

***

După expresiile lui, Ava îşi putea da seama că Sam Gates era un profesionist în atitudine. Chiar acum, „morocănos” şi „defensiv” erau descrieri exacte ale stării lui de spirit. Adjuncţii erau foarte familiarizaţi cu Sam Gates. Le spuseseră detectivilor că Sam era cunoscut pentru temperamentul său şi pentru pumnii săi, dar nu şi pentru infracţiunile care implicau o armă.

„Gura lui este principala lui armă”, a spus un adjunct. Se uitase la Nora şi Ava cu scuze. „Doar spuneam. Voiam să fiţi pregătite.”

Ava era amuzată. Ajutorul de şerif arăta ca un puşti curat venit direct de la o fermă şi, fără îndoială, fusese crescut cu bune maniere. „Suntem bine”, îl asigurase ea.

Zander deschise uşa din spate a maşinii de patrulare şi îl apucă pe Sam de braţ, trăgându-l cu forţa afară şi ridicându-l în picioare.

Deci ăsta e rolul pe care şi-l asumă Zander.

Ava nu-l văzuse prea des pe Zander jucând rolul de dur. Nora a început să facă un pas înainte şi apoi s-a dat înapoi, lăsându-l pe Zander să preia conducerea, cu o expresie de înţelegere pe faţă.

L-a ţinut pe Sam lipit de maşină şi l-a percheziţionat din nou, apropiindu- şi faţa de a lui Sam fără să spună un cuvânt, mâinile lui fiind aspre şi rapide în timp ce scotoceau prin buzunarele lui Sam şi îi pipăiau membrele. Sam a înghiţit în sec, dar a rămas tăcut în timpul examinării. Se uită la cei doi adjuncţi, care luaseră poziţie la câţiva metri distanţă, cedând în mod clar situaţia oamenilor pe care Sam nu-i cunoştea.

Zander a terminat şi a stat la douăzeci şi cinci de centimetri de Sam, cu braţele la piept. Zander era înalt şi

construit ca un alergător de cursă lungă. Atitudinea de furie abia reţinută pe care o adoptase avea efectul scontat de a-l face pe Sam nervos ca naiba. De obicei, Zander avea o manieră calmă care era reconfortantă pentru martori.

„Unde ai fost noaptea trecută între nouă seara şi două dimineaţa?” a întrebat Zander.

Ava abia îl auzea, vocea lui era atât de joasă şi aspră.

Sam s-a uitat din nou la adjuncţi, care se întorseseră intenţionat, apoi s-a uitat la Mason, Ava şi Nora. Ava i-a întâlnit privirea*. Nu ai prieteni care să te ajute aici.* El s-a uitat în jos, la picioarele lui.

„Barul lui Pete”, a mormăit el. „De ce?”

„La ce oră ai plecat?”

Sam a încercat să-l privească pe Zander în ochi, dar nu a reuşit decât două secunde. „Nu ştiu. După ultimul apel. Tim m-a condus acasă.”

Zander s-a întors spre adjuncţi. „Voi doi puteţi afla când s-a închis barul lui Pete aseară? Şi cine era barmanul?” Adjuncţii l-au salutat şi s-au îndreptat spre barul aflat la două străzi distanţă.

Zander îşi întoarse privirea îngheţată spre Sam. „Vrei să ghiceşti ora?” Sam s-a uitat la cerul cenuşiu, răsucindu-şi gura. „Unu şi treizeci? Două?”

„Îţi aminteşti vreo problemă în bar aseară?”

Privirea lui Sam s-a dus direct la Mason. „Nu. L-am confruntat pe un tip care îmi lovise camionul, dar nu s-a întâmplat nimic. Tipul ăla de acolo” – a înclinat capul spre Mason – ”ne-a cumpărat o halbă de bere.”

„Cu cine te-ai confruntat în legătură cu camionul?”

„Sunt arestat?”

„Doar purtam o discuţie.” Zander i-a arătat dinţii.

„Cine sunteţi voi? Niciunul dintre voi nu se îmbracă ca

un poliţist.”

Zander şi-a băgat mâna în buzunarul de la geacă şi şi-a scos legitimaţia.

La unison, Ava a scos-o pe a ei, împreună cu Mason şi Nora.

Sam a rămas cu gura căscată. S-a holbat la legitimaţia lui Zander şi apoi s-a uitat încruntat la celelalte trei acte. „Sfinte Sisoe! FBI-ul? De ce? Ce s-a întâmplat? Am auzit că cineva a fost ucis pe dealuri, dar nimeni nu a spus nimic despre FBI!” Privirea lui a devenit nerăbdătoare şi interesată.

Inima Avei a căzut. Acesta nu era răspunsul unui criminal. Se uită la Mason şi văzu că şi el simţise la fel. Fie Sam era cel mai mare psihopat pe care îl întâlnise vreodată, fie nu avusese nimic de-a face cu moartea lui Denny.

„Camionul”, i-a amintit Zander.

„Oh, da. Tipul ăla. Nu-i ştiu numele. Nu e din zonă, dar e pe aici de câteva ori pe an. Este cel care a fost ucis?”

Realizarea lovi şi Sam îşi îndreptă coloana vertebrală în timp ce gura îi căsca. „Eu? Crezi că eu l-am ucis? Pentru că m-am plâns de o adâncitură? Iisuse Hristoase! Nu aş face aşa ceva!” S-a uitat la Ava şi la Nora, cu privirea rugătoare. „Trebuie să mă credeţi. Nu am rănit pe nimeni.”

Zander s-a uitat şi el la femei, cu privirea întrebătoare. Nora i-a dat un mic semn din cap. Cu toţii au fost de acord: Sam Gates nu era ucigaşul lor.

Adjuncţii s-au întors. „Ultimul apel a fost la ora două”, a spus băiatul curat de la fermă. „Barmanul de aseară este acolo chiar acum. A spus că Sam şi prietenii lui nu au plecat până aproape de două şi jumătate.”

Zander s-a îndreptat spre anchetatori, iar adjuncţii au păşit de o parte şi de alta a lui Sam, fiecare punând o mână pe unul dintre braţele lui. „Hei! Sunt arestat?” a strigat Sam

la spatele lui Zander. „Nu am făcut nimic.”

„Discutăm despre asta”, a răspuns Zander peste umărul său. Cu o voce liniştită, el a întrebat grupul lor: „Are cineva vreo idee? Cred că asta e o fundătură.”

„Ori este cel mai mare mincinos din lume, ori nu este implicat”, a spus Mason. „Nu mi se pare a fi cel mai bun din lume la nimic.”

Toată lumea a dat din cap.

„Ar putea fi totuşi un localnic”, a spus Nora. „Atât el cât şi Jessop au spus că zvonurile circulau prin oraş. Ori cineva a vorbit...”

„Sau cineva a prins de escadrila de maşini de poliţie de la Denny în dimineaţa asta”, a spus Ava. „Într-un oraş de mărimea asta, veştile circulă repede.” „Voi trimite câţiva adjuncţi să pună întrebări în restaurant”, a spus Nora.
„Şi la fel şi în bar. Vreau să ştiu cine a mai fost în bar noaptea trecută. Nu este Sam, dar ar putea fi cineva care a fost acolo.”

„Se pare că eu şi Zander trebuie să trecem la investigaţia agentului special Weldon”, a afirmat Ava, privind înainte la următorul pas.

„Mă întâlnesc cu soţia lui mâine dimineaţă la prima oră”, a spus Zander. El s-a uitat la Nora. „Te lăsăm pe tine să te ocupi de interogatoriu aici jos? Toate probele de la locul faptei lui Denny trec prin laboratorul nostru. Le putem termina mai repede decât OSP.”

„Mie îmi convine”, a spus Nora. „Cu cât adaug mai puţin la lista de aşteptare a laboratorului nostru, cu atât mai bine. S-au săturat să mă audă spunând că totul este o prioritate.”

„Alte piste imediate?” Zander s-a uitat de la un anchetator la altul. Tăcerea durea.

„Atunci vom urma unde ne conduc dovezile”, a spus

Zander, uitându-se la Mason. „Îl vom găsi pe tipul ăsta.”

„Ştiu că o vom face”, a afirmat Mason. Ava îşi încrucişă mintal degetele.

Capitolul 7

Zander îşi îndreptă caietul pentru a şaptea oară şi se uită la ceas. Era devreme. Sharon Weldon nu era aşteptată decât peste patru minute. Era bucuros că văduva agentului special Vance Weldon era dispusă să vină la biroul din Portland pentru a discuta cu el. Seara trecută îşi petrecuse drumul lung spre casă revizuind cu Ava întrebările de interviu şi punctele de probă. Apoi stătuse treaz până la două dimineaţa, analizând singur. Studiase fiecare fotografie de la moartea lui Vance Weldon.

Dar caietul de notiţe era tot ce adusese la interviu. În niciun caz nu ar fi scos fotografiile de la locul crimei în faţa văduvei. Nu avea nevoie să le vadă din nou pentru că fiecare dintre ele era întipărită clar în creierul lui. Era o abilitate specială pe care o descoperise în copilărie, o memorie aproape perfectă. Trebuia să se concentreze atunci când îşi amintea ceva, dar odată ce o făcea, era de obicei permanent.

Inclusiv imaginile pe care ar fi preferat să le uite.

Ava a intrat în mica sală de interviuri, cu un blocnotes şi un laptop în braţe. „Bună. Cum ai dormit?”, a întrebat ea politicos. Ea şi-a aşezat lucrurile pe masă cu un oftat şi s-a lăsat pe un scaun. „De ce m-a obosit atâta condus? Tot ce am făcut a fost să stau jos. Ar trebui să mă simt odihnită astăzi.”

„E vorba de concentrarea mentală. Şi am vorbit mult despre cele două cazuri.”

Un miros slab de nucă de cocos îi plutea în cale. Un miros pe care el îl asocia mereu cu prezenţa ei. Probabil că era şampon, dar de fiecare dată când îl mirosea, îşi dorea să fie pe o plajă tropicală, la o băutură cu o umbrelă mică. Şi nu de unul singur.

„Deci.” Ava şi-a ţinut privirea în jos în timp ce îşi scotocea prin geantă. „Planificatorul meu de nunţi este vecina mea. Ştiai asta, nu?”

Apărarea lui Zander s-a ridicat instinctiv. „Cred că ai menţionat asta. Ai ales o locaţie şi o dată?”

Ea s-a încruntat. „Nu încă. E complicat.” Ea a întors o privire speculativă pe el. „Dar e chiar grozavă şi sunt surprinsă că e singură.”

„Oh”, a forţat Zander, spatele lui devenind rigid. „Nu cred…”

”Nu spune nu. Nici măcar nu ai auzit ce am de spus.”

„Dar-”

„Singurul 'dar' ar fi dacă te vezi cu cineva. Nu o faci, nu-i aşa?” Privirea ei albastră l-a încolţit.

„Nu, dar-”

„M-am gândit mult la ea şi la tine şi vă pot vedea pe amândoi înţelegându-vă. E atrăgătoare şi sociabilă şi îmi place de ea.”

Zander a rămas tăcut. *Ce mă opreşte?*

„Ai un motiv să spui nu?”

El a respirat adânc. „Îţi place de ea? Nu spui doar asta?”

„E grozavă. Mă înţeleg mai bine cu bărbaţii decât cu femeile, dar ea este o excepţie. E pe cale să-mi tăbăcească fundul pentru că nu a luat decizii cu privire la nunta mea şi îmi place asta la ea.”

El a dat din cap. „Nu e disperată sau nebună, nu-i aşa?”

„Eu nu văd asta. Cred că e singură de vreo cinci ani şi dacă are bagaje, nu am auzit de ele. Afacerea ei de organizare a nunţilor este foarte reuşită, dar agitată în anumite perioade ale anului. Ea este genul care pare să se bucure de acest haos şi îl gestionează eficient.”

Uşa s-a deschis din nou şi un asistent administrativ a poftit-o înăuntru pe Sharon Weldon.

„Nu am terminat aici”, a şoptit Ava. S-a ridicat şi i-a întins mâna lui Sharon cu un salut şi cuvinte sincere de condoleanţe pentru moartea soţului ei. Zander şi-a scos din minte sugestia Avei şi a revenit mental la anchetă.

Sharon Weldon ar fi putut fi o geamăna blondă a actriţei Melissa McCarthy, dar nu proiecta veselia sau zâmbetele. De înţeles. „Îmi pare rău pentru pierderea suferită”, a spus el în timp ce strângea mâna femeii. Ea l-a privit cu ochi lipsiţi de emoţie şi i-a mulţumit. Părea secătuită când a luat loc.

„Apreciez că ai venit la birou şi ne-ai scutit de o călătorie”, a început Zander.

„A fost mai greu decât mă aşteptam”, a răspuns Sharon. „Am fost în parcarea din faţă în ultimele cincisprezece minute, încercând să-mi fac curaj să să intru. Cred că paznicii de la cabana de securitate erau pe cale să vină să bată la geamul maşinii mele.”

„Este un moment nepotrivit?” a întrebat Ava cu amabilitate.

Sharon şi-a întors privirea goală spre Ava. „Este un moment la fel de bun ca oricare altul. Nu mă aştept să existe un moment bun în următoarele douăsprezece luni. Dar dacă există o şansă ca Vance să fi fost ucis, vreau să vă ocupaţi imediat de asta şi acesta este cel mai bun mod în care pot ajuta. Veţi înţelege dacă sunt un pic amorţită... a fost destul

de rău că am crezut că s-a sinucis. Nu am visat niciodată că cineva l-a ucis.”

„Încă explorăm opţiunea”, a spus Zander grăbit. „Nu am luat încă această
hotărâre.”

„Am greşit că am presupus că şi-a luat viaţa?” a şoptit ea, lăcrimând. „Sunt o persoană oribilă pentru că am crezut imediat că a făcut ce e mai rău? Şi dacă a fost ucis? Ce crede el despre mine acum?” Vocea i s-a frânt şi lacrimile au curs. Stătea nemişcată, ţinându-i privirea lui Zander, implorându- l în tăcere să o facă să se simtă mai bine.

Nu putea să vorbească.

Trebuie să se simtă ca şi cum soţul ei ar fi murit de două ori.

Ava s-a aplecat în faţă, atrăgând atenţia lui Sharon. „Vance îţi cunoaşte inima, Sharon. El te-ar ierta, dar iertarea nu este necesară. Aţi fost căsătoriţi timp de un deceniu şi toată lumea mi-a spus cât de fericiţi eraţi voi doi. Dacă ar fi stat astăzi aici, ar fi fost supărat că ai crezut ceea ce ai văzut?”

Sharon a scuturat tăcut din cap, privirea fixată pe Ava ca şi cum i-ar fi ţinut linia vieţii.

„Bineînţeles că nu”, a continuat Ava. „Din ceea ce am văzut, toate dovezile indică sinuciderea. Chiar şi medicul legist a fost de acord. Nu ai greşit crezând ceea ce ai crezut! Vance te iubeşte. Nu este dezamăgit de tine.” A făcut o pauză. „Nu cred că putem avea emoţii negative pe partea cealaltă.” I-a ţinut privirea lui Sharon.

„Tu nu crezi?” a şoptit Sharon.

Zander s-a strâmbat din interior. El nu se implica în conversaţii despre viaţa de apoi. Era un teritoriu sensibil, împreună cu politica şi religia. Dacă Ava avea de gând să

intre într-o discuţie despre asta, era pe cont propriu.

„Nu vreau”, a spus Ava. „Întotdeauna am simţit că era un loc al păcii. Nu există niciun scop pentru îndoială sau dezamăgire.”

Ţinându-şi respiraţia, Zander a studiat-o pe femeia de peste masă. Ea părea să accepte cuvintele Avei şi lacrimile i se opriseră.

„Îl visez. Zâmbeşte mereu şi îmi spune să nu-mi fac griji pentru el.”

Ava a dat din cap. „Eu m-aş concentra pe asta. Lasă-ne să investigăm detaliile. Nu se schimbă nimic, nu?”

„Nu. E tot plecat”, a şoptit Sharon.

„Ai cu cine să vorbeşti?” A întrebat Ava.

„Agenţia mi-a aranjat pe cineva.”

Zander se întreba dacă era acelaşi terapeut pe care îl vedea Ava. Dacă acel terapeut reuşise să o ajute pe Ava să se vindece emoţional de rănile care îi puneau viaţa în pericol şi de tentativa de sinucidere a lui Jayne, ar fi putut să o ajute pe Sharon.

„Ştiu că Vance ţi-a spus că a încercat să se sinucidă în trecut”, a spus Ava cu blândeţe. „Au existat şi alte motive pentru care crezi că şi-a luat viaţa?”

Sharon a respirat adânc. „Se lupta cu depresia în ultimii cinci ani. A insistat să păstrăm secretul. Nu a vrut să afle nimeni de la locul lui de muncă.”

„Deci mergea la un terapeut?” a întrebat Ava.

„Nu. Medicul său obişnuit îi prescria ceva. La început, Vance era mulţumit de rezultate, dar se părea că după câteva luni pastilele nu îşi mai făceau efectul, aşa că se întorcea şi îşi ajusta doza sau încerca altceva.”

Ava a dat din cap în semn de înţelegere. „Unele medicamente trebuie monitorizate şi ajustate constant.”

Dacă cineva fusese martor la suişurile şi coborâşurile medicamentelor, Zander ştia că Ava o făcuse cu sora ei geamănă.

„A vorbit despre a se răni?” a întrebat Zander.

Sharon a clătinat din cap cu emfază. „Niciodată.”

„A discutat cu tine despre cazurile sale de terorism intern? Era îngrijorat de siguranţa lui?” a întrebat Ava.

„Nu ar trebui să vorbească prea mult despre cazurile sale, dar a făcut-o”, a spus Sharon simplu. „Cred că acum nu mai poate avea probleme pentru asta, aşa că nu văd rostul protejării lui, nu?”

„Nu contează”, a spus Zander. *Ar putea Sharon să fie în pericol din cauza a ceva ce i-a spus Vance despre un caz?*

S-a uitat la Ava, dar ea era concentrată pe Sharon.

„Dacă era îngrijorat de siguranţa lui, nu mi-a spus niciodată”, a afirmat Sharon. „Ultimul său caz îi implica pe unii dintre acei cetăţeni suveranişti care locuiesc în Oregon Central. El nu credea că sunt periculoşi. Credea că ar putea face nişte prostii, încercând să îşi protejeze modul de viaţă, dar nu credea că acest grup ar face mai mult decât obişnuita lor luptă pe hârtie împotriva guvernului. Ei voiau doar să fie lăsaţi în pace.”

Zander ştia esenţialul cazului. Vance avea o listă de supraveghere a terorismului intern a locuitorilor din Oregon şi o parte din slujba lui fusese să le monitorizeze activitatea. Zander avea nevoie de o actualizare de la agentul special Kilpatrick pentru a şti dacă cineva de pe listă ar putea fi suspect.

„Îl cunoştea Vance pe Denny Schefte? Este detectiv la Poliţia Statului Oregon.”

„El este cel care a fost ucis ieri, nu? Cazul despre care ai spus că avea o mască?” a întrebat Sharon. „I-am văzut poza

la ştirile locale, dar numele şi faţa nu-mi erau familiare. Nu au spus nimic la ştiri despre o mască. Presupun că păstraţi această parte tăcută pentru a-i elimina pe nebunii care încearcă să îşi asume meritul crimei?”

„Corect. Vom păstra tăcerea asupra aceluiaşi fapt şi în legătură cu moartea lui Vance”, a spus Ava. „Ai apucat să vezi dacă lipseşte vreo mască din colecţia lui Vance?”

„M-am uitat”, a spus Sharon, clătinând din cap. „Nu-ţi pot spune dacă lipseşte ceva sau nu. Nu am acordat niciodată prea multă atenţie colecţiei lui de accesorii pentru filme. Ai întrebat dacă a avut vreodată o mască Pinhead şi sincer nu ştiu. Acum nu mai există, dar s-ar putea să fi avut una.”

Zander căutase deja cazurile la care Vance şi Denny ar fi lucrat amândoi. Nu găsise niciunul, dar bărbaţii s-ar fi putut cunoaşte în afara muncii. „Vance vâna sau pescuia?”

„Nu. În afara serviciului juca baschet la sală cu prietenii. Antrena câteva echipe de baschet ale cluburilor de copii în fiecare an. Acestea erau principalele sale interese.”

Mason îi spusese lui Zander că Denny era un om al naturii şi nu era interesat de sport.

„Ştiaţi de vreo ceartă pe care ar fi avut-o? Orice încăierări cu vecinii sau chiar cu un străin?” a întrebat Zander. Ajunsese la capătul listei sale. După ce a întrebat-o pe Sharon de posibile legături între bărbaţi, a trebuit să pescuiască în afara iazului şi să spere că va prinde un păstrăv cu o întrebare. Umerii Avei se lăsară puţin în jos; recunoscu întrebarea lui ca pe o pasă Ave Maria.

„M-am gândit mult la asta”, spuse Sharon încet, clătinând din cap. „Dacă s-a întâmplat ceva, nu mi-a spus despre asta. Vance era unul dintre băieţii buni. Oamenii îl plăceau. Era zâmbetul lui. Avea un fel de a se uita direct la tine şi de a-ţi zâmbi, facându-te să simţi că eşti cea mai

importantă persoană din cameră în acel moment. Personalitatea lui era contagioasă. *Toată lumea* îl plăcea.”

Era similar cu ceea ce auzise Zander de la colegii de muncă ai lui Vance. Nimănui nu-i plăcea să spună lucruri rele despre cei morţi, dar avea impresia că Vance fusese de fapt tipul de om pe care îl descrisese toată lumea.

„Ai răbdare cu mine o clipă, Sharon”, a început Ava. „Dar aş fi neglijentă dacă nu aş aduce vorba despre asta.”

Zander şi-a ţinut respiraţia, recunoscător că Ava preluase cu grijă următorul aspect al interviului. Dezvoltase o înţelegere cu Sharon şi spera că femeia nu se va simţi ofensată de ceea ce urma să întrebe.

„O mulţime de femei iubesc agenţii FBI şi personalităţile infecte. Asta îi face pe bărbaţi ţinte principale pentru unele femei care sunt excitate de insignă”, a spus Ava.

O urmărea atent pe Sharon. Ea începuse să dea din cap în timp ce Ava vorbea şi ştia exact încotro se îndrepta interviul.

„Întrebi dacă a avut aventuri.”

„Întreb dacă ar putea fi vreo femeie furioasă. Femeilor nu le place să li se închidă gura”, a clarificat Ava.

Bine făcut. Ava pusese tot accentul pe femei, nu pe Vance, şi insinuase că acesta refuzase orice ofertă.

„Ai dreptate în legătură cu femeile care se aruncă asupra agenţilor. El le numea iepuraşi de insignă. Agenţii pe care îi cunosc compară adesea poveştile. Am auzit că au fost urmăriţi acasă de la serviciu şi agresaţi de martori.”

„Asta e valabil pentru ambele sexe”, a comentat Ava cu un jumătate de zâmbet.

„Dacă Vance a fost infidel, eu nu am cunoştinţă de asta”, a afirmat Sharon. „Am avut suişurile şi coborâşurile noastre ca orice cuplu, dar nu am găsit niciodată un motiv să îl întreb

dacă a avut o aventură. Nu a existat niciodată un moment în căsnicia noastră în care să tiu nevoită să mă întreb. L-a privit pe Zander în ochi. „Întotdeauna venea acasă la mine, iar eu eram fericită. Cred cu tărie că şi el era. Nu spun că aveam o căsnicie perfectă, dar a noastră nu se lovise încă de acel blocaj.”

„Se pare că aţi avut ceva foarte solid”, a spus Ava.

„Aveam”, a spus Sharon gânditoare. „Sunt multe de spus despre a fi mulţumiţi. Nu aveam nevoie să călătorim în insule şi să petrecem cu prietenii în fiecare weekend. Eram fericiţi să fim doar acasă împreună. Eu uram tot ce avea legătură cu baschetul, dar amândurora ne plăcea să lucrăm în curte şi să mergem cu cortul. A face lucruri împreună era important pentru noi”. Lacrimile au început din nou, dar ea a zâmbit prin ele. Ava şi-a periat ochii cu dosul mâinii şi i-a întors zâmbetul lui Sharon, înţelegând clar.

Zander se simţea singur în cameră.

La un moment dat în viaţa lui, cunoscuse acea mulţumire. Îi lipsea. Îi lipsea cu disperare, dar nu făcuse nimic în privinţa asta.

Era mai sigur să nu rişte durerea din nou.

***

Stând în maşina ei din parcarea FBI după interviu, Ava a recitit e-mailul de la Jayne pe care i-l trimisese terapeutul lui Jayne, căutând un subtext. De fiecare dată când vedea adresa de e-mail a terapeutului apărând în căsuţa ei de primire, îşi tăia respiraţia şi inima i se oprea.

Fiecare e-mail făcea ca două gânduri să-i treacă prin creier. *Este Jayne moartă? Este Jayne rănită?* Nu-şi putea

opri reacţia. Logica îi spunea că veştile proaste ar veni printr-un telefon, nu printr-un e-mail, dar anxietatea tot îi curgea prin vene la vederea adresei de e-mail.

Mason sugerase ca terapeutul să îi trimită lui un e-mail, ca să îi poată spune Ava dacă mesajele conţineau veşti proaste. Ava refuzase. Nu era o chestiune de intimitate; era o chestiune de responsabilitate.

Jayne era bagajul Avei.

Mason îi promisese că o va ajuta să ducă greul, şi o făcuse. Îi luase multă durere şi angoasă Jayne din mintea şi inima Avei. După ce citea fiecare e-mail, i-l trimitea lui Mason şi discutau despre el. Era o terapie bună pentru ea şi un proces educativ pentru el. Mason a învăţat să citească e-mailurile prin ochii Avei. Ceea ce i se părea lui lipsit de importanţă putea fi un semn pentru Ava că Jayne avea probleme.

Ava ştia că Jayne alegea fiecare cuvânt cu un scop; voia să o afecteze pe Ava într-un anumit fel. Propoziţiile puteau fi rostite în cel mai informal stil posibil, dar erau deliberate şi măsurate. Jayne putea menţiona cumpărarea unei poşete, iar Ava ar fi ştiut că era o încercare de a stârni gelozie. Un indiciu că Jayne avea nevoie să simtă că poate manipula reacţiile Avei. Era o goană după putere.

Ea nu-şi dădea seama că Ava nu mai avea şaisprezece ani.

Abilităţile sociale şi emoţionale ale lui Jayne îngheţaseră în timpul liceului. Sau mai devreme.

E-mailurile nu au făcut-o geloasă pe Ava; au întristat-o. O zdrobea să vadă că sora ei nu se poate relaxa şi pur şi simplu să se bucure de viaţa ei. Pentru Jayne, fiecare moment al zilei era despre manipularea oamenilor pentru a se

concentra asupra ei. Totul în viaţa lui Jayne trebuia să se învârtă în jurul ei. Până în punctul în care aproape că a costat-o viaţa. Astăzi, e-mailul ei spunea că merge la o ieşire supravegheată la mall cu alţi câţiva rezidenţi, deşi avea foarte puţini bani de cheltuit. Traducere: ar trebui să vă pară rău pentru mine şi să-mi trimiteţi bani.

Dacă ai şti cât de mult plătesc deja.

Ava a citit scrisoarea a treia oară. Două paragrafe. Nouă propoziţii. Patru dintre propoziţii erau despre acuarelele ei. Două erau despre excursia la cumpărături. Trei erau despre un alt rezident.

Un bărbat.

Inima Avei s-a scufundat şi a citit nota personală pe care terapeutul o inclusese la finalul e-mailului. Ea spunea că a fost încurajată de entuziasmul lui Jayne de a-şi continua acuarelele. A asigurat-o pe Ava că bărbatul menţionat de Jayne era doar un prieten. El era mult mai tânăr decât Jayne şi era căsătorit. Terapeutul a afirmat că urmărea îndeaproape relaţia.

Ava ştia mai bine. Un bărbat mai tânăr? Asta însemna că Jayne era emoţional mai apropiată ca vârstă de el. Un lucru pozitiv în creierul lui Jayne. Faptul că sora ei scrisese despre acest bărbat însemna că el era constant în gândurile ei şi că ea îl avea în vizor. Ava ştia asta din lunga experienţă cu Jayne şi bărbaţii. Era, de asemenea, o încercare de a o face geloasă pe Ava.

Nu, mulţumesc.

Nimic n-ar fi oprit-o pe sora ei să-şi urmărească scopul. Faptul că era căsătorit nu conta. Un asalt total al interesului din partea lui Jayne McLane crea bărbaţi care lăsau în urma lor relaţii care se clătinau. Relaţii solide.

Căsătorii.

Toţi erau vulnerabili.

Jayne ştia cum să intre în mintea bărbaţilor şi să-i facă să se îndrepte spre ea. Ava a început să formeze numărul terapeutului şi a îngheţat.

Ce fac eu?

Nu e lupta mea.

A făcut clic pe ecranul telefonului, auzind vocea lui Mason în capul ei. „Nu e responsabilitatea ta. Lasă-i să-şi facă treaba. De aceea îi plătim cu bani grei.”

Centrul rezidenţial a costat o mică avere. Asigurarea plătise o parte din el, dar cu binecuvântarea lui Mason, Ava îşi asumase restul. Celelalte proiecte de remodelare a casei lor puteau aştepta, spusese el. Atâta timp cât nu se îndatorau, el fusese de acord că Ava putea face ce dorea.

Ava ştia că nu ar fi fost la fel de răbdătoare dacă Mason ar fi avut un frate care era o gaură neagră financiară şi emoţională.

O parte din ea voia ca el să o împiedice să plătească pentru îngrijirea lui Jayne. Dacă ar fi pus piciorul în prag şi i-ar fi spus nu, ar fi fost mai uşor de suportat.

Dar unde ar fi Jayne atunci?

Jayne avea doctori buni. Dacă ei nu vedeau ce avea de gând să facă cu acest tânăr, aveau să afle curând. Nu era responsabilitatea Avei să le arate asta. Dacă ar fi sunat, ar fi bătut-o pe cap, i-ar fi mulţumit şi i-ar fi ignorat sfatul.

Ava îşi porni maşina. Avea nevoie de o cafea cu lapte şi de o prăjitură.

Capitolul 8

Sunetul telefonului îl trezi pe Mason dintr-un somn adânc.

Telefonul Avei.

O privire înceţoşată la ceas i-a arătat că era două dimineaţa şi el s-a relaxat în pernă, ascultând-o cum bâjbâie după telefon şi răspunde. Vocea ei era îngroşată de somn, facându-l să vrea să o tragă aproape şi să-i absoarbă căldura.

„Eşti sigur?”, a întrebat ea. A existat o pauză lungă. Mason a auzit pe cineva vorbind, dar nu a putut desluşi cuvintele.

„Trimite-mi adresa”, a spus ea. „Nu e departe de mine. Voi fi acolo într- o jumătate de oră.” Şi-a aşezat telefonul înapoi pe noptieră cu un oftat. „Trebuie să plec.”

„Ce este?” Mason a căscat, întrebându-se dacă va putea să adoarmă la loc sau dacă ar trebui să se trezească şi să facă nişte ouă.

„O altă mască. În sud-estul Portlandului.”

S-a aşezat în picioare, complet treaz. „Cine este?”

Ava şi-a balansat picioarele din pat şi s-a aşezat pe margine, întinzându- şi spatele. „Un poliţist de stat din Oregon. Ucis în casa lui.”

„Numele?”

„Louis Samuelson. Îl cunoşti?”

S-a gândit bine. „Nu cred.” A împins păturile înapoi şi s-a dat jos din pat. „Vin cu tine.”

Ea a rămas tăcută pe marginea patului. Ava ar fi trebuit să spună că nu putea să o însoţească la locul faptei, dar nu a făcut-o.

„Bine, dar eu primesc primul duş”, a spus ea.

Strada îngustă din sud-estul Portlandului era luminată de lumini intermitente. Mason a numărat douăzeci de maşini de patrulare, atât ale OSP, cât şi ale poliţiei din Portland, şi apoi s-a oprit din numărat. Instinctul i se revărsase de furie de la apelul Avei. Nimic nu-l înfuria mai mult decât atunci când cineva lua ca ţintă un poliţist.

Poliţiştii OSP îşi pun viaţa în pericol în fiecare zi. Când opreau un şofer în timpul unui control de rutină, nu ştiau cu cine se vor întâlni la volan. Rareori era cineva fericit să-i vadă.

A urmat-o pe Ava pe aleea din faţă până la micul bungalow. Era una dintre acele case mai vechi din Portland care arată ca nişte căsuţe minuscule din exterior, dar în interior sunt considerabile şi făcute cu meşteşuguri de înaltă calitate care au durat un secol. Podele de lemn, arcuri de lemn, pereţi groşi. O alee cu o singură bandă ducea pe lângă casă la un garaj mic din spatele casei. Cineva agăţase un cearşaf peste fereastra mare din faţa casei.

Curtea din faţă fusese transformată într-un cimitir de Halloween. Mason a citit numele de pe pietrele funerare. DEE CAYED. WILL B. BACK. PAUL TERGEIST. Braţe şi picioare din oase de plastic ieşeau din iarbă. Un corp împăiat fără cap stătea pe un scaun pe veranda mică din faţă. Mason şi-a întors privirea dinspre decoraţiuni. Veselia de Halloween era în contradicţie cu ceea ce ştia că era înăuntru. Ava aflase mai multe detalii în timp ce el îi conducea la casă şi ştia că scena din interior va fi greu de suportat. Îşi notă cu grijă numele în jurnalul scenei sub cel al Avei, recunoscător că ofiţerul de poliţie nu avea niciun motiv să pună la îndoială apariţia unui detectiv OSP, şi îşi încălţă bocancii.

Au păşit înăuntru. Mason a dat din cap câtorva feţe

cunoscute din foaier, nefiind surprins de nivelul de furie pe care îl simţea în casă. Niciunul dintre ofiţerii pe care îi recunoscuse nu a scos un cuvânt; pur şi simplu au încuviinţat din cap. Câteva persoane pe care nu le cunoştea au aruncat priviri enervate spre Ava. Sexismul era răspândit în multe departamente de poliţie şi unii poliţişti nu voiau să vadă o femeie agent FBI când unul dintre ai lor fusese doborât.
Mason le întorcea privirile de zece ori; Ava le ignora. Îi spusese în trecut că nu-i pasă ce cred oamenii. Ea îşi făcea treaba şi ştia că o făcea bine.

Au cotit un colţ şi s-au trezit în sufrageria din faţa casei. Ava a încremenit şi Mason aproape că s-a lovit de spatele ei. S-a uitat prin cameră şi şi-a ţinut respiraţia. Poliţistul fusese bătut în cuie de perete, cu piroane groase prin încheieturi. O mască albă de fantomă contorsionată îi acoperea faţa ofiţerului.

Mason nu era un om religios, dar a rostit o rugăciune tăcută pentru sufletul bărbatului şi pentru familia lui. Şi apoi a cerut capturarea rapidă a persoanei care comisese un asemenea păcat. A văzut umerii Ava ridicându-se şi coborând odată cu respiraţiile ei adânci. Bărbia i s-a ridicat şi a intrat în cameră, traversând spre locul unde Zander stătea cu Nora Hawes.

Ochii Norei s-au îngustat când l-a zărit pe Mason. „Ce faci aici?” a întrebat ea în semn de salut.

„Nu sunt aici”, a răspuns el, vârându-şi mâinile în buzunarele pantalonilor.

Ea i-a mai ţinut privirea o clipă şi apoi a dat scurt din cap. „Cum doreşti. Dar dacă cineva mă întreabă direct...”

„Înţeleg”, a spus el. Dacă era întrebat, ştia că ea ar fi spus că el a apărut şi a refuzat să plece. Putea trăi cu asta şi cu orice consecinţe ar fi adus.

Asta era despre Denny. La naiba cu toţi cei care încercau să-l excludă din această anchetă.

„Ce ştim despre el?” a întrebat Ava.

„Louis Samuelson a fost poliţist la OSP timp de cincisprezece ani.” Nora s-a uitat la blocnotesul ei. „Patruzeci şi unu de ani, locuieşte singur, divorţat, fără copii. A fost reperat în jurul orei unu şi jumătate în această dimineaţă, când un alergător a trecut pe lângă el şi l-a văzut pe fereastră.”

„Stai”, a spus Ava. „Cine aleargă la unu dimineaţa?”

„Martorul nostru”, a spus Zander. „Are un program rotativ la Home Depot şi aleargă când poate. Este afară cu unul dintre ofiţerii de patrulare. Vom vorbi cu el mai în detaliu în câteva minute. Inutil să spun că s-a speriat de moarte când a decis să arunce o privire mai atentă pe fereastră.”

Mason s-a uitat la fereastra acoperită a camerei din faţă. Era destul de mare şi nu avea perdele sau jaluzele. Nu observase niciun tufiş mare sau copac care să blocheze fereastra dinspre stradă. Casa era aşezată pe o uşoară ridicătură, dar oricine se afla pe trotuar avea o vedere clară spre interiorul casei. Se întrebă cât timp le luase poliţiştilor să atârne ceva deasupra ferestrei.

Privind cu atenţie, Ava s-a apropiat de cadavru, iar Mason a văzut că cea mai mare parte a greutăţii acestuia era susţinută de piroane metalice mari care fuseseră înfipte cu ciocanul în perete, sub axilele victimei. Aceleaşi ţepuşe fuseseră înfipte şi în încheieturile mâinilor, dar Mason a simţit că erau pentru a şoca, nu că ar fi fost necesare.

A recunoscut masca dintr-o serie de filme horror populare. Gura măştii albe era alungită, iar ochii aveau o formă distorsionată de jeleu. „Din ce film este masca?”

„Din franciza *Scream”,* a spus Zander. „Tocmai m-am uitat. Nu este niciodată acelaşi criminal care poartă masca. Ar putea fi oricine din filme.”

„Nu le-am văzut niciodată”, a spus Nora. „Nu sunt genul meu.”

„Am putea avea mai mult de un criminal?” a murmurat Ava. „Ce încearcă să ne spună?”

„E aproape Halloween”, a subliniat Mason. „Ar putea fi pur şi simplu ceva la îndemână pentru el.”

„Dar prima lui victimă lucra cu obiecte cu Freddy Krueger”, a spus Nora. „Presupunând că cazul Vance Weldon face parte din asta. După seara asta, cred că posibilitatea este aproape sigură.”

„Doar dacă ucigaşul nostru nu a auzit despre masca folosită la sinuciderea lui Vance”, a spus Ava. „Deşi acest lucru a fost ţinut secret şi departe de mass-media, din câte am putut spune eu şi Zander. Dar dacă vestea s-a răspândit, ar putea inspira pe cineva.”

„Oricum ar fi, avem un criminal în serie în mâinile noastre”, a spus Zander. „Trebuie să apelăm la Unitatea de Analiză Comportamentală pentru nişte informaţii. Acesta este un caz dat peste cap.”

Mason nu a spus nimic. El considera că munca depusă în cadrul BAU a FBI-ului era parţial vrăjitorie, dar recunoştea că au fost de ajutor în trecut. Salivau după dosarul unui criminal care folosea măşti de filme de groază în timpul săptămânii de Halloween. Nora a făcut un pas înainte şi a ridicat uşor masca. Gura lungă acoperise gâtul lui Samuelson şi au văzut că fusese tăiat ca şi al lui Denny. Mason s-a uitat la ţepuşele prin încheieturile mâinilor, observând că practic nu era sânge la locurile respective.

„Era mort înainte să-l spânzure”, a spus Mason. „Ar fi

sângerat mai mult dacă ar fi fost în viaţă când i-a înfipt ţepuşele în încheieturi.” Ceilalţi trei anchetatori au încuviinţat din cap. Gâtul cămăşii lui Samuelson era îmbibat cu sânge. El purta blugi şi pantofi de tenis. Mason s-a uitat la podeaua din sufragerie şi a observat o urmă de sânge pătată care ducea într-o altă cameră. „A fost ucis în altă cameră?”

Nora a dat din cap. „În bucătărie. Urmaţi-mă şi aveţi grijă pe unde călcaţi.”

Au păşit cu grijă şi au urmat-o pe Nora într-o bucătărie spaţioasă. Aici era locul crimei. Un tehnician făcea fotografii în timp ce altul punea etichete numerotate lângă picăturile de sânge. O cârpă de bucătărie însângerată zăcea pe podea împreună cu un pahar de apă răsturnat. Două bălţi mari de sânge erau în centrul de linoleum auriu, cu centrul încă umed, dar cu marginile exterioare întunecându-se şi uscându-se. Mason putea vedea unde fusese târât Samuelson din bălţi în sufragerie. Petele groase de sânge deveneau mai deschise de-a lungul căii spre sufragerie.

„Armă?” a întrebat Mason. „Presupun că e un fel de cuţit.”

„Nu l-am găsit. Am oameni care cercetează curţile cu lanterne, şi o vom face din nou odată ce se face ziuă.”

„Samuelson nu e un tip aşa de mare”, a comentat Zander. „Cred că o singură persoană ar fi putut face asta. Am observat o grămadă de sânge pe scaunul răsturnat din camera de zi. Bănuiesc că s-a folosit de el pentru a sprijini cadavrul în timp ce îl ridica spre piroane.”

„Nu ştiu”, a spus Ava. „Două persoane ar fi făcut această sarcină mult mai uşoară.”

„Mai uşoară, dar nu imposibilă pentru un singur om.”

Ava a dat din cap în semn de aprobare, cu o privire gânditoare pe faţă.

„Cineva şi-a asumat un risc mare făcând-o în văzul întregii străzi. Poate că luminile erau stinse pentru acea parte şi le-a aprins înainte să plece.”

„Asta e posibil. Toate luminile de la acest nivel erau aprinse. Chiar şi cea din toaletă. La etaj, lumina din dormitorul principal era aprinsă”, a afirmat Nora.

„A fost forţată intrarea?”

„Nu”, a spus Nora. „Atât uşa din faţă, cât şi cea din spate erau descuiate.” „E încă în haine de stradă”, a spus Zander. „Se pare că a fost prins înainte să se pregătească de culcare.” S-a uitat la ceas. „Când va ajunge aici medicul legist? Aş vrea să dau cadavrul jos.”

„Ar trebui să fie aici în orice moment”, a spus Nora. „Să vedem dacă alergătorul nostru are chef să vorbească acum. A fost prea supărat mai devreme ca să spună prea multe.”

Mason rămase în bucătărie şi se uită lung la bălţile întunecate de sânge, amintindu-şi cum se adunase sângele în jurul lui Denny. Cel puţin al lui Denny se contopise cu pământul, întorcându-se la natură. Sângele de pe linoleumul vechi ar fi fost diluat şi amestecat cu apă cu săpun în găleata de curăţat a cuiva. Un muncitor în mâini şi genunchi, care nu-l cunoscuse niciodată pe Samuelson, avea să cureţe.

Mason spera ca propria lui moarte să nu lase pete pe care un străin să le îndepărteze. Ar fi preferat să moară sub un brad, cu sângele lui impregnat în pământ.

***

Ava a recunoscut atletismul în Brian Wasco. Avea muşchi slabi şi tendoane subţiri care-i formau şanţuri adânci pe gât. Când venea vorba să alerge, spunea că nu-i pasă de

ora din zi sau dacă ploua torenţial. Gheaţa era singurul lucru care îl oprea din alergare.

Tânărul de 28 de ani stătea pe gardul jos de piatră care separa trotuarul de casă, cu coatele sprijinite pe coapse. Cineva îi dăduse o sticlă de apă şi el o stoarcea ca pe o jucărie antistres în timp ce vorbea. Nora l-a rugat în cele din urmă să se oprească, zgomotul puternic de trosnitură enervându-i pe toţi.

„Am ieşit de la serviciu la miezul nopţii pentru că umpleam stocul după program. Când am ajuns acasă era aproape unu. M-am schimbat şi am fugit pe uşă”, a spus el, privindu-i cu seriozitate pe anchetatori. „Îmi place să alerg noaptea. Este linişte şi te simţi singur, dar într-un fel puternic, pentru că majoritatea oraşului doarme. Există un element de mister care te face să simţi că faci ceva greşit.” A aruncat o privire mustrătoare. „Uneori mă întrebam dacă poliţiştii din tura de noapte ar crede că fug de ceva.”

„De obicei alergi pe strada asta?” a întrebat Ava. Brian părea direct şi sincer, dar ea nu se hotărâse. Ceva la el părea uşor ciudat.

„Cam jumătate din timp. Încerc să amestec şi, de obicei, păstrez această stradă pentru atunci când trebuie să alerg pe întuneric, pentru că drumurile şi trotuarele nu au nicio rădăcină de care să mă împiedic.”

„Ai spus mai devreme că nu lucrezi întotdeauna în aceeaşi tură”, a adăugat Zander.

„Aşa este. În unele zile lucrez noaptea, în altele lejer.”

„Ce te-a făcut să te opreşti şi să te uiţi mai atent la casa asta?” a întrebat Nora.

„De fapt, am trecut pe lângă încă două case şi apoi m-am întors”, a spus Brian. „Am presupus că am văzut cu coada ochiului o decoraţiune de Halloween, dar era un pic ciudat că

casa era toată luminată. De obicei, fiecare casă de pe această stradă este întunecată când o parcurg noaptea.” A respirat adânc şi şi-a stors sticla. A aruncat o privire plină de scuze către Nora. „M-am întors pentru că mi se păruse prea real. Ştii cum ai sentimentul acela când te holbezi la ceva şi creierul tău nu-şi poate da seama ce vede? Am stat acolo, la începutul aleii, şi m-am holbat mult timp, aşteptându-mă să-l văd pe tip trecând prin cameră, instalând mai multe decoraţiuni.”

„Tipul”, a afirmat Ava. „Spui asta de parcă l-ai cunoaşte.”

Brian a ridicat din umeri. „L-am văzut lucrând în curte destul de des în timpul zilei. Nu am văzut niciodată o femeie sau copii aici. Are o familie?”

„Nu are copii”, a spus Ava. „Divorţat.”

„Asta e bine. Ei bine… nu e bine. Mi-am făcut griji că are copii din moment ce erau atât de multe decoraţiuni de Halloween. Nu-mi place gândul că copiii îl văd aşa.” El a tresărit.

Ava a înţeles.

„Deci stăteai la capătul aleii”, a întrebat Zander. „Ce te-a făcut să te apropii?”

Brian şi-a stors sticla. „Nu ştiu. Pur şi simplu nu m-am simţit bine. Pe măsură ce mă apropiam, puteam vedea sângele de pe cămaşa lui şi ţepuşele din încheieturile lui, dar îmi tot spuneam că e fals. Abia când am văzut tatuajul mare de pe interiorul antebraţului mi-am dat seama că nu era un manechin.” Părea năucit.

„Trebuie să fi fost oribil pentru tine”, a simpatizat Ava. Fusese avertizată că cadavrul fusese agăţat pe perete, dar priveliştea o zguduise până în măduva oaselor. Aceasta era o scenă care avea să rămână permanent în memoria ei.

„Nu mi-o pot scoate din cap”, a spus Brian. „Am bătut de câteva ori în geam şi el nu s-a mişcat. Am sunat la uşă şi am sunat la 911. În cele din urmă am încercat la clanţă. Era descuiată. Am intrat în casă şi am strigat să văd dacă mai era cineva în casă.

„Nu ţi-ai făcut griji pentru siguranţa ta?” a întrebat Nora.

Brian s-a holbat la ea. „Nu a fost foarte inteligent din partea mea, nu -i aşa? Nici măcar nu m-am gândit că persoana care a făcut-o ar putea fi încă înăuntru până *în acest moment”* Şi-a trecut mâinile pe faţă şi s-a aplecat. „Sfinte Sisoe. Ce naiba s-a întâmplat? Cred că am presupus că şi-a făcut-o singur.” S-a uitat în sus la anchetatori. „Dar nimeni nu şi-ar putea înfige stâlpii ăia în propriile încheieturi.” A îngheţat, a sărit în picioare şi apoi a făcut paşi mari spre un colţ al curţii.

Anchetatorii s-au uitat în altă parte la sunetul vărsăturilor lui. Ava a luat sticla de apă pe care o scăpase.

„Bietul nenorocit”, a spus Mason cu simpatie.

Brian s-a întors după câteva momente şi a luat ruşinat sticla pe care i-o întindea Ava. „Ni se întâmplă tuturor”, i-a spus ea în timp ce el îşi clătea gura şi scuipa.

„Cineva l-a ucis”, a spus Brian cu o tresărire. „În adâncul sufletului *ştiam* că cineva l-a ucis, dar nu mi-am dat seama până acum un minut.”

„A fost creierul tău care a încercat să facă faţă şi să te protejeze de ceea ce ai văzut”, a subliniat Zander. „Nu te aştepţi să vezi aşa ceva în fiecare zi.
Sau în orice zi.”

„La naiba, nu”, a spus Brian. „Ştiţi cine a făcut-o?”

„Nu încă”, a spus Ava. „Îl vom găsi. Cineva nu creează o scenă ca asta fără să lase o mulţime de dovezi în urmă. Ai

atins ceva când ai intrat în casă?”

A început să scuture vehement din cap, dar a îngheţat. „Aveam de gând să spun nu, dar i-am ridicat masca pentru că voiam să verific dacă are puls la gât. Odată ce am văzut că gâtul îi fusese tăiat, m-am oprit. Deci amprentele mele sunt pe mască, chiar în partea de jos. E în regulă? *Rahat.* N-ar fi trebuit să ating asta.”

„E de aşteptat să încerci să cauţi semne de viaţă”, a spus Nora. „Îl voi pune pe unul dintre tehnicieni să-ţi ia amprentele pentru comparaţii. Ai mai atins şi altceva?”

„Doar soneria şi mânerul uşii. Am ieşit din cameră când am văzut că era mort.” El a scuturat din cap cu o privire confuză pe faţă. „Masca aia e al naibii de înfiorătoare”, a afirmat Brian. „Cine face chestii din astea? Parcă e o scenă desprinsă dintr-unul dintre filmele *Soream.'”*

Ava a schimbat o privire cu ceilalţi anchetatori. „În legătură cu masca, te vom ruga să nu împărtăşeşti acest detaliu cu nimeni… nu cu prietena sau mama ta sau cu orice reporter care te contactează. Am dori să păstrăm secretul asupra acestui tip de detaliu neobişnuit pentru a ne ajuta să eliminăm mincinoşii care vor suna încercând să susţină că ei au comis crima.” Nu era
singurul motiv pentru a păstra secretul, dar ar trebui să fie suficient.

„Crezi că reporterii mă vor contacta?” întrebă Brian, părând uşor uimit.

Ava începea să creadă că el nu era cea mai ascuţită unealtă de pe etajul de vânzări Home Depot. Dar era miezul nopţii şi probabil că descoperirea unei morţi violente îi tulburase puţin creierul. Al ei se simţea confuz. „Aş spune că da. Nu trebuie să vorbeşti cu ei. Depinde de tine, dar cred că rareori face vreun bine. Ei pot veni la noi pentru o declaraţie

oficială.”

„Nu vreau să vorbesc cu ei”, a spus Brian. „Nu vreau să mai vorbesc despre asta niciodată. Vreau ca rahatul ăsta să-mi dispară din creier cât mai repede posibil.”

„Avem nevoie să vii şi să dai o declaraţie oficială mâine… astăzi, vreau să spun”, a spus Nora. Sunetul unei portiere de maşină trântite îi făcu pe toţi să se întoarcă să vadă cine sosise.

„Seth Rutledge”, murmură Mason lângă ea.

Ava dădu din cap, încântată să vadă că medicul legist-şef al statului răspunsese personal la cazul lor.

Capitolul 9

„Am fost ocupaţi în seara asta”, a spus Seth Rutledge grupului de anchetatori. „Două accidente de conducere în stare de ebrietate şi acum asta. De îndată ce am auzit că a fost implicat un poliţist, am vrut să fiu aici.”

Mason lucrase cu medicul legist de mai multe ori decât ar fi vrut să îşi amintească. Omul era bun în meseria lui.

Seth se încruntă când îşi dădu seama că Ava şi Zander erau prezenţi în calitate de anchetatori. „Ce se întâmplă la FBI?”

„Ştiţi de căpitanul OSP care a fost ucis pe coastă?” a întrebat Nora. La asentimentul lui Seth, ea a continuat. „A fost găsit cu o mască horror acoperindu-i faţa. Acest caz are, de asemenea, un tip similar de mască.”

Seth nu s-a mişcat. „Autopsia căpitanului Schefte a fost terminată ieri după-amiază târziu. Am primit o scurtă

informare de la unul dintre examinatorii mei, Dr. Trask. Ea nu a menţionat masca. A descris în primul rând rana de la gât. Presupun că masca se află în raportul ei complet, pe care îl voi primi mâine." A făcut o pauză. „Dar săptămâna trecută am avut un alt caz în care a fost implicată o mască horror." Faţa lui era mortal de serioasă. „Era un agent FBI."

„Vance Weldon", a spus Nora. „Suntem la curent şi am parcurs deja notele de la autopsie. Eşti sigur că a fost o sinucidere?"

„Mă bucur că sunteti la curent cu cazul şi că l-ati analizat deja. Vance Weldon a fost un caz dificil, dar eu nu atribui niciodată o clasificare dacă nu mă simt confortabil cu ea."

„Ce l-a făcut dificil?" a întrebat Mason.

„Trebuie să clasificăm decesele ca omucidere, sinucidere, naturale sau nedeterminate. Weldon clar nu a fost natural sau nedeterminat – a murit prin strangulare prin spânzurare. Am optat pentru sinucidere pe baza poziţiei în care a fost găsit, a unei declaraţii a soţiei sale cu privire la încercările sale anterioare, a medicamentelor sale şi a modului în care a descris starea sa de spirit recentă. Nu am văzut nimic care să indice o crimă. Încheieturile lui nu prezentau abraziunile pe care le-aş vedea dacă cineva i-ar fi legat mâinile pentru a-l spânzura. Poate că m-am grăbit să judec asta, dar mi s-a părut corect la momentul respectiv. Nu voi pretinde că sunt perfect. Am mai făcut erori de clasificare. Acum vreau să o revizuiesc din nou".

„Pe baza a ceea ce ştiai, ai luat decizia corectă", a afirmat Zander. „Am parcurs notele tale şi majoritatea notelor anchetatorilor de la caz şi totul indică sinuciderea. Măştile sunt singurul lucru care ne face să aruncăm o privire pentru a vedea dacă ar trebui să fie grupat cu Denny Schefte

şi acum Louis Samuelson.”

„Cei doi sunt de la OSP”, a precizat Seth. „De ce să includem un agent FBI?”

„Asta sperăm să aflăm”, a spus Ava.

Seth s-a uitat la casă. „O să încep imediat. Să-l prindem pe nenorocitul care face asta.”

„Amin”, a mormăit Mason.

L-au urmat pe medicul legist în casă. Tehnicienii de la locul crimei încă lucrau în bucătăria însângerată. Nora i-a spus lui Seth că terminaseră de fotografiat cadavrul în poziţia sa actuală. Seth a studiat cadavrul, uitându-se la el din toate unghiurile. A mişcat una dintre mâini, uitându-se la ţepuşa din încheietura mâinii drepte. „Asta e ceva nou pentru mine”, a spus el încet. A dat cămaşa la o parte pentru a vedea clar una dintre ţepuşe de sub axilă. „A fost bătut în cuie într-un unghi descendent. Cineva ştia că trebuie să o facă aşa pentru a menţine corpul în loc.” S-a ridicat şi a bătut cu încheieturile degetelor în perete. „Nenorocitul a verificat şi poziţia cuiului din perete. Ştia că dacă ar fi înfipt ţepuşele în gips-carton nu ar fi rezistat greutăţii bărbatului.”

„Cât de greu ar fi să înfigi o ţepuşă de acea lăţime într-un stâlp?”, a întrebat Ava. „Nu pare a fi ceva ce aş putea face cu un ciocan.”

„Ar fi nevoie de multă forţă”, a spus Zander. „Probabil un fel de ciocan mai mare şi o mulţime de muşchi.”

„Un baros?” a sugerat Ava. „Sau ar fi exagerat?” A făcut o grimasă la alegerea proastă a cuvintelor ei.

„Vom face nişte teste ca să aflăm”, a spus Nora cu tristeţe. „Cineva s-a gândit la fiecare aspect al acestei scene înainte să ajungă aici.”

Premeditat.

Dr. Rutledge a scos masca, a studiat-o şi a aruncat-o în

punga de hârtie pe care i-o întindea Nora.

„Nu m-am uitat niciodată la filmele astea”, a comentat.

Mason începuse să se întrebe cine le vizionase. Poate că pur şi simplu nu se învârtea printre cei care vizionau filme de groază.

„Ajută-mă să-l pun jos”, a spus Seth. Mason şi Zander au făcut un pas înainte şi fiecare a apucat un umăr şi braţul superior, în timp ce Seth a apucat partea din faţă a cămăşii bărbatului. Mason şi-a ţinut respiraţia în timp ce îl ridicau pe Samuelson de pe piroane şi îl aşezau pe materialul pe care Seth îl întindea pe podea.

„Rigiditatea este absentă”, a comentat medicul legist. „Ai spus că a fost descoperit la ora unu? Încă îi simt căldura în trunchi. Voi spune că a fost ucis nu cu mult timp înainte, dar voi face nişte teste pentru o oră mai precisă.”

„Şosetele lui sunt murdare de praf de scoarţă şi pământ”, a comentat Ava. „Podelele acestei case sunt destul de curate pentru un tip care locuieşte singur... cel puţin din ce am văzut eu pe podeaua asta. Se pare că a ieşit afară purtând şosetele şi chiar a călcat în noroi.”

„Posibil ca ucigaşul nostru să-l fi scos din casă?” a întrebat Mason.

„Cine de aici ar intra în praf de scoarţă în şosete?” a întrebat Ava. Nimeni nu a răspuns. „Corect. Nimeni nu merge în noroi decât dacă nu gândeşti sau nu ai de ales. Chiuveta şi blaturile din bucătărie sunt curate. M-am uitat în toaletă şi e foarte curată. Cred că nu a avut de ales decât să meargă în noroi sau s e grăbea foarte tare.”

„Hai să găsim murdăria”, a spus Mason.

„Rahat. Am pornit o căutare în ambele curţi”, a spus Nora. „Probabil că au călcat peste urme.”

„Nu şi dacă au făcut-o cum trebuie”, a subliniat Zander.

Medicul legist se ghemuise lângă Louis Samuelson. Se uitase bine la şosete când Ava a vorbit şi acum palpa craniul victimei. „Are o adâncitură serioasă pe ceafa”, a spus Seth. Şi-a ridicat mâna înmănuşată de pe craniu şi a arătat sângele lipicios care se usca pe mâna lui. „I-a crăpat craniul. O să ştiu mai multe după ce îi fac o radiografie, dar e una largă şi ar fi fost serios debilitantă. Presupun că nu a apărut nicio bâtă de baseball sau ceva asemănător?”

„Denny a avut acelaşi traumatism cranian”, a precizat Mason.

„Mâinile lui sunt curate”, a observat Seth. „Nu şi-a atins capul sau rana de la gât. Lovitura la cap l-a doborât cu siguranţă. S-ar putea să fi fost suficientă pentru a-l ucide”.

„Mă întreb dacă a fost lovit în curte”, a spus Ava. „Ar fi existat un fel de urmă de târâre. Cred că trebuie să vorbim cu băieţii care cercetează curtea din spate.” Nora se îndrepta deja spre uşa din spate, iar Mason i-a urmat imediat.

Au păşit prin uşă pe o mică terasă din lemn cu un grătar imens şi două şezlonguri. Curtea din spate a casei era împrejmuită de un gard înalt. Mason a aprobat, plăcându-i intimitatea. Nu era unul dintre acele garduri care lăsau să se întrevadă curtea vecinului dacă stăteai în unghiul potrivit. Acesta era cu un metru mai înalt decât gardul standard şi era imposibil să vezi prin el. Două lumini mari şi strălucitoare străluceau din spatele casei, luminând întreaga curte. Din nou, Mason aprobă şi se întrebă dacă erau detectoare de mişcare. Dacă cineva încerca să se furişeze aproape de casă, nu avea unde să se ascundă de lumină.

Trei ofiţeri de patrulare se aflau la capătul îndepărtat al curţii, măturau încet iarba cu lanternele lor.

„Bun. Le-am spus să înceapă de la capătul îndepărtat, aşa că nu au ajuns prea departe”, a spus Nora. „Hei, băieţi!”,

a strigat ea. „Aşteptaţi un moment. Rămâneţi în poziţiile voastre, vă rog”.

Curtea era în proporţie de 90 la sută iarbă. Nimeni nu depusese niciun efort pentru o amenajare fantezistă. Era un plan simplu. Iarbă în centru, o fâşie largă de scoarţă de-a lungul gardurilor şi în jurul terasei de lemn. Scoţându-şi micuţa lanternă cu LED, Mason a păşit pe marginea terasei şi a luminat praful de scoarţă din jurul terasei. Puntea se afla la aproximativ un metru de sol. Nu avea balustradă, dar în centrul celei mai îndepărtate margini, câteva trepte de lemn duceau spre iarbă.

„Există o zonă mare aplatizată în praful de scoarţă de aici”, a spus Mason. „Cum a fost vremea în ultimele cinci zile?” Ştia că fusese înnorat şi umed pe coastă, dar vremea din Willamette Valley era întotdeauna diferită.

„Nu am mai avut ploaie de peste o săptămână”, a spus Ava.

„Lucrurile ar trebui să fie uscate”, a spus Nora. „Fără noroi”.

S-au apropiat şi au studiat impresia de pe punte. Pentru Mason părea cam de mărimea unui trunchi de bărbat, ca şi cum cineva s-ar fi întins în noroi.

Cămaşa lui Samuelson fusese curată de praf de scoarţă. Pe faţă şi pe

5 1 5 5 5 1

spate.

Ceva sau altcineva se odihnise aici. Să fi fost criminalul lor în timp ce îl aştepta pe Louis?

Urmele de paşi punctau zona din jurul amprentei mai mari. Mason se plimba pe marginea punţii, verificând restul zonei acoperite cu praf de scoarţă. Nimic nu i-a sărit în ochi.

„Scanaţi cu atenţie această parte a scoarţei”, a strigat Nora la poliţiştii care aşteptau răbdători la capătul curţii.

„Căutăm urme de paşi, o armă ascuţită şi ceva solid şi mare care ar putea fi folosit pentru a lovi pe cineva în cap. Fiţi cu ochii în patru după orice ar putea conţine amprente”. Un cor de mulţumiri a venit din partea bărbaţilor.

O lumină s-a aprins în curtea din spate a unei case aflate la două case mai încolo. Mason putea vedea linia acoperişului casei, dar nu şi curtea din spate sau oamenii. Treziseră cartierul. „Veţi avea nevoie de o cercetare a cartierului la prima oră a dimineţii”, i-a spus el în şoaptă Norei.

Ea a dat din cap. „Pe lista mea.”

Nevrând să coboare de pe terasă, Zander şi-a îndreptat lanterna spre praful de scoarţă de-a lungul gardului. Mason a observat o poartă înaltă în locul în care gardul se întâlnea cu casa, pe partea de vest a locuinţei. A mers pe cealaltă parte a terasei şi a verificat partea de est a casei. Nicio poartă.

„O să le spun tehnicienilor să verifice zăvorul porţii pentru amprente”, a spus Nora. „Să-i verificăm pe tipii din faţă.” Grupul a urmat-o înapoi prin casă. Medicul legist îi instruia pe tehnicienii de la locul crimei cu privire la fotografiile suplimentare ale cadavrului, iar mai mulţi poliţişti stăteau în jur şi priveau. „Afară, vă rog, băieţi”, a ordonat Nora. „Să-i acordăm puţin respect.”

Poliţiştii au ieşit în tăcere pe uşa din faţă şi s-au alăturat altor doi care tocmai terminaseră de cercetat curtea din faţă. Unul s-a apropiat de Nora. „Nu am găsit nimic în curte care să nu fie o decoraţiune de Halloween. Sunt tone de urme peste tot, mai ales în jurul pietrelor funerare şi a altor lucruri, pe care presupun că victima le-a făcut în timp ce le plasa.” Mason nu a fost surprins.

„Aţi văzut vreun obiect mare care ar putea fi folosit ca armă?” a întrebat Nora. „Ceva care să lovească un tip în cap şi să-l doboare?”

Cei doi poliţişti au schimbat o privire. „Unele dintre aceste pietre funerare sunt grele”, a spus unul dintre ei. „Am presupus că sunt din polistiren sau tencuială uşoară, dar sunt foarte solide. Ar ucide un tip dacă i -ai lovi una în cap cu suficientă forţă.”

Moarte prin piatră funerară?

Asta ar fi o noutate pentru Mason.

„Avem nevoie de mai multă lumină”, a spus Nora. „Va trebui să le studiem mai atent mâine dimineaţă.”

„Mă întreb dacă veţi găsi una cu sânge adevărat pe ea”, a spus Mason. „Deşi cred că tipul ăsta este un planificator. Şi-ar fi adus propria armă, nu s-ar fi bazat pe găsirea a ceva la îndemână.”

Seth Rutledge a ieşit pe uşa din faţă şi s-a alăturat celor patru anchetatori. „Mă duc acasă să mă culc”, a declarat el. „Nu ştiu dacă voi putea dormi, dar vreau să închid ochii pentru o vreme.”

„Nu-i corect”, mormăi Ava în glumă.

Seth i-a zâmbit, cu ochii injectaţi cu sânge. „Crede-mă. Eu sunt chemat în mijlocul nopţii mult mai des decât tine.”

„Tu eşti şeful”, a spus Mason. „M-aş gândi că eşti în stare să tragi de rang şi să predai turele de noapte de gardă.”

„Ştiu”, a spus Seth. „Dar întotdeauna am simţit că ar trebui să acopăr câteva nopţi ici şi colo. Îmi menţine capul în joc. Predecesorul meu a făcut asta până când s-a pensionat. Cred că avea aceeaşi filozofie.”

„Altceva ce trebuie să ştim imediat?” A întrebat Zander.

Medicul legist a scuturat din cap. „Voi avea un raport pentru dumneavoastră în această seară.”

Capitolul 10

„Salutare, vecină.”

Ava a aruncat o privire şi a văzut-o pe Cheryl Noble stând la marginea tufişurilor scurte care separau proprietăţile lor. Ava tocmai trântise portiera maşinii, cu mintea ocupată cu filme de groază şi măşti. Cheryl, cu cizmele ei ciudate, blugii şi puloverul ei sclipitor de culoare turcoaz, era o sărbătoare pentru ochii ei. Studiase prea multe fotografii de la locul crimei. Având-o pe Cheryl ca vecină, Ava avea şansa de a evada într-o lume feminină.

„Bună, Cheryl. Grozav pulover.”

„Ar fi perfect cu coloritul tău”, a răspuns Cheryl. Era într-o misiune constantă de a o face pe Ava să-şi învioreze garderoba. Introdusese deja câteva culori vii în dulapul Avei. Articolele o făceau pe Ava să zâmbească când se uita la ele pe umeraşe, dar rareori ajungeau pe corpul ei. Nu i se păreau potrivite pentru slujba ei. Dar era fericită să ştie că hainele erau acolo dacă ea şi Mason ieşeau la cină.

„Ce ai hotărât pentru sala de bal a hotelului?” a întrebat Cheryl.

Inima Avei s-a scufundat. Îi promisese ieri lui Cheryl un răspuns. „Îmi pare rău, nici măcar nu m-am uitat la ea. Am prins un caz greu.”

Cheryl şi-a pus mâinile pe şolduri şi şi-a înclinat capul spre Ava. „Serios. Nu am avut niciodată o clientă ca tine. De obicei, femeile nu se pot decide pentru că sunt îndrăgostite de prea multe locaţii. Ţie nu-ţi place nimic şi nu faci niciun efort să găseşti ceva ce-ţi place.”

Francheţea lui Cheryl era o parte din motivul pentru care Ava o admira. „Ştiu. Îţi îngreunez munca.”

„Vrei să te căsătoreşti?”

„Da! De aceea te-am angajat. Eu nu mă pricep să fac planuri.”

„Sau să iei decizii”, a adăugat Cheryl. „Nici măcar nu alegi o dată.”

„Încerc să păstrez data flexibilă în cazul în care locaţia nu este disponibilă.”

„Ei bine, trebuie să găsim această locaţie de vis. Care e problema? Spui că vrei să te căsătoreşti... Ce te împiedică să mergi mai departe?” Ava a simţit ca şi cum ochii verzi ai lui Cheryl ar fi văzut direct în creierul ei.

„Îmi pare foarte rău.” Şi-a întors privirea de la privirea pătrunzătoare. „Sunt trează de la ora două. Pot să-ţi trimit un e-mail mai târziu?”

„Spui asta când vrei să eviţi conversaţiile, Ava.” Cheryl i-a oferit un zâmbet cald. „Nu mă păcăleşti, dar m-ai lăsat perplexă. Nu am avut niciodată o mireasă atât de reticentă.”

„Nu vreau să-ţi pierd timpul...”

„Încetează.” Blonda înaltă a ridicat mâna. „Nu o faci. Eşti prietena mea şi *vreau* să fac asta. Ai nevoie de ajutorul meu în cel mai rău mod. Eşti proiectul meu special şi mi-am făcut o misiune personală din a-ţi crea ziua perfectă.”

Ava a vrut să o îmbrăţişeze. „Ai mai multă răbdare decât mine, Cheryl.” „De aceea ne înţelegem atât de bine.”

„Spune... Lucrez cu un tip grozav...”

Cheryl a întrerupt-o. „Să-ţi spun ceva. Îl voi întâlni pe acest *tip grozav* atunci când vei depune un avans pentru un loc de eveniment.”

Are dreptate.

„Cred că voi doi vă veţi înţelege”, a spus Ava.

„Dacă aş avea un dolar pentru fiecare dată când am auzit asta, nu ar mai trebui să lucrez.” Cheryl a scuturat din

cap. „Jur că fiecare mireasă cu care am lucrat a încercat să mă cupleze cu cineva. De obicei este tatăl lor divorţat şi singur. A trebuit să fac o politică de a nu accepta întâlniri cu rudele clienţilor mei.”

„Zander este grozav. Dacă nu aş fi fost cu Mason…” Ava se opri, brusc conştientă că nu fusese cu Mason când îl cunoscuse pe Zander. Nu au fost scântei. În schimb, ea îl privise întotdeauna cu o afecţiune frăţească. Când l-a întâlnit pe Mason, a vrut să afle mai multe despre el, chiar dacă i se părea că îl cunoaşte dintotdeauna; s-au simţit imediat confortabil unul în prezenţa celuilalt.

„Ar trebui să vezi expresia de pe faţa ta chiar acum”, a spus Cheryl. „Te gândeşti la bărbatul tău şi acesta este motivul pentru care vreau să vă fac nunta perfectă. Voi doi sunteţi înnebuniţi unul după celălalt, iar eu sunt atât de verde de invidie, încât se ciocneşte cu puloverul meu.”

Ava nu avea niciun răspuns pentru asta.

„Du-te şi uită-te pe site-ul hotelului pe care ţi l-am trimis şi anunţă-mă *azi*””

„O voi face chiar acum”, a promis Ava în timp ce îşi lua rămas bun.

Vecina ei era grozavă. Era prietenoasă, directă şi extrovertită. A treia zi după ce Mason şi Ava se mutaseră în vechea casă Tudor, Cheryl adusese vin roşu, vin alb, bere, vodcă şi un recipient mare cu fursecuri de ciocolată albă făcute în casă. „Nu ştiam ce vă place, aşa că vă las pe voi să alegeţi. M-am gândit că sunt în siguranţă doar dacă nu sunteţi amândoi alcoolici. În acest caz, voi pune alcoolul în dulapul meu, iar voi puteţi păstra prăjiturile.”

Ea şi Mason întinseră mâna după vinul roşu. „O să luăm şi prăjiturile”, declarase Ava. În seara aceea, cei trei au terminat vinul roşu, au trecut la cel alb şi au ras cea mai

mare parte din prăjituri. Ava îşi promisese că se va strădui să dezvolte o relaţie cu femeia amuzantă. Avea câteva prietenii care se stinseseră pentru că nu depusese eforturi. Cheryl merita păstrată.

După câteva luni petrecute în casa lor, Mason a spus că Cheryl a făcut mutarea la fel de valoroasă ca şi casa. Ava a fost de acord.

Bingo a făcut un dans de genul „trebuie să ies” când a intrat pe uşă, unghiile picioarelor scârţâind pe podeaua de lemn. Ava şi-a aruncat geanta pe un scaun şi i-a frecat capul. Uşa câinelui i se stricase, iar Mason comandase un înlocuitor. Bingo stătuse la uşa blocată, se holbase la ea şi întoarse ochii trişti de căţel spre cei doi, întrebându-se de ce îl torturau. „Va fi aici în curând, băiete”, îi promisese Ava.

El a dansat pe călcâiele ei în timp ce ea se deplasa prin bucătărie până la uşa din spate. El a zbughit-o când ea a deschis-o. „Doamne, săracul băiat”, a murmurat ea în timp ce vina o inunda. L-a privit cum fuge spre gardul din spate şi îşi lasă nasul jos, alergând înainte şi înapoi de-a lungul gardului din spatele tufişurilor şi copacilor. Avei i s-a ridicat părul pe ceafă.

Nu l-am mai văzut niciodată făcând asta.

După alte câteva treceri adulmecând de-a lungul părţii din spate a curţii, Bingo părea mulţumit şi a ridicat piciorul spre copacul său preferat. A tropăit prin curte, făcând obişnuita lui inspecţie curioasă. Ava îl urmărea îndeaproape, căutând orice alt comportament nou. Câinele era un bun sistem de alertă. Bingo a găsit o minge de tenis şi a galopat înapoi spre uşă, dând din coadă. A lăsat-o la picioarele ei cu o privire de aşteptare.

Ea a apucat aruncătorul de mingi pentru a aduna mingea plină de salivă şi a aruncat-o spre spatele curţii.

Probabil că a văzut o veveriţă lângă gardul din spate în timp ce noi eram plecaţi.

Imaginile de la locul crimei Samuelson i-au umplut mintea. Impresiile din praful moale de scoarţă. Propria ei curte era de aproape trei ori mai mare şi complet împrejmuită. Mason avea o terasă pe lista de îmbunătăţiri ale casei, dar deocamdată aveau o mică terasă din beton. Bingo a scăpat mingea şi Ava a aruncat-o din nou, păşind de pe beton pe iarbă. S-a îndreptat încet spre partea din spate a terenului. Casa lor avea o zonă largă curbată de scoarţă de-a lungul gardului din spate, plină de arbuşti şi copaci mari.

Ava mergea cu grijă, studiind iarba. *Tocmai am părăsit locul unei crime şi acum sunt paranoică în propria mea casă.* A păşit în scoarţă şi a început să se uite în spatele tufişurilor, conştientă de greutatea armei încă în toc într-o parte. A zărit trei mingi de tenis murdare, dar nicio urmă de paşi. Bingo a trecut în grabă pe lângă ea şi a luat una dintre mingi. Cu el pe urmele ei, ea a mers de-a lungul gardului. La colţul îndepărtat s-a oprit, uitându-se la pământ. *Urme de paşi?* Mason le-ar fi putut face cu săptămâni în urmă.

Inspiră adânc. *Sunt ridicolă.*

Era? Primăvara trecută avuseseră o spargere la vechea casă a lui Mason. Sora ei şi iubitul de atunci al lui Jayne fuseseră vinovaţii. A îngheţat când şi-a amintit că „excursia” lui Jayne fusese ieri.

Déjà vu?

S-a întors în casă şi a mers din cameră în cameră, verificând dulapurile şi sertarele, dar nu a descoperit nimic deranjat. Sistemul lor de securitate era cel mai bun. Mason îl instalase înainte ca ei să se mute în casă, dar asta nu însemna că cineva nu se plimbase prin curtea din spate şi nu aruncase o privire prin ferestre. Mason stinsese luminile

exterioare cu detector de mişcare cu o lună în urmă, după ce ratonii şi pisicile vecinilor îi deranjau noaptea. „Ne putem baza pe Bingo”, a spus el. „Câinele ăla se comportă de parcă o hoardă de zombi ar încerca să intre când tipul de la UPS urcă treptele din faţă.”

„Îmi pierd minţile”, a mormăit Ava. „Nimeni nu a fost în casă.” S-a aşezat la biroul ei din bucătărie şi şi-a pornit laptopul. Şi-a deschis e-mailul şi a dat clic pe link-ul hotelului pe care i-l trimisese Cheryl. Ava a răsfoit imaginile, nefiind încântată de sala de bal superbă şi de pozele cu nunţi somptuoase. Era frumos, dar nu era locul potrivit pentru ei. Nici măcar nu ştia cât de mare era locul de care aveau nevoie. Ea şi Mason abia discutaseră despre lista invitaţilor, care, potrivit lui Cheryl, era unul dintre primele lucruri pe care trebuiau să le facă.

Îşi imaginase o ceremonie de nuntă cu câţiva poliţişti de o parte şi câţiva agenţi FBI de cealaltă. Era un pic tristă. Nici ea şi nici Mason nu prea aveau familie. El avea un frate în cealaltă parte a statului şi un fiu plecat la facultate.

Ea o avea pe Jayne.

Nu o putea vedea pe Jayne stând lângă ea. Şi-a imaginat partea din ceremonie în care mireasa îi înmâna buchetul domnişoarei de onoare, dar când
Ava s-a întors, nu era nimeni acolo.

Goliciunea a cuprins-o şi i-a fost dor de mama ei. Trecuseră cinci ani de la moartea mamei ei. L-ar fi iubit pe Mason. Era inteligent, practic, fără egoism şi respectuos. Tot ceea ce ea pretindea că tatăl Avei şi al lui Jayne nu fusese. Tatăl Avei nu ştiuse niciodată de existenţa lor. Fusese căsătorit. După o scurtă aventură, în timpul căreia mama ei a descoperit că nu era singur, părăsise oraşul. Şi apoi a descoperit că era însărcinată. Mândria şi ruşinea o

împiedicaseră să se întoarcă. Ava îl căutase după moartea mamei sale, dar nu găsise nimic. Bănuia că mama ei le minţise pe ea şi pe Jayne cu privire la numele lui.

S-a concentrat asupra fotografiilor din sala de bal a hotelului. Le-a răsfoit din nou fără chef. A scris un răspuns la e-mailul lui Cheryl, spunându-i că nu era locul potrivit pentru ei şi că ea şi Mason vor crea o listă de invitaţi în weekend.

Acolo. Am pus-o în scris. Acum trebuie s-o fac.

Un alt e-mail clipi şi Ava prinse numele consilierului lui Jayne. L-a deschis şi l-a scanat rapid. Excursia de ieri a lui Jayne la mall şi la restaurant decursese fără probleme. Patru rezidenţi şi un consilier merseseră în excursia de trei ore şi fusese considerată un succes.

Ava se întreba ce înseamnă un succes. *Nimeni nu s-a rătăcit? Nimeni nu a avut o cădere nervoasă?*

Bănuia că Jayne ar fi vrut o băutură la prânz, dar ştia că centrul nu ar fi pus rezidenţii în calea tentaţiei la prima lor ieşire. Probabil că mâncaseră undeva la McDonald's. Ce ar fi avut Jayne de spus despre excursie? Sora ei ştia cum să se comporte astfel încât îngrijitorii ei să fie fericiţi şi să creadă că se face bine.

Ava ştia mai bine. Jayne minţea tot timpul. Cea mai bună apărare era să ţină garda sus.

A închis laptopul cu un oftat şi s-a îndreptat spre cafetieră. A zâmbit în timp ce deschidea robinetul strălucitor de la noua chiuvetă. Cel puţin renovarea bucătăriei era terminată şi superbă. Chiuveta, cada şi toaleta de culoarea lavandei din baia principală mai puteau aştepta până când Jayne termina la centrul de reabilitare.

Dacă va termina vreodată.

A aruncat cafeaua veche în chiuvetă şi a privit-o cum dispare, întrebându-se dacă banii pentru tratamentul lui

Jayne făceau acelaşi lucru.

Capitolul 11

Micah era în modul invizibil.

Nu chiar. Dar ştia cum să dispară şi să împiedice oamenii să-l observe. Era o abilitate pe care o perfecţionase în cazul în care ar fi fost nevoie să îi salveze viaţa într-o zi. Când mergea pe stradă, nimeni nu se uita la el. Dacă o făcea, se îndepărta repede, deoarece persoana îl considera lipsit de importanţă. Îi plăcea să fie aşa. Chiar şi vehiculul său era de nedescris, iar el nu mergea cu viteză. Era observat doar atunci când dorea să fie observat.

Şi-a oprit maşina lângă bordură, urmărindu-l pe bărbat cum iese din maşină şi intră în cafenea. Îl urmărise aici de nenumărate ori şi ştia că va primi o cafea neagră venti. Stătuse chiar la coadă la cafea în spatele lui, invizibil, întrebându-se dacă astăzi va fi ziua în care va comanda ceva nou. El nu varia niciodată.

Unii oameni erau aşa. Şi asta îi putea ucide într-o zi. Schimbă tiparele. Variaţi rutinele. Fii imprevizibil.

Nu fi adolescentul din filmele de groază care investighează subsolul.

Îi plăceau filmele de groază. Le studia, le rescria astfel încât victimele să aibă o şansă la luptă. De asemenea, le-a schimbat astfel încât răufăcătorul să câştige întotdeauna în final. Răufăcătorul nu murea pentru că un adolescent avea noroc sau avea dintr-o dată o idee bună; lui Micah îi plăcea să le revizuiască pentru a fi adevărate bătălii ale forţelor şi

inteligenţei. Asta făcea filmele mai echilibrate. El aprecia o luptă corectă. Unde mai era distracţia dacă taberele erau inegale?

Bărbatul a ieşit din magazin, cu o ceaşcă venti în mână, şi s-a urcat în maşină. Nici măcar nu s-a uitat la împrejurimi. Oricine ar fi putut să iasă şi să- l atace. El ar fi fost neajutorat.

Micah a scuturat din cap în timp ce scana împrejurimile. Oglinda retrovizoare. Oglinzile laterale. O întoarcere completă a capului în toate direcţiile. S-a uitat pe bancheta din spate, chiar dacă verificase înainte de a se urca în maşină şi din nou când oprise lângă cafenea.

Nu se putea abţine. Doctorii îi spuseseră că face parte din TOC-ul său şi că ar putea să-l vindece în mare parte. Dar îi plăcea să fie pe fază şi să rămână vigilent. Era important. La fel cum era important să ai întotdeauna un plan de rezervă sau două.

Ce se întâmplă dacă reţeaua electrică nu funcţionează? Dacă avea loc un cutremur? Teroriştilor, atât interni, cât şi externi, le-ar plăcea să vadă un oraş prăbuşindu-se, oamenii săi panicaţi. El nu ar intra în panică; avea un plan.

S-a îndepărtat de bordură pentru a urma maşina bărbatului. Micah presupunea că se îndrepta spre serviciu, dar îşi menţinea atenţia concentrată în caz de schimbări. Uneori erau comisioane sau întâlniri.

Pierderi stupide de timp. De ce pierdeau oamenii timp pentru a găsi marca potrivită de haine sau pentru a-şi face griji că bucătăria lor arată învechită? Oamenii ar trebui să se concentreze pe lucrurile importante: o sursă stabilă de hrană, un acoperiş solid deasupra capului şi un mijloc de transport de încredere. Nimic altceva nu mai conta. Lucrul important la un vehicul nu era marca, ci fiabilitatea acestuia.

Întotdeauna îşi păstra rezervorul de benzină la mai mult de trei sferturi. Ce se întâmpla dacă trebuia să părăsească oraşul la un moment dat? Nu ar fi fost încetinit de ceva atât de banal precum umplerea rezervorului. Dacă ar fi fost o criză generalizată, ar fi putut fi cozi lungi la benzină sau nu ar fi fost deloc benzină disponibilă.

Dar asta nu l-ar afecta.

Planul său pe termen lung era să trăiască fără un vehicul. Combustibilul nu va dura la nesfârşit. A ascuns o bicicletă de teren pentru a consuma mai puţin combustibil şi o bicicletă obişnuită pentru momentele potrivite. Se gândise pentru scurt timp să fure un cal, dar caii aveau nevoie de îngrijire permanentă. Nu puteau fi ascunşi la nesfârşit într-o magazie. În schimb, a studiat caii şi a crezut că ar putea creşte animale dacă s-ar afla într-un viitor fără energie.

Se va întâmpla într-o zi. Nu avea nicio îndoială.

Braţele au început să-i tremure, iar anxietatea îi creştea pe măsură ce îşi imagina acea lume viitoare. Creierul său a căutat ceva care să-i ocupe şi să-i calmeze mintea. S-a gândit cum să construiască un coteţ pentru găini pentru a le proteja de prădători. Şi-a simţit respiraţia încetinind şi tremuratul diminuându-se. Era important. Nu putea uita. Astăzi puteau cădea bombele care le-ar fi schimbat lumea pentru totdeauna. El nu trebuia să fie prins cu pantalonii în vine.

Când era mai tânăr, recita tabla înmulţirii când îl lovea anxietatea. Pe măsură ce a crescut, a început să aleagă proiecte mentale utile pentru a-şi concentra creierul. Coteţul găinilor. Cum să amenajezi un câmp de scurgere. Cum să facă brânză.

În faţă, bărbatul a făcut semn şi a cotit în parcarea de la biroul său.

El a continuat să treacă, uşurat că prada lui ajunsese în

siguranţă la muncă pentru încă o zi. Nu că munca lui nu era lipsită de pericole. Bărbatul intra adesea în contact cu elemente neplăcute. Aşa îl cunoscuse pe Micah.

Acesta fusese grupat cu elementele neplăcute şi era hotărât să-i dovedească omului că nu era unul dintre ei.

Omul văzuse că era diferit şi îl acceptase.

Nu mai simţise niciodată acel nivel de acceptare, iar omul devenise un erou în ochii lui. Majoritatea oamenilor voiau să-l schimbe. Să-l trateze. Să-l trimită la doctori noi. Să vorbească despre el.

El avea nevoie doar să fie lăsat în pace. Putea să aibă grijă de el.

Dar acest om avea nevoie de cineva care să aibă grijă de el. Era prea prins în lumea lui pentru a se uita peste umăr. Aşa că Micah a făcut-o pentru el. 24/7.

A fost lămuritor. O privire într-o viaţă foarte privată. Văzuse lucruri pe care nu ar fi trebuit să le vadă, aflase secrete şi îşi simţise puterea crescând odată cu noile cunoştinţe. Asta i-a alimentat dorinţa de a continua să privească.

Unii dintre doctorii săi i-ar fi spus că acest comportament nu este sănătos. Că nu ar trebui să facă o fixaţie asupra altor oameni. Dar el ajuta, făcea bine, era supererou. Toată lumea ştie că supereroii sunt neînţeleşi. Ei încalcă legea doar atunci când este pentru binele oamenilor. Dacă putea proteja această viaţă importantă, atunci totul merita.

S-a uitat la ceas şi a ştiut unde îşi va găsi prietenii.

Prieteni.

Ştia că nu erau prieteni adevăraţi. Îl ascultau şi îi permiteau să stea prin preajmă doar pentru că îşi împărţea iarba şi ţigările. Considera că este un preţ mic de plătit

pentru a beneficia de cunoştinţele lor. Copiii străzii erau pricepuţi să se ascundă şi să vadă lucruri pe care oamenii obişnuiţi nu le vedeau. Ai
nevoie de pâine? Ei ştiu care dintre ferestrele brutăriei are un lacăt spart. Au nevoie de combustibil? Ei ştiu unde sunt depozitate rezervoarele suplimentare de fiecare tip de combustibil din oraş. Ai nevoie de sex? Ai nevoie de droguri? Ai nevoie de o armă? Aveau relaţiile necesare pentru a le obţine pe toate.

El le-a sifonat cunoştinţele şi ei s-au prefăcut că-i ascultă avertismentele despre viitor. Ştia când mesajul său ajungea la unii dintre ei. De obicei femeile. Nu le plăcea gândul unui viitor nesigur şi se agăţau de oricine credeau că le va proteja.

Unii cereau să vadă locul pe care îl pregătise pentru un viitor nesigur, dar el nu ducea niciodată pe nimeni acolo. Oamenii fură. Oamenii mint. Oamenii ucid pentru a obţine ceea ce cred că au nevoie. O singură privire la proviziile sale şi ar fi fost un om marcat.

Câteva dintre femei îi oferiseră sex în schimbul protecţiei sale. El a refuzat. Nu avea nevoie de sex. O altă curiozitate pe care doctorilor lui le plăcea să o exploreze şi pe care se ofereau să o trateze. De ce să trateze ceva care nul deranja? Spre groaza lui, au discutat despre asta cu mama lui, împreună cu celelalte tratamente ale lui.

El se înfuriase când ea adusese vorba. Ea nu mai vorbise despre asta.

A parcat la o staţie MAX şi şi-a schimbat pantofii şi haina, aruncându-le pe celelalte în portbagaj. Prefera să poarte Converse cu găuri când ieşea cu copiii străzii. Ţinea în maşină o haină ponosită cu imprimeu de camuflaj. Era groasă şi călduroasă, dar mirosea îngrozitor. Erau articole pe care ştia că oamenii străzii nu ar fi încercat să le fure de la el.

Chiar dacă ar fi făcut-o, el era pregătit. Nu era niciodată fără o armă la îndemână.

Era important să se îmbrace şi să arate ca ceilalţi copii ai străzii. Îi studiase mult timp înainte de a face schimbările subtile pentru a se integra. În cele din urmă s-au apropiat de el. Îi urmărise suficient de mult încât să vadă ce le stârneşte interesul. Timp de câteva zile a stat în preajma lor, cu ţigările mereu la îndemână, comportându-se ca şi cum nu ar fi avut unde să se ducă şi ignorându-le privirile. Curiozitatea îi îndreptase spre el. Iarba şi ţigările îi făceau să se întoarcă.

Voiau să ştie unde dormea noaptea, dar el nu le spunea niciodată. Minţea, spunând că dormea noaptea pe canapeaua unui prieten, dar trebuia să iasă din apartament în timpul zilei. Dacă aflau că se duce acasă la mama sa, nu mai vorbeau niciodată cu el. Avea grijă să-şi păstreze faţada. Când avea nevoie de pat, lua metroul uşor, coborând şi urcând la mai multe staţii MAX, urmărindu- i pe urmăritori, dar aceştia nu încercau niciodată să-l urmărească. Când, în cele din urmă, cobora la staţia unde îşi parcase maşina, trecea prin parcare şi înconjura strada, urmărind să vadă dacă era urmărit. Nu se întorcea la maşină până când nu era sigur că era singur.

Obiceiuri bune.

Şi-a tras o şapcă murdară pe cap şi s-a îndreptat spre staţia MAX pentru a aştepta trenul. Sistemul de metrou uşor l-ar accelera în inima oraşului, unde avea să dispară pentru câteva ore şi să stea cu *prietenii* lui. S-ar fi întors la timp pentru a aştepta în faţa clădirii de birouri a bărbatului şi pentru a-l urmări până acasă.

Poate că se va uita puţin prin ferestre.

Ultima săptămână fusese epuizantă şi se întreba dacă prada lui avea unde să fie în seara asta. Spera că nu. Era

obosit şi gata pentru o pauză.

Capitolul 12

„Ce avem?” a întrebat Nora.

Mason se sprijinea de perete, încercând să se amestece cu vopseaua. Nora nu se uitase în direcţia lui şi era hotărât să rămână asa. Zander, Ava şi Henry Becker, detectivul care împărţea biroul lui Nora, stăteau la masa din sala de conferinţe. Henry era şi el un nou transferat din Salem pe care Mason nu-l cunoştea prea bine. El fusese adăugat la caz în acea dimineaţă, după ce OSP aflase că un alt ofiţer al său fusese ucis. Anchetatorii din Vancouver, Lincoln County, Multnomah County şi Departamentul de Poliţie din Portland se alăturaseră şi ei. Câte unul din fiecare localitate în care fusese comisă o crimă.

Grupul operativ fusese format în ultimele ore, dar în întreaga ţară, poliţiştii se simţeau vizaţi. Mai multe state se confruntaseră cu crime senzaţionale, iar în fiecare lună apăreau altele noi. Săptămâna aceasta a lovit Portland. Ura şi panica la nivel naţional se simţeau ca un vulcan în erupţie, imposibil de oprit sau de răcit.

Presa locală a cercetat cât de mult a putut crima lui Denny şi crima lui Samuelson. Corespondenţii presei naţionale sosiseră şi se târâseră prin micul oraş Depoe Bay ca nişte gunoieri. Alţii se instalaseră în josul străzii, lângă casa familiei Samuelson, pentru a intervieva vecinii dornici. Până acum, grupul operativ a împiedicat ca cazul lui Vance Weldon să apară în presă. Anchetatorii încă nu erau siguri dacă a fost sinucidere sau crimă. Cu toţii fuseseră de acord că măştile trebuiau ţinute departe de ştiri, înainte ca detaliul să capteze imaginaţia fiecărui ucigaş de poliţişti aspirant din ţară.

Sala de conferinţe era transformată. O fotografie a fiecărei victime fusese lipită pe un avizier, împreună cu fotografii de la locul crimei, o cronologie şi hărţi.

„Nu am găsit ce a fost folosit pentru a-l lovi pe Samuelson în ceafă. O inspecţie atentă a pietrelor funerare a indicat că acestea nu fuseseră mişcate de câteva zile”, a spus Ava.

„Se pare că am avut dreptate că ucigaşul nostru a adus o armă cu el. Şi a luat-o când a plecat”, a spus Zander. „Ce altceva pare să lipsească de la locul faptei? Ce a fost făcut cadavrelor sau scenelor şi nu vedem sursa?”

„Bună întrebare”, a spus Nora în timp ce scria *Ce lipseşte?* pe o tablă.

Mason s-a gândit la cabana de pe coastă şi la scena de azi dimineaţă devreme. Apoi a răsfoit mental fotografiile de la locul crimei de la crima FBI. „Două dintre cadavre au fost ridicate. Unul a fost spânzurat, iar celălalt a fost ridicat la perete. Ce ne-a scăpat care ne-ar fi putut ajuta?”, a întrebat el.

Anchetatorii au schimbat priviri. „În cazul spânzurării lui Weldon, aş putea vedea cum ar fi putut fi folosit şi îndepărtat un scripete”, a spus Henry Becker. „Dar nu există nicio locaţie pentru asta în cazul din această dimineaţă. Corpul nu a trebuit să fie ridicat atât de sus şi a existat un scaun în apropiere pe care bănuim că l-a folosit.”

„Asta presupunând că la Weldon nu a fost o sinucidere”, i-a amintit Ava. „Medicul legist revizuieşte din nou cazul şi nu am găsit nimic care să indice contrariul.”

„Măştile sunt legătura”, a afirmat Henry. „Cred că deocamdată trebuie să o tratăm ca pe o crimă.”

„Acesta este motivul pentru care cazul este pe tablă împreună cu celelalte două”, a spus Nora. „Să păstrăm un

asterisc mental lângă toate probele din acel caz. Vom privi acele dovezi cu un grăunte de sare până când vom avea confirmarea.”

Instinctul lui Mason i-a spus că va avea această confirmare în curând.

„Am pus ofiţerii să cerceteze vecinii lui Samuelson în această dimineaţă”, a spus Nora. „Nimeni nu a observat nimic neobişnuit la proprietate ieri. Proprietarul din spatele casei lui Samuelson a menţionat că luminile cu senzor de mişcare din curtea din spate se sting şi se aprind de mai multe ori pe noapte din cauza animalelor mici. El ne-a spus că a refuzat să se plângă de acest lucru, deoarece în urmă cu aproximativ şase luni au avut loc o serie de spargeri în cartier şi a dorit ca fiecare să facă ceea ce consideră necesar pentru a fi în siguranţă. Ştia că Samuelson era poliţist de stat. Îi plăcea să-l aibă în cartier şi nu avea de gând să cauzeze probleme cu el pentru ceea ce simţea el că era o măsură rezonabilă precauţie de securitate. În schimb, a investit în jaluzele de întuneric pentru dormitorul său şi le ţine trase noaptea. Nu a putut spune dacă luminile au fost activate noaptea trecută.”

„Nimic altceva de la percheziţie? Nicio maşină străină parcată pe drum?” a întrebat Zander.

„Nu”, a spus Nora. „E atât de al naibii de curat, încât e înfricoşător. Vreau să locuiesc în acest cartier perfect”.

„Dar sistemele de securitate ale casei? Avea vreunul dintre vecinii lui camere de luat vederi în aer liber?”

„Niciuna”, a declarat Nora.

„Nimeni nu l-a văzut pe Brian Wasco alergând noaptea?” a întrebat Ava.

„Nimeni nu l-a menţionat”, a spus Nora. „Unii vecini nici măcar nu au auzit maşinile de poliţie intervenind la unu

dimineaţa. S-au trezit la ora
obişnuită şi au fost surprinşi de activitatea de pe strada lor.”

„Am găsit trei seturi de urme de paşi în curtea din spate”, a spus Zander. „Un set era lângă acea adâncitură mai mare în scoarţă pe care am văzut-o de pe terasă. Băieţii de la probe spun că seamănă cu ceea ce ar face picioarele de ciorap.”

„Ei pot vedea amprente în mizeria aia agitată?” a întrebat Ava.

„Aspersoarele lui Samuelson sunt setate să funcţioneze de două ori pe săptămână. Solul era destul de moale chiar lângă terasă.” Zander a scuturat din cap. „Abia am putut să le văd când mi le-au arătat, dar băieţii noştri sunt obişnuiţi să caute astfel de lucruri. Era clar pentru ei.”

„Deci ei cred că sunt urmele lui Samuelson de aseară pentru că purta şosete?” a întrebat Henry.

„Este foarte posibil”, a spus Zander. „Există un set mai mare în aceeaşi zonă, dar poartă pantofi, şi un alt set care indică faptul că cineva a stat şi s-a uitat pe fereastra bucătăriei. Tot în pantofi”.

„Acestea sunt de mărimi diferite?”, a întrebat Nora.

„Da.”

„Două persoane purtând pantofi în curtea din spate”, a murmurat Nora. „Nu sunt amprente de pantofi în casă. Însângerate sau murdare. Şi-au scos pantofii?”

„Una dintre urmele de pantofi din curtea din spate ar putea fi a lui Samu – elson”, a argumentat Ava. „E curtea lui şi e clar că a petrecut timp afară. Este bine îngrijită.

„Are un serviciu de grădinărit?” a întrebat Zander.

Tăcere.

„O pun pe listă”, a notat Henry. „O să mă uit şi la spargerile de acum şase luni.”

„Dacă are un service, întreabă de adâncitura aia mare de lângă terasă”, a spus Nora. „S-ar putea să existe o explicaţie uşoară pentru ea. Poate un butoi în care adună frunzele.”

„Băieţii noştri cred că arată ca şi cum cineva s-ar fi culcat pe o parte”, a spus Zander. „Mi-au arătat unde este mai adânc, unde ar fi fost umărul şi şoldul. Odată ce mi-au arătat, mi-am dat seama.”

Henry a scos o fotografie a adânciturii pe laptop. „Nu o pot vedea”, a spus el. Anchetatorii s-au înghesuit în jurul biroului său. Mason a păşit liniştit în faţă şi s-a uitat peste umeri. Nici el nu a văzut-o.

„Trebuie să te uiţi la ea din unghiul potrivit”, a spus Zander. „Fotografia asta e din alta”.

„Ştim că Samuelson nu era întins acolo. Cel puţin nu noaptea trecută. Hainele lui erau curate”, a spus Ava.

„Ti-aş revizui declaraţia: „Nu zăcea acolo purtând hainele în care a fost ucis””, a spus Zander.

Ava a dat din cap în semn de acord reticent. Mason îi simţea frustrarea. Ceea ce părea important la ora două dimineaţa devenise brusc irelevant prin logică.

„Am găsit o legătură între Samuelson şi Denny Schefte?” Ava a încercat un nou subiect. „Amândoi sunt OSP. Cu siguranţă că drumurile lor s-au intersectat.”

„Încă mai căutăm”, a spus Nora. „Nimic încă. Am un programator care face căutări în baza de date din înregistrările noastre pentru a încerca să pună numele împreună *cumva*””

„Dacă ar exista o bază de date în care să căutăm activităţile lor personale”, a spus Zander. „Cel mai bine este să începem cu interviuri ale persoanelor apropiate lor. Cine este apropiat de Samuelson? Cu cine se învârte?”

„Am luat legătura cu fosta lui soţie”, a spus Nora. „Au fost căsătoriţi pentru câţiva ani în urmă cu aproximativ un deceniu. Ea locuieşte în Idaho şi a spus că nu a mai auzit de el de peste un an.”

„Denny este singur de mult timp. Aproape cincisprezece ani”, a spus Mason, rupând tăcerea. „Poate că există o legătură cu asta? Poate că el şi Samuelson erau amândoi membri ai unui serviciu de întâlniri sau aparţineau unor cluburi pentru celibatari?”

„Weldon este căsătorit”, a spus Henry.

„Dar soţia lui a spus că au avut suişuri şi coborâşuri ca orice cuplu”, a subliniat Ava. „Cred că ştim cu toţii că oamenii pot găsi o mulţime de oportunităţi online dacă vor să aibă aventuri sau să obţină o întâlnire.”

Nora a făcut o notă despre întâlniri pe tablă. „Înregistrări bancare şi rapoarte ale cardurilor de credit”, a spus ea. „Asta va scoate la iveală o mulţime de piste. Cu cine umbla Samuelson?”

„L-am întrebat pe sergentul lui”, a spus Henry. „Mi-a promis o listă cu numele colegilor.”

„Poţi aranja interviurile cu asociaţii şi familia lui?” a întrebat Nora. Henry a dat din cap.

„Mă voi ocupa eu de înregistrările bancare, înregistrările telefoanelor mobile, chestii de genul ăsta”, a spus Zander.

„Am primit un raport complet al autopsiei lui Denny Schefte?” a întrebat Ava.

„L-am văzut sosind, dar am avut timp doar să arunc o privire peste el”, a spus Nora. „Este prea devreme pentru unele rapoarte toxicologice, dar cea mai mare parte a acestuia nu a dezvăluit nimic mai mult decât ştim deja.” S-a uitat repede la Mason.

El nu s-a uitat în altă parte. Era ciudat să ştie că exista un document care descria fiecare aspect al cadavrului lui Denny. Jumătate din timp, Mason uita că era mort. Se aştepta ca el să intre pe uşă sau să-l audă ţipând pe hol. Denny era unul dintre acei oameni care erau prea vii pentru a fi morţi. Forţa lui vitală izbucnise constant din el.

Rămăsese în clădire.

„Înmormântarea lui este programată pentru mâine”, a spus Nora încet, întâlnind privirile tuturor. „Vom avea camere pe toţi participanţii.”

„Vreau să rezolvăm asta înainte de asta”, a afirmat Mason.

„Nu eşti singurul”, a spus Nora.

Capitolul 13

Ava se grăbea să treacă prin magazinul de produse alimentare organice.

Nu era locul ei preferat pentru cumpărături, dar amplasarea lui lângă casa ei era convenabilă atunci când avea nevoie de câteva lucruri. Îi plăcea mai mult magazinul mare, cu raioane largi şi mărci cunoscute. Acest magazin avea culoare înguste, alimente de care nu auzise niciodată şi un mic bar unde putea bea un pahar de vin sau de bere.

Îi plăcea ideea alcoolului, dar magazinul luminat era ultimul loc în care dorea să se relaxeze şi să savureze vin. A observat câţiva bărbaţi care stăteau
la micul bar şi s-a întrebat dacă îşi petreceau timpul în timp ce nevestel e lor făceau cumpărături. Sau dacă pur şi simplu

le plăcea să petreacă timpul la magazinul alimentar.

A scuturat din cap şi a mers mai departe, căutând biscuiţi pe care Mason să-i mănânce. Şi lui îi plăceau etichetele cunoscute. Era foarte suspicios faţă de orice lucru nou. Mai ales dacă se pretindea a fi sănătos. A găsit un tip pe care el îl mâncase cu reticenţă în trecut şi pe care l-a declarat comestibil. Se oprise la magazinul alimentar în primul rând pentru a cumpăra ulei de măsline, dar ştia că nu prea mai aveau alte câteva alimente de bază.

A luat biscuiţii, s-a învârtit ca să se ducă la produse şi aproape a dat peste un bărbat mai în vârstă. L-a apucat de braţ pentru a-l stabiliza. „Îmi pare atât de rău... oh... salut.” S-a holbat la faţa lui, încercând să îl recunoască.

El i-a zâmbit, „Ava, nu?”

Ea a dat din cap, creierul ei încă se învârtea.

El i-a văzut confuzia. „Ne-am întâlnit zilele trecute. Ai cumpărat piesa de artă pe care o doream. Eu sunt David.”

„Oh! Desigur.” El şi-a făcut loc în capul ei. „Îmi pare rău, au fost câteva zile aglomerate.” Ea s-a încruntat. „Locuieşti în cartier?”

O mică suspiciune a bântuit în spatele creierului ei.

„Stau în apropiere”, a spus el. „Ai agăţat deja lucrarea aia frumoasă? Am încercat să aflu mai multe despre artistă. E greu de găsit. Poate că pictează sub un pseudonim.”

„Nu, acesta este numele ei”, a spus Ava, şi imediat şi -a dorit să nu o fi făcut. „Cred că e prima dată când îşi scoate lucrările la vânzare.”

„Mi-ar plăcea să aflu dacă mai are şi altele disponibile pe undeva”, a spus el. Alarmele au sunat în capul ei.

„Nu ştiu cum să vă ajut”, a spus ea. „Vreţi să mă scuzaţi? Sunt foarte în întârziere.” S-a întors şi a plecat înainte ca el să poată răspunde.

De două ori în câteva zile? De ambele ori cu întrebări despre Jayne? Creierul ei se învârtea cu scenarii. Ar putea fi un colector de facturi. Fără îndoială, Jayne datora bani *cuiva.* Dar o agenţie de colectare ar trimite pe cineva să o urmărească pe Ava, sperând să ajungă la sora ei?

Poate că era un executant pentru un lord al drogurilor de la care Jayne furase?

„David" avea în jur de 60 de ani. Nu arăta ca cineva care să-i rupă rotulele lui Jayne, dar pentru a fi eficient tot ce-i trebuia era o armă. Pentru o persoană normală, acesta ar fi fost un scenariu ridicol.

Jayne nu era normală, iar Ava ştia că scenariul era foarte plauzibil.

Oh, Jayne. Ce-ai făcut?

Cel puţin sora ei era închisă şi în siguranţă. Dacă bărbatul o urmărea pe Ava şi îi punea întrebări, însemna că nu ştia unde să o găsească pe sora ei. Un lucru bun.

Este el periculos?

A sărit peste produse şi s-a dus să plătească uleiul de măsline şi biscuiţii, uitându-se peste umăr după David în timp ce aştepta la coadă. Nu l-a văzut. După ce a plătit, şi-a luat lucrurile şi a ieşit pe uşa cea mai îndepărtată a magazinului alimentar. Parcase lângă cealaltă uşă, dar ştia că în capătul acesta erau câţiva copaci şi stâlpi de unde putea supraveghea discret ambele intrări.

A stat în spatele celui de-al doilea stâlp şi a privit. Nu a văzut nimic. Coşul lui conţinea două lucruri… ambele cutii de prăjituri. Lucruri pe care lear fi putut lua de pe culoarul pe care se apropiase în cele din urmă de ea.

Nu fusese la cumpărături; o urmărise.

De cât timp?

Ea plecase de la întâlnirea grupului de lucru din centrul

Portlandului şi apoi se dusese la biroul ei de lângă aeroport. După câteva ore petrecute acolo, se dusese direct la magazinul alimentar... care nu era nici pe departe în apropierea micului magazin unde cumpărase tabloul lui Jayne. Dacă David ştia că Ava era agent FBI, ar fi putut aştepta lângă clădirea ei de birouri până când a văzut-o plecând şi a urmărit-o. Ştia el unde locuieşte?

Comportamentul ciudat al lui Bingo în aer liber i-a venit în minte. Fusese cineva în curtea lor din spate?

Teama îi urca pe şira spinării. Asta ar fi fost foarte dur pentru o agenţie de colectare a facturilor. Vorbea de ceva mult mai important. Cu cine era amestecată Jayne?

Trebuia să vorbească cu Mason. Uitase să-i spună despre Bingo după întâlnirea grupului de lucru.

Trebuie să iau legătura cu Jayne?

Se întreba dacă doctorii lui Jayne o vor lăsa să-şi vadă sora geamănă. Stomacul i se zvârcolea la gândul de a-şi înfrunta şi interoga sora. Ava şi-a atins partea stângă, sub coaste. Aproape murise din cauza unei infecţii secundare după ce fusese împuşcată în acea vară. Nu se simţea în apele ei, traumatizată de tentativa de sinucidere a lui Jayne, de care Jayne o făcuse pe Ava să creadă că era vina ei. Lunile de despărţire au fost necesare pentru ca Ava să se vindece mental şi emoţional. A trebuit să se distanţeze de geamăna ei în toate privinţele.

Era pregătită să umple acel gol?

Era Jayne pregătită? Terapeuţii ei au simţit că distanţa a fost bună pentru pentru ea.

„La naiba.” Ava nu ştia ce să facă.

Îşi ţinea privirea aţintită asupra celor două uşi ale magazinului alimentar. Oamenii veneau şi plecau, dar nu şi bărbatul pe care îl aştepta. Putea să fi plecat imediat când ea

fugise, dându-şi seama că nu credea că întâlnirea lor fusese o coincidenţă.

El trebuie să o fi urmărit pe Jayne prin anunţul din ziar al expoziţiei de artă, sperând că ea va apărea. În schimb, apăruse a doua cea mai bună persoană: geamăna ei. Atunci a început să o urmărească pe Ava, sperând că ea îl va conduce la Jayne?

A parcurs mental informaţiile care ar fi disponibile despre Jayne pe internet. Ar fi vorba în primul rând de articole de ziar despre arestări. Jayne se muta atât de des, încât trebuia să fie aproape imposibil de urmărit. Nici măcar Ava nu ştia unde să o găsească în jumătate din viaţa lor.

Dar Ava avea o istorie mai stabilă. Orice urmăritor priceput şi-ar fi dat seama de adresa ei prin facturile de utilităţi. „La naiba.” Atât ea, cât şi Mason erau foarte atenţi să-şi păstreze vieţile private departe de ochii publicului, dar profesionişti care căutau persoane dispărute ştiau cum să găsească aproape pe oricine.

Ce va face el în continuare?

„Îmi pasă?” mormăi ea cu voce tare. Nu era treaba ei. Dacă Jayne datora bani cuiva, atunci trebuia să plătească. Bineînţeles că nu avea bani cu care să plătească, dar nu era responsabilitatea Avei să o scoată din datorii. „Nu sunt maimuţele mele.” Jayne putea să caute singură să iasă din problemele ei. Ava plătise deja pentru destule dintre ele.

A ieşit din spatele stâlpului, simţindu-se nebună că a permis ca problemele lui Jayne să îi intre în cap. *Ar fi trebuit să ştiu mai bine. Chiar* ştiu *mai bine!*

Bărbatul a ales acel moment pentru a ieşi din băcănie, cu două sacoşe de pânză cu cumpărături în mâini.

Ava s-a încruntat şi s-a retras în spatele stâlpului. Făcuse mai multe cumpărături *şi* îşi adusese propriile

sacoşe?

Confuză, l-a privit cum mergea prin parcare. Nu a răscolit parcarea ca şi cum ar fi căutat-o pe ea. A mers direct la maşina lui, un mic Mercedes decapotabil pe care ea nu înţelegea de ce un oregonian l-ar deţine, din cauza vremii. Plăcuţa de înmatriculare îi scăpase din vedere. A ieşit din nou, încercând să se poziţioneze pentru a zări numărul de înmatriculare.

El a dat înapoi din loc şi s-a întors imediat, împiedicând-o să vadă numărul de înmatriculare. A intrat grăbită în parcare, fără să-i mai pese dacă a văzut-o sau nu. Era hotărâtă să afle cine o urmărea. Maşina lui a accelerat spre şosea şi a virat, dispărând înainte ca ea să-i poată vedea numărul de înmatriculare. Nu a putut confirma că era o plăcuţă de Oregon.

„La naiba.” A rămas în parcare strângându-şi uleiul şi biscuiţii. *Ar trebui să mă duc să le cer să vadă imaginile filmate?* Ştia că ar putea să-şi arate insigna şi probabil că ar obţine multă cooperare. Dar era mândră de etica ei.

Şi ar vrea să-şi păstreze slujba.

Era el un detectiv? Mercedesul părea nou. Nu ştia câţi bani fac cei care au această profesie, dar paria că cei foarte buni sunt la mare căutare. Sau sursa lui de venit era ceva mai murdar? Mai periculoasă?

Îşi descuie maşina, blestemându-şi mental geamăna. Timp de două luni reuşise să o ţină pe Jayne departe de gândurile ei. Ea a ştiut exact unde era Jayne şi avea încredere că terapeuţii ei o vor ţine în siguranţă şi departe de probleme. Acum se concentrase asupra Avei fără să ridice un deget.

Ce avea să spună Dr. Griffen? Ava s-a împotrivit impulsului de a o suna pe buna terapeută care o ajutase să

slăbească controlul lui Jayne asupra creierului ei. A respirat adânc de câteva ori şi a încercat să privească situaţia de la distanţă. *Mi-ar spune să trec mai departe. Să las lucrurile să treacă.*

Dar i-ar fi adus vorba lui Mason. Dacă cineva le spionase casa, el trebuia să ştie.

$$$

Mason se holba la pământul din curtea lor din spate. Arăta la fel ca toate celelalte scoarţe din curte pentru el. Murdar. Aşchiat. Maroniu.

„Ţi se pare că cineva a stat aici?” a întrebat el.

Lângă el, Ava şi-a pus mâinile pe şolduri. „Am crezut că aşa e. Acum nu mai sunt atât de sigură”. S-a uitat la Bingo, care stătea lângă ea, cu coada tăind prin iarbă. A schiţat un zâmbet de căţel, nepăsător faţă de discuţia lor.

„Arată-mi exact unde a adulmecat Bingo”, a spus Mason. Ava a mers dea lungul părţii din spate a curţii, arătând şi explicând ce făcuse Bingo. Mason a fost de acord că era un comportament neobişnuit pentru câine. De obicei, el alegea cel mai apropiat petic de iarbă când era lăsat să iasă din casă. Dar avea o fascinaţie pentru veveriţe, iar Mason putea înţelege comportamentul câinelui dacă ar fi simţit că teritoriul său a fost încălcat de un rozător gri şi blănos.

Mason nu ştia ce să creadă. Povestea Avei despre bărbatul de la magazinul alimentar îl deranja. Ea nu era genul care să se îngrijoreze prea mult pentru nimic. Avea instincte bune. Chiar dacă dovedise că era extrem de capabilă să-şi poarte singură de grijă, el îşi făcea griji pentru siguranţa ei. Nu se putea abţine.

Ea era cealaltă jumătate a lui.

Orice indiciu de ameninţare la adresa ei îl umplea de

îngrijorare.

„Sistemul de securitate este bun”, a spus el. „Bingo este un strat suplimentar de protecţie. Dacă cineva se apropie cât de puţin de casă, câinele ne anunţă.” El s-a uitat la ea în timp ce stăteau amândoi în curtea care se întuneca. Ea asculta, atârnând de fiecare cuvânt al lui, şi el putea vedea că era îngrijorată.

Ştia că nu era îngrijorată pentru siguranţa ei; era îngrijorată de drama din viaţa lor.

Mason nu era o persoană dramatică. Nici Ava nu era. Dar sora ei geamănă îşi proiectase întotdeauna drama în exces în viaţa lor, iar Ava ura asta.

„E închisă şi tot nu s-a oprit”, a mormăit Ava. „Am crezut că s-a terminat.”

„Nu ştim dacă este vorba despre ea”, a subliniat Mason.

„Omul acela a întrebat de ea. De două ori” a spus Ava. „Vrea să o găsească şi se va folosi de noi pentru a o face. Nu ştiu dacă e periculos.” Ea şi-a ridicat braţele în aer, înclinându-şi capul pe spate. „Îmi irosesc puterea creierului făcându-mi griji în legătură cu asta? Mă simt de parcă am coborât brusc patru niveluri în recuperarea mea.” Ea şi-a coborât braţele, întâlnindu-i privirea. „Nu a fost doar o vindecare fizică.”

„Ştiu.” El ştia. Mult prea bine. „Hai s-o sunăm chiar acum pe terapeuta ei şi să vedem dacă cineva a contactat-o pe ea sau centrul de recuperare, căutând-o pe sora ta.”

Uşurarea îi curgea pe faţă. Ava pur şi simplu avea nevoie de cineva care să împartă povara lui Jayne. Se înţeleseseră că îi va spune lui Mason când va avea nevoie de ajutor; el *voia* să o ajute, dar ea se simţea groaznic când îi cerea ajutorul. Trebuia să se amestece în problemele ei, iar asta contravenea regulii lui personale de a-şi vedea de treaba

lui.

Erau amândoi oameni încăpăţânaţi şi independenţi.

S-au întors spre casă şi el i-a prins mâna, ţinând-o în timp ce mergeau. Cerul se întunecase cu nori gri joşi şi curtea era liniştită şi calmă. El a privit spre partea din spate a casei pe care o cumpăraseră împreună. Câteva şiruri de lumini de exterior atârnau deasupra terasei, adăugând o strălucire caldă, familiară. Mândria şi mulţumirea îl învăluiau. Nu a ştiut niciodată că asta îşi dorea. Presupusese că se va pensiona, se va muta pe o plajă caldă şi va deveni unul dintre acei tipi nebărbieriţi care citesc cărţi şi stau toată ziua la un bar pentru companie.

Suna singuratic şi gol. La un moment dat sunase relaxant şi cald.

Niciodată nu aşteptase atât de mult toamna. Răcirea temperaturilor readusese culorile verzi şi luxuriante ale Pacificului de Nord-Vest după vara lungă şi uscată. Îi plăcea chiar să vadă jachetele subţiri de culoare fluorescentă pe care alergătorii le purtau împreună cu mănuşile şi căciulile tricotate. A adus o încărcătură mare încărcătură mare de lemne de foc şi le stivuise în magazia sa utilitară, nerăbdător să folosească soba lor de lemne seara. Vin, foc şi viitoarea lui soţie.

Soţia mea. I-a strâns mâna, iar ea s-a uitat la el şi a zâmbit, ochii ei luminându-se în lumina slabă a serii. El lăsase planurile de nuntă pe seama ei.

Ea îi cerea din când în când părerea, dar el îi spusese să îl anunţe la ce oră să apară şi cu ce să se îmbrace. Cheryl menţionase că Ava se chinuia să ia decizii, dar el se gândea că era normal pentru o mireasă. Ar fi avut o singură nuntă în viaţa ei; asta era pentru amândoi.

Cel puţin pentru el. Putea să facă ce voia după ce el ar fi

murit. El urma să moară primul; el o făcuse să promită.

Ea se uitase la el ca şi cum ar fi fost nebun, dar a fost de acord. El bănuia că ea credea că face o glumă, dar el era foarte serios. Nu voia să-şi reconstruiască o viaţă fără ea; nu mai voia să o ia de la capăt.

El a urmat-o pe scările de pe punte, iar ea şi-a scos telefonul pentru a-l suna pe terapeut.

„Oh!” S-a oprit înainte să intre în casă. „Un e-mail de la Jayne.” S-a încruntat. „Sunt două săptămâna asta. Asta e neobişnuit.”

Mason s-a uitat peste umărul ei în timp ce ea deschidea e-mailul. Acesta începea cu o explicaţie din partea terapeutului lui Jayne că trimitea e-mailul suplimentar de la Jayne pentru că i se părea frumos scris şi arăta o mare îmbunătăţire în starea de spirit a lui Jayne.

„Oh, frate”, mormăi Ava. Şi-a strâns umerii în timp ce a derulat în jos la textul e-mailului.

Mason se întreba dacă Jayne înnebunise întregul personal de la centrul de recuperare. Ştia la fel de bine ca Ava că cineva ca Jayne nu făcea „mari îmbunătăţiri” atât de repede. Ceea ce făcuse Jayne a fost să se adapteze la situaţii şi să-şi dea seama cum să se folosească de oameni pentru a obţine ceea ce îşi dorea. Terapeuţii ei nu au văzut asta?

Dragă Ava,

Îmi pare rau. Îmi pare atât de rău. Stau aici în camera mea şi sunt copleşită de deceniile de iad prin care te-am târât. Văd atât de clar acum. Tu ai fost întotdeauna cea stabilă şi cuminte, în timp ce eu am luat-o razna şi am încercat să îi agit pe toţi cei din jurul meu. Creierul şi corpul meu tânjeau după stimulare fizică şi mentală, şi mă simţeam bine când oamenii din jurul meu erau supăraţi.

Îmi dădea un impuls de energie faptul că puteam face să se întâmple asta. Acum înţeleg că am fost bolnavă. Nu este o scuză. Ar fi trebuit să ştiu că ceea ce făceam era greşit. De fapt, chiar am ştiut că este greşit! Doar că nu mi-a păsat să mă opresc. Mă simţeam prea bine. Mi-a dat ceva de care aveam nevoie.

Cât de clar arată totul astăzi. Mă sperie faptul că mâine s-ar putea să nu mai văd. Ştiu că medicamentele îmi eliberează creierul, îmi iau nevoia de stimulare constantă. Mă sperie faptul că viitorul meu se bazează pe un flacon de pastile. Dacă nu mai funcţionează? Dacă corpul meu compensează chimicalele şi mă întorc la ceea ce am fost?

Uneori viitorul este mai înfricoşător decât trecutul meu.

Mason pufni. Văzuse ce-i făcuse Jayne Avei în trecut. Era uimitor că Ava nu era într-un ospiciu.

Pura forţă de voinţă o ţinuse pe Ava cu capul deasupra apei.

Nu-ţi cer să mă ierţi. Îmi dau seama că e un pas uriaş. Tot ce vreau să ştii este că acum pot vedea. Văd totul.

„Nu, tu nu vezi, Jayne”, mormăi Ava. „Iertarea este partea uşoară. A trebuit să te iert iar şi iar, pentru că dacă nu o fac, nu pot să-mi continui viaţa.”

Nu te voi mai răni. Te iubesc,
Jayne

Mason citi din nou, căutând subtextul pe care Ava îl învăţase să îl caute. „O să încerce să se sinucidă din nou?” întrebă el fără menajamente. „Pentru că asta e singura cale pe care o cunosc ca să nu te rănească din nou.”

„Nu cred”, a spus Ava. „Ultima replică este un pic dramatică, dar nu în felul obişnuit al lui Jayne. Încerc să îmi

dau seama ce s-a întâmplat de simte nevoia să îşi ceară scuze.

„Ţi-a mai spus vreodată aşa ceva?”

Ava a tăcut pentru câteva momente. „Nu chiar. De obicei, astfel de lucruri îi ieşeau când era beată şi regreta ceva ce făcuse. Voi spune că abilitatea ei de a regreta s-a diminuat de-a lungul anilor. În liceu obişnuia să aibă sesiuni uriaşe de plâns în care se plângea de lucrurile pe care le făcuse şi mă implora să o iert. Privind în urmă, bănuiesc că era modul ei de a retrăi evenimentul şi de a confirma că a reuşit să-mi smulgă o bucată din inimă.”

Tonul hotărât al Avei îi spunea că îşi lăsase emoţiile deoparte pentru a analiza e-mailul. Îşi dezvoltase obiceiul de a învăţa din comportamentul surorii sale, în loc să se lase înghiţită de el. Ura că Jayne încă o împingea în acea stare de spirit.

„Bănuiesc că ai dreptate”, a recunoscut el. „Terapeutul pare să creadă că acesta este un pas mare. Nu eşti de acord?”

„Nu, deloc.” Ea i-a oferit un zâmbet tremurat. „Jayne nu-şi va reveni niciodată. Va căuta mereu următoarea modalitate de a-i exploata pe cei apropiaţi ei. Cred că îi plac laudele pe care această scrisoare trebuie să i le fi adus din partea doctorilor ei.”

Din gura oricărei alte persoane, aceste cuvinte l-ar fi făcut pe Mason să ridice o sprânceană, crezând că erau prea pesimiste. Dar, în ultimele zece luni, învăţase că Ava ştia exact despre ce vorbeşte când venea vorba de sora ei.

Şi-a înfăşurat braţele în jurul aproape soţiei şi a tras-o strâns la el. O mică 5 5 5 1 1 5 5 tresărire a traversat-o în timp ce ea îşi sprijinea fruntea de umărul lui.

„Îl voi suna mâine pe terapeut”, a spus el. „Consideră că ţi-ai luat această sarcină din farfurie. Tot trebuie să ştim dacă a căutat-o cineva pe Jayne.”

„Nu te certa cu doctorul.”

„Nu o voi face. Îi voi spune cum vedem noi e-mailul şi o voi lăsa să gestioneze informaţia după bunul ei plac. Bănuiesc că vorbele mele o vor bântui mai târziu când Jayne o va dezamăgi.”

„O va face, nu-i aşa?” a şoptit Ava.

„De fiecare dată.”

Capitolul 14

Bingo a lătrat de parcă o duzină de lupi ar fi fost în casă.

Mason se dăduse jos din pat şi era la jumătatea holului înainte să se trezească complet. S-a repezit în bucătărie, unde Bingo sărea şi mârâia la uşa din spate. Unghiile lui zgâriau geamul şi vopseaua în timp ce se arunca pe uşă iar şi iar. Nevăzând pe nimeni prin geam, Mason a deschis uşa, iar Bingo s-a aruncat de pe terasă. Luminile interioare ale casei fiind încă stinse, Mason a privit cum Bingo se învârtea prin curte, lătrând din toţi plămânii.

Mason nu a văzut nimic care să îl facă pe câinele său să se comporte nebuneşte. În timp ce scana curtea din spate, a simţit-o pe Ava oprindu-se în spatele lui.

„Vezi ceva?”, a şoptit ea.

„Nu.”

„Este o alarmă bună. Trebuie să sunăm la poliţie?”

Concentrarea lui era fixată pe câine, care se oprise să adulmece un petic de iarbă. „Ce să le spunem? Câinele nostru se sperie? Să vină cu maşina prin cartier?”

Ava a suspinat. „Ştiu. Sună ridicol.”

„Bingo s-a calmat. Orice ar fi fost, a dispărut.”

„Oricine ar fi fost”, a corectat Ava. „Nu ar fi făcut asta pentru o veveriţă.”

„Am crezut că vrea să spargă uşa din spate. A auzit ceva ce nu i-a plăcut în curtea din spate.”

„Sper că l-a speriat pe oricine suficient cât să-l ţină departe de cartierul nostru.”

„Acum mă răzgândesc în legătură cu amprentele pe care le-ai văzut în curtea din spate”, a spus Mason. „E posibil ca cineva să fi dat târcoale pe aici.”

„Mi-aş dori ca noua uşă pentru câini să ajungă.”

Mason nu a spus nimic. Nu ştia dacă îi plăcea ideea ca câinele lui să fie în curtea din spate cu cineva care putea să-i facă rău. Oricine l-ar fi văzut pe Bingo ar fi văzut un câine alb-negru drăguţ de talie medie. Dar oricine l-ar fi auzit prima dată ar fi crezut că este urmărit de unul dintre câinii de vânătoare ai iadului.

„Nimeni nu încape prin uşa aia de câine”, a afirmat Ava.

„Nu mă gândeam la asta”, a recunoscut Mason. „Nu-mi place ideea ca Bingo să ajungă faţă în faţă cu un pânditor”.

„Ţi-e teamă că vom fi daţi în judecată? Pentru că Bingo îi va tăbăci fundul”.

Mason a zâmbit, ştiind că ea încerca să facă uşoară o situaţie care îi deranja pe amândoi. „Este de două ori în câteva zile... presupunând că cineva a făcut recent acele amprente pe care le-ai văzut.”

Ava a chemat câinele înapoi în casă. Bingo a galopat pe peluză şi a făcut cei câţiva paşi până la terasă dintr-un singur salt. A alunecat până s-a oprit la picioarele lor, cu urechile înainte şi limba atârnându-i într-o parte de nerăbdare. „Nu pare îngrijorat”, a spus ea.

Mason a închis uşa şi a încuiat-o. „Dacă e relaxat, atunci eu zic că suntem în siguranţă să ne întoarcem în pat.

„Te-a răsplătit bine pentru că l-ai adoptat de pe stradă.”

„E un câine de pază bun”, a fost de acord Mason. „Dar aş spune că el ma adoptat pe mine, nu invers.”

„Câine inteligent.” Ava l-a sărutat şi l-a luat de mână, conducându-l înapoi la pat.

Capitolul 15

Mason stătea şi se holba la crucea uriaşă de pe peretele din spatele vorbitorului de pe scenă. El a estimat că crucea avea o înălţime de nouă metri şi s-a întrebat cum au fixat-o de perete. Dacă ar fi căzut, ar fi fost mortal. Vinovăţia l-a inundat când şi-a dat seama că nu auzise cuvintele de alinare ale

preotului şi şi-a trecut un deget între gât şi guler. Nu mai purtase cravată de luni de zile. Ce ar crede Denny despre tot fastul în onoarea lui?

Le-ar fi spus să meargă în schimb să bea o bere în numele lui. Mason plănuia să facă şi asta.

Fusese uimit de prezenţa din Portland pentru a-şi plânge căpitanul. Ava insistase să angajeze o maşină de oraş şi un şofer pentru a-i transporta la memorial. Mason nu a înţeles de ce până când nu s-au îndreptat spre oraş pe autostradă. Fiecare pasaj era împânzit de oameni care veniseră să privească procesiunea lungă de kilometri. Pancarte şi bannere atârnau de bare. Ştia că posturile de ştiri difuzaseră detaliile comemorării împreună cu traseul procesiunii, dar nu îşi imaginase niciodată mulţimea copleşitoare de oameni. A cedat la vederea primului pasaj aglomerat, copleşit de

emoţie, şi a fost recunoscător că nu era la volan. Ava făcuse o sugestie inteligentă.

Maşini de patrulare de la fiecare departament de poliţie din stat au umplut procesiunea. A zărit şi maşini din Idaho, Montana şi Arizona. În timp ce mergeau încet pe stradă spre biserica imensă, trecuseră pe sub trei seturi de scări de pompieri care formau arcuri deasupra străzii, cu steaguri americane uriaşe atârnând între ele.

Steagurile îi făcuseră ochii să lăcrimeze şi nu crezuse că altceva i-ar fi putut sfâşia emoţiile atât de tare, dar s-a întâmplat din nou în timp ce mergeau prin parcare spre biserică. O gaşcă de motociclişti cu un aspect robust le făcuse loc ofiţerilor de poliţie prezenţi. Motocicliştii îmbrăcaţi în piele şi denim alternaseră, jumătate cu faţa la poliţiştii care mergeau şi jumătate stând cu spatele la ei, dar nu cu lipsă de respect; ei supravegheau mulţimea pentru ameninţări.

În contextul în care uciderea poliţiştilor la nivel naţional a făcut ca 1 5 5 5 poliţiştii din întreaga ţară să se simtă ca nişte ţinte, motocicliştii fără rafinament, dar cu un aspect mândru, şi-au exprimat în tăcere punctul de vedere. Un grup de tineri în tricouri de fotbal de liceu s-a apropiat de linie şi a umplut golurile dintre motociclişti, imitându-le poziţia, cu bărbia ridicată.

Genunchii lui Mason ameninţau să îl trădeze. Ava îl strânse de mână, lacrimile curgându-i liber pe obraji. Înăuntru au reuşit să obţină locuri aproape în faţă, o ispravă uimitoare, deoarece se părea că aproape o mie de oameni se aşteptau să stea înăuntru.

Acum se holba la cruce, ascultând pe jumătate cum fratele lui Denny spunea o poveste amuzantă din copilăria

lor. Se concentrase pe lemnul frumos sculptat pentru a nu se dizolva într-o baltă. Dacă îi acorda întreaga atenţie slujbei lui Denny, nu ar mai fi fost în stare să plece singur. În stânga lui, soţia lui Ray îşi strângea mâna soţului în timp ce el folosea o batistă cu cealaltă. Mason îi zărise în mulţime pe Duff, Steve, Nora şi Henry. Toţi cei care lucraseră vreodată cu Denny apăruseră.

Gândul i-a alunecat la înmormântare. Fiii lui Denny ceruseră o înmormântare privată, ascunzând detaliile de public şi de colegii de muncă ai lui Denny. Mason le respectase dorinţa. Ştia că, după ce publicitatea se va fi stins, fiii lui Denny vor dezvălui în cele din urmă locul său de odihnă celor care îi fuseseră apropiaţi. Mason şi l-a imaginat pe Denny cu un loc pe un deal.

Singur.

Majoritatea oamenilor cumpără un loc de odihnă pentru doi atunci când le moare soţul. Denny era singur de mult timp. Oare fiii lui ar fi cumpărat parcele în apropiere pentru ei şi soţii lor? Copiii de douăzeci de ani se gândeau la aşa ceva? Mason nu credea. Asta însemna că Denny era singur, nu aştepta ca cineva să i se alăture în cele din urmă.

Cu un an în urmă ar fi fost Mason.

Iisuse, sunt jalnic astăzi.

Se concentrase asupra mâinii Avei din mâna lui, mişcându-şi degetele să atingă inelul de pe al patrulea deget al ei. Promisiunile pe care le conţinea.

Sunt un om al naibii de norocos.

Nu avusese nicio idee că slujba îl va afecta în felul acesta. Dar Ava ştia. Îi arătase asta prin insistenţa ei pentru maşina de oraş când el încercase să o convingă să renunţe. Îl cunoştea mai bine decât se cunoştea el însuşi, după doar zece luni scurte.

El i-a strâns mâna şi ea s-a uitat la el, cu îngrijorare în ochi.

Mda. Norocos.

Micah stătuse de-a lungul pasarelei cu spatele la poliţişti. Mai târziu, străinii îl bătuseră pe umăr, îl plesniseră pe spate în semn de solidaritate şi îi mulţumiseră pentru respect. Se simţise bine. Îi plăcuse lumina reflectoarelor pentru acel moment, dar era fericit să se amestece din nou şi să devină din nou invizibil. Câţiva dintre ceilalţi voluntari se uitaseră ciudat la el, nerecunoscându-l, dar el ştia că, dacă joacă rolul, nimeni nu-l va scoate în evidenţă. Ceva ce învăţase de la oamenii care trăiau pe stradă. *Nu arăta teamă. Poartă-te ca şi cum ţi-ar aparţine.*

Auzise de e-mailul prin care se cereau voluntari şi fusese uşor să facă rost de hainele potrivite.

Omul pe care îl adora mersese chiar în spatele lui, cu atenţia îndreptată spre poliţişti. Se simţea mândru că oferă protecţie, iar recunoaşterea publică îi umflase pieptul. Apoi a văzut camerele de televiziune. Şi-a tras şapca pe ochi, cuprins de teamă. Nu-l deranjaseră cei cu camerele telefoanelor mobile, dar când au început să apară logo-urile televiziunilor, s-a luptat cu panica.

Dacă mai târziu se uita şi îl zărea pe Micah?

Ar fi întrebat de ce fusese acolo, îmbrăcat în haine care nu-i aparţineau. *Şansele ca el să mă vadă sunt minime.*

A rămas pe poziţie, dar şi-a ţinut privirea departe de camerele de luat vederi, sperând că niciuna dintre ele nu i-a filmat bine faţa. Probabil că i-ar fi putut explica bărbatului comportamentul său, dar nu era pregătit ca jocurile sale de spionaj să se termine. Nu a putut intra în biserică, aşa că s-a mulţumit să urmărească ceremonia pe un ecran mare în aer liber. Sute de oameni se înghesuiseră să privească, dar lui i

se părea plictisitor. Şi-a îndreptat atenţia spre observarea oamenilor, pasiunea lui preferată. Mulţi plângeau. Bărbaţii erau cei mai interesanţi: expresiile lor erau stoice, dar el a văzut lacrimi formându-se. Ei repede, aproape furioşi, îşi ştergeau obrajii, în timp ce femeilor nu le păsa cine le observă lacrimile.

A fost o demonstraţie puternică a ceea ce o singură persoană poate face unei comunităţi. Acţiunile unui singur om zguduiseră oraşul din temelii şi atrăseseră atenţia presei naţionale.

Micah era mândru.

Controlul era din ce în ce mai strict. Conform presei, poliţia credea că aceeaşi persoană îi ucisese pe căpitan şi pe poliţistul din ziua precedentă. Nu se făcuse nicio menţiune despre agentul FBI şi se întrebă cât va mai dura până când presa va face legătura între ei. *Poliţia nu făcuse legătura?*

Ăsta era un lucru bun. însemna că mai avea timp să continue să se mişte în umbră.

Dar va veni un moment în care va trebui să facă un pas înainte. O mică parte din el tânjea după atenţia pe care i-ar fi adus-o.

Dar nu încă.

Trebuia să vadă ce se întâmplă în continuare.

***

„Încă două halbe?” a întrebat Ray.Un cor de acord l-a trimis la bar.

Ava s-a relaxat în cabină şi a încercat să nu se gândească la anchetă. Grupul operativ făcuse o pauză de câteva ore, ştiind că trebuie să îşi ia rămas bun. Un grup

restrâns dintre cei mai apropiaţi colegi ai lui Mason aleseseră barul ca un loc bun pentru a-şi aminti de Denny Schefte. Duff Morales dăduse tonul povestind despre momentul în care ascunsese o conservă deschisă de ton într-unul dintre sertarele biroului lui Denny. Timp de trei zile, şeful lor nu a observat, deşi fiecare persoană care a păşit în biroul său a fost asaltată de miros. În cele din urmă, unul dintre gardieni se apucase să vâneze sursa mirosului. Mai târziu aflaseră că Denny îşi pierduse cea mai mare parte a simţului olfactiv în adolescenţă. Râsese mult şi bine când peştele fusese demascat, considerând că gluma fusese pe seama tuturor, mai puţin a lui.

Au urmat mai multe poveşti, tonul grupului fluctuând între râsul în hohote şi plânsul aproape în hohote. Bărbaţii cumpăraseră pe rând halbe de Coors Light, singura bere pe care Denny o bea. Ani de zile l-au hărţuit pe şeful lor cu privire la gusturile sale în materie de bere, în condiţiile în care locuia într-una dintre capitalele berii artizanale ale naţiunii. Denny nu cedase niciodată presiunilor lor şi băuse berea slabă cu mândrie. Ava sorbea din paharul ei, amuzată de faptul că astăzi ceilalţi bărbaţi o beau cu poftă.

Lângă ea, soţia lui Ray, Jill, îşi lăsa jos paharul de bere. Ava fusese uşor intimidată prima dată când o întâlnise pe Jill Lusco. Frumoasă, blondă, înaltă. Şi, după spusele lui Ray, o mamă perfectă. Dar se dovedise a fi amuzantă şi cu picioarele pe pământ. Ava îi umplu paharul înainte ca Jill să poată cere mai mult.

„Cum sunt planurile de nuntă?” a întrebat Jill, lovindu-şi paharul de al Avei în semn de mulţumire pentru că i l-a mai umplut. Cuvintele ei erau uşor stâlcite şi Ava bănuia că şi cuvintele ei sunau la fel. Primele câteva halbe de bere coborâseră foarte uşor.

Ava s-a uitat la Mason, dar acesta era adâncit în conversaţie cu Duff. Ea a luat o bucată de covrig copt şi a înmuiat-o în sosul de brânză înainte de a răspunde.

„Nu pot să aleg o locaţie”, a recunoscut Ava. „Totul mi se pare greşit. Prea mare, prea mică, prea luxoasă, prea simplă.”

Jill a dat din cap în semn de compasiune. „E greu să începi.”

„Unde v-aţi căsătorit tu şi Ray?”

„A fost diferit pentru noi. Aveam doar nouăsprezece ani, aşa că biserica părinţilor mei a fost alegerea logică.”

„Nouăsprezece ani?” Ava a încercat să nu chiţăie cuvântul. „Erai un copil!”

„Îndrăgostiţi din liceu. Ciudat, nu-i aşa?”

Ava s-a uitat la Ray Lusco. Poliţistul de mărimea unui linebacker se îmbrăca elegant şi era minunat de transparent în privinţa sentimentelor sale. Avei şi lui le plăcea să discute despre episoade din *Project Runway,* aproape făcându-l pe Mason să-şi dea ochii peste cap. Ea credea că Jill era foarte norocoasă şi i-a spus asta.

„Eşti bună pentru Mason”, a afirmat Jill, aplecându-se aproape. „Am încercat ani de zile să-i fac o lipeală. Tipul ăla tăcut de modă veche poate fi foarte atrăgător, dar funcţionează doar cu cuplul potrivit. Mă bucur că te-a găsit pe tine. Nu am vrut să mai fie singur.”

„Crezi că era singur?” a întrebat Ava.

Jill a dat din cap cu emfază. „Oh, da. Doar că nu ştia asta.” Ava a zâmbit.

„Unde vrea Mason să se căsătorească?” a întrebat Jill.

„Spune că orice vreau eu este ceea ce vrea şi el. Că depinde în totalitate de mine.”

„Nu te ajută deloc?” Jill părea îngrozită.

„Nu e Ray.”

„Dar totuşi, nişte informaţii ar fi de ajutor. El crede că ajută stând departe de decizii, dar asta îţi îngreunează situaţia.”

„Poate”, a recunoscut Ava. „Dar de fiecare dată când planificatorul meu de nunţi sugerează o locaţie, încerc să ne imaginez pe noi doi într-o ceremonie acolo şi nu pot. Mi se pare greşit.”

„Poate că trebuie să mergeţi la tribunalul comitatului.” Ochii trişti ai lui Jill indicau că asta ar fi o tragedie. „Scoate planificarea din ecuaţie.”

„Nici asta nu mi se pare bine”, a mormăit Ava.

„Vrei să te căsătoreşti?” Jill a şoptit confidenţial, aplecându-se în zona de confort a Ava.

„Da!” *De ce mă întreabă toată lumea asta?*

„Oh, bine. M-ai îngrijorat pentru o clipă. Cred că vă potriviţi de minune, dar ştiu că uneori lucrurile nu sunt ceea ce par la suprafaţă.”

Ava o asigurase că ea şi Mason erau solid pe aceeaşi cale, dar îndoiala îi împungea creierul cu ţepuşele ei urâte şi înroşite. Care era problema ei?

A căutat mai adânc, punând întrebările dificile pe care le evitase întotdeauna. *Este diferenţa de vârstă o problemă?*

Nu. Doisprezece ani era o picătură în găleată. Şi se va micşora pe măsură ce vor îmbătrâni.

Sunt speriată de acest nivel de angajament?

Nu. Ea terminase cu toţi ceilalţi bărbaţi. El o ruinase pentru oricine altcineva. „Mason nu vrea să mai aibă copii, nu-i aşa?” a întrebat Jill, întrerupându-i gândurile adânci. „Cum te simţi în legătură cu asta?” Aha.

Asta a durut un pic. „Sunt de acord cu asta”, a răspuns ea încet. „Nu am avut niciodată vreun impuls matern şi nu

mi-l pot imagina pe Mason crescând o elevă de liceu când el are şaizeci de ani.”

Privirea lui Jill a găurit până în creierul Avei; nu o credea.

Rochiţe cu volane. Minnie Mouse. Pantofi negri lucioşi. Prinţesele Disney.

Ava a înghiţit în sec. „Nu vreau să descopăr că boala mintală a surorii mele a fost transmisă copiilor mei.”

Jill s-a tras înapoi, înţelegerea şi compasiunea învăluindu-i privirea. „Oh, dragă. Nu m-am gândit niciodată la asta.”

Ava presupunea că Jill cunoştea bine istoria lui Jayne. Ray şi Mason erau prieteni apropiaţi, iar Ray asistase în primul rând la teatrul distructiv al lui Jayne din ultimul an.

Jill a înfăşurat un braţ în jurul umerilor Avei, trăgând-o strâns şi apăsându-şi tâmpla pe a ei. „E un motiv greu de înghiţit. Eşti foarte curajoasă să te confrunţi cu el.”

Ceva înăuntrul ei a cedat, iar lacrimi blestemate s-au scurs pe obraji. S-a simţit definitiv.

Nu am mai fost niciodată supărată din cauza asta.

Jill i-a studiat faţa. „Motto-ul meu este Să nu spui niciodată niciodată.”

„Şi al meu”, a şoptit Ava, ştergându-şi obrajii. I-a aruncat o privire lui Mason, sperând că el nu a observat mini-eşecul ei. Atenţia lui era încă pe Duff. „Nu există niciun motiv raţional pentru noi să avem copii. Este împotriva a tot ce ne dorim. Tot ce ştim.”

„Inima vrea ceea ce vrea”, a spus Jill. „Mason nu-ţi va refuza niciodată inima.”

Nici eu nu vreau să i-o refuz.

Nu e de mirare că era într-o stare de confuzie.

Capitolul 16

Mason răspunse la telefon, văzând că era terapeutul lui Jayne care îi răspundea la telefon. Era aproape opt seara, iar Ava adormise pe canapea. Înmormântarea lui Denny făcuse ca ziua să fie epuizantă din punct de vedere emoţional. Adaugă şi o lungă sesiune de băutură la bar şi Ava era terminată pentru toată ziua. Era tăcută şi uşor ameţită când se hotărâseră să plece acasă. Mason băuse mai mult decât de obicei, din nou recunoscător că logodnica lui insistase să aibă o maşină şi un şofer pentru acea zi. Se simţise ca un leneş când se urcase în maşină, dar chiar nu-i păsa. Unul dintre avantajele de a bea. Nu dai doi bani pe majoritatea lucrurilor.

Probabil de aceea geamăna Avei avea probleme de dependenţă.

Se simţea bine să nu-ţi pese ce crede lumea.

Dr. Jolene Kersey era la celălalt capăt al firului. Mason vorbise la telefon cu ea de câteva ori şi îi citise e-mailurile către Ava. Alţi psihologi lucrau cu Jayne, dar Dr. Kersey se ocupa în primul rând de cazul ei. Se uită la Ava. Telefonul nu o trezise din somnul ei epuizat. S-a ridicat şi a păşit în curtea din spate pentru a continua convorbirea.

„Dr. Kersey, vă mulţumesc că mi-aţi răspuns la telefon.”

„Nicio problemă, Mason. Am observat că Ava nu a răspuns la e-mailul pe care i l-am trimis aseară. Este corect din partea mea să presupun, din moment ce vorbesc cu tine, că a supărat-o în vreun fel? Nu asta a fost intenţia mea.”

„Ea are multe pe cap în acest moment”, a spus Mason. „Ştii că încearcă să facă un pas înapoi când se simte copleşită de geamăna ei.”

„Aşa şi trebuie”, a răspuns Dr. Kersey.

„Amândoi suntem îngrijoraţi de ultimul e-mail de la

Jayne”, a spus Mason cu delicateţe. „Am avut o reacţie mult diferită de cea pe care se pare că a avut-o echipa ei de terapeuţi.”

„Continuă.”

Cum ar fi putut să explice fără să calce pe vârfuri? El a plonjat înainte. „Noi credem că Jayne manipulează personalul. Atât Ava, cât şi eu credem că scuzele ei nu au nicio greutate şi că o face pentru a obţine un fel de atenţie sau recompensă din partea voastră. În cele din urmă, Ava este cea care va fi rănită, pentru că îşi dă seama de ce se întâmplă, dar nimeni nu o crede când încearcă să îi avertizeze în legătură cu sora ei. Amândoi am crezut că personalul vostru va vedea cuvintele lui Jayne drept ceea ce sunt: o grămadă de prostii.”

„Oh.” Dr. Kersey şi-a tras răsuflarea.

„Scuzaţi-mi limbajul, doctore, dar asta este ceea ce credem noi că se întâmplă – la naiba, asta e ceea ce *ştim* că se întâmplă şi sper că luaţi măsurile adecvate. Ea pune ceva la cale. Nu lăsa garda jos nici o clipă în preajma lui Jayne. E expertă în a se adapta pentru a obţine ceea ce vrea. I-a fost oferit lui Jayne ceva care ar motiva-o să pretindă că îşi schimbă comportamentul? O recompensă sau un privilegiu?”

„Aş vrea să vedeţi cât de mult s-a îmbunătăţit”, a spus Dr. Kersey. „Nu mai este aceeaşi persoană care era când a sosit.”

„Bineînţeles că nu mai este”, a argumentat Mason. „Ea vrea să plece. Vrea ca voi toţi să săriţi la comenzile ei şi să-i daţi laude. Orice fel de laudă.

Trebuie să se fi plictisit de moarte, aşa că voi sunteţi provocarea ei actuală. Nu cred că ar trebui să o ţii pe Ava la curent cu ceea ce crezi tu că este îmbunătăţirea lui Jayne. De fiecare dată când primeşte un e-mail, îl analizează, căutând

ce înseamnă cu adevărat. Ava îşi cunoaşte sora mai bine decât orice echipă de medici, dar nu-i poate vindeca mintea. Aici sperăm că ne poţi ajuta.” S-a luptat să-şi menţină vocea dreaptă. Ceea ce voia să facă era să ajungă prin linie şi să o scuture pe doctoriţă până când aceasta îl asculta.

„Ei bine, Jayne s-a îmbunătăţit. Avem standarde aici, iar ea a făcut progrese minunate. A câştigat o serie de privilegii, iar eu nu i le voi ascunde. Dacă abuzează de un privilegiu, îl pierde. Am constatat că pierderea privilegiilor este o motivaţie suficientă pentru ca mulţi pacienţi să meargă mai departe. Jayne are, de asemenea, şedinţe de terapie de trei ori pe săptămână şi lucrează în bucătărie. Nu a lipsit niciodată de la o şedinţă sau de la o tură de lucru. Învaţă responsabilitatea”.

Mason voia să se dea cu capul de un copac. Jayne locuia acolo unde lucra. Dacă lipsea de la o tură, nu avea nicio scuză.

Asta nu era lumea reală.

Ştia că Jayne îşi aştepta timpul până ieşea, iar asta îl punea între ciocan şi nicovală. El şi Ava plăteau pentru ca Jayne să stea acolo; asta o ţinea departe de vieţile lor şi, spera, îi oferea ajutor psihic. Dar acum nu mai era atât de sigur de vreo îmbunătăţire mentală. Se părea că doctorii ei căzuseră sub vraja ei.

Ar trebui să plătească în continuare?

O ţine departe de străzi. Şi departe de Ava.

Pentru el, asta valora greutatea ei în aur. Dar oare toată terapia scumpă o învăţa să se poarte ca o fiinţă umană decentă?

Era o întrebare inutilă. El credea cu tărie că Jayne nu se putea îmbunătăţi până nu se hotăra să fie o persoană diferită. Chiar şi atunci, avea îndoieli cu privire la cât de mult va dura.

Angajamentele nu erau punctul forte al lui Jayne.

Ava avea aceleaşi îndoieli.

„Mă bucur că are un loc sigur unde să locuiască”, a spus Mason. „Tot ce vă cerem este să nu aveţi încredere în ea. Să nu credeţi nici un cuvânt din gura ei. Continuaţi să lucraţi cu ea, dar înţelegeţi că are o parte strălucită în creier care ştie cum să manipuleze oamenii, şi asta include toţi doctorii ei.”

„înţeleg, Mason. îmi pare rău că aşa aţi ajuns tu şi Ava să o vedeţi pe sora ei.”

„Este din necesitate şi experienţă.”

„Vom continua să mergem înainte”, a spus doctorul Kersey. „Să continui e-mailurile sau nu?”

El a vrut imediat să spună nu, dar ştia că aspectele pozitive erau mai importante decât cele negative pentru Ava. „Unul pe săptămână”, a spus el. „Nu mai mult.”

Ea a fost de acord şi a încheiat convorbirea.

„Ea nu a înţeles?” a întrebat Ava din spatele lui. El s-a întors. Era desculţă, cu Bingo lângă ea, una dintre mâinile ei adânc înfiptă în blana lui. încă purta fusta neagră subţire şi bluza de mătase de la comemorare. Părul ei era ciufulit de somn.

Ar fi mutat munţii din loc ca să o protejeze, dar cea mai mare ameninţare venea din partea unei femei mici care avea aceleaşi gene ca Ava. O femeie care era aproape imposibil de oprit. Ea ataca cu emoţii pe care el nu putea să le devieze şi îl făcea să se simtă neputincios. „Nu”, a spus el. „Ea nu a înţeles.”

„Am făcut ce am putut”, a spus Ava. „Au fost avertizaţi. Bănuiesc că vor învăţa că retrospectiva este îmbunătăţită.”

Secătuit, el şi-a băgat mâinile în buzunare şi s-a uitat pur şi simplu la ea. Nu voia să vorbească despre Jayne. Sau despre Denny. Nu mai era un adult pentru acea zi.

„Ora de culcare?” a întrebat ea.

„Te rog.”

***

În dimineaţa următoare, Ava a intrat în camera grupului de lucru şi a dat din cap spre Nora Hawes, care şi-a ridicat privirea de la computer. Ava a observat cearcănele de sub ochii Norei şi ştia că ai ei erau la fel de răi. Ziua de ieri fusese lungă şi toţi îşi luaseră liber pentru înmormântare. Anchetatorii fuseseră împărţiţi în privinţa timpului liber. Ar trebui să-şi continue munca sau să ia o pauză pentru a-şi onora prietenul? Un vot unanim le luase decizia.

Mason se dusese la biroul său în acea dimineaţă, conştient că avea mult de lucru şi că Ava îl va ţine la curent. Absenţa lui era palpabilă.

Ceilalţi membri ai grupului de lucru erau deja prezenţi, iar Ava se strecură într-un scaun aşezat lângă Zander. „Ceva nou?”

„Bucăţi şi bucăţi. Niciun deces nou.”

„Întotdeauna un lucru pozitiv”, a mormăit Ava.

Nora şi-a curăţat gâtul pentru a atrage atenţia tuturor. „Ce avem de la serviciul memorial de ieri?” S-a uitat la Thad Chari, detectivul din Multnomah County.

„Avem câteva ore de filmare”, a spus Thad. „FBI-ul s-a oferit cu generozitate să le treacă prin unele dintre programele lor de recunoaştere facială. Baza de date este limitată, dar m-am gândit că nu poate face rău.”

„Ai filmat bătaia?” a întrebat Nora.

„Ce bătaie?” Ava i-a şoptit lui Zander.

„A fost afară, în timpul slujbei”, a spus el liniştit. „Unii

protestatari antipoliţie au decis să schimbe câteva cuvinte cu motocicliştii care veniseră să asigure protecţia.”

Neîncrederea s-a umflat în pieptul Avei.

„Am făcut-o, detectiv Hawes”, a spus Thad. „Vrei să vezi ce am obţinut?”

„Am obţinut unghiuri mai bune decât camerele de ştiri? Am văzut bătaia pe două posturi diferite aseară, dar erau departe de încăierare”, a spus Nora.

„Cred că da.” Detectivul şi-a adus laptopul în faţa camerei şi a petrecut un moment conectându-l la un proiector îndreptat spre ecranul mare de pe perete. A apărut o imagine a unui şir lung de motociclişti. Gâtul Avei se strânse. „Am încercat să obţinem toate feţele oamenilor care formau cozile”, a spus Thad. „Chiar dacă a fost un serviciu remarcabil pe care l-au oferit, uneori intenţia nu este cea mai bună, iar noi am vrut o înregistrare a celor care au fost acolo.”

„Bună decizie”, a spus Nora.

Camera s-a apropiat de capătul liniei şi un mic grup de oameni care purtau pancarte a apărut la vedere. S-au apropiat de motociclişti şi le-au strigat în faţă.

„Serios? La o înmormântare?” Furia i-a umplut pieptul Avei. „Dacă ai o problemă cu poliţia, ia-o pe căile potrivite. Nimeni nu te va respecta când faci asta la o înmormântare.”

„Au vrut să şocheze”, a spus Zander. „Se ceartă cu oameni care nici măcar nu fac parte din forţele de poliţie… joacă la sigur.”

„Eu nu m-aş pune în faţa unora dintre motocicliştii ăia”, a declarat Ava. „ ‚ ‚ ‚ ‚

„Priveşte”, a spus Zander.

Imediat, un motociclist voinic a făcut un pas în faţă şi l-a pocnit în gură pe un purtător de pancarte. Bărbatul s-a

prăbuşit şi s-a lovit la cap, iar prietenii lui s-au îndepărtat rapid, lăsându-l întins pe trotuar. Alţi doi motociclişti au ieşit din rând şi au aplicat presiune pe rana sângerândă de la cap cu o bandană pe care unul dintre ei a scos-o din buzunar.

„Prietenii lui pur şi simplu l-au lăsat acolo”, a spus Ava uimită. „Laşii. Le-am filmat feţele?”

„Da, am reuşit să scoatem câteva fotografii din filmare.”

„S-a mai întâmplat şi altceva?” A întrebat Ava.

„Mulţimea s-a simţit foarte ofensată de tactica protestatarilor. Au mai fost schimbate câteva cuvinte, iar protestatarii au plecat definitiv.”

„Aveţi acele imagini de la protestatari?” l-a întrebat Zander pe Thad. Acesta a dat din cap şi a prins patru feţe la avizier.

Ava s-a apropiat să vadă.

„Am scos deja pozele cu trei dintre ei. Ştiam cine sunt. Aceştia trei au dosare de arestare în Portland”, a spus detectivul din Multnomah County. „Al patrulea este din Washington şi nu pare să fi avut probleme înainte. Acesta este cel care a primit pumnul în falcă”. Thad a bătut o faţă posomorâtă. Omul arăta de patruzeci de ani, alb şi furios.

„Ştim ce a determinat acest grup special să protesteze la înmormântarea unui poliţist?” a întrebat Ava. „Vreau să spun, în afara incidentelor care au fost în mass-media din întreaga naţiune.” *Aceeaşi furie l-ar fi determinat să ucidă un poliţist?*

„Nu am avut timp să caut o cauză rezonabilă. Între cei trei protestatari pentru care avem înregistrări, vorbim de pagini de plângeri şi arestări pe care trebuie să le analizăm pentru a ne da seama ce i-ar fi putut face pe aceşti tipi să ne urască.”

„Am putea să-i întrebăm”, a spus Zander liniştit. „Se

pare că vor să înţelegem un punct de vedere.”

Ava a zâmbit pentru prima dată în acea zi. „De asta te plătesc cu bani grei, Zander.”

El a făcut o faţă ironică.

„Ai aflat ceva de la linia de informaţii?” Nora l-a întrebat pe Henry Becker.

„A luat-o razna de când presa a început să vorbească despre înmormântare”, a spus partenerul ei. „A trebuit să adăugăm încă o persoană pentru a face faţă volumului de apeluri în timpul orelor de ştiri de aseară.

Priveliştea procesiunii a scos la iveală nebunii. Patru persoane au sunat să spună că Gary Ridgway a comis crimele.”

„Ucigaşul din Green River? E în închisoare”, a spus Ava.

„Asta le-am spus noi. Câţiva l-au aruncat şi pe Ted Bundy sub autobuz pentru crime.”

„E mort”, a mormăit Zander. „Aţi obţinut vreo pistă utilă?”

„Le urmărim pe fiecare în parte”, a spus Henry. „Nimic nu arată bine încă. Încă sortăm apelurile de genul „sunt supărată pe prietenul meu, aşa că îi voi spune numele la poliţie”.”

„De fiecare dată”, a spus Ava.

„Decesele au făcut ca fiecare poliţist să se uite peste umeri”, a spus Nora. „Trebuie să aflăm cine face asta, astfel încât oamenii să nu apese nervos pe trăgaci.”

Sala a rămas tăcută. Pregătirea ofiţerilor era vitală pentru o procedură corectă într-o situaţie de escaladare, dar nu a existat nicio escaladare în cazul crimelor. Oamenii morţi fuseseră atacaţi şi lăsaţi la vedere. Era coşmarul oricărui poliţist.

„Simt că este mai personal”, a spus Zander. „Multe

dintre celelalte decese ale poliţiştilor din întreaga ţară au fost impulsive, iar poliţistul ucis se afla pur şi simplu în locul nepotrivit la momentul nepotrivit. Cineva i -a ales pe cei trei oameni ai noştri; i-a vânat în mod deliberat pe aceşti oameni. Când vom şti motivul, vom putea să îl găsim şi să prevenim altele."

O mică tresărire o străbătu pe Ava. *Mai multe morţi? Mai multe ţinte deliberate?* „Câţi oameni poate ţinti o singură persoană?"

Zâmbetul lui Zander era trist. „Depinde de cât de multă furie poartă şi de câţi poliţişti crede că i-au greşit."

„Ai vorbit cu Euzent", a afirmat ea.

„Cine?" au întrebat Nora şi câţiva dintre ceilalţi detectivi.

„Agentul special Euzent face parte din Unitatea de Analiză Comportamentală de la Quantico", a spus Zander. „Am luat legătura cu el noaptea trecută. Au luat deja cunoştinţă de decese."

Nora părea interesată, dar Ava l-a văzut pe detectivul din Multnomah County dându-şi ochii peste cap la menţionarea unităţii de elită a FBI. Nu toată lumea era convinsă de abilităţile analitice şi sugestiile acesteia. Ava îşi imaginase că biroul BAU din est era plin de tocilari cu cravate proaste, lipsiţi de aptitudini sociale şi care se holbau toată ziua la computer. Euzent îi dovedise că se înşelase – omului îi plăcea să vorbească cu oamenii.

„Ce a spus?" a întrebat Nora.

„El este cel care a subliniat că decesele păreau foarte ţintite şi bine gândite..."

„Ştiam asta", a spus Thad. „De ce tipii ăştia scot mereu în evidenţă evidenţa şi o fac să pară o mare observaţie?"

Zander l-a ignorat şi a continuat. „E foarte intrigat de

măşti. Acoperirea feţei indică, în general, că ucigaşul cunoştea victima şi arată cea mai mică urmă de vinovăţie, deoarece încearcă să păstreze o mică parte din demnitatea victimei sau să ascundă ochii victimei pentru a nu se uita la ucigaş. Dar faptul că acesta aduce în mod deliberat măşti de groază la locul crimei cu singurul scop de a acoperi feţele contrazice într-un fel prima teorie a acoperirii feţei. Euzent o vede ca pe un indicator al mândriei şi al puterii. „Eu am făcut asta. Eu te-am creat', un tip de mentalitate”.

„Deci o problemă serioasă de ego?”, a întrebat Nora.

„Cu siguranţă. Împreună cu furia”, a adăugat Zander. „I-am trimis lui Euzent tot ce aveam despre cele trei morţi. O să-mi răspundă într-o zi sau două. Oh, este de acord că Vance Weldon trebuie tratat ca o victimă a unei crime.”

„Asta am făcut şi noi”, a spus Thad în şoaptă. „Ce zici de legături comune între cei trei tipi? A apărut ceva?”, a întrebat el mai tare.

„Am verificat extrasele cardurilor lor de credit”, a spus Henry. „Denny şi Samuelson aparţin aceleiaşi săli de sport naţionale. Amândoi sunt taxaţi automat de sală în fiecare lună.”

„Se antrenează la aceeaşi locaţie?”, a întrebat Ava.

„Au făcut-o. Aşa că este posibil să se fi cunoscut în acest fel. Nu am apucat să vorbesc cu colegii lui Samuelson şi să văd dacă ei cred că cei doi se cunoşteau, dar toţi apropiaţii lui Denny spun că nu ştiau de Samuelson.” S-a uitat la computerul său. „Agentul special Weldon şi Denny foloseau acelaşi furnizor de telefonie mobilă, aceeaşi bancă principală şi aceeaşi companie de credite ipotecare. Nimic surprinzător aici. Şi eu am acelaşi lucru.”

„Activităţi exterioare?”, a întrebat Zander.

„Doi nu au nicio afiliere la biserică. Weldon a frecventat

biserica metodistă de pe strada de lângă casa lui. Denny şi Samuelson erau amândoi voluntari la un grup filantropic pentru copii.”

„Am găsit vreun caz la care Samuelson şi Schefte au lucrat în acelaşi timp?” a întrebat Zander.

„Am obţinut un rezultat la căutarea în baza de date peste noapte”, a spus Nora. „Era pe agenda mea pentru această întâlnire”.

Ava şi Zander s-au aşezat mai drept. De ce nu spusese asta din prima?

„Cazul este vechi de şapte ani şi nu sunt sigură ce să cred despre el,” a spus Nora. „Louis Samuelson abia a fost implicat. Numele lui este în dosar pentru că a făcut o parte din munca de teren necesară la locul faptei. El a ajutat cu perimetrul după un caz de crimă-sinucidere în zona rurală a comitatului Clackamas. Schefte a fost unul dintre anchetatorii OSP. Un soţ şi-a ucis soţia
şi apoi s-a sinucis în acest caz.”

„Asta e o legătură destul de slabă”, a spus Zander. „Trebuie să fi fost câteva zeci de poliţişti de la mai multe departamente care au ajutat la perimetru. Vreo implicare a FBI-ului? Alţi ofiţeri din acel caz care au murit?”

„Acestea sunt întrebările la care am vrut să mi se răspundă înainte de al prezenta aici”, a spus Nora. „I-am cerut unuia dintre băieţii de la IT să caute răspunsurile acum câteva ore şi tocmai am primit un răspuns.” Ea a scanat ecranul computerului. „A existat o implicare foarte uşoară a FBI. Fratele soţului era urmărit pentru terorism intern în Oregon Central.”

„Ăsta e departamentul lui Vance Weldon”, a precizat Ava.

„Dar soţul nu avea practic nicio legătură cu fratele său”,

a continuat Nora. „Se părea că erau înstrăinaţi. FBI a analizat acest caz şi a trecut mai departe, clasificându-l ca nefiind relevant pentru niciuna dintre investigaţiile lor. Vance nu lucra la biroul din Portland la acea vreme.”

„Care a fost rezultatul cazului?”, a întrebat Henry.

„A fost exact aşa cum a apărut”, a spus Nora. „Totul indica faptul că soţul şi-a ucis soţia şi apoi s-a împuşcat. Era înglodat în datorii şi casa lui era pe punctul de a fi executată silit.”

„Trebuie să aflăm ce face fratele chiar acum”, a spus Ava. „Şi să aflăm ce bancă a executat silit. Aceasta este o pistă pe care nu o putem lăsa deoparte, chiar dacă Weldon nu pare să fi fost implicat.”

„Alte decese asociate cu ofiţerii care au lucrat la locul faptei?” a întrebat Zander.

„Doi au murit, dar şi ei s-au retras de la acel incident.”

„Se spune că poliţiştii de multe ori nu trăiesc mult după pensionare”, i-a spus Ava lui Zander în linişte. Plănuia să se asigure că Mason va trăi o viaţă lungă şi sănătoasă după a lui.

„Cauzele decesului?” A întrebat Zander.

„Lucrez la asta. Nu a fost disponibil imediat, dar din cele aproximativ o sută de nume asociate chiar şi de la distanţă cu cazul – mă refer şi la tehnicienii de probe şi personalul de sprijin – nu văd două decese ca fiind neobişnuite”, a afirmat Nora.

„Nu două. Cu Schefte şi Samuelson, sunt *patru* decese”, a subliniat Ava. Nora a dat din cap în semn de aprobare.

„Numele lui Mason este asociat cu cazul. Se pare că a ajutat la un moment dat”, a adăugat Nora.

Ava a fost cuprinsă de fiori pe spate şi a tras aer în piept.

Mason a lucrat la o mulţime de cazuri cu Denny Schefte. Asta nu înseamnă nimic.

Toate privirile din cameră s-au întors spre ea.

Ea nu s-a mişcat şi şi-a ţinut privirea fixată pe Nora. „Asta nu mă surprinde”, a spus ea cu un calm pe care nu-l simţea.

Nora a dat din cap şi simpatia i-a pâlpâit în ochi. Să ai o relaţie cu un poliţist însemna să ai de-a face cu pericolul şi necunoscutul în fiecare zi. Ava înţelegea. Atât ea, cât şi Mason înţelegeau.

Dar asta nu însemna că ea nu era afectată.

„Trebuie să urmărim protestatarii de la memorial şi cauza morţii celor doi ofiţeri”, a afirmat Nora. „Comemorarea lui Louis Samuelson nu a fost încă programată. Potrivit tatălui său, familiei apropiate nu i-a plăcut cât de publică a devenit comemorarea lui Denny Schefte şi vrea să facă ceva privat.”

„Nu-i pot condamna”, a spus Henry. „Acest tip de publicitate nu este pentru toată lumea.”

„Ei vor ca OSP să nu facă *nimic”* a spus Nora. „Îmi dau seama că nu este vorba despre noi, dar poate fi util pentru alţi ofiţeri. Le vom respecta dorinţa.”

„Vreo probă nouă în urma autopsiei?” a întrebat Zander.

Nora a scos o foaie de hârtie. „Potrivit medicului legist, Denny nu avea carne sub unghii sau răni defensive pe braţe.”

„Nu a ripostat”, mormăi Henry. „Sau nu l-a văzut venind.”

„A fost găsit un fir lung de păr negru pe cămaşa lui”, a afirmat Nora.

„ADN?” a întrebat Ava.

„Nu există folicul din care să-l scoatem.”

Rahat.

„Este un pic neobişnuit”, a spus Zander. „Evident, nu erau femei cu ei, dar ar fi putut să îl ia de la un oaspete anterior din cabana lui sau chiar de pe un scaun de la bar.”

Nora a dat din cap şi a schiţat un mic zâmbet. „Au găsit unul şi pe cadavrul lui Louis Samuelson”, a spus ea triumfătoare.

Un cor de confuzie răsună în cameră.

Norei îi place puţină dramă. Ava nu ştia dacă să o admire sau să o scuture pentru că i-a făcut să aştepte informaţia.

„Din nou, fără folicul. Dar vizual este foarte asemănător cu cel găsit pe Denny.”

„O femeie?” Ava spuse încet. A încercat să se imagineze ridicându-l pe Louis Samuelson pe ţepuşele de pe peretele sufrageriei sale şi apoi înfingându- i altele în încheieturi.

„Sfinte Sisoe”, a spus Henry. „Nu-l pot vedea.”

„Ar putea fi un tip cu părul lung”, a spus Zander. „Presupun că ambele fire de păr nu au fost încă analizate prin urmărire?”

Nora a dat din cap. „Corect. Imediat ce cel de-al doilea mi-a fost adus la cunoştinţă în această dimineaţă, am cerut o comparaţie.”

Ava se întrebă cât va dura. „Nu avem nimic asemănător de la locul crimei din Weldon, nu?”

Nora a scuturat din cap. „Dr. Rutledge mi-a spus că se uită din nou cu atenţie la ceea ce are de la autopsia lui Vance Weldon. Nu cred că prezenţa unui păr lung va apărea. De asemenea, mi-a spus că primele analize toxicologice ale lui Denny şi Louis nu au relevat nimic interesant. Vom avea rezultate mai detaliate în câteva săptămâni.”

„Asta nu poate continua câteva săptămâni”, a spus Ava.

„De acord”, a spus Nora. „De aceea îl vom găsi. Sau pe

ea.”

Capitolul 17

Mason amesteca fără noimă hârtii la biroul său. Vizavi de el, Ray făcea la fel. Corralul detectivilor era ciudat de gol, toată lumea era pe teren, cu excepţia lor doi.

Şi cu excepţia Norei şi a lui Henry, sus, în camera grupului operativ.

Creierul lui Mason le spunea muşchilor să se ridice, să se îndrepte spre scări şi să asculte întâlnirea lor. A avut nevoie de toată concentrarea sa pentru a rămâne aşezat şi a se ocupa de cazurile sale.

Ray părea să aibă o mahmureală. Mason nu-l mai văzuse pe Ray mahmur de doi ani. Ultima oară fusese după o petrecere a burlacilor pentru... Mason făcu o pauză. Nu-şi putea aminti numele tipului. Tot ce-şi amintea Mason era că tipul părăsise OSP pentru a se alătura noii companii imobiliare a socrului său. Acum conducea un Lexus.

Agentul imobiliar nu simţea că publicul voia să-l împuşte în spate.

„Ai luat nişte aspirină? Şi ai băut multă apă?” l-a întrebat Mason.

„Da, tată”, a răspuns Ray, fără să ridice privirea.

„Mă simt bine”, a afirmat Mason.

„Mă bucur pentru tine.”

„Ar fi trebuit să rămâi la bere.”

„Morales a fost cel care a comandat shot-urile de tequila”, s-a plâns Ray.

„Tequila îţi dă mahmureală. Chiar şi eu ştiu asta.”

„Am uitat.”

Mason nu a răspuns la asta. I-a sunat telefonul de birou.

„Detectiv Callahan? Eu sunt Heidi Lain. Lucrez cu Dr. Kersey şi o ajut să o trateze pe Jayne McLane.”

„Îmi amintesc de tine, Heidi.” O cunoscuse pe femeie în timpul uneia dintre călătoriile sale la centru cu Ava. Nu-şi amintea exact cu ce se ocupa, dar ştia că nu era medic. Când Jayne intrase în centru, ea dăduse permisiunea scrisă ca toate dosarele ei medicale şi discutiile medicale să fie împărtăşite atât cu Mason, cât şi cu Ava.

„S-a recomandat ca apelurile telefonice să ajungă mai întâi la tine şi nu la Ava, corect?”

„Aşa este. Ea primeşte doar e-mailurile. Trebuie să aibă un filtru între ea şi orice are de-a face cu Jayne. Acel filtru sunt eu.”

„În timpul întâlnirii noastre de echipă din această dimineată, Dr. Kersey a împărtăşit conversaţia pe care a avut-o cu tine ieri.”

„Crede că suntem nebuni?” a întrebat Mason fără menajamente.

Heidi a râs politicos. „Ea nu a spus asta. Voi spune că personalul de aici este împărţit în mod egal cu privire la cât de multe progrese a făcut Jayne. Unii dintre noi împărtăşesc o părere mai sceptică. Dr. Kersey este fabulo asă, dar uneori vede lumea prin ochelari roz.”

Mason voia să se bucure.

„O vedeţi pe Jayne ca pe mincinoasa care este”, a spus el.

Heidi a făcut o pauză. „Ăsta e un mod de a o exprima. Eu prefer să spun că nu iau tot ce spune Jayne la valoarea

nominală. Am învăţat că pacienţii îţi spun adesea ceea ce cred ei că vrei să auzi. De multe ori este greu să faci diferenţa între adevăr şi minciună. Unii dintre ei sunt foarte pricepuţi la asta.” „Jayne e cea mai bună pe care am văzut-o vreodată”, a spus Mason. „Şi sunt poliţist de peste două decenii.”

„Sunt de acord.”

„Apreciez că m-ai sunat să-mi spui asta”, a spus Mason. „Eram îngrijoraţi că a păcălit pe toată lumea acolo.”

„Acesta nu este singurul motiv pentru care am sunat.”

Uh-oh.

„Am urmărit-o pe Jayne interacţionând cu un alt pacient şi am îngrijorări. Am adus îngrijorările mele la personalul şi familia celuilalt pacient şi acum ţi le aduc ţie.”

„Oh, la naiba.” Şi-a prins telefonul mai strâns, iar Ray şi-a ridicat privirea la schimbarea lui de ton. „Ce se întâmplă? Este un bărbat?”

„Este”, a răspuns Heidi.

Mason nu a vocalizat şirul de înjurături care i-au trecut prin creier. Jayne menţionase un bărbat într-unul dintre e-mailurile ei, iar el ştia că Ava credea că era obsedată de el.

„Trebuie să îi separi. Astăzi”, a spus Mason. Bărbaţii şi Jayne nu făceau casă bună. Îl convinsese pe un prieten să intre prin efracţie în casa lui Mason şi aproape murise în explozia unui laborator de metamfetamină din cauza aceluiaşi bărbat. Conform spuselor Avei, Jayne se agăţa de un bărbat, obţinea ceea ce voia şi apoi îşi vedea de drum, lăsând cadavre în urma ei. Poveştile pe care Ava le spunea despre Jayne şi foştii ei iubiţi îi făceau părul măciucă.

El nu exagerase.

„Sunt de acord, dar centrul are reguli în vigoare şi niciunul dintre ei nu a încălcat nicio regulă. Ei sunt unul în prezenţa celuilalt doar în timpul unor momente de relaxare în

zona comună. Avem aripi separate pentru bărbaţi şi femei, dar un spaţiu public comun.”

„Îmi amintesc”, a spus Mason. El vizitase centrul. Se simţise steril şi primitor în acelaşi timp. Zona comună era partea care se simţea ca şi casa cuiva.

„Ei vorbesc în linişte non-stop”, a spus Heidi. „Nimic altceva. Dar ea se comportă diferit. Zâmbeşte de parcă ar avea secrete faţă de toată lumea... nu tipul de zâmbet care arată că are o zi bună. E un zâmbet răutăcios – dacă are sens.”

„Are.” Mason îl văzuse. „Care e povestea cu tipul ăsta?”

„Nu pot spune prea multe din cauza legilor privind confidenţialitatea pacienţilor, dar e destul de tânăr.”

Vulnerabil la o femeie mai în vârstă insistentă?

„Ce crezi că vrea de la el?” a întrebat Mason. „Dacă ai fi în locul ei, care este atracţia?”

„Atenţie. Admiraţie.”

„Asta e destul de standard pentru Jayne, dar bănuiesc că e mai mult decât atât. Ar putea obţine asta de la oricine. Ce-l face pe tipul ăsta unic?”

„Ei bine... face parte dintr-o familie foarte bogată.”

„Bingo”, a spus Mason. „Jayne poate mirosi banii altor oameni de la o milă distanţă. Trebuie să anunţi familia asta. Dacă tipul ăsta are acces la vreun cont în timp ce se află acolo, crede-mă, Jayne îşi va da seama cum să îl exploateze în beneficiul ei.”

„Dar e căsătorit”, a argumentat Heidi. „L-am văzut cu soţia lui. Sunt încă în faza de proaspăt căsătoriţi. Motivul pentru care este aici este să se cureţe pentru ea.”

Mason s-a întrebat dacă Heidi tocmai trecuse de limita confidenţialităţii pacientului. „Jayne nu vede verighete. Dacă vrea ceva, trece prin toate până când obţine acel lucru. Nu-i

pasă pe cine răneşte. Sunt sigur că doctorii tăi au testat-o şi şi-au dat seama că este narcisistă, nu?” În cercetările sale, descoperise că Jayne se încadra în definiţia din manual a cuvântului.

Heidi a rămas tăcută.

„Mi-ai adus asta la cunoştinţă pentru că ştii că e ceva în neregulă. Îţi spun că instinctele tale au dreptate şi că familia acestui pacient trebuie să ia unele măsuri de precauţie.”

„Se creează un echilibru puţin delicat pentru noi”, a spus Heidi încet. „Aceşti pacienţi sunt aici pentru că familiile îi vor într-un loc sigur, unde se pot concentra pe vindecarea lor. Acesta este motivul pentru care ne-aţi ales pentru Jayne, corect?”

„Da. Vreţi să spuneţi că nu vreţi să îi avertizaţi familia că problemele ar putea veni de la un alt pacient? Pentru că asta ar însemna că personalul dumneavoastră nu-l poate ţine în siguranţă”, spuse Mason sec. Era la fel în toate afacerile: Cum să-mi acopăr fundul?

„Nu este în pericol”, a afirmat Heidi.

„Nu fizic, nu”, a fost de acord Mason. „Dar pot să te asigur că va fi o carapace a omului care este acum dacă Jayne decide că are ceva ce îşi doreşte.”

„Înţeleg, detectiv Callahan. Voi vedea ce pot face din partea noastră.”

„Spuneţi, am uitat să o întreb pe dr. Kersey aseară, dar ştiţi dacă cineva a sunat sau a venit la centru întrebând de Jayne? Ava a avut câteva întâlniri cu un bărbat mai în vârstă care a arătat un interes ciudat în a o găsi pe Jayne. El pretinde că este din cauza lucrărilor ei de artă, dar Ava şi cu mine avem îndoieli.”

„Ce crezi că vrea?” a întrebat Heidi.

„Asta e ceea ce ne întrebăm. Este foarte posibil ca Jayne

să datoreze bani cuiva, dar asta este doar o presupunere.”

„Nu am cunoştinţă de nicio cerere pentru Jayne. Ştiţi că nu am dezvălui niciodată dacă un pacient este rezident în timpul unui apel telefonic sau cuiva care intră de pe stradă. Avem reguli stricte privind confidenţialitatea pacienţilor.”

„Ştiu că nu aţi face-o. Sunt în primul rând curios să ştiu dacă această persoană a reuşit să-i dea de urmă.”

„Voi verifica cu recepţionera noastră. Toate apelurile generale trec prin ea.”

„Puteţi verifica imediat? Am dori să ştim cât mai curând posibil.”

Heidi a promis şi a încheiat convorbirea. Mason îşi puse încet receptorul la loc.

„Jayne loveşte din nou?” a întrebat Ray.

„Nu încă. Dar mi-e teamă că pune ceva la cale.”

„Ai de gând să-i spui Avei?”

Mason nu a răspuns. Nu ştia răspunsul.

„Dacă îi spui”, a spus Ray, ”există ceva ce poate face pentru a ajuta situaţia?”

„Tocmai asta este. Nu cred. Suntem neputincioşi pe dinafară. Singura soluţie este ca personalul să îi ţină pe cei doi separaţi sau să îl convingă pe el sau familia lui că nu ar trebui să fie în preajma ei. Nu văd să se întâmple niciunul dintre aceste lucruri.”

„Va fi Ava afectată dacă Jayne se joacă cu capul acestui alt bărbat?” a întrebat Ray cu subiect şi predicat.

Mason a înţeles că prietenul său încerca să îl ajute să privească problema în mod logic. „Nu chiar. Va fi dezamăgită de sora ei, dar asta nu e nimic nou.”

Repercusiunile pentru Ava ale comportamentului lui Jayne nu puteau fi prezise.

Cum puteai estima efectul asupra unei inimi care fusese

distrusă de nenumărate ori?

***

Ava trecu pe lângă uşile din holul lung. Clădirea mare de birouri se afla într-o zonă frumoasă din sud-vestul Portlandului, cu o parcare amplă şi străzi liniştite. Sarcina ei era să îl intervieveze pe directorul organizaţiei filantropice la care Denny şi Louis Samuelson fuseseră amândoi voluntari. Mason făcea parte din consiliul de administraţie al organizaţiei de un deceniu bun. Era similară cu programele Big Brothers Big Sisters. Acesta împerechea poliţişti cu tineri aflaţi în situaţii de risc, atât băieţi, cât şi fete. Mason fusese voluntar timp de mai mulţi ani înainte ca fosta lui soţie să sublinieze că copiii din program îl vedeau mai mult decât propriul lui fiu. Ava a văzut uşa pe care scria COPS 4 KIDZ şi a împins-o.

Spaţiul de birouri era mare şi destul de gol. A fost încântată să vadă că organizaţia non-profit nu-şi cheltuise fondurile pe mobilier de designer sau pe jocuri de apă sofisticate pentru sala de aşteptare. Jumătate din mobila din încăpere era pentru copii şi părea bine folosită. Creioane colorate, jocuri şi cărţi umpleau o masă mare într-un colţ. Niciun semn de divertisment electronic.

Ava era de acord.

Recepţionera a salutat-o şi i-a spus că îl va anunţa pe director că a sosit. Ava abia se aşezase când Scott Heuser a intrat în sala de aşteptare şi i-a întins mâna. Ea a luat-o, uşor surprinsă de tinereţea lui. Arăta ca un aspirant la fraternitate. Mason vorbise frumos despre Scott Heuser în trecut, spunând că infuzase organizaţia cu sânge proaspăt şi

optimism.

S-a prezentat şi a invitat-o înapoi în biroul său. Zona din spate a afacerii era la fel de goală ca cea din faţă. Aici nu existau ornamente. A condus-o într- un birou mic şi i-a făcut semn să ia loc. „Am aflat tot ce am putut despre cei doi ofiţeri.” Ochii căprui i-au întâlnit pe ai ei. „Înţelegi că încercăm să ţinem evidenţa cine ce face, dar avem atât de multe evenimente de voluntariat încât este aproape imposibil să îi urmărim pe toţi. Oamenii ar trebui să se înscrie şi nu o fac. Alţii promit să participe şi apoi nu apar.” El a ridicat o mână când ea a deschis gura. „Eu nu critic. Cu toţii suntem foarte ocupaţi şi fie uităm, fie ne extindem prea mult. Nici măcar eu nu-mi respect toate promisiunile.”

Scott a răsfoit câteva foi de hârtie de pe biroul său. „Căpitanul Schefte sa oferit voluntar timp de aproape douăzeci de ani. Sunt impresionat.”

„Îl pot vedea făcând asta”, a spus Ava. „Era foarte activ în afara serviciului său. Ce a făcut pentru voi?”

„Antrena mai ales echipele noastre sportive. Baschet de la cinci ani până la liceu. Băieţi şi fete. A făcut şi mentorat individual de câteva ori. Nu a mai
făcut nimic în ultimii ani.”

„Asta înseamnă să împerechezi un poliţist cu un copil care are nevoie de influenţa unui alt adult, nu?” a întrebat Ava.

„Da. Peste două treimi dintre copiii cu care lucrăm provin din familii monoparentale... celor mai mulţi dintre aceştia le lipseşte tatăl. Organizaţia are mai mulţi voluntari bărbaţi decât femei, aşa că de-a lungul deceniilor a funcţionat bine asocierea bărbaţilor cu copiii cu risc ridicat.”

„Dar cum rămâne cu pregătirea adecvată a acestor voluntari?” a întrebat Ava. „Ei nu sunt experţi în psihologia

copilului.” Ea se oferise voluntară doar la marile strângeri de fonduri, care nu implicau copii. Nu ajutase pe adevăratele linii de front.

„Avem cursuri pentru voluntari înainte de a-i împerechea. Suntem foarte sinceri cu privire la unele dintre situaţiile în care s-ar putea să intre. Un copil ar putea avea un dependent în familie sau ar putea fi abuzat.” Faţa lui Scott era serioasă ca piatra. „Le spunem să folosească bunul simţ şi să înţeleagă că majoritatea copiilor au nevoie doar de atenţie pozitivă. Dacă văd semne că copilul are nevoie de ajutor medical sau psihologic, avem resurse. Majoritatea voluntarilor noştri au fost poliţişti de patrulă la un moment dat; sunt deja obişnuiţi să caute semnele.”

[5] [5] „Foarte adevărat”, a spus Ava. „Au învăţat la locul de muncă.”

„Asta face un bazin excelent de voluntari”, a spus Scott. „Cops 4 Kidz nu a fost gândit iniţial să se bazeze pe expertiza ofiţerilor de poliţie; a fost iniţiat pentru că poliţiştii au văzut o nevoie. În fiecare zi. Majoritatea ofiţerilor de poliţie şi-au ales această profesie pentru că vor să ajute oamenii. Organizaţia noastră adaugă o altă oportunitate de a oferi acest ajutor. Adesea la un nivel mai personal.”

„Majoritatea ofiţerilor de poliţie?” a întrebat Ava.

Scott a suspinat. „Ştii la fel de bine ca mine că unii sunt mai preocupaţi de propriul ego. Odată ce îşi dau seama că nu îi batem pe spate pentru serviciul lor şi că aceasta poate fi o muncă sfâşietoare, ei pleacă. Avem nevoie de oameni care au o dorinţă profundă de a da şi de a dărui.”

„Vreţi să spuneţi că unii dintre ei cauzează probleme?”

„Oh, nu. Nu am vrut să spun asta deloc. Există un nivel de renunţare la care ne aşteptăm complet. *Ştim* că se va întâmpla. Încercăm să ne selectăm voluntarii foarte atent,

astfel încât să nu dezamăgim un copil atunci când voluntarul decide că acest lucru nu este potrivit pentru el. Nu este pentru toată lumea.” S-a uitat din nou la hârtiile sale. „Căpitanul Schefte era un voluntar unu-la-unu foarte popular. Mă întreb ce l-a făcut să se retragă?”

„Cu cât timp în urmă a renunţat să mai facă asta?”

„Ultima dată când a fost împerecheat cu un copil a fost acum trei ani. Văd că a fost repartizat la cincisprezece copii diferiţi pe parcursul a două decenii. Asta înseamnă o mulţime de servicii minunate.”

„Dar Louis Samuelson?”, a întrebat ea.

Scott şi-a studiat a doua foaie. „Poliţistul Samuelson a ajutat la unul dintre cluburile de teme de după şcoală. Se pare că se pricepe la matematica de gimnaziu.”

„Nu, mulţumesc”, a spus Ava.

„Nici eu”, a adăugat Scott. „A făcut şi mentorat. Se pare că în prezent lucra cu un băiat de cincisprezece ani.” Gura lui s-a întors în jos. „Mă întreb dacă băiatul a auzit deja de moartea lui. Cred că ar fi bine să iau legătura cu mama şi să văd de ce fel de sprijin are nevoie. Cincisprezece ani este o vârstă grea pentru băieţi.”

„Şi pentru fete, de asemenea. Toţi aceşti ani de adolescenţă pot fi cu *yy* 5 i*y* 55 şi adevărat dificili”, a spus Ava. Ea a fost impresionată de nivelul de implicare personală al directorului şi spera ca acesta să fie autentic. „Nu-l aveţi pe Vance Weldon în baza dvs. de date ca voluntar?”

„Nu-l am. Numele lui nu apare nicăieri. Dar asta nu înseamnă că nu a ajutat. Au fost destule evenimente în care ofiţerii şi-au recrutat prietenii să vină să ajute. Nu ne pasă cine apare la evenimentele de strângere de fonduri... scopul este de a face cunoscută organizaţia noastră familiilor aflate

în dificultate. Cu cât mai mulţi ajutători, cu atât mai bine. Ţinem evidenţe precise pentru mentorat. Suntem foarte riguroşi atunci când punem în legătură un adult cu un copil.”

„Aşa şi trebuie să fiţi”, a spus Ava. „O voi întreba pe soţia lui Vance dacă *yy* 5 5 s?i *yy* 1 5 a ajutat vreodată. Căutăm un fir comun între cei trei bărbaţi, dar asta pare să îi includă doar pe doi dintre ei.”

„Cred că peste jumătate dintre poliţiştii din stat şi -au donat timpul sau banii pentru noi”, a spus Scott. „Nu sunt surprins că există o legătură. Chiar şi tu ne-ai ajutat.”

Ava a dat din cap, uşor surprinsă că a verificat-o.

S-a ridicat şi i-a strâns mâna. „Vă mulţumesc pentru timpul acordat, domnule Heuser. Aveţi o organizaţie bună aici.”

„Doar datorită oamenilor ca tine.” El a zâmbit şi Ava şi-a dat seama că ar fi un politician bun. Se bucura că, în schimb, îşi folosea talentul pentru a ajuta copiii. A avut un mic sentiment de vinovăţie pentru că şi-a dedicat prea puţin din timpul ei cauzei lui demne. Dar fiecare are un dar personal cu care poate ajuta lumea. Lucrul cu copiii nu era în zona ei de confort. Darul ei era determinarea de a opri un ucigaş de poliţişti.

Capitolul 18

După ce a plecat de la interviul cu Scott Heuser, Ava s-a îndreptat spre sud-vest, spre „ţara vinului” din Oregon. Le promisese că se va întâlni cu Mason şi Cheryl la o vinărie din comitatul Yamhill. Cheryl îi răsucise braţul Avei pentru a o convinge să conducă o oră în plus până la locul de întâlnire. „Este perfect pentru voi doi. Este mic şi intim şi oferă privelişti uimitoare. Şi există vin. O mulţime de vin.” Cheryl îi făcuse cu ochiul.

Ava se întreba dacă Cheryl număra numărul de sticle de vin din coşul lor de reciclare a sticlei de pe trotuar la fiecare două săptămâni. Sau poate că îi făcuse cu ochiul pentru că Ava îi oferea un pahar de vin de fiecare dată când venea la ea. Curtea lor din spate fusese perfectă pentru un pahar liniştit în serile din această vară. Ea şi Cheryl petrecuseră multe seri stând afară, bucurându -se de nopţile calde de vară când Mason trebuia să lucreze până târziu. Ava se recuperase după accidentare şi infecţie. Cheryl se dovedise a fi o bună ascultătoare. Alteori stătuse pur şi simplu într-o tăcere plăcută atunci când Ava nu voia să vorbească.

Astăzi, cerul cenuşiu se stinsese după-amiaza, iar Ava şi-a pus ochelarii de soare în timp ce trecea cu viteză prin unul dintre oraşele mai mici care presărau autostrada spre ţară. Dintr-o dată, câmpuri aurii şi livezi de filbert sau întins pe fiecare parte a autostrăzii, iar ea s-a relaxat pentru prima dată în ultimele zile.

Era uimitor în afara zonei metropolitane. Dealuri întinse. Cer albastru cu nori pufoşi. Zeci de panouri informative care îndrumau vizitatorii către crame. Dacă nu ar fi fost aerul de toamnă, ar fi crezut că este mijlocul verii. S-a uitat la ceasul de pe bord şi s-a bucurat să vadă că va ajunge la timp. Zilele erau din ce în ce mai scurte. Avea să se întoarcă în cealaltă parte a Portlandului pe întuneric.

A luat câteva viraje, urmând indicaţiile GPS-ului şi bucurându-se de drumurile sinuoase. Drumul s-a îndreptat şi a zărit un semn de lemn cu numele vinăriei. S-a uitat în dreapta ei şi şi-a ţinut respiraţia la clădirea în stil toscan din vârful dealului. A întors la semn şi a condus printre câmpurile de struguri. Fluturii îi dansau în stomac.

Cheryl s-ar putea să o fi găsit.

În vârful dealului, a parcat lângă maşina lui Mason şi s-a

uitat în jur, fluturii devenind tot mai puternici. Mason a ieşit pe uşile duble ale vinăriei, cu un zâmbet larg pe faţă. „Ce părere ai?” Avea un pahar de vin roşu în mână. Ava s-a întors în cerc, admirând priveliştea.

„E uimitor.”

„Şi eşti încă în parcare. Vino înăuntru.” El a apucat-o de mână şi a condus-o prin uşi. Înăuntru, Cheryl vorbea cu un bărbat cu o tunsoare bărbătească şi barbă îngrijită într-o cameră lungă. Tavanul era căptuşit cu grinzi rustice, iar ferestrele imense dădeau spre vest. În afara ferestrelor era o terasă cu mese şi scaune de fier care o implorau să stea şi să se relaxeze cu un pahar de vin. Privea spre podgorii. În depărtare, Coast Range despărţea câmpurile verzi de cerul albastru.

„E perfect”, a mormăit ea pentru Mason. Îi ardea unul dintre ochi şi şi la frecat. „E perfect perfect.”

El a tras-o strâns în braţe şi a ţinut-o în braţe. „Aşa am crezut şi eu.”

Peste umărul lui Mason, a văzut-o pe Cheryl ridicând paharul de vin într- un toast tăcut, zâmbetul ei declarând că ştia că a dat lovitura.

Ava a respirat adânc şi a ieşit din îmbrăţişarea de urs a lui Mason. „Se simte bine. Nu e pretenţios. Este real şi cu picioarele pe pământ, şi aş putea sta pe terasă şi să mă uit la munţi toată ziua”, i-a spus ea, privindu-i ochii. El părea fericit, iar ea şi-a dat seama că era prima dată când îl vedea încântat de când îşi făcuse bagajele pentru a merge la pescuit pe coastă.

„Dar trebuie să o facem într-o zi însorită”, a spus Ava. „Nu ar fi la fel dacă ar ploua şi nu am putea vedea nici trei metri dincolo de terasă.”

Faţa lui a căzut, dar a dat din cap. „Ştiu. Asta mi-a

trecut prin minte. Factorul wow nu va fi la fel fără vremea potrivită.”

Ea i-a ţinut privirea. „Atunci vorbim despre vara viitoare. Poţi aştepta atât de mult? Nu aş avea încredere în luna mai pentru vreme bună. Iunie este aproape la fel de nesigură. Iulie sau august ar fi un pariu sigur.”

„Asta este ceea ce vrei?”

Nu ştiu.

Îndoiala trebuie să i se fi citit pe faţă pentru că îngrijorarea i-a umplut expresia şi i-a luat mâinile. „Vrei să aştepţi atât de mult?”, a întrebat el ferm.

„Nu”, a şoptit ea.

„Dar acesta este locul potrivit?”

„Da.” Ea ura dilema pe care tocmai o adusese pe masă. „Se simte bine, nu-i aşa? *Şi* ştiu că nu mai vreau să mă uit la alte locaţii. Am terminat. Am găsit-o.”

„Ce zici să o facem de Crăciun?” Mason s-a uitat în jurul camerei lungi, dar confortabile, cu canapelele sale aranjate în grupuri confortabile pentru a facilita conversaţiile. Era decorată fermecător într-o temă country italiană. „Sunt sigură că este superb aici de Crăciun, chiar dacă vremea nu este grozavă.”

Ava îşi strânse buzele. De nouă ori din zece ploua de Crăciun. Nu se putea baza pe faptul că vremea era senină. Zăpada era rareori în prognoza de sărbători, ceea ce era un lucru bun având în vedere drumurile sinuoase şi dealurile pe care le parcursese pentru a ajunge la locaţie. „Nu ştiu. O mulţime de oameni nu sunt în oraş în timpul Crăciunului.”

Îşi dorea soare. Cer albastru şi căldură. Privelişti. Cheryl li s-a alăturat şi s-a uitat atent la expresia Avei. „Vrei într-o zi însorită, nu-i aşa?”

Ava a dat din cap, frustrarea furându-i capacitatea de a vorbi. Voia să se mărite *curând* cu Mason.

Cheryl a mângâiat-o pe braţ. „Cel puţin am făcut ceva progrese.”

***

Micah se întreba unde se duce bărbatul. Cu siguranţă îşi încălcase obiceiurile obişnuite în după-amiaza asta, făcând un drum lung cu maşina în afara oraşului. Micah îl urmă, un mic ghem de emoţie crescându-i în stomac. Ultimele câteva dăţi când bărbatul făcuse ceva diferit fuseseră cele mai fascinante nopţi din viata lui Micah. S-a aşezat în maşină şi l-a aşteptat pe r? 5 5 5 5 5 V V bărbat să iasă din magazin, luptându-se cu impulsul de a intra şi de a se preface că dă peste el.

Nu mai vorbiseră de câteva luni. Din când în când, primea un e-mail politicos de la bărbat, întrebându-l cum merg lucrurile, dar părea forţat şi dezinteresat. Nu semăna cu contactul personal şi grijuliu din trecut. A fost unul dintre motivele pentru care Micah îşi începuse supravegherea. Ceva se schimbase la acel om şi el voia să ştie ce.

De când începuse să-l urmărească, Micah fusese uimit de marile schimbări din viaţa bărbatului. Viaţa lui devenise complicată. Întotdeauna fusese dedicat şi muncea din greu, dar acum părea preocupat. Era mai preocupat să repare ceva ce Micah nu era sigur că era stricat.

Încă nu ştia de ce omul se purta aşa. Urmărind fiecare mişcare neobişnuită, Micah se întreba dacă omul se îndrepta spre o cădere nervoasă. Nimeni nu putea continua aşa cum o făcuse el şi să nu cedeze. Ar fi avut nevoie de cineva lângă el

când ar fi venit acel moment.

Micah a rămas aproape, ştiind că ocazia va veni.

Omul îl ajutase atât de mult. Avea sentimentul că se apropia momentul în care putea să-i răspundă.

***

Telefonul Avei a sunat în timp ce urmărea maşina lui Mason înapoi spre Portland. A apăsat butonul de pe volan fără să-şi ia privirea de la drum. Vocea lui Zander a întâmpinat-o.

„Poţi să te întorci la birou în seara asta?”

„La noi sau la biroul grupului operativ?”, a întrebat ea.

„Grupul operativ. Am primit câteva lucruri de la Urmăriri şi Nora vrea ca toată lumea să arunce o privire. Euzent este şi el în oraş. Şi-a petrecut ultimele douăzeci şi patru de ore citind ce i-am trimis şi ar vrea să ne întâlnim.”

Ava voia să înjure. Abia aştepta să aibă o seară liniştită acasă. Mason cumpărase o sticlă de vin de la vinărie, iar ea voia să stea pe canapea şi să se gândească împreună cum să rezolve dilema nunţii lor.

„Da, pot fi acolo în jumătate de oră.”

„Ce părere ai despre vinărie?” a întrebat Zander.

„Cheryl a nimerit-o. Ar fi trebuit să vii şi tu. Ar fi fost momentul perfect să o cunoşti.”

„Ai găsit locul potrivit? Ai rezervat o dată?”

„Doamne, nu. Ne-am lovit de un alt zid în ceea ce priveşte datele. Problema este că acest loc este perfect doar într-o zi frumoasă şi însorită.”

„Nu sunt multe în prognoza pentru următoarele şase luni”, a spus Zander. „Probabil mai mult”, a recunoscut ea. Vocea lui Zander a sunat ciudat. „Ce se întâmplă cu dovezile?

Ceva important?” *Rezistă până ajung eu acolo?*

„Nimic care să nu poată aştepta.”

Poate că nu ar fi trebuit să o menţionez pe Cheryl.

A încheiat convorbirea şi l-a sunat pe Mason să-l anunţe că se întoarce la serviciu în loc să se întoarcă acasă. „Nu crezi că Cheryl s-ar înţelege bine cu Zander?” l-a întrebat ea.

„Te joci de-a peţitorul?”

„Poate.”

„Ei nu par a fi acelaşi tip.”

„Nu sunt, dar poate de aceea ar merge. Ea e extrovertită, iar el e rezervat. Uneori oamenii rezervaţi apreciază să fie în preajma unor oameni care îi scot în evidenţă.”

„Sau îi găsesc enervanţi ca naiba.”

„Eu tot cred că merită o introducere.”

„Zander nu pare a fi genul care caută o prietenă. El se ocupă doar de muncă”, a subliniat Mason.

„Are nevoie de ceva în viaţa lui în afară de muncă”, a argumentat Ava. „Dacă cineva ştie asta, acela eşti tu. Eu nu ştiu cum a murit soţia lui – tu?”

„Nu, nu a adus niciodată vorba despre asta. Nu aş fi ştiut că a fost căsătorit anterior dacă nu ai fi spus ceva.”

„El tace şi simt cum îi creşte apărarea când crede că discuţia noastră merge în direcţia asta”, a spus Ava încet. „Trebuie să fi fost foarte greu pentru el. Nu ştiu cu cine trebuie să vorbească despre asta. Cred că vorbeşte cu mine mai mult decât cu oricine altcineva la serviciu.”

„Ai noroc că nu sunt genul gelos.”

„Eşti genul gelos”, a spus Ava. „Practic mârâi dacă cineva vorbeşte cu mine într-un bar.”

„Dar nu-mi fac griji pentru Zander. Ştiu că va respecta ceea ce avem.”

Ava s-a încruntat. Mason îi spusese că el credea că Zander avea sentimente pentru ea, dar ea nu-l văzuse niciodată decât ca pe un prieten. „Bineînţeles că o va face.” Telefonul ei a făcut un bip dublu prin difuzoarele maşinii. Zander a sunat înapoi.

„Zander sună din nou. O să te anunţ ce spune.” Ea a încheiat convorbirea şi a schimbat telefonul.

„Se pare că avem o altă crimă cu mască”, a spus Zander când ea a răspuns. „Tocmai s-a întâmplat. Avem un martor ocular la faţa locului. Pune asta în GPS-ul tău”. Ava a oprit pe marginea drumului şi a tastat adresa în timp ce el o rostea. „Ne vedem acolo în cincisprezece minute.” A încheiat convorbirea.

Cu inima accelerată, Ava a făcut o întoarcere în U şi s-a îndreptat spre o rampă de acces.

Capitolul 19

Ava a condus prin cartierul Gresham de la marginea oraşului Portland. Maşinile de poliţie ale oraşului Gresham erau aliniate pe străzi, iar uniformele reţineau mulţimea tot mai mare de curioşi. A trecut pe lângă două dube de ştiri locale şi s-a întrebat cum au reuşit să ajungă la locul faptei înaintea ei. În timpul drumului, aflase că victima era un ofiţer de patrulare din cadrul Departamentului de Poliţie West Linn, de pe cealaltă parte a râului Willamette. A parcat unde i s-a indicat şi a coborât din maşină. Pe feţele poliţiştilor pe lângă care a trecut se citeau furia şi durerea.

Drept în faţă o aştepta o casă de dimensiuni medii în stil

Craftsman. Privind în jur, a observat că fiecare casă de pe stradă era similară. Casele erau prea apropiate una de alta pentru gustul ei, dar înţelegea farmecul cartierului. În special pentru familiile tinere care doreau o casă de dimensiuni bune într-o zonă cu vecini cu aceleaşi idei. Trotuare pe care să poţi împinge cu uşurinţă cărucioarele. Un mic parc la intrarea în complex. Semne de supraveghere a cartierului. Un sentiment de comunitate şi siguranţă.

Ştia că un vecin semnalase o activitate suspectă. Poate că programul de supraveghere a cartierului chiar funcţiona. A urcat pe alee, dând din cap ofiţerilor care aşteptau. Avea la îndemână legitimaţia şi insigna, pe care le arăta când i se cerea. Această casă era decorată pentru Halloween, amintindu-i de casa lui Louis Samuelson, dar decorul era pentru copii. Fantome cu zâmbete şi pisicuţe cu pălării de vrăjitoare. Nu sânge realist şi pietre funerare grele.

Avea acest ofiţer copii mici?

Inima i s-a strâns pentru o scurtă secundă.

Era tată?

A semnat jurnalul, şi-a tras pantofii şi şi-a pus mănuşile pe care i le-a înmânat un poliţist politicos. El nu a spus nimic şi ea nu a pus întrebări. Expresia lui i-a spus că ceea ce avea să găsească înăuntru era rău. Voci joase se auzeau înăuntru, iar ea a pornit în căutarea lor.

A trecut pe lângă un living formal, observând un miros puternic de fum – nu fum de ţigară; mai degrabă fum de cină arsă – şi s-a îndreptat spre partea din spate a casei, unde a găsit un living şi o bucătărie în plan deschis. Zander şi Nora stăteau în faţa bucătăriei şi vorbeau cu un tehnician de la locul crimei care ţinea în mână o cameră mare. Ofiţerul mort era pe podea, cu o mască strânsă în mână. Stropi de sânge de mare viteză acopereau unele dintre dulapurile de jos ale

bucătăriei.

Ava a încremenit când a văzut sângele. „A fost împuşcat?”, a întrebat ea. „Şi eu mă bucur să te văd”, a spus Zander. „Da, a fost împuşcat în piept. Cu siguranţă avem aici un tip de scenă diferit faţă de celelalte.” S-a uitat la carneţelul său. „Un apel a fost făcut la 911 la ora şase după-amiază. O vecină auzise o împuşcătură. Ea a păşit pe veranda din faţă în timp ce încă vorbea la telefon cu operatorul şi a văzut un bărbat alergând spre intrarea în subdiviziune, încercând să rămână m umbra caselor.

„A fugit peste peluzele lor?” a întrebat Ava.

„Da, încercând să evite felinarele.”

„Unde este vecina?”

„Am un ofiţer care stă cu ea în casă”, a spus Nora. „I-am spus că vom arunca o privire la locul faptei şi apoi vom vorbi cu ea. Are un bebeluş care doarme în casă.”

„Cine este?” a întrebat Ava, studiind bărbatul de pe podeaua de lemn a bucătăriei.

„Lucien Fujioka. Patruzeci şi cinci de ani. Căsătorit, fără copii. Lucrează la Departamentul de Poliţie din West Linn de nouă ani. Înainte de asta a fost la poliţia din Vancouver.”

„Unde e soţia?”

„În Sacramento”, a spus Nora. „Călătoreşte pentru slujba ei. Am un ofiţer care încearcă să îi dea de urmă şi să pună pe cineva de la un departament local să o anunţe personal. Ăsta nu e genul de veste pe care o dai printr-un telefon.”

„Nu”, a fost de acord Ava. S-a ghemuit lângă victimă şi s-a uitat la mască.

„Asta e din *Vineri 13,* nu?”

„Da. Personajul este Jason Voorhees.”

O mască de hochei?”, a întrebat Ava.

„În filme este”, a spus Nora. „Aceasta este făcută pentru

ca cineva să se îmbrace ca personajul. Nu este o mască de hochei *adevărată.* Am comparat-o cu imagini online deja.”

„A reuşit să o scoată”, a comentat Ava. „Sau nu a fost pusă?”

„Uite aici cum jetul de sânge de mare viteză se împrăştie peste ea.” Zander s-a ghemuit lângă ea şi a arătat cu un creion. „Nu o purta când a fost împuşcat. Era în mâna lui. Modelul jetului este consistent de la mână la mască.”

„Dar se pare că a expirat şi sânge”, a spus Ava. „Ceea ce are sens dacă a fost împuşcat în piept. Ar putea o parte din spray să fie de la sângele expirat?”

Nora s-a apropiat şi a îndreptat lanterna asupra sângelui, uitându-se atent. „A expirat pe umărul lui, aici.”

Ava s-a holbat. Totul arăta ca nişte stropi de sânge de mare viteză pentru ea. „Cum îţi poţi da seama?”

„Cineva mi-a explicat diferenţa în timpul unui caz anterior”, a spus Nora. „Când te uiţi atent, cozile picăturilor de sânge sunt contondente, iar modelul este haotic şi aleatoriu. Nu asta fac stropii de sânge de mare viteză. Aici, pe mască, puteţi vedea spinii ascuţiţi şi îngustaţi ai picăturilor îndreptaţi în aceeaşi direcţie – aşa arată. De asemenea, pot vedea fire de mucus în sângele expirat de pe umărul lui.”

Ava s-a aplecat mai aproape şi a văzut modelele descrise de Nora. „Fascinant.” A îndosariat noile informaţii în creierul ei. S-a uitat mai atent la mâinile lui. „A ripostat!”, a exclamat ea. Victima avea zgârieturi şi escoriaţii pe încheieturi. S-a uitat la degetele lui, încercând să vadă dacă îl zgâriase pe agresor şi dacă prinsese ceva piele sub unghii.

„Da”, a spus Nora. „O altă diferenţă în acest caz, pe lângă împuşcătură. L-a văzut venind şi a opus rezistenţă.”

„Dar atacatorul era pregătit cu o armă. Mă întreb dacă a

avut o armă cu el la celelalte crime.”

„A dat-o în bară aici”, a spus Ava. „Cumva ofiţerul Fujioka ştia că are probleme şi l-a forţat pe atacator să tragă. În celelalte atacuri, au fost supuşi cu o lovitură la cap şi ucişi, iar apoi le-au fost puse măştile pe faţă. Există vreo dovadă că ucigaşul a încercat mai întâi să-l supună? O frânghie? O luptă pe undeva?”

„Restul casei este foarte îngrijit”, a spus femeia tehnician de probe cu camera. „Am făcut fotografii în fiecare cameră şi nu am văzut niciun semn de luptă. Eram pe cale să mă mut afară şi să filmez în curtea din spate, dar am făcut o plimbare preliminară când am ajuns aici, nimic acolo nu mi -a atras atenţia. Mi-am petrecut cea mai mare parte a timpului în camera asta.”

Nora a dat din cap. „Am observat aceeaşi lipsă de luptă şi în alte părţi. Cred că totul s-a întâmplat chiar aici. Uşa din faţă era descuiată, aşa că atacatorul ar fi putut să intre sau să fie lăsat să intre. Era o pizza arzând în cuptor când am ajuns aici, deci făcea ceva de mâncare. Am oprit cuptorul”.

Asta explica mirosul.

Victima lor era desculţă, purta blugi şi un hanorac Oregon State. Fusese împuşcată în piept. Chiar şi pe podeaua de lemn întunecată, vederea bălţii mari de sânge era copleşitoare.

„O gaură de glonţ duce în dulapul de jos”, a spus Zander. „Se pare că se sprijinea cu spatele de el când a fost împuşcat. Şi apoi a alunecat până la podea.”

„Se ascundea de cineva?” a întrebat Ava în linişte. Schimbarea modului de operare o deranja. De ce fusese acesta tratat atât de diferit? Oare subiectul lor fusese surprins când a intrat în casă, s-a panicat şi a tras? Se întreba dacă vor găsi o lovitură în ceafa ofiţerului. Asta ar

explica poziţia sa joasă. Dar de ce arma?

„De ce a folosit o armă?” Zander i-a reluat gândul. „Trebuia să ştie că cineva îl va auzi.”

„Ori nu a avut de ales, ori asta a vrut”, a spus Nora.

„A vrut ca poliţia să ajungă mai repede la locul faptei?” a întrebat Ava.

„Potrivit vecinului, soţia nu se întoarce decât peste trei zile. Erau şanse mari ca nimeni să nu-l fi găsit până atunci”, a afirmat Nora. „Ar fi putut sta aici câteva zile.”

„Dar de ce să ne aducă aici mai devreme?” Creierul Avei a încercat să calculeze. „A vrut să *ne* urmărească din vreun motiv?”

Un fulger electric a lovit-o.

„Ce?” a întrebat Zander tăios.

„Cineva filmează mulţimea din faţă?” a şoptit ea.

„Da”, a spus Nora. „Două persoane. Unul filmează şi celălalt face fotografii.”

„Trebuie să îi văd cât mai repede posibil”, a spus Ava, în timp ce greaţa ameninţa să îi urce vinul. Nora s-a îndreptat spre uşa din faţă.

„Ce este?” a întrebat Zander cu o voce joasă.

„De două ori am dat peste un tip care m-a întrebat despre Jayne”, a spus Ava. „Trebuie să mă urmărească cumva.

„Cum poate avea legătură cu asta?” a întrebat Zander încet. „Crezi că el face crimele astea?”

Eroarea premisei ei a lovit-o. Şi-a acoperit ochii. „Sunt atât de proastă. Nu, nu există nicio şansă ca el să fi făcut aceste crime. Când m-am întrebat dacă nu cumva cineva încearcă să ne manipuleze într-o locaţie pentru a ne putea supraveghea, am fost copleşită de gândul la tipul ăsta. Pare să ştie unde să mă găsească.”

„Vrei să spui că ai un urmăritor.” Zander a privit-o

serios. „Ai raportat asta? Mason ştie? Cât de des l-ai văzut?”

„De două ori. Dar de fiecare dată a întrebat de Jayne. O caută pe ea, nu pe mine.” Se simţea ca o proastă că a adus vorba despre asta în mijlocul unei scene a crimei. „Uită că am menţionat asta.”

Nora a reapărut cu un tehnician şi o cameră mare. „Arată-i ce ai filmat până acum”, a ordonat ea, cu un gest spre Ava.

„Nu este necesar”, a spus Ava, în timp ce tehnicianul îi punea camera în mâini, iar pe ecranul mare se derula o înregistrare video. Ava a privit cum se mişca încet pe feţe. Camera se ajusta automat pentru zonele cu iluminare slabă. „Nora, îmi pare rău. Am reacţionat exagerat. Asta nu are nimic de-a face cu aceste...”

Ea a îngheţat. „Cum să pun pauză?”

Tehnicianul a apăsat un buton. „Vreţi să dau un pic înapoi?”

„Te rog.” Nervii Avei au zvâcnit ca şi cum cineva i-ar fi smuls. *L-am văzut. Ştiu că a fost el.*

Videoclipul a avansat, iar degetul Avei a trecut pe deasupra butonului PAUSE. Acolo.

A oprit filmarea şi a extins ecranul cu două degete, privind chipul bărbatului pe care îl ştia drept David.

„El este”, a spus ea încet. „Ăsta e tipul care m-a abordat de două ori în legătură cu Jayne.”

Zander a luat camera şi a studiat ecranul împreună cu Nora. „Stai aici”, i-a ordonat Avei. „Nora şi cu mine vom merge să aruncăm o privire”. S-au îndreptat spre uşa din faţă, luând camera şi lăsând-o pe Ava singură cu cei doi tehnicieni.

„Umm... trebuie să aştept şi eu?”, a întrebat tehnicianul care filma afară. „Am alte lucruri de făcut.”

„Nu”, a spus Ava, simţindu-se epuizată. „Du-te şi termină.” Femeia a făcut o pauză, a schimbat o privire cu celălalt tehnician de la locul crimei şi apoi a plecat.

„Alo?”, a strigat o voce feminină din faţa casei. O femeie cu părul negru a intrat purtând o geantă neagră. Le-a zâmbit Avei şi tehnicianului de la locul crimei şi s-a uitat bine la cadavrul de pe podea. „Se pare că sunt în locul potrivit.” I-a întins o mână Avei. „Sunt Gianna Trask de la biroul medicului legist.”

Zâmbetul ei era un pic prea însorit pentru Ava. „Agent special Ava McLane.” Vederea i s-a întunecat când s-a uitat la medicul legist.

Zâmbetul s-a clătinat. „Poate ar trebui să stai jos, agent McLane.” Medicul i-a apucat unul dintre braţe, în timp ce tehnicianul l-a apucat pe celălalt, şi au ghidat-o într-un scaun de sufragerie.

Ava îşi coborî capul între picioare, furia inundând-o. *La naiba. Controlează-te.* A tras adânc aer în piept.

Medicul legist s-a ghemuit lângă ea. „E de la sânge?”

Ava a strangulat un râs şi şi-a ridicat capul, privind în ochii căprui îngrijoraţi ai femeii. „Nu, sângele nu mă deranjează deloc. E ceva ce nu are legătură cu asta.”

Gianna a dat din cap, dar nu părea convinsă. Vederea Avei părea în sfârşit normală, aşa că s-a ridicat, testându-şi picioarele. L-a observat pe medicul legist aruncându-i o privire de evaluare la stomac.

„Nu sunt însărcinată”, a spus Ava sec.

Medicul legist a rânjit. „Dacă nu este un cadavru, atunci sarcina este de obicei a doua mea presupunere.”

Avea senzaţia că i se va sparge capul şi s-a luptat să-şi păstreze gândurile la crima în cauză. Aveau o altă crimă de rezolvat, iar problemele ei personale nu aveau de ce să-i stea

în cale. Expiră şi se întoarse spre doctorul Trask. „Sunt mai bine. Cred că am terminat de făcut poze, dacă vreţi să începeţi.”

Dr. Trask a dat din cap şi şi-a îndreptat atenţia spre Lucien Fujioka, dar Ava a observat că s-a poziţionat astfel încât să o ţină pe Ava în vederea periferică. *Crede că s-ar putea să ameţesc din nou.*

Ava era hotărâtă să nu repete experienţa. L-a urmărit pe medicul legist palpând craniul lui Fujioka. „Există o lovitură la cap?” a întrebat Ava.

„Da. O simt pe partea stângă”.

„Cred că şi-a dat seama că era pe cale să fie atacat şi s-a întors”, a comentat Ava. „Doi dintre ceilalţi au fost loviţi direct în ceafa.”

„Am asistat la autopsia lui Vance Weldon”, a spus Dr. Trask în timp ce îşi trecea mâinile pe braţele lui Lucien. „M-am întors şi am revăzut toate notiţele noastre când am auzit că ar putea fi legat de cazurile celorlalţi ofiţeri. Nu am văzut nimic care să indice că nu a fost o sinucidere.”

„Nu avea lovitura la ceafă, nu?” a întrebat Ava. „Corect. Dacă nu a fost sinucidere, nu ştiu cum a fost suficient de supus pentru a fi spânzurat..” Dr. Trask a clătinat din cap în semn de frustrare, iar Ava s-a simţit prost pentru medicul legist.

„Dr. Rutledge spune că uneori se fac greşeli în clasificări.”

„Se fac. Asta nu înseamnă că nu mă va scoate din minţi şi nu mă va face să mă îndoiesc de tot ce am văzut.”

Ava a studiat gâtul lui Fujioka, corzile netede de tendoane şi muşchi, şi l-a comparat mental cu gâturile tăiate ale altor doi poliţişti. Gâtul lui Weldon părea şi el relativ intact. *Cum îl făcuse pe Weldon să coopereze?* „Oare un

pistol cu electroşocuri ar fi lăsat vreo urmă dacă ar fi fost folosit asupra lui Weldon?”, a întrebat Ava.

„Apăsat direct pe carnea lui? Depinde de tipul de armă folosit. Am văzut câteva pistoale cu electroşocuri care au lăsat mici vânătăi, iar altele nu au lăsat nimic.”

„Am crezut că lasă două mici urme roşii.”

„Un Taser cu siguranţă ar lăsa. Acele înţepături pot muşca din piele. Pistoalele paralizante variază foarte mult. Nu am văzut niciun semn pe Weldon care ar putea fi de la un pistol cu electroşocuri. Dar asta nu înseamnă că nu a fost folosit unul.”

Asta nu ajută prea mult.

Ava se uită înapoi la cadavru. „Acest ofiţer s-ar putea să fi aplicat câteva lovituri suspectului înainte de a fi împuşcat”, a spus Ava. „Vă rog să fiţi atenţi la împachetarea mâinilor lui. ADN-ul ucigaşului nostru ar putea fi sub unghiile lui. Nimeni altcineva nu a reuşit să pună mâna pe atacatorul lor, ceea ce ar putea fi motivul pentru care a fost împuşcat.”

„Întotdeauna sunt atentă”, a spus doctorul Trask zâmbind, iar Ava a simţit o urmă de jenă că îi spunea cum să-şi facă treaba.

Nora şi Zander au reapărut, cu obrajii înroşiţi de frigul din aerul nopţii.

„Nu l-am văzut”, a spus Nora. „Amândoi ne-am plimbat prin mulţime şi nu am văzut pe nimeni care să semene cât de cât cu tipul ăsta.” I-a dat camera tehnicianului care o ajutase pe Ava să se aşeze. „Am arătat-o câtorva dintre ofiţerii care asigurau perimetrul şi nimeni nu a spus că l-ar fi văzut.”

„Ei bine, el nu este un produs al imaginaţiei mele”, a afirmat Ava. „Îl avem pe ecran.”

„Corect”, a spus Zander. „Dar el a decis să plece. Pun pariu că a devenit conştient de filmare când tehnicianul a fost

rugat să intre. De ce se ascunde?”

„Nu ştiu”, a spus Ava. „Nu are niciun sens. Eu chiar cred că încearcă să o găsească pe Jayne. Cea mai bună bănuială a mea este că ea datorează bani cuiva.”

„Nu crezi că are legătură cu asta?” Nora arătă spre ofiţerul de pe podea. „Pentru că dacă nu, trebuie să ne apucăm de treabă.”

„Chiar nu cred”, a afirmat Ava în timp ce îndoiala îi urca pe şira spinării. Nora i-a ţinut privirea pentru o secundă şi apoi s-a prezentat medicului legist. Ea şi Zander au început o discuţie despre deces cu medicul legist.

Ava a ascultat pe jumătate, întrebându-se cum ar putea fi legat „David” de crimele cu măşti.

„O spânzurare, două gâturi tăiate după o lovitură la cap şi acum o împuşcătură cu o lovitură la cap”, a spus Zander. „Sunt un pic surprins de varietatea metodelor de crimă”.

„A încercat cineva să vadă dacă metodele au legătură cu masca şi filmul respectiv?” a întrebat Ava. „Răufăcătorul din fiecare film preferă o metodă?
Poate că ucigaşul nostru se inspiră din filme.”

„Am cercetat asta după ce am auzit că în cazul Weldon a fost implicată o mască. Nu am putut găsi o corelaţie”, a spus Nora. „Bună idee, totuşi. Să mergem să vorbim cu martorul nostru de alături. Poate că va face puţină lumină în aceste cazuri.”

Capitolul 20

Zander credea că Audrey Kerth părea prea tânără

pentru a avea un copil. O cerere rapidă pentru a-i vedea permisul de conducere i-a arătat că avea douăzeci şi şapte de ani. La început a crezut că arată tânără pentru că el îmbătrânea, dar după ce Nora l-a întrebat în şoaptă vârsta ei, a ştiut că nu era doar el. Audrey stătea într-un fotoliu din sufragerie, cu picioarele încrucişate la glezne şi mâinile răsucite în poală. Casa mirosea a şampon pentru bebeluşi.

„Domnul Fujioka a fost cel mai drăguţ tip”, a spus ea cu lacrimi în ochi. „Mi s-a părut mişto să locuiesc alături de un ofiţer de poliţie. Întotdeauna mam simţit mai în siguranţă, ştii?”

Felul ei de a vorbi o făcea să pară tânără.

„Soţia lui, Jeanine, i-a cumpărat cea mai drăguţă ţinută lui Molly când sa născut.” Şi-a şters nasul cu dosul mâinii. „Ai reuşit să dai de ea? Ştie că soţul ei a fost...” Lacrimi proaspete curgeau.

„Nu am auzit”, a spus Nora. „Am cerut poliţiei locale din Sacramento să meargă la hotelul ei şi să o anunţe.”

Lângă el, Ava stătea foarte nemişcată, privind-o şi ascultând-o pe tânăra mamă. Şirul gândurilor lui Zander trecea mereu de la crima în cauză la posibilul urmăritor al Ava. *Un urmăritor sigur.* Bărbatul îşi făcuse apariţia de trei ori la locaţia Avei şi dispăruse în momentul în care crezuse că cineva îl observase.

Zander nu a fost surprins să audă numele lui Jayne asociat cu hărţuitorul.

Orice lucru perturbator din viaţa Avei îşi trăgea originile de la geamăna ei.

„Apoi am auzit o împuşcătură”, a spus Audrey. „Am aşteptat câteva secunde să văd dacă va mai fi alta. Atunci am intrat în camera lui Molly şi am luat-o din pătuţ. Nu aveam de gând să o scap din ochi dacă cineva trăgea.”

„A fost o singură împuşcătură?” A întrebat Nora.

„Am auzit doar una. Am crezut că a venit din direcţia casei Fujioka, aşa că m-am uitat prin jaluzelele lui Molly. Am putut vedea pe cineva mişcându- se în bucătărie.”

„Arată-ne”, a spus Nora. Ea, Ava, Zander şi ofiţerul care aşteptase cu Audrey au urmat-o pe mamă pe hol. Audrey s-a oprit în faţa uşii unui dormitor care era deschisă câţiva centimetri.

„Vă rog să faceţi linişte”, a şoptit ea. „Molly doarme.” A împins uşa. Înăuntru s-a întins peste masa de schimbat scutece şi a răsucit tija pentru a deschide jaluzelele. Avea o privelişte perfectă prin fereastră asupra curţii Fujioka şi în bucătărie. Distanţa părea să fie de vreo şase metri.

Zander o putea vedea pe doctorul Trask vorbind cu unul dintre tehnicieni.

„Ce ai văzut?” a şoptit Nora. Audrey le-a făcut semn să părăsească camera copilului. Zander s-a dat în spate pentru a le lăsa pe femei să plece primele. Ava a făcut o pauză şi s-a uitat în pătuţ. A întins mâna ca şi cum ar fi vrut să atingă bebeluşul, dar şi-a tras mâna înapoi în ultima secundă. A ridicat privirea şi s-a uitat în direcţia lui Zander, dar el nu i-a putut vedea expresia în umbră. Ea a privit în direcţia lui pentru o clipă lungă şi apoi le-a urmat pe celelalte femei.

Huh.

Nu ştia ce să creadă despre comportamentul ei. Femeile iubeau copiii, nu? Era în genele lor să atingă părul şi obrajii moi ai bebeluşilor. Dar nu o auzise pe Ava spunând un cuvânt matern în viaţa ei.

Dar ea se mărită. Căsătoria poate însemna copii.

Nu-l putea vedea pe Mason Callahan mergând din nou pe calea copiilor. Fiul lui era la facultate, iar el părea mulţumit să meargă mai departe, doar el şi Ava.

Aşa se simte şi ea?

îşi scoase asta din minte. În acelaşi fel în care eliminase mai devreme imaginile unei nunţi într-o podgorie. Se pricepea să elimine mental lucrurile la care nu voia să se gândească.

„Am văzut un bărbat ieşind din bucătărie”, a spus Audrey când Zander a intrat în camera de zi. „Era cu spatele la mine, aşa că nu i-am văzut faţa.”

„Ştiai că el a tras cu arma?”

„Nu”, a spus Audrey. „Dar nu era cineva pe care îl mai văzusem acolo.” S-a uitat în jos şi a roşit uşor. „Eu nu spionez. Dar uneori, când o schimb pe Molly, mă uit acolo. E greu să nu o fac.”

„Deci era un străin pentru tine.” Ava a făcut o pauză. „Dar nu i-ai văzut faţa. De unde ştii că era un străin?” I-a zâmbit tinerei femei ca să nu mai fie
atât de dură întrebarea ei directă.

Sprâncenele lui Audrey s-au încruntat. „Nu ştiu. Ai dreptate, totuşi. Cred că instinctul mi-a spus că nu-l cunosc. L-am văzut din nou când am ieşit afară.”

„Ai ieşit afară cu fiica ta? După o împuşcătură în cartier?” a întrebat Zander.

„Privind în urmă, a fost destul de stupid”, a recunoscut Audrey. „Dar o ţineam în braţe. Copilul tău se simte în siguranţă când e în braţele tale, ştii?” Şi-a ridicat sprâncenele şi s-a uitat la Ava, căutând acordul. Ava a încuviinţat
din cap.

„Aveam telefonul în buzunar când am păşit pe verandă. Nu eram îngrijorată de bărbatul pe care îl văzusem alături, pentru că nu mi-am dat seama că împuşcătura rănise pe cineva. Am crezut că a fost un accident... că poate una dintre

armele domnului Fujioka se descărcase în timp ce o curăţa sau ceva de genul ăsta. Dar apoi am văzut pe cineva traversând strada în fugă şi am putut vedea arma în mâna acelui bărbat. Atunci am sunat la 911”.

„Şi el era cu spatele la tine în acel moment?” a întrebat Ava. Au trecut pe uşa din faţă a lui Audrey şi au ieşit pe veranda ei. Două scaune Adirondack cu o masă mică între ele umpleau spaţiul primitor. Un buchet de toamnă în culorile Halloween-ului împodobea masa, iar o sperietoare de ciori veselă stătea pe un scaun. Numărul oamenilor de pe trotuarul de vizavi se micşorase puţin, dar spectatorii se întorseseră în direcţia casei lui Audrey.

Audrey a făcut un pas înapoi când impactul privirii lor curioase a lovit- o. „Oh, Doamne”, a mormăit ea. „A traversat strada în fugă, chiar acolo unde este a doua maşină de patrulare”. A arătat cu degetul şi şi-a mişcat braţul în timp ce trasa un traseu. „Apoi a fugit până aproape de garajul familiei Pearson şi am crezut că va intra în casa lor, dar în loc de asta a rămas în umbra din faţă. Nu ştiu dacă m-a văzut sau nu, era prea întuneric ca să văd, dar mi s-a părut că s-a uitat direct la mine şi atunci s-a decis să fugă. A sprintat prin peluza lor, ţinându-se aproape de casă şi a intrat în curtea alăturată. A făcut asta până după colţ.” Ea a arătat spre locul unde strada se arcuia spre stânga şi dispărea din vedere. „Încerca să stea departe de luminile stradale. Acele case nu aveau luminile exterioare aprinse.”

Acum le aveau aprinse, a observat Zander. Fiecare casă de pe stradă era luminată, iar feţele se uitau adesea pe ferestre.

„Nu i-am văzut niciodată faţa”, a spus Audrey încet, ”Dar i-am văzut profilul... în lumină proastă. E mai mult ca şi cum aş avea o impresie despre cum arată în loc să-i văd

faţa.”

„I-ai spus operatorului că avea părul negru”, a spus Nora. „Şi că avea o înălţime medie. Purta o jachetă sau o cămaşă cu mânecă lungă de culoare închisă şi pantaloni de culoare închisă. Nu i-ai putut ghici vârsta şi ai spus că nu era greu sau foarte slab, ci de constituţie medie.”

Audrey a dat din cap. „Nici înălţimea lui nu am putut să o ghicesc. Nu aveam cu ce să îl compar.”

Zander a arătat spre garajul de peste drum, ignorându-i pe cei care se holbau. „Ai spus că stătea acolo. Îţi aminteşti unde era vârful capului lui în raport cu panourile de pe uşa garajului?”

Audrey s-a încruntat în timp ce se uita. Umerii i s-au ridicat când a respirat adânc şi şi-a înclinat capul, concentrându-se. „Dar el nu stătea drept”, a spus ea. „Era cocoşat, ca şi cum ar fi încercat să se ascundă.”

„Bine zis.” Zander a renunţat la întrebare. „Ştiu că ai spus că nu-i poţi spune vârsta, dar ai spune că alerga ca cineva tânăr sau bătrân? Sau poate ca cineva care nu a alergat foarte des?”

„Se mişca uşor”, a spus Audrey. „Nu părea deloc dificil. Nici nu se ţinea ca cineva mai în vârstă. S-a aplecat în mod deliberat, nu pentru că avea nevoie.”

„Ce poţi să-mi spui despre armă?”, a întrebat el.

Ea a scuturat din cap. „Nu prea multe. Era mică. O armă de mână. Nu o puşcă sau o puşcă de vânătoare.”

Zander se gândea că vor putea găsi glonţul sub bucătărie. Nu deschisese uşa dulapului cu gaura de glonţ în el, pentru că cadavrul îi stătea în cale, dar ştia că exista o şansă ca glonţul să fi trecut prin podea. Se bucura că nu va fi el cel care se va zbate prin spaţiul de sub casă.

„Vor dori să vorbească cu mine?” a întrebat Audrey

liniştită, uitându-se la camerele de ştiri care se instalau peste drum de casa Fujioka.

„Vor întreba”, a spus Ava. „După expresia feţei tale, aş ghici că e ultimul lucru pe care vrei să-l faci. Poate ofiţerul Layden să te ducă undeva?”, a întrebat ea cu un gest către ofiţerul femeie.

„Cred că mai bine mă duc la sora mea”, a spus Audrey, întorcându-se în casă. „Nu vreau să iau parte la asta”.

„Avem numărul tău”, a spus Nora. „S-ar putea să avem nevoie să vorbim din nou cu tine.”

„Asta e bine.” Audrey a început să păşească în sufragerie, strângându-şi din nou mâinile. „Trebuie să împachetez toate lucrurile lui Molly. Sticlele ei, jucăriile ei, destule scutece. Cine ştie cât timp vom fi plecate.” A luat o geantă mare cu scutece de pe un scaun şi a fugit pe hol, dispărând în camera copilului.

Zander s-a uitat la Nora şi Ava. „Deci avem o descriere a suspectului nostru. Un bărbat. Un bărbat extrem de obişnuit din toate punctele de vedere.”

„Ar trebui să ne facă munca mai uşoară”, a spus Nora.

S-a întrebat de unde provenea părul lung al celor două victime anterioare.

***

În dimineaţa următoare, Ava s-a uitat la ceasul din holul morgii. Era şapte dimineaţa şi se simţea de parcă abia dormise. Probabil pentru că nu ajunsese acasă până la ora două dimineaţa. Aşteptaseră la locul crimei Fujioka până când doctorul Trask îşi terminase examinarea. Doctoriţa nu văzuse nicio altă dovadă evidentă pe victimă. „Bănuiesc că

voi descoperi că a fost lovit în cap şi apoi împuşcat”, le spusese ea anchetatorilor. „Va fi primul meu pacient de dimineaţă şi atunci voi şti mai multe”.

Zander le spusese ei şi tehnicienilor să fie atenţi la orice păr lung şi negru.

Ea şi Nora îl aşteptau pe Zander înainte de a se alătura doctorului Trask pentru autopsie. „Cred că victimele trebuie să îl cunoască pe suspectul nostru”, a spus Ava în timp ce punea bani într-un aparat pentru a-şi cumpăra o ceaşcă de cafea dubioasă. Avea nevoie de cofeină. Nu era niciun semn că ar fi putut recupera somnul prea curând. „Nu există nicio intrare forţată în niciuna dintre case. Deşi Denny Schefte a fost ademenit cumva afară. Aş vrea să ştim ce l-a făcut să iasă afară, trebuie să-mi imaginez că a primit un apel sau un mesaj pe telefon care l-a făcut să iasă.”

Nora a scuturat din cap. „Am primit răspuns de la furnizorul său de telefonie mobilă. Nu primise niciun apel sau SMS în ultimele ore. Şi toate apelurile şi SMS-urile de mai devreme în acea zi erau de la tipii cu care era.”

„La naiba. Atunci de ce i-a luat criminalul telefonul, dacă nu pentru a încetini ancheta noastră?”

„Poate pentru a-l vinde?”

„Mason a spus că era vechi. Mă îndoiesc că valora ceva. Iar tipul ăsta e bun... ne face să ne zbatem să-l găsim. Nu-l văd apucând un telefon pentru că ar putea face un dolar din el.”

„Atunci a fost probabil pentru un trofeu.”

Ava dădu din cap cu tristeţe. Acest răspuns avea sens. „Care era dovada despre care m-a sunat Zander înainte de crima de aseară?” a întrebat ea. „Am tot vrut să te întreb ieri.”

„Am găsit aceeaşi amprentă pe două dintre măşti care

nu aparţine niciunuia dintre respondenţi sau membrilor familiei”, a spus Nora.

„Este pe două măşti?” Atenţia Avei s-a ridicat la cincizeci de puncte. „Pe care?”

„Pe cea a lui Weldon şi pe cea a lui Samuelson.”

„Da! *Ştiam* că Weldon făcea parte din grup.” Ava a zâmbit. „Asta este confirmarea finală de care aveam nevoie. Nicio pistă cu amprenta, totuşi?”

„Nu a apărut în niciuna dintre bazele de date în care am căutat”, a spus Nora. „Căutăm prin altele.”

Ava îşi dădea seama că era ceva ce nu-i spusese. „Doar o amprentă? Un criminal cu un singur deget?” a glumit ea.

„Ne întrebăm dacă a fost plantată pe măşti”, a spus Nora.

„De ce?”

„Ai ascultat vreodată ce vorbesc tipii de la amprentare când găsesc o amprentă neobişnuită?” a întrebat Nora.

„Da.” Ava a dat din cap. „Se transformă într-o gaşcă de tocilari ştiinţifici. Complet entuziasmaţi şi vorbind într-un jargon pe care eu nu-l înţeleg. Cred că o descoperire interesantă, după ce s-au uitat toată ziua la amprente plictisitoare, le dă peste cap.”

„Amprenta asta a făcut ca tot departamentul de probe să aibă nerdgasme”, a spus Nora.

Ava a pufnit.

Nora şi-a scos telefonul şi a deschis o imagine, întinzând-o către Ava. Ava a studiat amprenta mărită. Ştia foarte puţine despre amprente şi s-a uitat la Nora confuză. „Văd o faţă fericită?”

Nora a dat din cap, iar Ava s-a uitat din nou la amprentă. Vârtejurile şi spiralele amprentei formau doi ochi şi un zâmbet perfect simetric. Se pare că asta era raiul

tehnicienilor de amprente. „Este foarte neobişnuită. De aceea crezi că ar putea fi plantată?”

„Aceasta a fost singura amprentă din interiorul fiecărei măşti.” a afirmat Nora. „Este o amprentă atât de rară, încât ne-a făcut să ne întrebăm dacă nu cumva se distrează puţin cu noi.”

„Dacă găsim un suspect cu această amprentă, ar fi o dovadă destul de incriminatoare”, a spus Ava. „Dacă toate celelalte lucruri au sens.”

„Dacă suspectul nu o are, înseamnă că nu el a făcut-o?” a replicat Nora.

„Nu, bineînţeles că nu”, a recunoscut Ava. „Dar nu era pe masca lui Schefte?”

„Nu. Dar vom verifica masca de la scena crimei de aseară.”

Ava a studiat zâmbetul de pe telefon. Se juca cineva cu ei? „Sunt siguri că e reală? Ar fi putut să o creeze cineva?”

„E reală. Au fost siguri. O astfel de amprentă nu este nemaiauzită, dar este destul de rară.”

„Destul de tare, nu-i aşa?” a întrebat Zander, uitându-se peste umărul ei.

„Ţi-ar plăcea genul ăsta de lucruri.” Ea s-a întors să se uite la el. „Eşti cel mai mare pasionat de ştiinţă…” S-a oprit, uimită de cearcănele de sub ochii lui roşii. „Eşti bine?”

Zander s-a uitat în altă parte. „Da. Nu am dormit.”

Ava şi-a muşcat interiorul obrazului. Lucrase cu Zander la cazuri în care nimeni nu dormea, dar nu-l văzuse niciodată arătând atât de rău. Arăta ca şi cum ar fi terminat o cincime de tequila şi nu ar fi dormit de zile întregi. „A fost o scenă tulburătoare noaptea trecută”, a fost de acord ea, privindu-l atent.

„Una rea.”

Prostii. Louis Samuelson legat de un perete în sufrageria lui fusese de zece ori mai rău decât scena crimei lor de aseară. Oricare ar fi fost problema lui Zander, era clar că nu avea de gând să o împărtăşească în acest moment. Ori nu voia să vorbească, ori nu era nimic şi se îmbolnăvise de gripă.

Sau era doar Zander. Omul tăcut care nu împărtăşea niciodată ceea ce îl deranja.

Probabil că ultima opţiune.

„Eşti pregătit pentru asta?” întrebă ea, înclinându-şi capul spre uşa de la sala de autopsie.

„Nicio problemă”, a afirmat el.

„Henry vine cu noi în dimineaţa asta?”, a întrebat-o ea pe Nora.

„Henry nu face autopsii”, a spus Nora cu un zâmbet. „Ajunge să sară peste ele pentru că mi-e teamă că îşi va sparge craniul când se va lovi de podea şi refuză să poarte găleata protectoare pentru creier pe care i-am sugerat-o.”

„A leşinat?” A întrebat Zander.

„De trei ori. Am lăsat-o baltă după aceea. E mai uşor să-i ţii slăbiciunea deasupra capului şi să-i ceri favoruri.”

Cei trei au păşit în sala de autopsie şi Ava a simţit cum temperatura scade cu zece grade. Se aşteptase la asta şi purta două straturi sub puloverul ei. Au îmbrăcat halate cu mâneci lungi până la glezne şi acoperăminte de pantofi şi au luat scuturi pentru faţă, plănuind să se apropie de munca doctorului Trask. Ava era curioasă să vadă cum doctorul micuţ lucra cu moartea. O găsise cu picioarele pe pământ şi amuzantă în timp ce-l examinase pe Lucien Fujioka aseară. Majoritatea patologilor pe care îi cunoscuse Ava aveau un simţ al umorului destul de bun. Se gândea că era necesar pentru a face faţă muncii lor zi de zi.

Doctorul era deja la lucru în ceea ce îi amintea Avei de o mare bucătărie industrială. Mesele şi brancardele din oţel inoxidabil, furtunurile lungi, cuţitele solzoase care semănau cu cuţitele de pâine şi strecurătoarele mari de la chiuvete perpetuau impresia de bucătărie. Corpul de pe masă, cu incizia lungă în formă de Y, nu.

Nici foarfecele de gard viu de mare putere din mâinile doctorului Trask. Ea s-a mutat pe un scăunel pentru a obţine un unghi mai bun asupra cadavrului şi a aruncat o privire când cei trei s-au apropiat de masă. „Bună dimineaţa”, a spus ea veselă. Ochii ei negri şi coada de cal lungă şi închisă la culoare erau tot ceea ce Ava putea vedea din ea sub echipamentul de protecţie. O formaţie din anii '80 cânta pe fundal o baladă rock, iar Ava a observat că asistenta îşi mişca tăcut şoldurile în ritm.

Ava s-a pregătit pentru pocnetul coastelor între lamele foarfecelui şi s-a uitat în altă parte. Sunetul aparţinea unui film de groază. S-a întors la timp pentru a o vedea pe doctoriţa Trask şi pe asistenta ei ridicând o parte osoasă din piept. Ava mai asistase o dată la tăierea violentă şi la forţarea deschiderii ; fusese suficient.

Doctoriţa a scos cu îndemânare organele principale pentru ca asistenta ei să le cântărească şi să le înregistreze. Ava ştia că din fiecare va fi prelevată o mică mostră pentru studiu şi conservare, iar apoi organele vor fi readuse în corp. Dar nu în poziţiile perfecte pe care le avuseseră în timpul vieţii lui; vor fi aruncate înapoi destul de fără ceremonie. „Am făcut deja o examinare amănunţită a exteriorului”, a spus doctorul Trask. „Am avut dreptate cu privire la lovitura din partea laterală a capului. Nu am găsit nicio altă traumă în afară de lovitura în piept.” Ea şi-a înclinat capul spre secţiunea osoasă pe care asistenta ei o lăsase deoparte. „Am

urmărit traseul glonţului. A trecut direct între două coaste, prin ventriculul stâng şi a ieşit pe spate pe o traiectorie descendentă. Am făcut mai multe fotografii ca să puteţi vedea unghiul. Deoarece gaura de glonţ din uşa dulapului a urmat o traiectorie similară, este logic că dl Fujioka era sprijinit de uşa dulapului şi a fost împuşcat de cineva care stătea în faţa lui."

„Vor căuta glonţul astăzi", a spus Zander.

„Va fi unul mare", a spus Dr. Trask. „Are o rană de intrare largă şi a călătorit foarte drept. O mulţime de putere în spatele lui."

„Are urme de praf de puşcă sau de urme pe el?" a întrebat Ava.

„Foarte uşoare. Criminalul nu ţinea arma foarte aproape de victimă." „Dar victima a fost cu siguranţă împuşcată în timp ce stătea pe podea", a clarificat Nora.

„Da. Doar dacă ucigaşul tău nu are 3 metri înălţime", a spus doctorul Trask zâmbind. „Bănuiesc că martorul tău ocular ar fi putut menţiona acest fapt ciudat."

„Nu. Era de talie medie. Prea mediu", a spus Ava. „Aţi găsit ceva neobişnuit?", a întrebat ea în timp ce doctorul se pregătea să îşi termine treaba.

„Nu am găsit niciun fir de păr lung pe care agentul Wells m-a rugat să îl caut şi nu era ţesut sub unghii. Din filmele craniului său, a fost lovit o dată cu un obiect contondent care ar fi putut fi o bâtă de baseball sau ceva de o mărime şi lăţime similară."

Ava s-a uitat la Nora şi Zander. „Audrey nu a menţionat că l-a văzut pe suspectul nostru purtând ceva de genul ăsta. Chiar dacă era întuneric, m-aş fi gândit că ea ar fi observat asta."

„Nimeni nu a raportat ceva de genul ăsta în interiorul

sau în exteriorul casei. Cum de ne-a scăpat ceva atât de mare?”, a întrebat Nora. „Îl voi pune pe Henry să o sune pe Audrey şi să o întrebe dacă îşi aminteşte că avea o bâtă.”

„Nu sunt sigur că este o bâtă”, a spus rapid Dr. Trask.

„Am înţeles”, a spus Nora. „Dar se pare că ne-a scăpat ceva la locul faptei.” Telefonul ei a sunat. „Sincronizare perfectă. E Henry. Scuzaţi-mă un minut.” A ieşit din sala de autopsie pentru a răspunde la telefon.

„Avem un prieten comun”, i-a spus Dr. Trask Avei în tăcerea care a urmat.

„Cine este?” Ava auzise că medicul legist era nou în stat.

„Michael Brody. Ziaristul? Este fratele iubitului meu.” S-a împiedicat de cuvântul „iubit”, iar Ava a înţeles. Era ciudat pentru ea să folosească termenul adolescentin pentru a-l descrie pe Mason. A fost o uşurare când a putut începe să spună „logodnic”.

„Da, l-am întâlnit pe Michael de câteva ori. Logodnicul meu îl cunoaşte de ceva vreme. Se pare că au o relaţie de tip iubire/ură.”

„Aşa a descris-o şi Chris.”

Uşile sălii de autopsie s-au deschis şi Nora a intrat din nou. „Avem un tip care susţine că i-a ucis pe toţi cei patru poliţişti”, a exclamat ea. „Şi ştie despre măşti.”

Capitolul 21

„Avem un subiect care vrea să mărturisească”. Mason a auzit entuziasmul din vocea Avei la telefon. „A intrat în secţia de nord a poliţiei din Portland şi a cerut să vorbească cu un

detectiv despre crime. Îl transportă la clădirea ta din centru şi m-am gândit să te anunţ. Plec imediat ce termin nişte hârtii la biroul medicului legist, dar Zander şi Nora ar trebui să fie deja acolo.”

Mason a aruncat o privire în jurul camerei detectivilor. Nu mai era nimeni prezent. Duff Morales şi Steve Hunsinger nu se întorseseră încă la muncă după moartea lui Denny. Ceilalţi detectivi de la Crime Majore erau plecaţi la datorie. Ar fi trebuit să urce un etaj pentru a o găsi pe Nora Hawes. „Am înţeles”, îi spuse el Avei. „O să aflu unde îl duc. Nu a mărturisit încă?”

„Odată ce detectivul şi-a dat seama că această persoană ştia despre ce vorbeşte, a întrerupt interviul şi a luat legătura cu detectivul Hawes, crezând că grupul operativ trebuia să se ocupe de interviu. Nora a spus că el a adus vorba despre măşti.”

„Bună mişcare.”

„Voi fi acolo cât de repede pot. Nora a spus că mă va aştepta înainte de a începe interviul.” Amuzamentul îi pătrunse pe ton. „A spus-o foarte deliberat. Cred că încerca să sugereze că nu ar trebui să fii acolo.”

„Păcat. O să mă uit prin oglindă. Nu se poate plânge de asta.”

„Sigur că poate.”

„Nu se va plânge.” *Sper.* A încheiat convorbirea, spunându-i să conducă prudent, şi a alergat pe hol până la scări. Le-a urcat câte două şi a lovit puţin prea tare uşa de incendiu de pe casa scărilor, anunţându-şi intrarea tuturor celor care lucrau la acel etaj. Ştia că Nora folosea camera chiar deasupra lui. Glumiseră despre un sistem de cupe şi şnururi prin fereastra pentru comunicare. Nora a ieşit dintr-o cameră, cu un dosar ascuns sub braţ.

„Văd că ai auzit”, a spus ea. L-a întrerupt când a început să-şi pledeze cauza. „Vei rămâne în camera de observaţie şi nu vei spune niciun cuvânt.”

„De acord.”

Au mers împreună pe hol, iar ea s-a uitat la el cu coada ochiului. „Să nu crezi că sunt o fraieră.”

„Nu cred.” El îşi potrivea pasul cu al ei.

„S-ar putea să mă aştept la aceeaşi politeţe într-o zi.”

„Sper că nu va trebui să ţi-o ofer niciodată”, a spus el sincer.

„Fac asta din două motive”, a spus ea ferm. „Unu: vreau toţi ochii şi urechile posibile pe acest caz. Ai fost la locul faptei şi ai putea descoperi ceva ce mie sau FBI-ului ne-ar putea scăpa. Şi doi: tu şi Denny vă cunoaşteţi de mult timp.”

„Apreciez asta.”

„Mi-aş putea risca poziţia.”

„Voi lupta pentru tine. Pot fi foarte persuasiv şi totul se simte dezorganizat în birou cu Denny plecat. Nu cred că cineva va veni în jos pe noi pentru colorarea în afara liniilor un pic.”

„Se vorbeşte că eşti luat în considerare ca înlocuitor al lui Denny.”

Mason s-a împiedicat. „Ce? Nu se poate. Nu. Nu poate fi adevărat.” *Nu sunt material de supraveghetor.*

„Am auzit asta de la doi oameni. Nu a ajuns la tine?”

„Doamne, nu. Aş refuza oricum.”

„De ce?” Ochii verzi s-au întors spre el.

„Nu sunt un şef. Nu vreau dureri de cap care vin cu supravegherea oamenilor, şi eu sunt de rahat la a spune oamenilor ce să facă.”

„Din ceea ce am văzut, eşti un lider înnăscut.”

„Nu ai văzut prea multe. Sigur, pot gestiona o scenă pe

teren. Dar să stau în spatele unui birou şi să ascult plângerile tuturor? Să cert un detectiv pentru că a încălcat o regulă pe care probabil aş fi încălcat-o şi eu? Asta nu e pentru mine."

„Huh."

El s-a uitat la ea. „Îţi place să faci lucrurile astea?"

„Îmi plac oamenii. Am avut poziţii de supraveghere în trecut. Mi s-a spus că o fac bine."

„Dacă vin la mine, o să te sugerez."

Ea a pufnit. „Asta o să meargă bine. Sunt în acest birou de două săptămâni şi sunt singura femeie de la Crime Majore. Ăsta e modul tău de a mă face să mă întorc în Salem?"

„Băieţilor de aici le-ar prinde bine nişte scuturături. Dacă eşti corectă, ei vor fi corecţi." *Cred.*

Ea a ridicat o sprânceană, dându-i o expresie de genul „Mă prosteşti".

„Poate că nu", a recunoscut el.

S-au îndreptat spre sălile de interviu şi l-au găsit pe Zander aşteptând în faţa uneia. Au păşit în camera de observaţie alăturată pentru a se uita la confesor.

„E tânăr!" exclamă Mason. „Nu are cum să..." A lăsat fraza să cadă. Vârsta nu mai conta în zilele astea. Adolescenţii umpleau titlurile cu crimele lor brutale. Chiar şi unii preadolescenţi.

„Măştile ar putea avea mai mult sens dacă e omul nostru", a spus Zander.

„Am tot simţit că există un element mai tânăr în aceste alegeri."

„Câţi ani are?" a întrebat Nora.

„Are douăzeci de ani", a răspuns Zander. „Numele lui este Micah Zuch."

Mason l-a studiat pe tânărul înclinat de la masă. Îşi vopsise părul rebel într-un negru impenetrabil şi purta blugi skinny negri, o cămaşă neagră ruptă şi un sacou negru. Era slab până în punctul în care Mason voia să-i comande un Big Mac. Două.

„Puşti de stradă?”, a întrebat el.

Zander a scuturat din cap. „Am o adresă de acasă din sud-estul Portlandului. Mama lui locuieşte acolo. Niciun tată în peisaj.”

„Are douăzeci de ani şi locuieşte acasă?” a întrebat Mason. Deşi fiul său
Jake avea aproape douăzeci de ani şi încă locuia acasă când nu era la şcoală. Micah nu arăta ca un student.

„Cred că este mai comun în zilele noastre decât atunci când noi aveam douăzeci de ani”, a spus Zander. „Este mai ieftin să locuieşti acasă. Costul vieţii este mai mare acum”.

Doar pentru că tinerii din ziua de azi cred că costul vieţii include un iPhone, o maşină nouă şi un televizor cu ecran mare.

„La început ne-a spus că nu are casă”, a spus Nora. „I-a spus detectivului că locuia pe străzi cu alţi copii fără adăpost, dar în cele din urmă a recunoscut că se ducea acasă să doarmă. Se pare că îşi petrece mult timp pe străzi, totuşi.” „Un copil al străzii aspirant”, a murmurat Mason. „Ce fel de persoană vrea să treacă drept unul dintre ei?”

„Sunt nervoşi. Independenţi”, a spus Zander.

„De asemenea, le este greu să găsească un loc unde să facă duş şi să doarmă. Mulţi dintre ei recurg la infracţiuni pentru a-şi finanţa drogurile sau mesele.”

„Trebuie să fie o admiraţie greşită din partea lui”, a sugerat Zander. „De ce nu se uită copiii la adevăraţii lideri?”

„Mă depăşeşte”, a spus Mason.

„Ştia despre măşti”, a spus Nora, aducându-i înapoi la subiect. „I-a spus detectivului ce măşti erau la fiecare scenă. Am păstrat asta complet pentru noi.”

Mason i-a aruncat o privire tăioasă. „L-a inclus şi pe Vance Weldon? Nici măcar presa nu este la curent cu acest caz.”

Nora s-a uitat la carneţelul ei. „A spus că primul tip purta o mască Freddy Krueger.” Ea a schimbat o privire cu Zander şi Mason. „Aş spune că ştie multe despre cazurile noastre.”

„Presupui că spune adevărul”, a spus Zander. „Ne-au sunat o jumătate de duzină de oameni care susţin că l-au ucis pe Denny Schefte. Până acum a fost uşor să îi eliminăm.” S-a uitat la Micah. „Am sentimentul că acesta nu este omul nostru – indiferent ce ştie. E o scobitoare. Chiar crezi că avea forţa
braţelor să îl ridice pe Samuelson pe peretele acela din sufrageria lui?”

„Poate că nu era singur”, a spus Nora. „Dar el susţine că a acţionat singur.”

Cineva a bătut în uşa camerei de observaţie şi Ava şi-a băgat capul înăuntru înainte ca cineva să se poată mişca. „Îmi pare rău că am întârziat.” A păşit înăuntru şi s-a uitat pe fereastră. „E atât de tânăr!”

Mason se simţea justificat. Nu vârsta lui îl făcuse să-l vadă pe Micah Zuch ca fiind tânăr; Ava era cu doisprezece ani mai tânără decât el. Nora o aduse la zi.

„Aş vrea să intru primul”, a spus Zander. „Nu văd rostul să intrăm uşor în graţiile lui. Vreau să ştiu dacă ne pierdem timpul. Asta nu ar trebui să fie prea greu de aflat.”

Nora a fost de acord, iar Zander a ieşit din camera de observaţie. Mason şi-a muşcat limba, amintindu-şi de

promisiunea sa de a păstra tăcerea.

Zander apăru în zona de interviuri şi puse un carneţel pe masă, în timp ce se aşeza vizavi de Micah. „Sunt agentul special Zander Wells. Înţeleg că ai informaţii despre nişte crime.” Făcu clic pe stilou, îl poziţionă deasupra blocului de notiţe şi se uită la Micah aşteptând.

Micah se holbă şi el. „Agent special? Ca în FBI?”

„Da.” Zander nu a oferit mai multe explicaţii.

„Pot să văd un act de identitate?” Micah nu se mişcase din aplecarea lui. Zander îi întinse în tăcere legitimaţia. Tânărul s-a uitat la ea şi a dat din cap. „De ce este FBI-ul aici? Nu este aceasta o clădire a poliţiei din Portland?”

„Eu voi pune întrebările. Aveţi ceva de împărtăşit cu noi sau nu?” Zander s-a uitat la ceas.

Micah s-a îndreptat în scaun şi şi-a ridicat bărbia. „I-am ucis pe poliţiştii ăia.”

„Pe care?”

„Tipul de pe coastă. Cel din sud-est. Cel de aseară şi cel din Vancouver.” Zander nu a notat nimic. „Care sunt numele lor?”

El a recitat patru nume, pe care Zander le-a enumerat în partea de sus a blocului său.

Mason nu s-a entuziasmat. Toate acele informaţii ar fi putut fi găsite online. Cu excepţia informaţiilor despre Vance Weldon.

„Cum l-ai ucis pe agentul special Weldon?” Zander i-a accentuat titlul.

„L-am spânzurat”, a spus el simplu.

Zander a scris ceva sub numele lui Vance şi s-a uitat cu atenţie la Micah. „Vance era un tip mare. Cum ai făcut asta?”

Tânărul a pufnit. „Nu ştii nimic despre inginerie? Ai auzit vreodată de un scripete?”

„Nu era un scripete la locul faptei.”

„L-am luat cu mine.”

„Cu ce era îmbrăcat agentul special Weldon?”

Micah a descris perfect îmbrăcămintea bărbatului, inclusiv pantofii şi tipul de mască pe care o purta.

Optimismul îl cuprinsese pe Mason. Ucigaşul lor intrase de pe stradă?

„De ce l-ai ucis pe agentul special Weldon?” a întrebat Zander în timp ce scria articolele de îmbrăcăminte de sub numele lui Vance.

„Fără niciun motiv.”

Zander se uită la el timp de câteva secunde.

Fără motiv? Mason a schimbat o privire cu Ava şi Nora.

„Cum l-ai ucis pe căpitanul Denny Schefte?” Zander trecu mai departe ca şi cum răspunsul lui Micah nu ar fi contat. Mason ştia că nu-i va hrăni egoul. Un răspuns ca „Fără motiv” era o cerere clară pentru mai multe întrebări despre motivul său. Zander a călcat cu grijă pe ea, lăsând întrebarea deoparte, ca şi cum nu ar fi avut nicio consecinţă.

„I-am tăiat gâtul. Dar mai întâi l-am lovit în cap.”

„Cu ce l-ai lovit?”

„Cu o bâtă de baseball.”

„Unde a avut loc asta?”

„Într-o cabană de lângă Depoe Bay.” A continuat să descrie perfect ce purta Denny în acea noapte.

Mason asculta, văzând hainele în ochii minţii. A fost deranjat de monotonia răspunsurilor lui Micah. Omul vorbea ca un robot. Stătea perfect nemişcat pe scaun, mişcându-se doar când îşi dăduse seama că FBI-ul îl interoghează. Acesta părea să fie singurul element pentru care nu fusese pregătit. Avea răspunsuri pregătite pentru fiecare întrebare şi nu se abţinea. Cu excepţia cazului în care a fost întrebat despre

motiv.

A răspuns din nou: „Fără motiv”, când Zander l-a întrebat de ce l-a ucis pe căpitan.

„Ar fi putut obţine toate aceste informaţii din fotografii sau din rapoartele poliţiei”, a şoptit Ava. „S-ar putea să avem o scurgere de informaţii pe undeva?”

„Dar asta tot nu explică de ce mărturiseşte”, a spus Nora.

„Ar putea fi nevoie de o echipă de psihiatri pentru a răspunde la această întrebare”, a spus Ava. „Nu-mi place comportamentul lui. Este nefiresc. Nu se mişcă, nu există inflexiuni în vocea lui.” S-a frecat la ceafa în timp ce se încrunta. „E ca şi cum ar fi fost programat. Cineva îi extrage istoria?”

„Da. Am un membru al personalului care sapă chiar acum”, a spus Nora.

Zander a continuat cu întrebări identice despre Louis Samuelson şi Lucien Fujioka. Micah a răspuns perfect.

Zander s-a ridicat, i-a mulţumit şi a început să plece.

„Stai!”, a spus Micah, părând speriat. „Şi acum ce facem?”

Cei trei investigatori din camera laterală s-au aplecat mai aproape de fereastră.

Zander s-a încruntat. „Tocmai ai mărturisit uciderea a patru poliţişti. Te duci la închisoare.”

Nora a pufnit în timp ce Mason şi Ava rânjeau la exagerarea lui Zander. „Dar… cum rămâne cu un proces şi alte chestii?”

„Nu ştii nimic despre crime?” a întrebat Zander, aruncându-i cuvintele anterioare ale lui Micah înapoi în faţă. „Tocmai ai mărturisit. La închisoare.” S-a încruntat la bărbat. „Sau îţi schimbi povestea acum?”

Mason nu-i putea citi faţa tânărului. Părea sfâşiat. Ceea ce se aşteptase să se întâmple după ce mărturisea nu se întâmplase.

„Nu trebuie să-mi luaţi amprentele? ADN-ul meu? Şi să le comparaţi cu probele voastre?”

Zander a fluturat o mână. „Mai târziu. Vor lua toate astea când te vor procesa la închisoare. Mărturisirea ta este solidă. Ai toate faptele în regulă. Numai cineva care i-a ucis pe oamenii ăştia mi-ar fi putut spune tot ce ai făcut.”

„Eu i-am ucis!” a spus el cu seriozitate.

„Am spus eu că n-ai făcut-o?” l-a întrebat Zander. „Eu doar ţi-am notat mărturisirea. Suntem în regulă cu asta. Nu cred că mai am întrebări.” S-a îndreptat spre uşă. „O să trimit un ofiţer.”

Micah s-a ridicat. „Aşteaptă un minut. Asta nu poate fi tot!”

„Oh, rahat”, a murmurat Mason. „Asta nu e în regulă. De ce încearcă să ne convingă?”

„Poate că nu i-a ucis, dar a fost acolo, sau poate că are acces la faptele din aceste cazuri”, a spus Nora.

„Cred că este în căutarea gloriei”, a spus Ava. „Vrea să fie interogat mai mult. Nu este un criminal”.

Uşa de la camera de observaţie s-a deschis şi a intrat un ofiţer femeie cu 5 5 5 5 un dosar. Zander a intrat chiar în spatele ei. I-a înmânat dosarul Norei şi s-a scuzat. Zander a aşteptat până când uşa s-a închis şi apoi s-a uitat la cei trei. „Nu ştiu ce să cred despre puştiul ăsta”, a declarat el. „Da, el ştie totul, dar nu se comportă cum trebuie. E implicat cumva, dar nu cred că stăteam vizavi de un ucigaş de poliţişti. Mă simţeam ca şi cum aş fi intervievat pe cineva care joacă multe jocuri video şi nu a provocat niciodată violenţă reală”. El a scuturat din

cap. „Ceva nu e în regulă cu el.”

„A vrut să îl interoghezi mai mult”, a spus Ava. „De ce ar fi făcut asta?”

„Nu am nicio idee.” Zander s-a întors să se uite la Micah prin geam. „Ce ştim despre el?” Micah se plimba acum înainte şi înapoi în sala de interviuri, cu o încruntare fixă pe faţă, valuri de frustrare rostogolindu-se din el.

Nora se încruntă în timp ce scana dosarul. „Oh, frate.”

„Ce este?” a întrebat Mason.

„Trecutul lui este un dezastru şi mă uit doar la doi ani din el. Acest raport a început când a împlinit optsprezece ani şi bănuiesc că mai sunt şi altele de când era mai tânăr. A fost exmatriculat din liceu în ultimul an după ce a plantat o bombă falsă şi a anunţat o ameninţare. Poliţia din Portland a răspuns, iar
bomba a fost o amestecătură de ţevi inofensive şi pulbere. Înainte de asta, fusese dat afară de la *o altă* şcoală pentru că adusese la şcoală două cuţite şi o
armă neîncărcată.”

„Toate astea de când a împlinit optsprezece ani?” a întrebat Ava.

„Da. Se pare că a împlinit optsprezece ani înainte de a începe ultimul an de liceu… un pic mai în vârstă decât ceilalţi studenţi. A fost ocupat. Există o declaraţie de la o profesoară care spune că a văzut un model îngrijorător de reacţie exagerată la situaţii şi a făcut-o foarte nervoasă să fie în preajma lui. Cel mai mic lucru îl declanşa în clasă. Se simţea ofensat dacă cineva se uita
urât la el sau spunea ceva nepoliticos. Ea crede că acesta este motivul pentru care a adus cuţitele şi arma – în aceeaşi zi – la şcoală. A simţit că are ceva de demonstrat.”

„Dar viaţa lui de familie?” a întrebat Zander.

„Nu spune nimic. Scrie aceeaşi adresă pe care a dat-o mai devreme. Oh, stai puţin. Aici e un raport. Mama lui a anunţat poliţia locală că, de două ori, cineva i-a lăsat o pisică moartă pe verandă. Ofiţerii care au răspuns l-au interogat pe fiul ei şi Micah a mărturisit că el a făcut-o.”

„Ce? E dezgustător”, a spus Ava, strâmbându-şi nasul. „Atunci ce s-a întâmplat?”

„Nu pot să spun. Asta a fost destul de recent. Îmi imaginez că se apropie o dată la tribunal. Acest raport spune că mama a încercat să-i oprească pe ofiţeri să depună plângere, spunând că nu vrea ca fiul ei să fie arestat, dar până atunci nu a mai putut controla situaţia. Dacă el a recunoscut fapta, va fi acuzat.”

„Dacă copilul meu omora pisici, aş fi vrut ca poliţia să fie implicată”, a spus Ava încet. „Nu cred că aş încerca să îl protejez. E clar că are nevoie de un fel de ajutor psihic.”

„E greu când e vorba de copilul tău”, a afirmat Mason. „L-aş ucide pe Jake dacă l-aş prinde făcând asta. Dar aş vrea să-l arunc în închisoare? Cred că l-aş târî mai întâi la un psihiatru.”

„Dacă ar mărturisi despre pisici aşa cum a mărturisit crimele?” a întrebat Ava. „Cum se numeşte asta, când cineva continuă să mărturisească lucruri pe care nu le-a făcut?”

„Se numeşte nevoia de un şut în fund”, a mormăit Mason. Ava l-a înţepat
în coaste.

„Mă întreb dacă a fost la un psihiatru”, a întrebat Nora. „Aş vrea părerea medicului lui despre asta. Crezi că Micah ne-ar spune dacă a urmat un tratament psihiatric?”

„Nu strică să întrebăm”, a spus Zander. „Chiar dacă ştie o mulţime de fapte din acele crime, nu cred că el a făcut-o. Cred că ştie cine le-a comis.”

„S-ar putea să vrea să impresioneze nişte copii ai străzii?” a murmurat Ava. „Poate că a făcut un pas în faţă pentru a le fura atenţia sau pentru a-i proteja pe unii dintre ei.”

„Acestea nu au fost crime neglijente”, a subliniat Zander. „Nu e ceva ce m-aş aştepta să facă un grup de copii ai străzii. Mărturiseşte cu un motiv, dar încă nu ştim care este acesta.”

„Nimeni de aici nu crede că este criminalul nostru?” a întrebat Nora. Tăcerea i-a întâmpinat întrebarea.

„La naiba.”

Capitolul 22

Nora Hawes îl privise urât de câteva ori, dar Mason o ignorase. Avea de gând să forţeze toate limitele pe care le putea depăşi până când ea îi spunea explicit să dispară. Până atunci, el nu pleca nicăieri. A citit ecranul computerului peste umărul lui Henry Becker, în timp ce detectivul parcurgea istoricul ofiţerului Fujioka. Henry comparase numele lui Fujioka cu infracţiunile în care Schefte şi Samuelson se întâlniseră şi nu găsise nimic. Zander furnizase o parte din istoricul FBI al lui Vance Weldon, dar Mason ştia că era incomplet. FBI-ul nu ar fi cedat orbeşte informaţii despre cazurile sale de terorism intern. Zander luase informaţiile lui Fujioka şi se întorsese la biroul FBI pentru a lucra cu agentul special Mercy Kilpatrick în intimitatea propriilor computere şi baze de date. Promisese să se întoarcă la grupul operativ până în acea seară.

„Ofiţerul Fujioka s-a oferit voluntar în cadrul a trei programe filantropice diferite”, a spus Ava, intrând în cameră. „Nu ştiu cum avea timp să meargă la serviciu. De asemenea, frecventa centrul de fitness HealthNut de care aparţineau ceilalţi doi bărbaţi.” Frustrarea i-a traversat faţa. „Trebuie să găsim o legătură mai îngustă.”

„Legătura ar putea fi destul de veche”, a spus Mason. „Îţi aminteşti de ucigaşul de pe pod?” Se referea la un caz din trecut în care victimele adult e fuseseră prietene în adolescenţă.

„Nu pot să uit”, mormăi Ava. „Şi acum mă gândesc la femeile care au fost ucise vara trecută pentru că toate făceau parte din forţele de ordine.”

Faţa ei pălise un pic. Cazul acela aproape o împinsese la limită şi se gândise să părăsească FBI-ul. „Cât timp îl vom

lăsa pe Micah Zuch să stea în camera aia?”, a întrebat ea.

„E bine”, a spus Mason. „Are McDonald's şi un suc. Asta ţine orice copil de vârsta lui satisfăcut pentru o vreme.”

„El nu este un copil. Are douăzeci de ani.”

„E un copil”, a afirmat Mason. „Nu e bărbat.” Fusese dezgustat de comportamentul plângăcios pe care Micah îl afişase după interviul lui Zander.

Nemulţumit de scurtimea interviului, Micah ceruse să vorbească cu şeful lui Zander. Nora îl liniştise cu promisiuni de genul „O să văd ce pot face”. Mâncarea de la fast-food îl făcuse să tacă o oră, iar Mason bănuia că un sistem de jocuri video îl va face pe puşti să tacă în următoarele douăzeci şi patru de ore. „Agentul special Euzent este la etaj”, a spus Ava. „Se uită la înregistrarea video a interviului lui Zander cu Micah. Am tras cu ochiul şi l-am văzut scuturându-şi capul de mai multe ori.”

„Ştie că puştiul minte.”

„Acum trebuie să-l facem pe Micah să ne spună cine a făcut-o cu adevărat”, a spus Ava. „El trebuie să ştie.”

„Mă întreb dacă Euzent ar fi util în acest interviu. Cu tot hocus-pocus-ul lui, citirea vrăjitorească a oamenilor, pariez că-l poate face pe puşti să implore să spună adevărul *adevărat*””

„Profilarea nu este hocus-pocus.” Ea i-a aruncat o privire severă.

El ştia asta, dar cel puţin o distragea pe Ava de la gândul la experienţa de aproape moarte din vara trecută. „Am cel mai mare respect pentru profilerul tău. Tu ştii asta. A fost de mare ajutor în trecut. Să mergem să vedem dacă Micah e pregătit să vorbească cu noi.” A urmat-o pe Ava până la etajul următor şi a intrat în mica sală de conferinţe. Alţi şase membri ai forţei de intervenţie

erau deja prezenţi, inclusiv Nora şi Henry.

Nora a păşit în faţa camerei şi a ridicat mâna pentru a capta atenţia tuturor. „Înainte ca agentul special Euzent să ne spună ce părere are despre făptaşul nostru, tocmai am primit veşti de la echipa de cercetare a probelor. Avem o amprentă de la masca de aseară. Se potriveşte cu amprenta neobişnuită de pe Samuelson şi Weldon, şi am verificat amprentele lui Micah Zuch. El nu are faţa zâmbitoare."

Ava îi spusese lui Mason despre amprenta feţei zâmbitoare. Nu a fost surprins să afle că nu-i aparţinea lui Micah Zuch. Îl deranjase faptul că nu fusese prezentă la locul crimei lui Denny, iar acum apăruse la al patrulea deces. De ce nu la cea a lui Denny?

„Mai e ceva diferit de scena crimei de la Schefte?" a întrebat Henry, exprimând linia de gândire a lui Mason. „Un caz fără acel marker pare ciudat".

„Sunt de acord", a spus Nora. „Şi amprenta a fost exact în acelaşi loc pe fiecare mască. Este pe partea interioară a zonei frunţii." S-a uitat la agentul special Bryan Euzent. „Părerea dumneavoastră? Greşim dacă includem uciderea lui Denny Schefte?"

Nu! Mason îşi strânse buzele pentru a nu vorbi.

Denny făcea parte din asta. Putea să simtă asta.

„Totul, în afară de amprenta aceea, indică faptul că Denny a fost ucis de aceeaşi persoană", a spus Euzent. „Aş specula că a uitat să lase semnătura în urmă sau că a fost eliminată în timpul crimei propriu-zise... sau în timpul colectării probelor."

Nora a ridicat bărbia, dar a rămas tăcută. Greşelile se întâmplau. Cu toţii ştiau asta. „Presa a relatat că avem un suspect în custodie", a spus ea. „Am cerut relaţiilor publice să emită o declaraţie pentru a-i pune la punct, clarificând că

cineva a venit cu informaţii.”

„Cred că ştiaţi că Micah Zuch nu era suspectul dumneavoastră înainte de a-i lua amprentele”, a spus Euzent. „Vreau să ştiu cum a obţinut informaţiile. Lasă-l să mai fiarbă în camera aia câteva ore şi apoi intră în forţă să afli cum de ştie atâtea fapte”.

„Ce ar face pe cineva să mărturisească o crimă?” a întrebat Henry. „Mai ales patru crime?”

Euzent a schiţat un zâmbet satisfăcut care l-a făcut pe Mason să-şi strângă stomacul. Agentului FBI curat îi plăcea să vorbească despre psihopaţi un pic prea mult. În ultimul an, Mason învăţase că, cu cât mintea era mai întortocheată, cu atât agentul special Euzent devenea mai fascinat. Un puşti de douăzeci de ani care mărturisea patru crime pe care nu le comisese trebuie săi fi făcut ziua lui Euzent. Sau anul.

„Ţineţi cont de faptul că tot ce am văzut a fost interviul”, a spus Euzent. „Deşi i-am citit dosarul. *Ştiu* că trebuie să existe un dosar juvenil cu el. Bănuiesc că în el vom găsi mai multe infracţiuni de impulsivitate şi comportament copilăresc. Creierul adolescentului se simte neînfricat şi nu apreciază consecinţele.”

„Dar are douăzeci de ani. Ar trebui să ştie mai bine”, a spus Ava.

„Exact. Creierul lui nu a recuperat încă. Poate că nu o va face niciodată. Nu contează ce i-a spus mama lui – şi sunt sigură că la un moment dat a fost învăţat că crima este greşită şi pedepsită – ceea ce contează pentru el este ceea *ce crede* în cadrul realităţii sale. Mi se pare că el se aştepta să se întâmple altceva când a mărturisit. Din înregistrarea video reiese destul de clar că interviul nu a decurs aşa cum dorea el.

Creierele din această cameră sunt complet dezvoltate, nu?”

Euzent a ridicat o sprânceană în timp ce îşi scana mica audienţă. „Luăm în considerare consecinţele înainte de a acţiona. Din anumite motive, Micah nu face asta.” A bătut în dosarul de pe masa din faţa lui. „Şi din ceea ce am citit în dosarul lui, nu a făcut-o niciodată. Văd o mulţime de comportamente îngrijorătoare aici şi dosarul are doar doi ani. Există minciuni, dă vina pe alţii, abuz de animale, un interes puternic pentru arme şi dovezi de resentimente intense în care dă vina pe alţii pentru problemele sale. Nu ştiu dacă aţi citit declaraţia profesoarei sale, dar ea a spus că el a dat vina pe ea pentru eşecurile sale la teste şi, prin urmare, pentru GPA-ul său slab şi eşecul său de a fi admis la colegiu.”

„Ar putea merge la un colegiu comunitar”, a mormăit Mason.

Euzent a arătat spre el, cu amuzament în ochi. „Aha. Un creier raţional vede o altă cale. Dar în creierul lui Micah, este numai vina profesorului său. Speranţele lui la facultate s-au terminat şi *nimic* din toate astea nu a fost din vina lui. Prin urmare, are dreptul să fie furios şi să le facă probleme celorlalţi pentru că propriile sale speranţe au fost distruse. Copiii care manifestă acest tip de comportament nu îşi asumă vina pentru nimic. Întotdeauna este vina altcuiva că viaţa lor nu este ceea ce ar fi trebuit să fie.”

„Dar el îşi asumă vina pentru patru crime. Tocmai ai spus că nu-şi asumă vina pentru nimic”, a subliniat Mason.

„Sunt curios să aflu ce l-a împins să facă acest pas”, a spus Euzent. „O posibilitate este statutul victimelor crimei. Un poliţist este un simbol al puterii şi al respectului public. Atunci când ucizi sau comiţi un act de violenţă împotriva cuiva, îi iei pentru scurt timp puterea. Ce crimă mai bună să revendice dacă vrea să câştige respectul semenilor săi?”

„Colegii lui sunt o grămadă de copii fără adăpost”, a

spus Ava. „El nu are o slujbă; nu merge la şcoală. Din câte ştim noi, stă toată ziua în Piaţa Pioneer Courthouse.”

„De ce nu ar încerca să îi impresioneze pe acei oameni? Fiecare tip de societate atribuie un statut acţiunilor membrilor săi. El vede opiniile acelor copii ca fiind foarte importante; *ei sunt* realitatea lui. Un grup de copii ai străzii poate că nouă nu ni se pare o societate, dar bănuiesc că este o mare parte din lumea lui. O altă posibilitate pentru motivul minciunii sale este o simplă goană după faimă, fără a lua în considerare consecinţele. Ce scurtătură mai bună pentru a fi prezentat la ştiri decât să recunoşti că ai comis o crimă pe care publicul este disperat să o rezolve?”

„Dar…” Ava a început.

„Gândeşti ca o persoană normală”, a spus Euzent, întrerupând-o. „Gândeşte ca cineva care nu poate vedea consecinţele.”

Ea s-a aşezat înapoi în scaun, dând din cap în semn de înţelegere.

„Toată această emoţie, faimă şi presă sună destul de bine, nu-i aşa?”, a întrebat el.

„Nu şi pentru mine”, a afirmat ea.

„Sau ar putea fi delirant”, a spus Euzent simplu. „Ar putea crede cu adevărat că a comis acele crime.”

Mason a ridicat o sprânceană. Oamenii deliranţi pe care îi întâlnise fumaseră sau luaseră de obicei ceva înainte. Micah Zuch părea perfect conştient de locul în care se afla şi de ceea ce spusese.

„Nu mulţi oameni sunt cu adevărat deliranţi, dar există”, a spus Euzent. „Şansa este mică ca Micah să fie unul dintre ei.”

„Deci, ce ne poţi spune despre tipul pe care îl căutăm?” a întrebat Nora. „E clar că nu e puştiul gotic din camera

cealaltă. Nu vreau să pierd timpul vorbind despre el dacă nimeni nu crede că el a făcut-o. Deşi orice sugestie pe care o aveţi pentru a scoate mai multe informaţii de la el va fi apreciată."

Euzent şi-a scos carneţelul şi a răsfoit câteva pagini. Mason a observat că scrisul lui de mână era atroce. Asemănător cu zgârieturile de pui ale lui Ray. L-a surprins; se aşteptase ca notiţele agentului să fie perfecte. Ca şi ale lui.

„Am citit tot ce mi-ai trimis. Desigur, nu am putut decât să răsfoiesc rapoartele despre ce s-a întâmplat noaptea trecută, dar mă simt bine informat în cazul agentului special Weldon, al căpitanului Schefte şi al morţii ofiţerului Samuelson.

Cel mai bun lucru pe care ţi-l pot oferi acum este o scurtă prezentare a unor elemente pe care le vei găsi la criminalul tău. Sper că vă vor ajuta să vă restrângeţi câmpul de suspecţi şi vă vor oferi un ghid atunci când tipi ca Micah Zuch vor încerca să îşi asume meritele. Unele dintre acestea sunt destul de generale. Orice investigator bun va fi deja conştient de elementele evidente, dar ai răbdare cu mine, bine?" A scanat rapid grupul, cu privirea sinceră în spatele ochelarilor.

Mason dădu din cap. Uneori ajuta ca cineva să spună ce era evident.

„Aveţi un tip deştept aici. E organizat şi inteligent. Lasă o scenă foarte curată. Bănuiesc că a fost conştient de tot ce a lăsat în urmă... inclusiv amprenta aceea fericită." A scuturat din cap, schiţând un zâmbet pe jumătate. „Recunosc că nu am mai văzut aşa ceva până acum. Scena de aseară pare mai puţin organizată ... schimbarea metodei sale de ucidere ... masca din mâna victimei. Am nevoie de mai mult timp pentru a analiza probele de la acea scenă. Criminalul nostru a adus tot ce avea nevoie la fiecare scenă şi a luat uneltele cu el

când a plecat. Cred că Micah ar putea avea dreptate şi că un fel de scripete a fost folosit pentru a-l spânzura pe Vance Weldon, dar nu există aşa ceva în garajul lui Weldon. Celelalte victime au fost lovite în cap pentru a le dezactiva, şi nu putem găsi arma care a dat loviturile. A adus intenţionat o mască şi un cuţit. Se pare că avea o armă ca rezervă şi a avut nevoie de ea noaptea trecută. A călătorit până pe coastă pentru a-l ucide în tăcere pe Denny Schefte. Este clar că este un planificator".

Mâna lui Henry Becker s-a ridicat. „De ce crezi că a ales acea locaţie de coastă? Ceilalţi trei ofiţeri ai noştri au fost ucişi în casele lor."

„Bună întrebare. Teoria mea este că a făcut-o din cauza prezenţei celorlalţi ofiţeri de poliţie în cabană."

Murmurele au umplut camera, iar lui Mason i s-a făcut rău la stomac. *Denny a fost ucis pentru că prietenii lui erau acolo?*

„Crezi că îşi bătea joc de profesie", a afirmat Henry. „Cred că da. Ucigaşilor le place să vadă penele zburlite, dar nu a existat nici o publicitate pentru moartea lui Weldon, nici o mare vânătoare pentru un criminal. El ar fi putut găsi moartea lui Weldon dezamăgitoare şi a decis să încerce ceva diferit. Nu a fost suficient de curajos să îl vizeze pe Denny în mediul său de lucru, dar să vizeze cinci detectivi într-o cabană în pădure? Asta înseamnă să-şi construiască ego-ul şi a creat tone de presă. L-ar fi putut ucide pe Denny acasă, dar cred că a aflat despre acea călătorie şi a decis să o folosească."

„Dar a fost Denny ţinta? S-ar fi mulţumit criminalul nostru cu unul dintre ceilalţi detectivi?" a întrebat o voce din fundul sălii.

Mason a simţit cum privirea tuturor îi străpunge spatele.

„Sunt aproape sigur că Denny a fost ţinta.”

Lângă Mason, Ava a expirat şi şi-a lăsat pixul jos. Vârfurile degetelor îi erau albe acolo unde îl încleştase.

„Deci e ceva personal?” a întrebat Mason. „Nu e vorba de poliţie în general?”

„Cred că fiecare dintre aceste crime a fost extrem de personală. El şi -a făcut cercetările. A mers la casele lor, a ales un moment în care să fie singure, a ştiut cum să le abordeze într-un mod care să nu ridice o alarmă la deşi se pare că cazul de aseară nu a decurs aşa cum se aştepta el. A fost capabil să se apropie fără probleme de primele trei victime. Da, le-a lovit în cap, dar era deja în prezenţa lor imediată. Ori se mişcă ca un ninja tăcut, ori prezenţa lui era aşteptată sau nu era o surpriză. Pe cine nu ar fi surprins Louis Samuelson să vadă la el acasă noaptea târziu?”

„Criminalul ar fi putut fi acolo de ore întregi”, a subliniat Ava. „Şi l-a lovit în cap după ce a socializat pentru o perioadă de timp. Nu ştim dacă i -a bătut la uşă târziu în noapte – s-ar putea să fi fost la ora cinei.”

„Bun!” Ochii lui Euzent s-au luminat. „Cred că este foarte posibil ca victimele voastre să-şi fi cunoscut criminalul. Sugestia ta nu infirmă acest lucru. Denny Schefte era în aer liber, aşa că cred că ucigaşul nostru a avut o tactică diferită pentru a-l scoate la iveală. Întrebarea mea este *de ce* ar fi ieşit Denny afară noaptea?”

„Înregistrările telefonului său mobil arată că nu a fost contactat”, a subliniat Nora. „Deci a auzit ceva afară? Ce fel de zgomot ar face un poliţist experimentat să verifice confortabil în mijlocul nopţii?”

„Ştia ce era”, a spus Mason.

„Şi nu a simţit nevoia să alerteze pe nimeni altcineva”, a încheiat Euzent. I-a ţinut privirea lui Mason. „Cine sau ce te-

ar fi atras singur afară noaptea?”

Mason s-a mişcat în scaun. „Fiul meu. Ava. Câinele meu. Nu prea multe altele. L-aş fi alertat pe unul dintre ceilalţi băieţi dacă ar fi fost o voce pe care nu o recunoşteam sau cineva care părea că are nevoie de ajutor. Sau” – a făcut o pauză – "criminalul a avut noroc pentru că Denny a ieşit afară să dea un telefon sau să se plimbe.”

„Dar asta ar însemna că nu a fost ceva personal. Ar fi putut fi oricare dintre voi care a ieşit afară”, a spus Euzent. „Recunosc că nu sunt sută la sută convins că atacul lui Denny a fost personal, dar criminalul v-a lăsat în pace pe voi ceilalţi, aşa că voi continua să dau greutate acestei teorii.
Dacă fiecare caz a fost personal, criminalul nostru are o mulţime de poliţişti pe lista sa de victime. De ce?”

„I-au făcut rău la un moment dat”, a sugerat Henry. „El s-a simţit ofensat şi vrea să se răzbune pe ei.”

Euzent a dat din cap. „Ce altceva? A fost arestat de numeroase ori? Agentul special Weldon zdruncină puţin lucrurile aici. Trecutul lui este total diferit de cel al celorlalte victime, aşa că cred că ar trebui să ne concentrăm ofiţerii de poliţie obişnuiţi pentru moment. Posibil să fi reuşit să aibă experienţe
negative cu toţi aceşti ofiţeri... poate că nu a fost arestat, dar a avut parte de un moment neplăcut în altă parte.”

Mason se simţea pierdut. Se părea că Euzent ridica mai multe întrebări decât răspundea. „Ce înseamnă măştile?”, a întrebat el, hotărându-se să arunce una dintre propriile sale întrebări în amestec.

Euzent şi-a răsucit buzele. „Am câteva idei cu privire la măşti. Ar putea fi o serie de lucruri. Halloween-ul este chiar după colţ. Poate că ne duce cu gândul la ceva important în acea noapte.”

Mormăielile umplură camera şi Mason simţi cum nivelul de stres al tuturor creşte.

Nu voiau mai multe morţi sau o evoluţie spre un punct culminant de vreun fel.

„Trebuie să ne pregătim pentru ceva ce se va întâmpla de Halloween?” Nora părea uimită. „Copiii şi familiile sunt afară peste tot... sunt evenimente în centru... dulciuri gratuite peste tot.” Îşi trecu o mână peste frunte. „Iisuse. Ce s-ar putea întâmpla?”

Euzent şi-a ridicat mâinile. „Uşurel. Nu spun că va fi un eveniment de terorism intern de Halloween. Comportamentul lui nu mă face deloc să cred asta. El se concentrează pe aplicarea legii. A ales un câmp foarte restrâns de ţinte. Nu trebuie să punem oraşul în stare de alertă... în afara avertismentelor obişnuite „Verifică-ţi bomboanele” şi „Dă-ţi o bomboană sau colindă unde îţi cunoşti vecinii” date în fiecare an. Dar există o posibilitate ca Halloween-ul să însemne ceva pentru el, împreună cu concentrarea pe aplicarea legii.”

Nora s-a relaxat un pic.

„Măştile ar putea fi simbolice pentru el într-un fel. Bănuiesc că îl fac să se simtă puternic”, a continuat Euzent. „Sau ar putea fi o modalitate prin care încearcă să ne inducă în eroare... sunt copilăreşti. Încearcă să pară mai tânăr decât pare?”

„Ca vârsta lui Micah Zuch?” a întrebat Ava.

„Este de vârsta la care m-aş aştepta să fie interesat de acele măşti”, a spus Mason. „Nu un adult.”

„O mulţime de adulţi adoră filmele alea”, a replicat Henry. „Poate că filmele erau la modă când creşteau sau filmul simbolizează prima dată când au mers la un film de groază şi s-au simţit independenţi. Probabil că părinţii lor urau filmele... un motiv în plus să le idolatrizeze.”

„Sau le-au plăcut actele de violenţă de pe ecran?” a întrebat Ava. „Acte pe care o persoană le-ar putea dori în secret să le comită?”

„Asta e cheia”, a spus Euzent. „Nu este o crimă să ai fantezii nebuneşti. Alegerea de a acţiona pe baza lor în dauna altora este ceea ce face crima.”

„Deci sunt nebuni”, a spus o voce din spate.

„Nu nebuni”, a corectat Euzent. „Această persoană înţelege clar binele şi răul. Se străduieşte din răsputeri să nu fie prins şi curăţă orice urmă de dovadă pentru a ne împiedica să-l găsim.”

„Încearcă să facă curăţenie”, a clarificat Mason.

„Da. Se va împiedica undeva”, a spus Euzent. „E posibil să se fi întâmplat noaptea trecută. Crima aia nu a decurs conform planului şi cineva l – a văzut pentru prima dată. S-ar putea să găsim pista care ne va deschide cazul în scena de aseară, după ce toate probele vor fi studiate.”

Mason se mişcă în scaun. Analiza probelor putea dura o veşnicie. Ucigaşul trebuia să fie oprit înainte de a viza următorul poliţist.

Capitolul 23

Nora o trase pe Ava deoparte după informarea lui Euzent. „Mama lui Micah Zuch este aici.”

„La naiba. Tot trebuie să aflăm cum de ştie atâtea date despre aceste crime”, a spus Ava. „Ce spune mama lui?”

„Îşi vrea copilul afară din închisoare.”

„Nu e în închisoare”, a replicat Ava. „A mâncat un

cheeseburger, patru pachete de prăjituri şi suficient suc cât să plutească o barcă. Am rămas fără mărunţiş de când îl ţin plin de zahăr.”

Nora a rânjit. „Ştiu. I-am spus că încă îl interogăm şi am pus-o într-o cameră cu o ceaşcă de cafea proaspătă şi un ofiţer arătos cu care să stea de vorbă. Pare mulţumită pentru moment.”

„Ştie de ce este Micah aici?”

„Nu pare să ştie şi nu prea a întrebat A venit vociferând de parcă era Norma Rae sau Erin Brockovich, dar nu ştia de ce să se plângă, în afară de faptul că bebeluşul ei era în secţia de poliţie mare şi rea. Se pare că a fost un pic împrăştiată.”

„Hai să mergem să vorbim cu ea”, a spus Ava. „Poate ştie ea de ce Micah are informaţii pe care doar criminalul nostru ar trebui să le aibă.”

„Când se întoarce Zander?”, a întrebat Nora în timp ce coborau scările.

Ava s-a uitat la ora de pe telefon şi s-a încruntat. Zander promisese să se întoarcă după ce revizuieşte înregistrările la biroul FBI. „Lasă-mă să-l sun. Sunt surprinsă că nu e încă aici.”

Apelul ei a intrat pe căsuţa vocală şi ea i-a lăsat un mesaj. Nu credea că îi mai lăsase vreodată un mesaj lui Zander; el îi răspunsese întotdeauna la apeluri. I-a trimis un mesaj în care îl întreba când ajunge.

Nora s-a oprit în faţa unei săli de interviuri, iar Ava s-a uitat prin geamul uşii la femeia care se lăfăia în faţa ofiţerului. Şi a suspinat.

„Care e numele ei?”

„Regina.”

„Bineînţeles că este.”

„Este vreo problemă, agent special McLane?” a întrebat Nora, amuzamentul dansând în vocea ei.

„Sunt aproape sigură că este liderul grupului din filmul Mean Girls, dar cu douăzeci de ani mai în vârstă.” Ava se simţea vinovată pentru stereotipurile pe care le făcuse imediat la adresa Reginei Zuch. Dar acum ştia de ce Nora pusese un ofiţer arătos în cameră cu mama lui Micah. A deschis uşa şi a urmato pe Nora înăuntru.

Ofiţerul s-a ridicat de pe scaun, s-a scuzat luându-şi rapid la revedere de la Regina şi a ieşit ca şi cum camera ar fi luat foc. Ava a observat verigheta de aur de pe mâna lui stângă şi s-a gândit că ştie de ce. Privirea apreciativă a Reginei i-a urmărit posteriorul când a plecat, iar Ava s-a străduit să nu-şi dea ochii peste cap.

„Doamnă Zuch, aceasta este agentul special McLane de la FBI. Ne ajută cu cazul pentru care Micah a oferit informaţii”, a spus Nora.

Ava şi-a muşcat buza la descrierea de către Nora a rolului lui Micah şi a strâns mâna femeii. Regina a analizat-o şi în ochii femeii s-au ridicat apărări ascuţite. Ea o considera pe Ava o ameninţare.

Pentru ce? Nu mai e nimeni în cameră.

Doar dacă nu suntem în competiţie pentru Nora.

Şi-a înăbuşit un râs şi i-a oferit femeii un zâmbet larg şi vesel.

Învăţase cu mult timp în urmă să nu se lase atrasă în competiţia emoţională.

Ava nu putea stabili cu exactitate vârsta Reginei Zuch. Machiajul puternic, dar perfect al ochilor şi hainele la modă indicau că era destul de tânără. Dar mâinile nu mint. Regina avea mâinile căptuşite ale unei femei mai în vârstă, iar gâtul ei avea moliciunea şi începutul pliurilor care apar mai târziu

în viaţă. Părul ei blond părea proaspăt platinat. Zâmbea, iar Ava era orbită de dinţii ei perfecţi. Ea era contrastul culorilor şi dispoziţiei întunecate şi deprimante ale lui Micah, iar Ava se întreba dacă el încerca să o contrabalanseze pe mama lui.

Energia ei competitivă o obosea pe Ava, iar ea nici măcar nu vorbise încă.

„Ofiţerul acela a fost un om atât de drăguţ”, a spus Regina cu un zâmbet timid. „El a făcut o treabă bună ţinându-mi companie.”

„E drăguţ”, a spus Nora fără să se complice. Ea şi Ava au scos scaunele şi s-au aşezat vizavi de Regina. „Mai ai nevoie de ceva?”, a întrebat în mod plăcut. „Nu sunt sigură când Micah va fi gata să plece acasă. Ne ajută foarte mult în ancheta noastră.”

„Mi-ar mai prinde bine nişte cafea”, a spus Regina. „Când Micah m-a sunat, mi-a spus că a fost arestat şi că va merge la închisoare. Asta nu e adevărat?” Ea clipi cu ochii mari.

În niciun caz genele alea nu sunt reale.

„Nu chiar”, a spus Ava. „Este o întrebare cam ciudată, dar îmi puteţi spune dacă Micah are dificultăţi de învăţare sau probleme de percepţie care ar distorsiona unele dintre informaţiile pe care ni le dă?” Ea a tresărit la alegerea cuvintelor, dar nu a vrut să o facă pe femeie să fie mai defensivă.

„Ohhh.” Faţa Reginei a căzut. „L-ai prins că te minte? El a avut probleme în trecut cu a spune adevărul. E un băiat bun, dar a căzut în gaşca greşită.”

„Să înţeleg că ai trecut şi tu prin asta? Cu ce ai avut probleme?” Ava nu era pregătită să îi spună Reginei că *băiatul ei bun* mărturisise patru crime.

„Ei bine, ştii tu. Şcoala. Nu a putut niciodată să stea

liniştit şi să asculte.

” ’ ‚ ‚ J“ 9 9

Se lupta cu o tulburare obsesiv-compulsivă şi doctorii i-au dat nişte medicamente pentru asta. Un băiat tipic.” S-a aplecat în faţă şi şi-a coborât vocea. „Au susţinut că a adus arme la şcoală. Nu ştiu de ce ar fi încercat să pună asta pe seama lui. Toată lumea de la acea şcoală era împotriva lu i. El nu a făcut nimic.”

Cuvintele lui Euzent despre eşecul lui Micah de a-şi accepta responsabilitatea au răsunat în capul Avei. *Se pare că le-a învăţat de la mama.*

„Cum e acasă?”, a întrebat Nora.

„Îi place să stea singur. Îi plac jocurile video şi filmele”.

„Lucrează undeva?”

„Am încercat să-i găsim un loc de muncă care să se potrivească personalităţii lui”, a spus Regina cu seriozitate. „Dar se potriveşte greu. Lucrul cu publicul nu este bun pentru el. Nivelul lui de răbdare este destul de scăzut. Este vina tatălui său.”

Ava s-a întrebat dacă Regina i-a sugerat vreodată lui Micah să-şi asume responsabilitatea pentru acţiunile sale.

„Tatăl lui?”, a insistat Nora.

„Oh, da. Ne-a părăsit când Micah avea patru ani. Nu comunică niciodată cu Micah decât pentru a-i trimite o felicitare de ziua lui. Ce fel de om îi face asta unui copil? L-a afectat foarte mult de-a lungul anilor.”

„Aţi cerut consiliere pentru Micah?” a întrebat Ava. „Ştiu că pierderea unei figuri parentale poate avea efecte devastatoare. Copilul se simte abandonat.”

A călcat în picioare mental amintirea mamei ei explicându-i că tatăl ei şi al lui Jayne pur şi simplu nu se putea descurca să crească o familie.

„Nu mi-am putut permite consiliere.” Regina a fluturat aerisit din mână. „Am avut grijă să îi ofer multă atenţie şi să găsesc alţi bărbaţi care să aibă roluri puternice în viaţa lui.”

Ava era speriată să întrebe unde îi găsea pe aceşti bărbaţi.

„Doamnă Zuch”, a început Nora. „Micah a venit pentru că avea informaţii despre asasinarea recentă a patru ofiţeri de poliţie. A vorbit cu dumneavoastră despre asta?” Nora s-a aplecat în faţă, cu coatele pe masă, expresia ei deschisă şi sinceră.

Regina a rămas cu gura căscată. S-a holbat la Nora şi apoi la Ava, căutând un indiciu că Nora spunea adevărul. Gura ei s-a închis şi s-a deschis în timp ce încerca să vorbească. „Crimă? Patru dintre ei?”, a chiţăit ea.

„Da”, a spus Nora simplu. Ea şi Ava aşteptau, dorind ca mama să umple tăcerea. Surpriza Reginei părea reală.

Regina s-a prăbuşit pe scaun, brăţările ei zăngănind. „Nu mi-a spus niciun cuvânt”, a spus ea. „I-a văzut pe aceşti oameni ucişi?”

„Credem că da.”

„Dar patru? Toţi odată?”, a întrebat ea.

„Nu, trei s-au întâmplat recent, dar Vance Weldon a fost ucis acum mai bine de o săptămână.”

Regina s-a aşezat dreaptă, cu alarmă pe faţă. „Vance Weldon?” a oftat ea.

„Îl cunoşti?” a întrebat Ava tăios. Femeia pălise sub machiaj.

„Da, da, ştiu – îl ştiam pe Vance. O, Doamne!” Şi-a apăsat mâinile pe frunte şi s-a uitat la anchetatori. „Vance a lucrat pentru FBI. Despre el vorbiţi?”

„Da”, a spus Ava în timp ce groaza îi creştea în fundul gâtului. „Cum lai cunoscut?”

Nu ştiu dacă vreau să aud răspunsul ei.

Regina se uită în altă parte, palmele acoperindu-i încă o parte din faţă. „Nu-mi vine să cred”, a mormăit ea, iar Ava a văzut lacrimi curgându-i pe obraji.

„De unde l-ai cunoscut pe agentul special Weldon?” a întrebat Ava cu o voce mai fermă.

Ochii injectaţi cu sânge s-au întâlnit cu ai ei. „A fost un prieten bun.” Ia ţinut privirea Avei.

„Ai avut o aventură cu el”, a afirmat Ava. Dacă Regina nu o putea spune cu voce tare, ea putea.

Regina a întors privirea. „A fost cu mult timp în urmă.” Părea să se clatine în scaunul ei.

„Cu cât timp în urmă?” A întrebat Nora.

„Trei ani? Patru ani? Nu am mai auzit nimic de el de atunci.” Privirea ei a rămas pe podea, alte lacrimi curgând. „A fost un om bun.”

„L-ai cunoscut pe Denny Schefte, Louis Samuelson sau Lucien Fujioka?” a întrebat Ava. *Este ea o văduvă neagră? Dar fiul ei îi ucide în schimb pe îndrăgostiţi?*

Regina a scuturat din cap, fără să ridice privirea. „N-am auzit niciodată de ei”. Ava a expirat. *Mă uit la prea multe filme.*

„Doamnă Zuch.” Nora a făcut o pauză. „Micah a venit şi a mărturisit că i-a ucis pe aceşti oameni, nu vă…”

„El ce? ” Genele aproape i-au atins sprâncenele.

„Credeţi că Micah l-ar putea ucide pe Vance Weldon?” a întrebat Nora. Vocea ei era constantă, contactul vizual mortal de serios.

„Nu, nu, bineînţeles că nu! Micah nu ar face rău nici unei muşte.”

Ava a văzut îndoiala licărind în ochii Reginei, dar a controlat-o instantaneu. „Băiatul meu nu ar face rău nimănui!

E un băiat bun!” Vocea Reginei a urcat în sus cu o octavă.

„Regina”, a spus Ava cu o voce mai joasă. „Nu credem că Micah i-a ucis pe aceşti oameni, dar suntem îngrijoraţi pentru că ştie atât de multe informaţii despre morţi. Cunoaşte fapte pe care doar cineva care a fost acolo le-ar putea şti.”

Regina i-a ţinut privirea, pieptul ei urcând şi coborând odată cu respiraţia ei rapidă. „Nu crezi că el i-a ucis? Nu mă minţi, nu? Încerci să mă păcăleşti să spun ceva?”

„Nu. Poţi să ne spui de ce ar încerca să ne facă să credem că el a făcut- o?” a întrebat Ava cu amabilitate. Fata rea c dispăruse şi în locul ei stătea o mamă îngrozită.

„Nu înţeleg”, a şoptit ea. „Cine mărturiseşte aşa ceva? Trebuie să-l văd.” S-a ridicat pe jumătate de pe scaun. „Du-mă la el.”

„Acum, doamnă Zuch, noi...”

„Duceţi-mă la el!” a strigat ea, anxietatea tremurându-i vocea. „Îmi ţii băiatul!”

„Doamnă Zuch, Micah este un adult. Este aici din proprie iniţiativă”, a spus Ava, ridicându-se pentru a o privi pe Regina în ochi. „Înţelegeţi că atunci când cineva recunoaşte că a ucis pe cineva, trebuie să ştim întreaga poveste. Avem patru familii ai căror apropiaţi au fost ucişi. Micah este prima noastră pistă solidă. Vom obţine de la el fiecare gram de informaţie pe care îl putem obţine, ca să putem afla cine a făcut asta.”

Regina rămase tăcută, studiind chipul Avei, căutând minciuni. „O să fie bine?” a şoptit ea.

„Vrem să ne spună de unde ştie fapte despre crime”, a spus Ava. „Îl poţi convinge să ne spună?”

Regina s-a aşezat pe scaun, cu înfrângerea în faţă. „Nu, el mă urăşte. Nu ascultă niciun cuvânt din ce-i spun. Nici măcar nu-l pot convinge să-şi pună vasele în maşina de spălat

vase. Pare să se mândrească că nu face niciodată ceea ce îi cer. E ca un joc pentru el.”

„Îmi pare foarte rău”, a spus Ava. În sinea ei dădea din cap. Acesta era cazul unui copil care avusese nevoie de dragoste dură cu mult timp în urmă. „Poţi să-mi spui cum l-ai cunoscut pe Vance Weldon? L-a cunoscut Micah foarte bine?”

„Cred că Micah l-a întâlnit doar o dată sau de două ori. Nu avea de unde să ştie că aveam o aventură.”

Ai fi surprins să afli ce ştiu copiii tăi. Chipul văduvei lui Vance, Sharon Weldon, îi trecu prin minte Avei şi îşi aminti că Sharon spusese în timpul interviului lor că, dacă Vance avusese aventuri, ea nu ştiuse. Asta era diferit de a susţine că soţul ei nu avusese niciodată aventuri. O alegere subtilă a cuvintelor. Privind în urmă, Ava credea că Sharon avea suspiciuni. O cunoştea Sharon pe Regina Zuch? Îl cunoştea pe Micah?

„L-am cunoscut pe Vance la una dintre acele strângeri de fonduri pentru baschet. Genul în care jucătorii profesionişti joacă împotriva amatorilor pentru a strânge bani pentru o cauză sau alta.”

„Ai cunoscut-o vreodată pe soţia lui, Sharon?”

„Nu.” Regina s-a uitat în altă parte. „Relaţia noastră nu a durat prea mult. Mi-a spus că a fost o greşeală.”

Glumeşti?

Capitolul 24

Mason era gata să îi smulgă unghiile lui Micah Zuch. Puştiul ştia cine la ucis pe Denny; Mason simţea asta. Dar golanul stătea acolo ca Regele Rahat de pe Insula Rahatului şi dădea la o parte fiecare întrebare care i se punea. Voia mai multă atenţie, aşa că i-o dădeau, iar acum se bucura de ea. „Calmează-te”,

a spus Ava în şoaptă. Se alăturase lui Mason în camera de vizionare pentru a-i urmări pe Euzent şi Nora Hawes cum îl chestionau pe Micah. „El va ne va spune în cele din urmă cum ştie el totul.”

„Ne iroseşte timpul”, a afirmat Mason. „Ancheta asta ar putea fi încheiată şi terminată dacă ne-ar spune ce ştie. Se distrează, trage de timp. Nui pasă că altcineva ar putea fi ucis!”

Ea i-a luat mâna şi a strâns-o, păstrându-şi privirea pe conversaţia din camera alăturată. Atingerea ei îl făcu să respire adânc şi să-şi relaxeze umerii.

„Unde este Zander?” a întrebat Mason, dorindu-şi capul echilibrat al agentului în cameră. „De două ori Micah a întrebat unde este celălalt agent FBI. Cred că ar vorbi cu el. Trebuie să fi format un fel de relaţie cu tipul, chiar dacă Zander i-a spus că merge la închisoare.”

„Probabil că încă se mai uită prin dosarele lui Vance Weldon la biroul nostru”, a spus Ava. „Sper că el şi Mercy găsesc ceva util.”

Mason a sperat şi el.

„Micah”, l-a auzit Mason pe agentul special Euzent spunând prin difuzor. „Nu cred că tu i-ai ucis pe oamenii ăştia.”

Micah s-a uitat la perete.

„Eu cred că ai fost acolo”, a adăugat Euzent. Băiatul a rămas tăcut.

„Pe cine protejezi?” a întrebat Nora. „Trebuie să fie cineva foarte special pentru tine. Ştiu că nu aş mărturisi o crimă pentru nimeni. Nici măcar pentru a-mi acoperi mama.”

Micah s-a uitat la ea şi a plecat privirea.

„Mama lui?” a şoptit Ava. „În niciun caz. Regina nu e genul.”

„Niciodată să nu spui niciodată”, a spus Mason.

„Ştiai că mama ta a fost implicată cu unul dintre bărbaţii care au fost ucişi?” a întrebat Nora.

Privirea lui Micah a zburat spre cea a detectivului şi corpul i s-a înţepenit.

„Surpriză”, a spus Mason. Satisfacţia a trecut prin el că, în sfârşit, obţinuseră o reacţie din partea puştiului.

„Minţiţi”, a spus Micah pe un ton categoric.

„Nu, nu minţim”, l-a asigurat Nora. „Mama ta este jos. Am vorbit deja cu ea. E foarte supărată de moartea lui Vance Weldon.”

Confuzia i-a traversat faţa.

Euzent îl urmărea pe Micah ca un şoim, agăţându-se de fiecare cuvânt, ton şi expresie facială. Mason se întreba ce se întâmplă în creierul lui.

„Cunoşteai victimele, Micah?”, a întrebat el cu o voce dezinvoltă.

„Nu.”

„Încă nu înţelegem de ce le-ai ucis.”

„Nu trebuie să ştiţi. Eu am făcut-o. Asta e ceea ce contează.” S-a lăsat pe spate şi şi-a încrucişat braţele. „Mi-e foame.”

Ava a scuturat din cap. „În niciun caz. El a mâncat mai mult decât mănânc eu într-o întreagă zi.”

„E din cauza vârstei”, a spus Mason.

„Văd că ai cauzat probleme la şcoală”, a spus Euzent. „Ai încercat să sperii pe toată lumea cu o bombă falsă. Ai adus o armă neîncărcată la şcoală. Aş spune că nu te prea pricepi să fii ameninţător”.

„Asta îi va înţepa mândria”, a mormăit Mason. Micah tăcea, dar furia îi înroşise faţa.

Euzent a continuat: „Pun pariu că a trebuit să treci prin

multe şedinţe cu psihiatri şi doctori. A mai încercat cineva să te ajute?” Agentul a făcut ghilimele în timp ce rostea cuvântul „ajutor”.

„Tot timpul, la naiba”, a răbufnit Micah. „Oameni proşti care îmi spun cât de greşit sunt.”

„Cine altcineva?”, a întrebat Euzent.

„Toată lumea.”

„Există vreo posibilitate ca ei să încerce sincer să ajute?”

„Nu. O fac doar ca să arate bine. Ei cred că dacă se pot preface că mă ajută, vor câştiga puncte de la alţi oameni.”

„Să câştige puncte de la ce oameni?”

Micah a ridicat din umeri. „De la mama. Şeful lor.”

„Bărbaţii încearcă să arate bine pentru mama ta fiind drăguţi cu tine?” A întrebat Nora.

„Tot timpul. Mai ales când eram mai tânăr. Erau atât de evidenţi. Veneau la mine sub pretextul că sunt prietenii mei… încercând să-mi ofere *un model masculin pozitiv,* dar voiau doar să se apropie de mama.” Dispreţul îi curgea din cuvinte.

Mason se holba. *Un model masculin pozitiv?* „Sfinte Sisoe”, a spus Mason. „Îi poţi trimite mesaj Norei?”

„Da.” Ava şi-a scos telefonul.

„Spune-i să întrebe dacă Micah a fost în programul Cops 4 Kidz.”

Mason a privit cum Nora îşi verifica telefonul. I-a arătat ecranul lui Euzent, care a dat din cap.

„Unii dintre bărbaţii care s-au împrietenit cu tine erau din programul Cops 4 Kidz?” a întrebat Euzent.

Micah nu a răspuns şi şi-a târât picioarele sub masă.

„Pe cine ai cunoscut prin acel program?” Euzent s-a aplecat în faţă, cu privirea fixată pe chipul lui Micah. „Ai spus că nu cunoşti niciuna dintre victime. Vrei să-ţi schimbi răspunsul în privinţa asta?”

„Nu-i cunoşteam pe acei tipi”, a spus el ferm.

„Pe niciunul dintre ei?”

„N-am auzit niciodată de ei înainte să-i omor.”

„Au fost ei mentorii lui?” A spus Ava entuziasmată. „Şi el crede că nu putem verifica asta?”

„Verificaţi cu Henry. Are grijă de Regina jos, nu? Spune-i să o întrebe dacă Micah a fost în program.”

„Ea ne-a spus că l-a întâlnit pe Vance Weldon la o strângere de fonduri. Nu am întrebat niciodată cine a fost gazda strângerii de fonduri”, mormăi Ava în timp ce bătea un alt text.

Mason s-a gândit la zecile de evenimente Cops 4 Kidz la care participase.

Meciuri de baschet, licitaţii, petreceri oficiale. Fusese mândru să fie voluntar pentru organizaţie; făcea treabă bună în comunitate şi dădea rezultate. Încă păstra legătura cu unii dintre băieţii – acum bărbaţi – pe care îi îndrumase atunci când nu avuseseră o figură paternă în viaţa lor.

Tinerii nu erau nici pe străzi, nici în închisoare. Unii dintre copiii pe care îi văzuse trecând prin program aveau un număr uimitor de greşeli împotriva lor şi niciun fel de mentorat nu îi putea ajuta, dar Mason încă se străduia să ofere ceea ce putea. Să facă parte din consiliul de administraţie al organizaţiei nu era la fel de satisfăcător, dar simţea că ajută.

„Henry spune că Micah a fost în programul de mentorat. Dar Regina spune că nu a fost mentorat de poliţiştii care au fost ucişi”, a spus Ava. „La naiba. De ce nu se leagă toate astea?”

Telefonul ei a bâzâit din nou. „Spune că Regina nu-şi aminteşte numele bărbaţilor care *au fost* mentorii lui Micah. Îl voi suna pe director să aflu cine a lucrat cu el”, a spus Ava.

Am găsit ceva aici.

Dar Mason nu reuşea să lege punctele.

***

O jumătate de oră mai târziu, Ava încă nu primise niciun răspuns de la directorul Cops 4 Kidz. Mason se plimba prin camera grupului de lucru în timp ce Ava îl interoga pe Micah Zuch. Mason se întreba dacă ar trebui să meargă să bată la uşa lui Scott Heuser.

Telefonul lui a sunat. „Callahan”, a răspuns el.

„Detectiv Callahan, sunt Jolene Kersey.”

Mason s-a recentrat brusc la vocea medicului lui Jayne şi toate gândurile despre Micah Zuch i-au ieşit din cap. „Ce s-a întâmplat? Ce a făcut?”

„Ava este cu tine?”, a întrebat doctoriţa ezitant.

„Nu în acest moment. Trebuie să o chem?”

„Nu, nu încă.” A făcut o pauză, iar ritmul cardiac al lui Mason s-a triplat.

„Ce s-a întâmplat cu Jayne?”, a întrebat el, ţinându-şi respiraţia. Nodurile i s-au albit în timp ce îşi strângea telefonul şi s-a bucurat că era singura persoană din cameră.

„Nu ştim”, a spus Dr. Kersey. „A dispărut.”

„Ce?” Uşurarea şi îngrijorarea îl cuprinseră simultan. În fiecare zi se aştepta la un telefon în care i se spunea că geamăna Avei se sinucisese. Sau a incendiat centrul de reabilitare. Ştia că Ava aştepta acelaşi telefon şi că îl aşteptase aproape toată viaţa ei.

Un telefon care spunea că Jayne era pur şi simplu dispărută era o uşurare.

„Tocmai am făcut verificarea de seară. Rezidenţii

trebuiau să fie în camerele lor până acum. Jayne nu este de găsit nicăieri. Am căutat în toate clădirile.”

„Aţi verificat camerele celorlalţi rezidenţi să vedeţi dacă se ascunde?” Suspiciunea i-a crescut în stomac.

„Da.” Tonul doctorului Kersey părea uşor vinovat.

„Mai lipseşte vreun rezident?”

Dr. Kersey a suspinat. „Da, a dispărut şi un rezident de sex masculin. Tocmai am vorbit la telefon cu familia lui.”

Ştiam eu. Creierul i se învârtea. Să-i spună Avei acum? Sau să aştepte ca centrul de reabilitare să mai caute?

„Îmi pare rău, detectiv Callahan. Nu ştiu cum s-a întâmplat asta.” Mason ştia.

„Celălalt rezident dispărut este cel la care s-a referit Jayne în ultima ei scrisoare către Ava? Cel despre care am vorbit cu tine?”, a întrebat el.

„Da”, a spus doctorul cu reţinere. „Am fost cu ochii pe ei. Unii dintre ceilalţi angajaţi îşi exprimaseră aceleaşi îngrijorări despre Jayne şi Brady.”

„Brady?”

„Numele lui este Brady Shurr. Am anunţat poliţia că au dispărut.”

„Amândoi sunt adulţi. Mă îndoiesc că poliţia a fost foarte interesată.” „E adevărat. Dar avem o politică de urmat şi notificarea poliţiei după o căutare amănunţită este primul pas. Chemarea familiei este al doilea.”

Mason a vrut să-i spună să-şi scoată băţul din fund. Dacă Dr. Kersey ar fi ascultat când el şi celălalt terapeut o avertizaseră în legătură cu Jayne şi noua ei obsesie, nu ar mai fi depus rapoarte din cauza *politicii* lor.

„Shurr”, repetă el. „Ca în reprezentanţele auto Shurr?”

„Da, asta e familia lui.”

El şi-a amintit că Heidi Lain îi spusese că omul provenea

dintr-o familie cu bani. Nu exagerase. Dealerii Shurr dominaseră zona metropolitană Portland timp de decenii.

Jayne ştia cum să adulmece banii. „Brady Shurr este căsătorit, nu?”

„Da”, a spus doctorul pe un ton dezamăgit.

Mason se întreba cât ar mai fi rămas din acel bărbat după ce Jayne l-ar fi folosit şi l-ar fi aruncat deoparte. Dacă soţia lui Brady avea o jumătate de creier, ea depusese deja actele de divorţ.

O va contacta Jayne pe Ava?

Mason a tras aer în piept când şi-a amintit că activase sistemul de securitate al casei sale înainte să plece în dimineaţa aceea. Dacă Jayne şi noul ei iubit se hotărau să intre prin efracţie, aveau parte de o alarmă asurzitoare. Presupunând că Jayne ştia unde locuiesc. Din câte ştia el, Ava nu-i spusese niciodată geamănului ei că se mutaseră. Din motive întemeiate.

„Sper că asta nu vă influenţează părerea despre munca pe care o facem aici, dle detectiv. Noi lucrăm foarte...”

„Glumeşti?” Mason a muşcat înapoi cuvintele dure. „Ai lăsat un pacient să iasă! Doi pacienţi. Doi oameni care nu au de ce să se plimbe în public acum. Nu cunosc situaţia lui Brady Shurr, dar dacă Jayne a reuşit să-l manipuleze, este instabil emoţional, iar partea cea mai rea este că *te-am avertizat!* Personalul tău te-a avertizat!”

„Familia lui Brady Shurr ar aprecia...”

El râse. Dr. Kersey tocmai îşi pierduse ultima fărâmă de respect pe care o mai avusese pentru ea. Prioritatea ei era pacientul ei bogat. Se întreba dacă familia Shurr plătea mai mult pentru tratamentul lui Brady decât Ava pentru cel al lui Jayne. Nu erau banii Avei la fel de verzi?

„Simţi puţină căldură din partea familiei Shurr?” a

întrebat Mason, furia lui crescând. „Îmi imaginez că e destul de important să rămâi în graţiile lor.
Am auzit că produc o linie destul de mare de dependenţi de droguri. Probabil că te-au ajutat să rămâi în afaceri ani de zile. Ce părere au despre acest accident?”

„Ei ştiu că nu a fost vina noastră că Jayne-”

„De ce nu sunt surprins că aţi dat toată vina pe Jayne?”

Nu este numai vina lui Jayne?

El a continuat. „Jayne nu are resurse financiare în acest moment. Vor avea nevoie de un loc unde să meargă. Cine din acest cuplu crezi că are acces la bani? Pentru că eu ştiu că nu e Jayne.” Vinovăţia îl împungea. *Ştia* că Jayne orchestrase cel puţin 90 la sută din evadare; era exact tipul de mişcare pe care l-ar fi făcut. Dar Dr. Kersey îl enerva cu atitudinea ei. „Am un prieten bun care este reporter de investigaţii la *Oregonian.* Poţi fi sigură că vei primi câteva telefoane de la el în legătură cu dosarul tău de la centrul de tratament. A mai scăpat cineva de-a lungul anilor? Unii clienţi plătesc mai mult decât alţii?”

Tocmai i-am spus că Michael Brody că este un prieten bun? Îşi trase răsuflarea şi încercă să se scuture de aura roşie care îi întunecase vederea*. Jayne mă afectează şi ea nici măcar nu e aici.*

A numărat până la zece. „Ce faceţi pentru a-i găsi?” a întrebat el cu o voce mai calmă.

„Politica noastră este să contactăm familia şi poliţia”, a izbucnit doctorul Kersey. „Nu ni se cere să facem nimic în afară de asta. Da, suntem foarte îngrijoraţi pentru siguranţa lor, dar nu ne putem permite să angajăm o forţă de securitate privată pentru a vâna oameni care nu vor să fie găsiţi.”

„Aşa că staţi şi aşteptaţi.”

„Exact. Cum ai spus, sunt adulţi.”

„Adulţi care ţi-au fost încredinţaţi, doctore.”

„Îmi pare rău că v-am dezamăgit, dle detectiv. Sper că-i veţi transmite regretele mele Avei. Să sperăm că Jayne şi Brady vor apărea în curând.” A încheiat convorbirea.

Mason s-a uitat pe fereastră şi a coborât la luminile de pe stradă. Ce se va întâmpla acum?

Ce-i va face asta Avei?

Capitolul 25

Ava i-a studiat faţa lui Mason.

Jayne lipseşte?

S-a uitat în adâncul ei, căutând, aşteptând alarma. Şi şi-a dat seama că nu-i pasă.

E sora mea.

Îngrijorarea şi grija străluceau în ochii lui Mason, iar ea s-a întrebat ce a văzut el pe faţa ei.

O luase deoparte după interviul inutil cu Micah Zuch, o dusese într-o cameră liniştită şi îi dăduse vestea de la medicul lui Jayne.

A dispărut. Un alt bărbat. Poliţia a fost anunţată.

Cuvintele se învârteau în capul ei. Jayne nu era moartă. Moartea ei ar fi putut fi singurul lucru care i-ar fi smuls Ava emoţie faţă de geamăna ei. Îşi formase cruste groase şi cicatrici pentru a-şi proteja inima de următorul eveniment al lui Jayne. Şi iată-l. Apărarea ei o protejase şi ea nu simţea... nimic.

„Îţi aminteşti dacă am pus alarma când am plecat de acasă în dimineaţa asta?” şopti ea.

Amuzamentul i-a traversat faţa. „Primul lucru la care m-am gândit şi eu. Da, am setat-o.”

„Este bine”, a afirmat Ava, încă şocată de calmul din pieptul ei.

„Aşa este”, a liniştit-o el. „Nimeni nu a raportat nimic. Ea a fugit cu cineva cu mulţi bani, aşa că îmi imaginez că are un acoperiş solid deasupra capului în seara asta. Posibil unul mai frumos decât al nostru.”

„Era şi timpul să întâlnească pe cineva cu bani *adevăraţi.”*

Mason a clipit şi apoi a tuşit un râs. „Nu aveam de gând să spun asta.”

„Sunt o persoană oribilă că nu-mi pasă?” a întrebat Ava. Lipsa ei de reacţie emoţională a deranjat-o. Sunt distrusă? *Am ucis partea din mine căreia îi pasă?*

„Doamne, nu. Te-a călcat în picioare. Nu se află în niciun pericol imediat, din câte ştim noi, aşa că reacţia ta mi se pare normală.”

Nu părea să fie condescendent cu ea; părea să creadă ceea ce spunea.

Ea respiră adânc, dând din cap, încercând să se convingă că nu evoluase într-un sociopat fără conştiinţă. *Şi acum ce?* Îşi trecu creierul pe modul investigator. „Ar trebui să ajungem la familia lui Brady Shurr?”

„Asta depinde de tine. Crezi că vor dori să audă de la tine?”

„Bună întrebare. Pe de o parte, suntem în aplicarea legii şi că ar putea fi de confort pentru ei. Pe de altă parte, nu cred că vor fi fericiţi să audă că Brady a fost următorul dintr-un lung şir de bărbaţi pe care Jayne i-a folosit pentru propriul ei amuzament.”

„Mă tem că se vor aştepta ca noi să-i găsim.”

Ava a scuturat din cap. „Nu am nicio idee unde s-ar duce. Nu avem timp de pierdut cu un cuplu de adulţi care au luat propria decizie stupidă. Trebuie să ne concentrăm pe cazul de faţă.”

Nu sunt câtuşi de puţin îngrijorată de Jayne?

Nu.

„Ştie să-şi poarte singură de grijă”, a spus Ava, pentru binele ei şi al lui Mason. „Are probleme, dar a reuşit să supravieţuiască atât de mult.”

„Cu greu.”

El a privit-o cu atenţie, iar ea şi-a înfruntat dorinţa de a-l asigura că nu era pe cale să cedeze. Departe de asta. Era nervoasă şi se simţea bine.

„Sper să nu mai ia şi alte decizii proaste”, a mormăit Ava.

Mason a ridicat o sprânceană la ea. „Nu sunt deciziile proaste un dat cu ea?”

„Ai dreptate. Aşa este. Când gaura ei devine prea adâncă, ea va apărea, având nevoie de ceva de la mine.”

Te rog să stai departe de droguri, Jayne. Nu te pot ajuta acolo.

Telefonul ei a sunat. Ava nu recunoscu numărul.

„Mă duc să vorbesc cu Nora”, a spus Mason în timp ce se uita la telefon. „Mă întorc într-un minut.” A ieşit din cameră.

„Agent special McLane.”

„Sunt Mercy Kilpatrick, Zander mi-a sugerat să vă sun.”

Uşurarea a cuprins-o pe Ava. „Desigur, Mercy. Ce aţi aflat voi doi despre Vance Weldon?” Ea a reţinut informaţia despre Regina Zuch, dorind să audă mai întâi informaţiile agentului special Kilpatrick.

„M-am uitat atent cu cine s-a intersectat Weldon în cazurile sale de cazuri de terorism intern şi să văd dacă vreunul dintre ceilalţi ofiţeri care fuseseră

ucişi fusese implicat într-un fel sau altul în investigaţii. Nu am reuşit să găsesc nimic. Cea mai mare parte a activităţii lui

Weldon a implicat suspecţi din centrul şi estul Oregonului, iar sprijinul nostru extern a venit de la ofiţerii din acele regiuni.”

„Aţi găsit *ceva* care ar putea fi util în cazul nostru?” a întrebat Ava, ajungând la miezul conversaţiei lor.

„Nu prea.” Mercy a suspinat. „Vance nu raportase nicio problemă cu suspecţii şi nici nu fusese îngrijorat în vreun fel pentru siguranţa sa.”

Ava i-a povestit despre aventura Reginei Zuch cu Weldon.

„Ei bine acum. Nu-i aşa că e interesant?” Ava a auzit-o bătând pe tastele computerului în fundal. „Lasă-mă să văd ce avem despre ea.”

„Micah Zuch încă nu ne-a spus cum ştie toate aceste informaţii exacte. Bănuim că protejează pe cineva. Ne-am gândit la mama lui, dar eu nu o văd”, a spus Ava, sperând că nu se înşela. Îşi lăsă creierul să călătorească din nou pe acea cale. *Ar putea fi implicată Regina şi fiul ei să încerce să o ţină departe de închisoare?*

Părul lung găsit pe două dintre cadavre.

Părul era închis la culoare, dar Regina îşi colorase clar părul într-un blond strălucitor. „Nu am nimic despre Regina Zuch”, a spus Mercy cu o voce dezamăgită. „Numele ei nu apare în niciunul dintre cazurile lui Vance sau de altă natură.”

„Întreabă-l pe Zander ce crede despre aventura ei cu Weldon”, a sugerat Ava.

„El nu e aici.”

„Oh. Am crezut că ţi-a spus să suni.”

„A făcut-o când mi-a cerut să sap în cazurile lui Vance Weldon. A vrut să ai imediat orice informaţie pe care am găsit-o. Îmi pare rău că nu am…”

„Aşteaptă.” Ava a îngheţat. „El nu este cu tine? Am

crezut că voi doi aţi lucrat împreună în seara asta.”

„Nu, nu l-am mai văzut pe Zander din după-amiaza asta. I-am lăsat mesaje să mă sune, dar am presupus că era ocupat cu forţa operativă.”

Creierul Avei se învârtea în confuzie. „O să mă duc la el acasă. E la cinci minute distanţă. Poate că lucrează la ceva de acolo, iar eu am înţeles greşit unde a spus că va fi.”

„Asta nu sună ca el.”

„Sunt de acord. Dar părea epuizat în dimineaţa asta. A spus că nu a dormit noaptea trecută”, a spus Ava. „N-aş fi surprinsă dacă pur şi simplu s-a prăbuşit.”

„Ne întâlnim acolo”, a spus Mercy. „Voi doi lucraţi la un caz în care poliţiştii sunt ucişi. Sunt sigură că Zander este bine, dar nu ar trebui să mergi singură. Voi pleca în două minute.”

Ava a încheiat convorbirea cu agentul îngrijorat şi s-a uitat la ceas. La ora asta din noapte, putea ajunge la casa lui Zander şi să se întoarcă în mai puţin de cincisprezece minute. Nimeni nu ar fi observat că plecase.

***

Ava a parcat la bordură şi s-a uitat la casa întunecată. Maşina lui Zander era pe alee, iar ea a scos un oftat uşurat. *Am avut dreptate. E doar epuizat.* S-a supărat puţin pentru că nu a vorbit cu ea sau cu Mercy, dar ştia că Mason putea să doarmă optsprezece ore la rând când era epuizat de un caz. O alarmă de incendiu nu l-ar fi deranjat, darămite sunetul telefonului.

Le spusese lui Mason şi Nora că va trece pe la casa lui Zander. Mason se oferise să vină cu ea, dar ea refuzase. „Mă

voi întoarce curând şi Mercy Kilpatrick va fi şi ea acolo.”

A aşteptat-o câteva minute pe Mercy, dar nerăbdarea a pus stăpânire pe ea şi a decis să bată la uşă. A mers cu grijă pe cărarea întunecată până la uşa lui din faţă. Nu erau decoraţiuni de Halloween. Spre deosebire de toate celelalte case de pe strada lui, ai căror locuitori păreau să privească decoraţiunile ca pe o competiţie. Cartierul era plat şi uşor de străbătut, iar casele erau apropiate.

Probabil că era plin de copii în timpul Halloween-ului. Era un cartier ideal pentru „trick-or- treating”, deoarece multe case puteau fi acoperite într-un timp scurt. Proprietate de primă mână pentru o cantitate mare de bomboane, prioritatea oricărui copil de Halloween. Când era copil, era exact ceea ce ş i-ar fi dorit atunci când alegea un cartier pentru colindat. Locuise întotdeauna într- un apartament cu mama şi sora ei, aşa că mergeau la subdiviziuni pentru a face „colind sau dulciuri”. Ava memorase care erau cele mai bune. Fără dealuri, fără scări lungi până la uşile din faţă şi tone de copii.

Cartierul lui Zander avea o notă mare în cartea ei. Se întreba dacă el era singurul bărbat singur de pe stradă.

Îşi stinge lumina de pe verandă de Halloween? Îi avertizează pe copii să nu bată la uşă?

Ea spera că nu. În casele acelea se aflau oameni singuri şi irascibili. Observând că era ora unsprezece seara, a tresărit când a apăsat pe sonerie. Asculta cu atentie orice sunet de miscare din interior şi a asteptat.

A apăsat-o din nou, trăgând aer în piept şi privindu-l cum pluteşte în aerul rece al nopţii.

Şi a aşteptat.

S-a întors şi s-a uitat în josul străzii, sperând să vadă farurile maşinii lui Mercy. Era linişte.

Şi dacă Zander este o victimă?

Adrenalina îi crescu, atinse arma de lângă ea şi păşi pe lângă uşă.

Un pas a răsunat înăuntru.

„Zander?”, a strigat ea.

Un blestem a răsunat prin uşă. Recunoscându-i vocea, ea a tras aer în piept şi s-a simţit uşurată că nu scosese arma.

„Zander? Nu mi-ai răspuns la mesaje. Am vrut doar să văd ce faci.” Se auzi un clic când el răsuci încuietoarea, iar ea expiră. În sfârşit.

El a deschis uşa, iar ea a oftat când mirosul de alcool a umplut aerul. Şi- a fluturat o mână în faţa feţei. „lisuse Hristoase! Ce faci?”

El purta pantaloni largi de pijama şi un tricou fără mâneci. Nu -i putea vedea faţa.

„Aprinde lumina”, a spus ea brusc.

„Ava . .

„Aprinde-o.” Ea a băgat mâna în casă, în jurul tocul uşii, şi a pipăit după un întrerupător. „Oh, Doamne.”

El s-a întors în fata luminii, dar nu înainte ca ea să-i vadă ochii şi nasul roşii şi umflati.

„Eşti bolnav?” a întrebat ea, ştiind că nu era cazul. Nimeni nu face baie în vodcă când e bolnav.

A păşit în casă, forţându-l să se retragă, şi a aprins mai multe lumini. „Ce se întâmplă? De ce nu mi-ai răspuns la telefon? Mercy a spus că nu i-ai răspuns nici la ale ei. Credeam că lucrezi cu ea astăzi?”

El nu a vrut să o privească în ochi. S-a întors şi a plecat. Ea l-a urmat în timp ce el se îndrepta spre bucătăria lui. Mai fusese la el acasă şi cu alte ocazii ca să-l ia, dar nu trecuse niciodată mai departe de uşă. Aceasta era la fel de îngrijită cum se aştepta, dar foarte simplă. Bucătăria era din stejarul

pal care fusese atât de popular cu decenii în urmă, dar părea organizată şi curată. Cu excepţia sticlei goale de vodcă de pe tejghea şi a cutiei goale de suc de portocale.

Ava se holba. Vodca cu suc de portocale era una dintre preferatele lui Jayne. Priveliştea familiară i-a trimis anxietatea prin creier.

„De ce bei?”, a întrebat ea.

El nu a răspuns în timp ce răsucea capacul unei noi sticle de vodcă. S-a auzit un pocnet puternic când sigiliul s-a rupt, iar mâna lui a tremurat când a turnat lichidul într-un pahar.

„Pot să-ţi aduc nişte gheaţă?” s-a oferit Ava.

El i-a ignorat ironiile şi a deschis congelatorul, săpând în gheaţă cu mâna goală şi aruncând o mână plină în pahar. Vodca s-a împrăştiat pe margine. L-a ridicat şi i-a ţinut privirea deasupra marginii în timp ce bea.

„Ai rămas fără suc de portocale?”

„Nu am nevoie de el”, a mormăit el.

„De ce nu m-ai sunat înapoi?”

„De ce eşti în casa mea?”

Ea şi-a muşcat buza şi şi-a coborât vocea. „Am fost îngrijorată pentru tine. Mai mulţi oameni sunt îngrijoraţi. Nu-ţi stă în fire să nu răspunzi la telefoane.”

El a mai băut un pahar, tot uitându-se la ea cu ochii înroşiţi. Ea i-a întors privirea. *Suferă.*

„N-ar fi trebuit să vin.”

„Ai dreptate.”

Vrea să mă enervez pe el. „Ce se întâmplă, Zander? Am venit aici pentru că-mi pasă de tine.”

S-a uitat în altă parte.

„Ştii că mi-a trecut prin cap că s-ar putea să te găsesc înjunghiat în *nenorocitul tău de perete?*””

Privirea lui a zburat înapoi la a ei.

Acum i-am captat atenţia.

„E adevărat. Te-ai întunecat de când ofiţerii mor. Ce ar fi trebuit să cred?”

„Îmi pare rău. Nu m-am gândit”, a mormăit el. A aşezat paharul pe tejghea cu un zgomot puternic şi şi-a şters nasul cu dosul palmei.

„Nu, nu te-ai gândit.” Ea l-a apucat de mână şi l-a tras la masa din sufragerie. „Stai jos. Spune-mi ce s-a întâmplat.” Ea l-a împins într-un scaun şi l-a luat pe cel de lângă el, acordându-i toată atenţia ei.

„Nu s-a întâmplat nimic.”

„Ba da, s-a întâmplat ceva. Asta nu eşti tu. Tu nu te îmbeţi şi nu-ţi eviţi colegii. *Ce s-a întâmplat azi? ”*

„E data ... e data mea.” Se holba la mâinile de pe masă.

Mâine era Halloween. Treizeci de octombrie nu însemna nimic pentru ea. „Nu ştiu ce vrei să spui”, a spus ea încet. „Ce se întâmplă pe treizeci de octombrie?”

El şi-a ridicat încet privirea pentru a o întâlni pe a ei, cu ochii roşii şi umezi. „Soţia mea a murit pe treizeci de octombrie. Copilul nostru, de asemenea. Asta e singura zi pe an în care mă las dracului să mă prăbuşesc. Pot să trec peste restul anului dacă ştiu că am permisiunea să mă prăbuşesc pe treizeci de octombrie. Dar azi am vrut să trec peste asta doar de data asta, ca să pot lucra la caz. Nu am reuşit.”

Ava voia să plângă. Angoasa sa făcuse găuri în aerul din cameră.

Am ţipat la el.

Şi-a pus mâinile peste ale lui, pe masă. „Nu vorbeşti niciodată despre asta. Nu am ştiut.” Vocea i s-a crăpat. Ştia că soţia lui era moartă, dar nu ştia de copil. „Nu ştiam că

aveţi un copil.”

„Nu aveam. Era însărcinată când a murit. Mai târziu mi-au spus că a fost o fată.”

Inima i s-a frânt. „Nu mi-ai spus niciodată.”

„Nu m-ai întrebat niciodată.”

„Am încercat să-ţi respect intimitatea. M-am gândit că dacă vrei să-mi spui, o vei face.” Umerii ei au cedat. El era prietenul ei şi ea îl dezamăgise.

„Sunt nedrept”, a spus el. „Ai dreptate. Nu am vrut să vorbesc despre asta. Evit cu orice preţ să mă gândesc la asta.”

„Cum o chema pe soţia ta?” a întrebat ea încet, privindu-i faţa. „Nu ai spus niciodată.”

„Faith. Faith Alexandra Wells.” El s-a holbat la mâinile ei pe ale lui.

„Vrei să-mi spui despre asta?”

El s-a clătinat uşor în scaun, iar ea s-a întrebat dacă nu ar trebui să-l bage în pat.

„Am încercat ani de zile să rămână însărcinată”, a spus el. „În cele din urmă s-a întâmplat, dar au descoperit cancerul la începutul sarcinii. Ne-au sugerat să avorteze copilul pentru a-l putea trata mai agresiv.”

„Oh, Zander.” Nu crezuse că inima i se poate frânge mai tare. „Ce oribil pentru voi doi.”

„Eu i-am spus să o facă.” El s-a uitat la Ava, cu ochii lui duri. „Ea a refuzat.”

„Nimeni nu ar trebui să ia vreodată decizia asta.”

„Ai perfectă dreptate.” S-a uitat înapoi la bucătărie şi la paharul lui de pe tejghea. „Am nevoie de băutura mea.”

„Imediat”, a spus Ava. „Ce s-a întâmplat?”

„A refuzat să avorteze şi a murit.”

„Ar fi supravieţuit dacă ar fi renunţat la copil?”

El părea să se micşoreze. „Probabil că nu. Cancerul ei invadase mai multe organe până când l-au descoperit. Era în stadiul patru. Au spus că tratamentul i-ar putea prelungi puţin viaţa.”

„Şi asta nu a fost suficient pentru ea”, a spus Ava, înţelegând deci zia oribilă pe care o luase soţia lui. „Urma să moară, indiferent de situaţie.”

„Am fi putut avea mai mult timp”, a spus Zander urgent. „Poate că s-ar fi putut găsi un nou tratament în acele luni suplimentare, poate că am fi putut merge în altă parte, unde medicamentele nu trebuiau să treacă prin încercări şi aprobări.” Cuvintele i s-au amestecat, iar bărbia i-a căzut la piept.

„Îmi pare atât de rău, Zander.” Nu-l văzuse niciodată atât de înfrânt. El a întotdeauna a fost stânca liniştită. De încredere. Statornic. Impulsiv. Când ea avea nevoie de ceva, nu ezita niciodată să ceară. El a fost întotdeauna alături de ea.

„Nu a ştiut niciodată că e o fată”, a şoptit el.

„Oh, *ea ştie,* Zander. Ştie.”

„Ne-am înţeles asupra numelui Zachery pentru băiat şi Fiona pentru fată. Mă gândesc la fiica mea în fiecare zi. Ar fi arătat ca Faith?” Ochii lui o implorau să fie de acord.

„Fără îndoială.”

„Trebuie să scot pozele lui Faith pentru a-mi aminti cum arăta când era sănătoasă. În ultimele săptămâni petrecute la spital, nu arăta ca ea însăşi, iar acele imagini mi s-au întipărit în minte. Era umflată peste tot, o caricatură oribilă a femeii frumoase care a fost.” El şi-a acoperit ochii. „Memoria mea despre ea se estompează. Uneori, când sunt la muncă, încerc să-mi amintesc culoarea exactă a părului ei şi nu pot. Mă urăsc pentru asta... O uit şi ea nu merită asta. Ieri nu mi-am

putut aminti ce culoare aveau ochii ei.”

„Cât timp a trecut?”

„Opt ani.”

„M-aş aştepta ca amintirile să se fi estompat un pic, Zander. Dar atâta timp cât ai fotografiile ei, nu trebuie să te bazezi pe memoria ta.”

„Dar eu îmi amintesc totul! De ce nu pot să-mi amintesc femeia care era în loc de oribilul corp bolnav care era la sfârşit?”

Ava a bâjbâit după un răspuns. „Nu ştiu.” Vina a cuprins-o. „Îmi pare rău că te-am tot presat să accepţi întâlniri, Zander. Nu ştiam că nu eşti pregătit.”

El a fluturat o mână nesigură în aer. „Am avut întâlniri.”

„Oh.” Ava s-a încruntat. „Păreai atât de reticent. Întotdeauna am presupus că era din cauza lui Faith.”

„Ştiu că nu voia să fiu singur. Ea mi-a spus asta. Ştia că urma să moară, Ava. M-a făcut să-i promit că voi căuta pe cineva care să mă facă să mă simt în viaţă.” Şi-a întors privirea timid. „Am refuzat toate sugestiile tale pentru că... ei bine... pentru că veneau de la tine”, a terminat el liniştit.

Ea s-a tras înapoi, înţepată. „Nu crezi că sunt un bun judecător de caractere? Nu ţi-aş înscena...”

„Nu e vorba de asta”, a afirmat el, întâlnindu-i privirea. „E pentru că am vrut să fii tu.”

Ea a îngheţat, simţindu-şi inima bătându-i în piept. O mică parte din ea ştia, dar ca el să spună asta în faţă când era clar prea târziu...

El i-a prins mâinile. „Nu fugi.”

„Nu fug.”

„Ba da, fugi. Simt că te tragi înapoi. Am stricat totul, nu-i aşa?”

„Nu. Nimic nu s-a schimbat.”

„Mă minţi.”

Sângele îi pulsa în urechi. „Nu te mint. Ştiam... într-un fel, cred. Cred că am ales să ignor asta. Chiar şi Mason ştia... a fost de acord cu asta.”

„Ce?”

„Mason te place. Ştia că nu te vei da la mine pentru că îi vei respecta prietenia.”

Zander s-a uitat în altă parte. „Are dreptate.”

„Eşti încă prietenul meu, Zander... oh, Doamne. Te-a deranjat discuţia de zilele trecute despre locul nunţii?” El avea încă o mână pe mâinile ei. Ea a tras, dar el nu i-a dat drumul.

„Da”, a spus el simplu. „E din ce în ce mai aproape. Înainte era întotdeauna o şansă ca voi doi să nu rezistaţi. Dar acum pot vedea că eşti făcută pentru el. Nu pentru mine.”

„Aşa este”, a spus ea încet. „Îl iubesc cum nu am mai simţit până acum. El este o parte din mine. Bănuiesc că ştii despre ce sentiment vorbesc.”

„Ştiu.” El s-a uitat la masă.

„Poţi trăi cu această relaţie?”

„Nu am de ales.”

„Vrei să renunţi la cazul nostru? Ar face-o mai uşoară?”

El s-a uitat din nou la ea, ţinându-i privirea pentru mult timp. „Nu şi nu. Nu vreau să pierd ceea ce avem.”

„Nici eu.”

Soneria de la uşa lui a bubuit. „E Mercy Kilpatrick.”

El şi-a frecat ceafa. „Iisuse. Câţi oameni mai vin?”

„Doar ea. Amândouă eram îngrijorate pentru tine. Ai noroc că nu am trimis mai întâi o echipă de maşini de patrulare. Probabil că ar fi trebuit.”

Şi-a împins scaunul înapoi. „Trimite-o acasă. Eu mă duc la culcare.” Sa uitat la sticla de vodcă proaspăt desfăcută.

„Am terminat cu asta. Ia-o cu tine, vrei? Şi dimineaţă voi fi la muncă. Ca nou.”

„Mulţumesc că mi-ai spus despre Faith şi Fiona, Zander.” Soneria a sunat din nou.

„Poţi să te ocupi de Mercy? Nu vreau să mai văd pe nimeni în seara asta.” El s-a îndreptat spre scările lui.

Umerii lui căzuţi o îngrijorară şi se hotărî să-l şocheze. „Mercy nu este singură?”, l-a împins ea.

El s-a oprit şi s-a întors să o privească, făcându-şi maxilarul să cadă. Apoi i-a zărit zâmbetul mic şi a înjurat în sinea lui. „Du-te dracului, McLane.” Şi-a continuat mersul nesigur spre scările lui.

Ea l-a privit cum pleacă, mulţumită că obţinuse o reacţie din partea lui, dar pregătită să se grăbească dacă el nu reuşea să urce scările. El a păşit cu grijă până sus, iar ea s-a dus să răspundă la uşă. Cel puţin îl văzuse zâmbind când îşi dăduse seama că glumea despre celălalt agent.

Dar nu avea să uite niciodată durerea adâncă din ochii lui când rostise
numele fiicei sale.

Capitolul 26

A derulat site-ul postului local de ştiri, căutând informaţii noi despre uciderea poliţiştilor. Seara trecută fusese la limită; o dăduse în bară. Nu se aşteptase ca Lucien Fujioka să riposteze.

Îi incapacitase pe fiecare înainte să-şi dea seama ce se întâmplă. Din fericire, fusese înarmat. Fusese înarmat şi

pentru celelalte întâlniri, dar niciodată nu a trebuit să tragă cu arma. Fujioka aproape că reuşise să se impună.

A pus masca pe podeaua bucătăriei când Fujioka ieşise din cameră. Confuz, Fujioka ridicase masca când se întorsese. Podeaua a scârţâit când el a păşit în balans cu bâta. Fujioka l-a auzit şi s-a întors. Bâta nu l-a atins complet şi Fujioka s-a năpustit asupra lui. Se luptaseră. Îl pusese la pământ pe poliţistul uşor ameţit şi trăsese.

Sunetul a fost asurzitor.

El a fugit, lăsând masca încă în mâna lui Fujioka.

O reclamă a apărut pe site-ul postului de ştiri şi el a oprit volumul. Nu avea s-o mai dea în bară aşa.

Lista lui mai avea un nume.

Ultima persoană care îi smulsese inima.

În timp ce defila, un nume familiar a sărit de pe ecran. Micah Zuch. Îşi trase răsuflarea şi citi rapid articolul. Şi apoi îl citi din nou.

De ce este acel golan o persoană de interes în acest caz?

Îl cunoştea pe Micah. Îl cunoştea pe Micah foarte bine.

De nenumărate ori văzuse ecouri ale sale în băiat. Vieţile lor aveau prea multe asemănări şi paralele. Încercase să îi uşureze calea băiatului, să compenseze ceea ce îi lipsea lui. Să-l protejeze de ceea ce ştia el că va urma.

A citit articolul a treia oară, căutând subtextul. Scria că poliţia nu-l considera pe Micah un suspect – ceea ce nu trebuia – dar că informaţiile pe care el le adusese poliţiei îi făcuseră să-şi îndrepte eforturile într-o altă direcţie.

Ce direcţie?

Cum ar fi putut Micah să ştie *ceva* despre acele morţi?

Îşi scoase telefonul şi îşi sună un prieten. „Hei, Steve. Tocmai am citit despre tânărul pe care îl reţin pentru uciderea poliţiştilor. Trebuie să fiţi uşuraţi că au prins pe

cineva.”

În mod previzibil, poliţistul l-a pus la curent cu faptul că nu credeau că Micah Zuch era criminalul.

„Cred că am înţeles greşit. Atunci de ce îl reţin?”, a insistat el.

Următoarele câteva fraze ale poliţistului l-au înfrigurat până la os.

„Ei bine, sper să fie o pistă bună şi să-l prindeţi pe ticălos.” A încheiat convorbirea şi a rămas nemişcat, uitându-se la ecranul computerului său.

De ce a mărturisit Micah crimele? Cum ar fi putut să ştie exact ce purtau victimele?

Şirul gândurilor lui a luat-o într-un milion de direcţii. „Poate că ştie pe cineva care a avut acces la documentaţia de la locul crimei”, mormăi el cu voce tare. Dar departamente diferite de aplicare a legii s-au ocupat de colectarea probelor în fiecare caz. Putea să înţeleagă că Micah avea un prieten într-un departament, dar nu în patru dintre ele.

Rămânea o singură opţiune. Micah îl urmărise.

Îşi trânti laptopul şi se ridică de pe scaun, plimbându-se prin sufragerie. Crezuse că fusese atât de atent. Furia îl străbătu.

„Ticălosul ăla mic şi şiret! Asta primesc eu pentru că am încercat să-l ajut?” S-a întors şi şi-a trântit pumnul în perete, lăsând o amprentă în gipscarton. „La naiba!” A lovit cu celălalt pumn şi gipsul s-a spart. Şi-a smuls mâna din perete, holbându-se la sângele care a ţâşnit imediat în zgârieturile de pe dosul mâinii. Durerea i-a limpezit mintea.

Cât timp mai avea până când Micah le spunea adevărul? De ce păstrase secretul atât de mult timp?

Avea o misiune de terminat şi nu avea de gând să-l lase pe ratatul ăla gotic să o strice. Mai erau douăzeci şi patru de

ore în cronologia lui personală.
El ar termina.

Nu-şi va dezamăgi mama.

$$$

Douăzeci de ani în urmă.

Ea plângea în timp ce stătea cu picioarele încrucişate pe podea, lângă bradul de Crăciun. Bradul lor era neîngrijit, decorat cu şiruri de popcorn, câteva luminiţe şi câteva dintre jucăriile lui vechi, pe care mama lui le atârnase cu panglici. „Îmi plac aceste jucării vechi", îi spusese ea. „Îmi amintesc că nu mai eşti un băieţel".

El nu credea că jucăriile de la McDonald's Happy Meals meritau să stea în bradul lor.

Mama prietenului său Jason decorase bradul lor cu un milion de şiruri de lumini albe şi zeci de ornamente din sticlă care aveau toate exact aceeaşi nuanţă de albastru. A cumpărat şiruri asortate de mărgele albastre strălucitoare. Jason a spus că un brad albastru era o prostie, dar el a crezut că era cel mai frumos brad pe care îl văzuse vreodată. Făcea ca popcornul şi jucăriile lor să pară ieftine şi jalnice.

Inima i s-a frânt în timp ce îşi privea mama plângând. În ultima vreme părea că tot ce făcea era să plângă. Erau săraci. El a înţeles asta şi a ştiut mai bine decât să ceară să meargă să vadă filmul Scream cu prietenii lui. Filmele la teatru nu erau în bugetul lor. De asemenea, ştia că nu va primi casetele video ale filmelor Evil Dead pe care le pusese pe lista de Crăciun.

Mama lui credea că filmele de groază îi vor deforma mintea. Ura ei faţă de ele îi sporea dorinţa de a le vedea.

El ştia ce a zdrobit-o de data asta. A fost acel bărbat. Întotdeauna a fost un bărbat. De ce o alegeau pe mama lui pentru a o abuza? Ultimul începuse atât de bine. Fusese amabil şi de ajutor şi părea sincer interesat să-l ajute cu temele la matematică. Îl dusese la un meci de hochei Winterhawks.

Nu fusese niciodată la arena de gheaţă din centru. Era tare şi rece şi imensă şi plină de oameni încântaţi să-şi încurajeze echipa. Cel mai bun dintre toate, el a văzut o luptă. Stăteau în locul potrivit când se întâmplase. Doi jucători s-au izbit de partea laterală a patinoarului, făcând plexiglasul să tremure. Oamenii din rândurile din faţa lui săriseră de pe locurile lor şi îşi bătuseră mâinile pe geam, strigând: „Bătaie, bătaie, bătaie!" Un jucător îl ţinea pe celălalt în strânsoarea capului şi îşi lovea pumnul în faţă de mai multe ori.

Sângele picurase pe gheaţă.

Toţi prietenii lui din clasa a cincea au fost impresionaţi când le-a povestit a doua zi.

Bărbatul venise la ei acasă în fiecare săptămână, uneori luând cina cu ei, alteori arătându-i cum să arunce o minge de fotbal în curtea din spate. Dar apoi bărbatul se retrăsese, oferindu-se doar să-l ia şi să-l ducă la McDonald's, spunând că timpul său liber era scurt.

Ştia că bărbatul minţea.

Se mai întâmplase de câteva ori. Bărbaţii se foloseau de el pentru a se apropia de mama lui. Pe el nu-l deranja prea mult. Voia ca mama lui să găsească pe cineva care să-i aducă flori şi s-o facă fericită. De fiecare dată când un bărbat începea să vină la ea acasă, ea se entuziasma. Îl invita la cină, îi făcea plăcintele cu mere speciale şi petrecea o oră alegându-şi hainele şi machiindu-se. El ştia că mama lui era

încântată când îi lua mult timp să se pregătească pentru o simplă cină acasă.

Dar bărbaţii nu veneau niciodată pentru mult timp. De data aceasta, bărbatul sunase şi spusese că nu putea să-l ducă la sala de jocuri video până târziu în ianuarie. A pretins că era ocupat la serviciu.

Ştia ce înseamnă să fii refuzat când auzea aşa ceva. Şi mama lui ştia.

S-a gândit că acest bărbat ar putea fi alesul. Săptămâna trecută stătuse până foarte târziu într-o seară, bând vin şi râzând cu mama lui. Ea pregătise o cină incredibilă. O friptură cu sos şi piure de cartofi cu mult unt. Erau chiar şi rulouri cumpărate de la magazin. Ea nu cumpăra niciodată rulouri, spunând că sunt prea scumpe şi nu sunt bune pentru el. Desertul a fost un cheesecake, iar el a mâncat două bucăţi. Ea a zâmbit când i-a servit a doua bucată, iar el a sperat că vor mânca aşa în fiecare seară de acum înainte. Când se dusese la culcare, bărbatul şi mama lui stăteau pe canapea, cu două sticle goale de vin pe masă lângă ei, aplecaţi în timp ce vorbeau. Fusese fericit când se târâse în pat, bucurându-se de sunetul râsului mamei sale din camera cealaltă. Ea nu râdea prea des. Poate că norocul lor se întorsese.

Sunetul maşinii bărbatului l-a trezit la patru dimineaţa, când a ieşit cu spatele din aleea lor. Zâmbea în timp ce privea luminile din spate coborând pe strada lor. Cred că îi plăcea foarte mult mamei lui să stea atât de târziu.

În următoarea săptămână şi-a dat seama că bărbatul nu se mai întoarce.

„De ce îmi fac asta?”, plângea ea de lângă brad.

Erau trei cadouri sub brad. Ştia că unul dintre ele fusese pentru ultimul bărbat. Se va întoarce vreodată să-l ia? El ştia că ea cheltuise prea mult pe cadoul bărbatului pentru că îi

rămăseseră puţini bani pentru cadourile lui. Bănuia că unul dintre ele era o pijama nouă. Cea actuală i se oprea la jumătatea gambelor. Pijamalele noi nu erau ceva cu care să se laude în faţa prietenilor lui. Va trebui să mintă atunci când vor spune ce au primit de Crăciun. Mama lui îi promisese că se va revanşa pentru ziua lui, în iunie.

Furia curgea prin el. Cum puteau bărbaţii ăştia să-i facă asta mamei lui la nesfârşit?

Alţi bărbaţi veniseră în trecut. Îl duceau la film şi, când mama lui începea să-i invite să rămână la cină, îi lăsau pe amândoi în urmă.

Trebuie să fie el. Nu era suficient de inteligent sau de atrăgător sau de talentat în sport. Bărbaţii îl considerau plictisitor şi nevrednic de timpul lor. Probabil că mama lui ştia asta, dar era prea politicoasă ca să pună vina pe umerii lui, acolo unde trebuia.

Ea şi-a şters ochii şi i-a zâmbit. „ O să fie un Crăciun bun mâine, o să vezi. Hai să plănuim să facem prăjituri. Ne putem uita la televizor toată ziua, doar noi doi. Va fi fabulos.”

El şi-a forţat un zâmbet şi a dat din cap nerăbdător.

Într-o zi, bărbaţii vor plăti pentru durerea pe care i-o provocaseră mamei sale.

Capitolul 27

O dată pe săptămână, Ava îşi permitea să bea o cafea cu lapte integral, dulce şi siropoasă. În fiecare altă zi rămânea la cafeaua neagră. Când a împins uşa de la cafeneaua ei obişnuită, a luat o înghiţitură din latte-ul ei cu condimente de dovleac şi fiecare receptor nervos din gura ei a suspinat de fericire. Acum, ziua de azi se simţea ca de Halloween.

Angajaţii se îmbrăcaseră pentru sărbătoare. Iron Man îi luase comanda şi o asistentă sexy îi făcuse latte-ul. Cumva,

asta îi făcuse băutura şi mai gustoasă, iar ea avea nevoie de un impuls de zahăr şi cofeină după noaptea târzie. Mason rămăsese treaz cu ea, vorbind despre Zander. Ava îşi stăpânise lacrimile când îi povestise despre soţia şi copilul lui.

„Ştiam că soţiei lui i se întâmplase ceva oribil”, spusese Mason. „Dar şi un copil? Nu-mi pot imagina.”

„Mă întreb dacă va mai vrea copii”, speculase Ava. „Nu cred că are încă patruzeci de ani.”

Mason a scuturat din cap. „Asta e greu de răspuns. Mă bucur că am terminat.”

Inima ei a cedat la răspunsul lui. Era un subiect pe care îl abordaseră de câteva ori, iar ea fusese sigură că copiii nu erau pentru ea.

Dar acum se întreba dacă îl inducea în eroare.

O fac?

Încă nu ştia.

Pierdută în gânduri, şi-a ridicat privirea când doi bărbaţi i-au blocat calea. A îngheţat când l-a recunoscut pe urmăritorul ei, David.

Şi-a aruncat cafeaua şi a întins mâna după arma din geantă. „Nu mişca”, a ordonat ea, făcând un pas înapoi. O duzină de scenarii i s-au derulat în minte în timp ce îşi dădea seama că nu va reuşi să scoată arma la timp. *Piciorul în coapsa lui. Cot la gât. Fugi!*

„Ava, aşteaptă! Nu am vrut să te sperii”, a implorat David.

„Agent special McLane”, a declarat celălalt bărbat, scoţând un portofel. „Sunt detectiv particular în statul Oregon”.

Ea a încremenit, uitându-se la al doilea bărbat. Era mai scund decât David şi avea pielea închisă la culoare, cu părul

grizonat. Ceva din limbajul trupului lui îi spunea *poliţist* în cap.

„Cine eşti tu?”, a întrebat ea brusc. „Amândoi?”

Bărbatul mai scund i-a întins actul de identitate. „Permisul meu este chiar acolo. Mă numesc Glen Raney şi m-am retras din Departamentul de Poliţie Gresham acum zece ani. David Dressler este clientul meu.”

Ea s-a uitat la permisul lui. Nu însemna nimic pentru ea; nu ştia cum arată licenţa unui detectiv particular şi chiar nu-i păsa. A studiat felul în care se purta detectivul particular şi a crezut că făcuse parte din forţele de ordine. S-a uitat la David, ai cărui ochi o implorau să nu fugă.

David Dressler. Nu te cunosc de la Adam.

„De ce mă urmăreşti?”, a cerut ea.

Umerii lui David s-au prăbuşit. „N-ar fi trebuit să mă apropii de tine atât de des. Nu m-am putut abţine”.

„Nu-ţi ajuţi situaţia. Începe să vorbeşti.”

David s-a uitat la detectivul particular, care a ridicat din umeri. „Asta e ceea ce ai vrut, nu?” i-a spus Glen lui David. „Asta e şansa ta.” El s-a aplecat şi a luat ceaşca de cafea pe care o scăpase Ava şi a aruncat mizeria picurată la gunoi.

„O căutăm pe Jayne”, a început David.

„Ştiam eu. Îţi datorează bani, nu-i aşa?” Furia a ars în ea. „Nu are niciun ban şi lătraţi la copacul greşit dacă credeţi că veţi obţine ceva de la mine. Abia ştiu cine este.” Faţa lui David a căzut, iar ea a fost mulţumită. Putea să se ducă dracului pentru că o neliniştea. „Oricine îi împrumută bani trebuie să fie examinat la cap,” le-a spus ea bărbaţilor. „Credeţi-mă. Am fost acolo.”

David s-a uitat la ea, iar ea a văzut durerea radiind din privirea lui.

„Ce ţi-a făcut?” a şoptit ea.

Dacă i s-a frânt inima. . .

Iisuse, Jayne. Dezgustul trecu prin ea. Nimic nu o oprea pe sora ei când avea o cucerire în vizor. Vârsta. Căsătoria.

„Arăţi ca mama ta”, a spus David încet.

Lumea Avei s-a înclinat şi i-au tremurat genunchii. „Ai cunoscut-o pe mama?”

„Foarte bine.” El i-a ţinut privirea.

Ochii lui Jayne s-au uitat înapoi la ea. Proprii ei ochi.

Nu.

A clipit de câteva ori şi asemănarea s-a estompat. Dar nu a dispărut.

„Cine eşti tu?”, a şoptit ea.

„Sunt destul de sigur că sunt tatăl tău.”

„Nu.” Ea a scuturat din cap. „Asta nu e posibil. Nu”, a repetat ea. „Ce vrei de la mine? Doar pentru că lucrez pentru FBI nu înseamnă că te pot ajuta cu ceva.” Creierul ei mergea înainte în salturi în timp ce limba îi forma cuvinte asupra cărora nu avea niciun control. „Tatăl nostru a plecat înainte să ne naştem. Nu a vrut să aibă nimic de-a face cu noi sau cu mama noastră.”

Gura lui s-a întors în jos, iar Ava şi-a ţinut respiraţia la asemănarea ei cu cea a lui Jayne.

S-a uitat la detectivul particular, vrând ca el să-i spună că David Dressler spunea numai prostii. Glen Raney a dat din cap spre ea. „Clientul meu este dispus să facă orice test doriţi pentru a verifica că el este tatăl tău şi al geamănului tău. Am văzut scrisorile pe care mama ta i le-a trimis înainte să plece. Am dat de urma certificatelor tale de naştere – ştii că şi-a schimbat numele după ce s-a despărţit de clientul meu, nu?”

„Nu.” *Nu-l cred.* „Nu noi suntem cele pe care le cauţi”, îi spune lui Glen, incapabilă să se mai uite la David. „Mama mea s-a născut McLane. Dacă tu crezi că ea şi-a schimbat

numele, atunci îţi pierzi timpul vorbind cu mine.” Uşurarea a cuprins-o. *A greşit oamenii.*

„Am locuit pe strada McLane când am cunoscut-o pe mama ta”, a spus David. „Cred că faptul că ea a ales ca acesta să fie noul tău nume de familie spune multe.”

„Ea a fost întotdeauna McLane”, a repetat Ava.

„Nu, iniţial a fost Ryder.”

Colleen Ryder? Ava a scuturat din cap. „Te înşeli. Nu avea niciun motiv să îşi schimbe numele.”

„Ce v-a spus vouă, fetelor despre părinţii ei?” a întrebat Glen cu blândeţe. „Că au murit înainte să vă nasteţi?”

Ava nu-şi putea simţi mâinile sau picioarele. „Da.”

„Ai căutat vreodată documente despre ei sau despre mama voastră?” A întrebat Glen. „Ştiu că ai acces la o mulţime de baze de date.”

„Nu am simţit niciodată nevoia”, a şoptit ea. De câte ori începuse să caute şi se oprise?

„Hai să ne aşezăm”, a sugerat Glen. Ava i-a urmat orbeşte pe el şi pe David la o masă în aer liber, sub streaşină.

Ce se întâmplă?

Glen i-a înmânat o carte de vizită, iar ea s-a holbat la ea fără să înţeleagă. „David m-a angajat vara trecută. A fost în Portland şi ţi-a văzut chipul în ziarul local după ce ai fost... rănită. Semeni mult cu mama ta, să ştii.”

Ava a dat din cap în tăcere. Ştia că a fost mediatizată întâlnirea ei aproape mortală cu creierul împuşcăturilor în masă din zona Portland din vara trecută. Dar fusese prea bolnavă ca să îi pese.

„M-a angajat să aflu dacă eşti fiica lui. Tot ce a avut pentru mine a fost numele original al mamei tale, numele tău din ziar şi o presupunere a datei la care a născut.”

Ava s-a uitat la David. „Ea ne-a spus că nu voiai să ai de-

a face cu noi.” Partea de poveste a lui Glen părea plauzibilă, dar ea nu-l credea pe David.

„Am fost căsătorit. Nu sunt mândru de asta.” Contactul lui vizual era puternic, faţa lui solemnă. „Mama ta a renunţat şi m-a anunţat două săptămâni mai târziu că era însărcinată. A spus că nu are nevoie de nimic de la mine, dar a vrut să mă anunţe. Cred că a fost felul ei de a răsuci puţin cuţitul. Nu-i spusesem că sunt căsătorit când am început să ne vedem.”

„Ai fost un nenorocit infidel”, a răbufnit Ava.

„Am fost.” El a respirat adânc. „Apoi ea a dispărut. A părăsit oraşul în câteva zile şi nu m-a mai contactat niciodată. Întotdeauna m-am întrebat dacă a minţit în legătură cu sarcina. Am căutat-o o dată sau de două ori, dar nu am găsit nimic.”

„Unde locuieşti?” a întrebat Ava.

„În San Diego. Glen a reuşit să dea de urma ei în California de Nord după ce i-am dat numele tău.”

„Ai iniţiat o căutare pe baza faptului că m-ai văzut în ziar?”

El a zâmbit pe jumătate. „O şansă la un milion, nu-i aşa? A fost uşor să aflu mai multe informaţii despre tine. Dar apoi Glen s-a împiedicat de faptul că Colleen a dat naştere la două fete gemene. Sora ta a fost mai greu de găsit.”

„Înregistrările ei pe internet şi în diverse bănci de date sunt mult diferite de ale tale”, a spus Glen cu delicateţe.

„Asta pentru că este dependentă de droguri”, a spus Ava scurt.

„Mi-am dat seama de asta”, a răspuns Glen. „Dar nu am putut găsi o reşedinţă actuală. Abia ieri am aflat despre centrul de tratament. Înainte de asta, cea mai recentă menţiune pe care am găsit-o a fost un anunţ despre o expoziţie de artă. I-am transmis asta lui David, presupunând

că va apărea.”

„În schimb, te-am întâlnit pe tine.” David a zâmbit, cu o privire încântată în ochi.

„Stai puţin.” Ava şi-a pus mâinile pe masă şi s-a ridicat. Îşi dorea să îi smulgă zâmbetul de pe faţă lui David. „Asta nu e o reuniune de familie fericită. *Nu te cunosc* şi nu am de gând să te cunosc. Mama te-a lăsat în urmă şi se pare că a avut un motiv întemeiat. Nu am nevoie să-mi cunosc rădăcinile”, a minţit ea. „M-ai speriat de moarte apărând peste tot pe unde am fost şi de ce naiba ai fost la locul unei crime?” Îşi plantase mâinile pe masă pentru a-şi ascunde tremurul, dar fiecare muşchi îi tremura sub piele.

„Asta a fost din cauza mea”, spuse Glen. „Mă ţin la curent cu ce se întâmplă în vechiul meu departament. Când am aflat că FBI-ul era interesat de caz şi că tu erai unul dintre agenţii desemnaţi, i-am spus lui David. Nu ştiam că se va duce chiar la locul faptei.” L-a privit fix pe David. „M-am gândit doar că ar vrea să ştie ce fel de muncă faci.”

„Am terminat aici”, a spus Ava, ajustându-şi cureaua poşetei pe umăr. „Stai departe de mine şi de sora mea. Chiar dacă eşti tatăl nostru, nu avem nevoie de genul ăsta de nebunii în viaţa noastră acum.”

S-a împins în scaun şi s-a întors, cu picioarele tremurându-i în cizme.

A zărit balta maro de la cafeaua cu lapte şi s-a gândit să mai cumpere una.

Ceea ce vreau cu adevărat este vin.

„Ava”, a sunat vocea lui David din spatele ei. „Glen a urmărit unde s-a dus Jayne când a părăsit centrul de tratament.”

$$$

„Callahan.”

Mason a ştiut după tonul vocii Norei că se întâmplase ceva rău. S-a oprit în holul din faţa corralului detectivilor şi a aşteptat ca ea să o ajungă din urmă. Faţa ei era sumbră.

„Ce s-a întâmplat?”, a întrebat el. *Cine m-a turnat?*

„Tocmai am petrecut câteva momente plăcute cu şeful adjunct.”

Aw rahat. „Niciun moment cu el nu este plăcut.”

„Nu, nu este. A primit un telefon de la un reporter care voia să ştie de ce un martor lucra în grupul operativ pentru a rezolva aceste crime. Te văzuseră la locul crimei Fujioka. Am minţit cu neruşinare, spunând că pur şi simplu i-ai însoţit pe agenţii FBI pentru că te intervievaseră când au primit apelul.”

„Rahat. Nu cred că ştie nimic despre viaţa mea personală, nu?”

„Dacă vrei să spui dacă ştie că eşti logodit cu agentul FBI însărcinat cu ancheta agent, nu.” Ea şi-a pus mâinile pe şolduri, privindu-l fix. „Asta s-ar putea întoarce să mă muşte de fund. Cariera mea e terminată dacă află că team lăsat să te fâţâi în jurul acestei investigaţii.”

Nu glumeşte.

„Ştiu. Apreciez asta şi îţi datorez una mare.”

„Îţi cer favoarea asta chiar acum. Trebuie să stai departe de toate aspectele acestui caz de acum încolo. Nu pot da vina decât pe mine pentru că te-am lăsat să-ţi bagi nasul pe aici, dar eu doar m-am uitat în ochii comandantului meu şi am minţit. Aşa că am terminat. Nu mai fac asta niciodată.”

Mason se holbă la ea, simţind cum îi scapă din mâini accesul la ucigaşul lui Denny. „Aşteaptă...”

„Nu *aşteaptă!* Nu mai e nimic de discutat. Nu ar fi trebuit să te las să intri şi ştii asta. Singurul tău rol în acest

caz este ca martor. *Nimic altceva.*"" Ia aruncat o privire pătrunzătoare. „Şi dacă crezi că o vei folosi pe Ava pentru a te apropia de acest caz, o voi înlocui."

El a început să răspundă şi şi-a închis gura. Apăsase prea tare. Profitase de Nora Hawes şi nu avea niciun drept să continue. „Sunt pe deplin conştient de ceea ce ai făcut pentru mine, Nora. Nu voi uita."

„Dacă am nevoie de o canapea pe care să dorm pentru că mi-am pierdut slujba, tu vei fi prima persoană pe care o voi suna."

„Îţi voi împrumuta propria mea pernă. Este o Tempur-Pedic."

Ea şi-a încreţit nasul. „Ce sunt eu? O femeie bătrână? Nu am nevoie de
o pernă din aia de beton."

Încă.

„Întoarce-te la biroul tău şi stai departe de cazurile mele", i -a ordonat
Nora. „Dacă aflu ceva nou, vei afla."

„Ai primit veşti de la Scott Heuser? Trebuia să ne spună cine a fost mentorul lui Micah Zuch."

„Nu tocmai am avut o conversaţie despre cum ai ieşit din acest caz?" Ea părea gata să bată capul lui de perete.

„Tocmai ai spus că o să mă anunţi dacă afli ceva nou. Directorul de la Cops 4 Kidz ne-a dat *noile* informaţii?"

„Nu. Nu am auzit nimic de la el."

Mason s-a gândit foarte atent la următoarele cuvinte. „Am ratat ultima şedinţă a consiliului Cops 4 Kidz. Ar trebui să mă duc să-mi iau o copie a procesului-verbal."

„Nu le trimit prin e-mail?" a întrebat Nora cu mult sarcasm.

„Am auzit că e-mailul lor nu funcţionează bine."

„Uh-huh." Ea şi-a mestecat buza de jos, studiindu-l.

El a vrut să se strâmbe. „Nu te uita aşa la mine”, a mormăit el.

„Atunci stai departe de ochii mei.”

„Am plecat.” El s-a întors şi s-a îndreptat spre ieşire.

„Scott a sunat ieri că este bolnav şi a lăsat un mesaj că este bolnav şi astăzi”, a spus recepţionera, părând destul de hărţuită în timp ce vorbea cu Mason. „Este genul de persoană care nu stă acasă decât dacă este foarte bolnav. Dacă nu v-a răspuns la mesaje, este pentru că nu poate.”

O privire încăpăţânată i-a măturat faţa. „Este un director excelent. Am lucrat cu trei dintre ei în ultimii zece ani, să ştii. Nu i-aş reproşa asta. Sunt sigură că va suna când se va simţi mai bine.

„Nu mă gândeam rău la el”, a asigurat-o Mason. „Ţi-a spus că a fost contactat de FBI? Voiau nişte informaţii despre poliţiştii care au participat la programul de mentorat.”

„Nu, nu a spus nimic. Am întâlnit-o pe agenta FBI zilele trecute când a venit să vorbească cu el. Are nevoie de mai multe informaţii?”

„Da. Cred că a încercat la el de două ori în legătură cu asta.”

„Este în legătură cu moartea acelor poliţişti?” A şoptit ea, chiar dacă nu mai era nimeni în birou.

Mason şi-a încrucişat braţele pe tejgheaua înaltă a recepţiei şi s-a aplecat.

„Da. A fost foarte supărător faptul că toţi au fost voluntari ai organizaţiei noastre la un moment dat.”

„Ei bine, optzeci la sută din departamentele locale de poliţie au lucrat cu noi”, a spus ea. „Suntem foarte mândri de numărul de oameni care îşi oferă din timpul lor.” Ea a făcut o pauză. „Dar nu spun nimic ce nu ştiţi deja, detectiv Callahan. Care era informaţia de care avea nevoie?”

Mason şi-a ţinut emoţia sub tăcere. „Aveau nevoie să ştie cine a fost mentorul lui Micah Zuch acum câţiva ani.”

Faţa ei a căzut. „Doar Scott are acces la acele înregistrări. Nu e ceva ce pot să caut pentru tine.”

Un zid de cărămidă s-a ridicat în faţa lui şi el s-a dezumflat. „Ah, rahat.”

„Îmi pare rău, detectiv Callahan, deoarece copiii sunt minori, păstrăm un capac strâns asupra informaţiilor, dar dacă aud de Scott înaintea ta, îi voi aminti că grupul tău operativ aşteaptă aceste informaţii.”

Mason a dat din cap şi i-a mulţumit pentru timpul acordat.

În afara clădirii, şi-a strâns gulerul în jurul gâtului împotriva frigului din aerul de octombrie. Temperatura scăzuse cu zece grade bune de când norii se risipiseră.

Şi acum ce?

Ava fusese îngrijorată că i se întâmplase ceva lui Zander când acesta nu răspundea la telefoane. Toţi poliţiştii din oraş erau atenţi unii la alţii, întrebându-se dacă nu cumva va mai fi un alt deces. O vizită la casa lui Hauser pentru a vedea dacă era bine şi pentru a-l ruga să deschidă acele dosare ar fi meritat timpul său.

Găsirea adresei de acasă a lui Scott Hauser nu ar trebui să fie o problemă. Nora nu trebuia să ştie că el îşi băga nasul prin preajmă.

Capitolul 28

„Ascult”, spuse Ava.

Se oprise în faţa afirmaţiei lui David că detectivul său particular ştia unde să o găsească pe Jayne. Se întoarse spre cei doi bărbaţi, care se ridicaseră de la masa din aer liber în timp ce ea se îndepărta. Căutând înşelăciune pe feţele lor, s-a uitat de la un bărbat la altul.

Nu a văzut-o.

„S-au urcat într-un avion la trei dimineaţa”, a spus David, în timp ce Glen dădea din cap în semn de aprobare. „O să vă spun încotro se îndreptau imediat ce mă ascultaţi. Am mai multe de spus.”

Inima Avei s-a accelerat şi ea şi-a prins cureaua genţii, făcând un pas ezitant spre bărbaţi. „Ce trebuie să spui?”

„Trebuie să auzi partea mea de poveste.”

Furia a trecut prin ea. „Nu, nu vreau. Ai recunoscut deja că ai fost un nenorocit înşelător cu mama mea.”

„Am fost, şi am înţeles de îndată ce a plecat. Nu caut milă sau o fiică instantanee. Caut un pic de graţie pentru relele pe care vi le-am făcut vouă fetelor şi mamei voastre. Asta e tot ce vreau.” Ochii lui au implorat-o.

Curiozitatea a pus stăpânire pe ea. „Fă-o repede. Vreau să ştiu unde s-a dus Jayne.” Ea s-a aşezat din nou pe scaun, cu coloana vertebrală înţepenită. Bărbaţii au schimbat o privire şi şi-au luat locurile. David părea uşurat.

„Am cunoscut-o pe mama ta când era chelneriţă într-un bar din San Diego.”

Ava a dat din cap. Asta le spusese mama ei ei şi lui Jayne. Spusese că fusese o relaţie scurtă şi că merseseră pe drumuri separate.

„Când i-ai spus că eşti căsătorit?” a întrebat Ava.

El s-a uitat în jos la masă. „Nu destul de repede. Soţia mea şi cu mine eram despărţiţi pe atunci, iar eu locuiam în propriul meu apartament. Nu ştiam dacă vom reuşi să

rezolvăm problema. Nu că ar conta acum.”

Erai într-o pauză.

Ea îşi ţinea buzele închise, uitându-se la el, rămăşiţele unei despărţiri anterioare urâte zguduindu-i mintea. Fostul ei crezuse, de asemenea, că a lua o pauză pentru a reevalua o relaţie înseamnă permisiunea de a se culca cu oricine.

„Copiii mei aveau trei şi cinci ani.”

Ea a clipit. *Am fraţi? Fraţi vitregi?*

El a dat un zâmbet mic. „Eu am un fiu şi o fiică. Îmi aminteşti de Kacey. Are aceeaşi voce gravă care mă face să mă gândesc la o cântăreaţă dintr-un lounge blues afumat.”

Mama ei o încurajase întotdeauna să îşi îmbrăţişeze vocea. Era una dintre puţinele deosebiri dintre ea şi Jayne. Când erau copii, Jayne o imita pentru a se da drept Ava.

Ava trecuse de douăzeci şi cinci de ani înainte de a-şi accepta sunetul unic.

Este posibil ca gena să provină de la acest bărbat?

Urmărindu-l cu atenţie, ea şi-a relaxat coloana vertebrală cu un centimetru. „Unde sunt copiii tăi acum?”

„Amândoi locuiesc încă în San Diego. Am patru nepoţi.”

„Ei ştiu despre noi?” a şoptit ea.

„Ştiu. Ei sunt cei care m-au încurajat să încep să caut. Sunt curioşi despre voi două.” El a făcut o pauză. „Soţia mea a murit acum câţiva ani şi nu i-am spus niciodată despre aventură. Dar acum un an am avut probleme cu depresia şi am început să beau. Nu-mi puteam scoate din minte ultimele cuvinte pe care mi le-a spus mama ta şi, în cele din urmă, le-am mărturisit copiilor mei. După o oarecare furie iniţială, m-au iertat şi mi-au spus că se bucură că mama lor nu a aflat niciodată. Apoi au încercat să mă ajute să vă găsesc.”

„Cum e cu depresia?” întrebă ea. De aici provenea boala mintală a lui Jayne?

„Mai bine. O terapie şi nişte medicamente şi faptul că am un scop în viaţă m-au făcut să-mi revin.” El se încruntă. „Să înţeleg că sora ta s-a luptat mult timp cu probleme de sănătate mintală?”

„Cea mai mare parte a vieţii ei. Eu mă ţin de vârful degetelor în cea mai mare parte a timpului. Jur că scopul de a nu deveni geamănul meu este ceea ce mă împiedică să cad în prăpastie.” Şi-a încleştat gura, stânjenită de faptul intim pe care tocmai îl împărtăşise. Ochii lui erau plini de milă şi ea s-a uitat în altă parte.

„Îmi pare rău de mama ta”, a spus el încet. „Tot cancerul mi-a răpus soţia.”

„E o boală brutală.”

„Absolut.”

„Ai vreo hârtie care să dovedească că eşti rudă cu noi?” a întrebat Ava, ştiind că era o întrebare inutilă; ea s-ar fi îndoit de orice ar fi produs el.

Umerii lui s-au afundat. „Nu am nimic. Nici măcar poze. Am scăpat de puţinele pe care le aveam cu noi împreună.”

Pentru că erai căsătorit..

„Mama nu ne-a arătat niciodată nicio poză cu tine”, a afirmat Ava. O parte din ea voia să îl facă pe acest bărbat să sufere. „A spus că ai trecut prea repede prin viaţa ei.” El a tresărit, iar ea a avut o scânteie de satisfacţie.

„A fost scurt”, a fost el de acord.

„Locul pentru numele tatălui pe certificatele noastre de naştere este gol.”

„Am văzut asta. Am copii.”

„Am fost săraci toată viaţa noastră”, a spus Ava, răsucind cuţitul pe care i-l înfipsese în piept. „Mama s-a chinuit să servească la mese şi a fost promovată manager de restaurant pentru a ne întreţine. În unele zile nu mânca

pentru ca noi să putem mânca.”

El a închis ochii. „Aş fi ajutat dacă aş fi ştiut.”

„Ai fi făcut-o?” a spus ea tăios.

„Aş fi făcut-o. Întotdeauna am avut destul.”

Expiră, urând gândul că acest bărbat trăieşte o viaţă de lux în San Diego. Probabil într-o casă mare cu piscină. Îşi putea imagina un băieţel şi o fetiţă jucându-se în apă cu el şi soţia lui. O familie mare şi fericită.

Nu mi-am dorit niciodată dragoste. Mama mi-a oferit întotdeauna din belşug.

„A trebuit să-mi iau o slujbă după şcoală imediat ce am fost destul de mare. Aveam nevoie de bani.”

El i-a întâlnit privirea. „Îmi pare foarte rău.”

Ea a înghiţit în sec şi a întors privirea. „S-ar putea să te înşeli. Toate astea ar putea fi o greşeală.”

„Ar putea fi, dar nu cred că este. Am ceva să-ţi arăt.” El şi-a scos telefonul mobil şi a atins ecranul. „Aceasta este o poză cu Kacey.” A întins telefonul.

Ava a privit telefonul. Din unghiul ei, putea vedea poza unei femei cu părul negru. A fost îngrozită să se uite mai de aproape şi şi-a strâns mâinile într-o strânsoare mortală sub masă. El a mutat telefonul mai aproape de ea. „Ia- l”, i-a spus el.

Ea şi-a smuls mâinile şi a luat telefonul. Kacey avea ochii ei. Ai ei şi ai lui Jayne. Faţa ei era mai ovală, iar nasul şi gura erau diferite, dar ochii erau de acelaşi albastru închis, cu gene dese. Ava a clipit şi a mărit imaginea, căutând diferenţele.

Ochii nu puteau fi negaţi. Sau, potrivit lui David, vocea.

„Înţelegi de ce mi-ai atras atenţia la ştiri? Şi de ce a trebuit să aflu mai multe?”

Ea a dat din cap. „Cum arată fiul tău?”, a întrebat ea

încet. El a întins mâna şi a glisat pe ecran. A apărut un bărbat blond cu doi copii mici. Era imaginea fidelă a lui David. Ava a înţeles cum ar fi putut fi influenţată mama ei dacă David ar fi fost la fel de arătos ca fiul său când era mai tânăr.

„Acum spune-mi unde s-a dus Jayne”. Era epuizată şi încă tânjea după un pahar mare de vin. I-a dat telefonul înapoi.

David s-a uitat la Glen şi a dat un mic semn din cap. „Ea şi Brady Shurr au zburat în Costa Rica”, a spus Glen.

„Costa Rica? Serios?” Furia o cuprinsese şi îi venea să lovească ceva. Lucra la un caz uriaş de criminal în serie şi încerca să nu-şi facă griji pentru geamăna ei dispărută, doar ca să descopere că îşi luase o vacanţă cu noul ei iubit însurat? „Am s-o omor”, a murmurat ea. Îşi apăsă podul palmelor în ochi până când văzu pete albe. „De ce nu sunt surprinsă?”

„Nu eşti surprinsă?”, a întrebat David.

„Nu. Jayne a făcut întotdeauna tot ce i-a trecut prin cap fără să se gândească de două ori la modul în care afectează pe altcineva.”

„Cu siguranţă, faptul că ea face o călătorie nu te afectează pe tine”, a spus Glen.

„În toată *investigaţia* ta, ai aflat costul centrului de tratament în care a fost? Cine crezi că plătea pentru asta? Am vrut ca ea *să se facă bine!”* Vocea ei s-a ridicat cu o octavă. „Poţi să pariezi că mă afectează. Fiecare prostie pe care o face mă afectează pe mine, pentru că trebuie să adun bucăţile. M-am distanţat de ea cât de mult am putut, dar apoi face o cascadorie ca asta?” S-a ridicat, mai mult decât terminată cu conversaţia şi cu imaginea obsedantă a femeii care îi semăna.

Trecutul trebuia să rămână în trecut.

„Am o grămadă de ofiţeri de poliţie morţi în mâinile

mele. Nu am de gând să-mi pierd timpul gândindu-mă la geamăna mea în timp ce zace pe o plajă însorită din America Centrală.” Şi-a reţinut înjurăturile pe care voia să i le spună surorii ei. „Veţi înţelege dacă nu vreau să vă mai văd pe niciunul dintre voi? Îmi pare rău pentru asta, *Tată.*’’” Furia roşie i-a înceţoşat vederea în timp ce se ridica de pe scaun şi se îndrepta spre maşină.

La naiba cu Jayne.

La naiba cu David care pretindea că e tatăl meu.

În maşină s-a oprit suficient de mult pentru a-i trimite un e-mail foarte scurt lui Jayne.

Ce naiba ai făcut?

Şi-a pus telefonul deoparte, a pornit maşina şi a băgat-o în marşarier. Transpiraţia îi ieşise pe sub braţe şi a înjurat când şi-a dat seama că purta o bluză de mătase. A numărat până la zece şi s-a concentrat pe drum.

Avea un criminal de găsit.

Capitolul 29

„ Oh, dragă. Îmi pare atât de rău, dar nu mă simt bine astăzi.”

Mama lui îşi odihnea capul în mâini la masa de mic dejun. Ştia că nu va putea ajunge la meciul lui de baschet, dar o rugase oricum. Sperând...

„Înţeleg. Poate data viitoare.”

„Desigur, dragă. Îmi place să te vădjucând. Eşti atât de

bun! Dar, după cum vezi, am ochii umflaţi şi azi arăt ca un dezastru. Nu ar trebui să ies în public.”

„Arăţi grozav, mamă. Întotdeauna arăţi grozav.” Ea a radiat la el.

El a schiţat un zâmbet slab. Nu avea nici un sens pentru el că ea avea nevoie să audă părerea lui de clasa a opta despre aspectul ei, dar întotdeauna a înveselit-o. Observase că fusese foarte deprimată de când ultimul bărbat nu- şi îndeplinise înţelegerea de şase luni. Nu mai spera ca unul dintre mentori să reziste mai mult decât cele şase luni pentru care se angajaseră. De nenumărate ori, bărbaţii dovediseră că nu erau de încredere. Poate că asta făcea parte din profesia lor.

În adâncul sufletului, se rugase ca unul dintre ei să satisfacă o nevoie a mamei sale. Dar toţi plecaseră. Unii după prima săptămână sau două. Era clar că nu ştiau cum să respecte un angajament. Mama lui avea nevoie de cineva mai puternic decât rataţii care îi fuseseră repartizaţi.

Săptămâna trecută îi spusese mamei sale că tatăl unui prieten era interesat să o cunoască. Ea îl întrebase cu ce se ocupă şi apoi îl refuzase când aflase că lucra la magazinul Macy's.

„Plictisitor”, a spus ea. „ Vânzări cu amănuntul, serios?”

„Poate îţi poate obţine o reducere?”, sugerase el.

Ea a părut interesată pentru o scurtă secundă şi apoi a refuzat din nou. Dintr-un motiv oarecare, ea era atrasă de poliţişti.

Şi el credea că poliţiştii sunt mişto. Când îi întreba, îi arătau întotdeauna armele lor. Unul dintre ei îl lăsase să ţină un pistol gol după ce îi arătase cum să scoată toată muniţia. Cei mai mulţi dintre ei au spus că nu au fost niciodată nevoiţi să tragă cu arma. Unul dintre ei spusese că vorbele şi vocea

lui erau cele mai bune arme ale sale.

Asta era o prostie.

Dacă ar fi fost poliţist, ar fi scos arma tot timpul pentru a-i face pe oameni să se poarte frumos. Cine vrea să se certe cu oamenii?

„Mă duc să fac un duş să văd dacă îmi curăţă sinusurile”, îi spuse ea. „Curăţă-ţi vasele, bine?” Ea s-a ridicat şi a ieşit din cameră, lăsându-şi propriile farfurii pe masă.

El le-a pus pe ale ei şi pe ale lui în maşina de spălat vase şi apoi a şters firimiturile pe care ea le lăsase lângă prăjitorul de pâine. A studiat bucătăria, o inspecţie pentru a depista orice altceva de care ea s-ar mai fi putut supăra. Totul părea perfect. Măcar atât putea face pentru ea din moment ce era atât de tristă.

„Dragă? ”, a strigat ea din baie.

El şi-a agăţat rucsacul pe un umăr în timp ce se îndrepta pe hol, ştiind că trebuia să iasă pe uşă şi să se îndrepte spre staţia de autobuz într-un minut. S-a oprit în faţa uşii băii ei. „Ce? ”

„Nu pot ajunge la nasturii de pe spatele cămăşii. Poţi să mă ajuţi foarte
repede?”

„Sigur.” A aşteptat ca ea să crape uşa, astfel încât să poată strecura un braţ. Uşa s-a deschis larg şi ea stătea cu spatele la el. Îşi scosese deja pantalonii de trening şi chiloţii. El s-a holbat şi apoi şi-a ridicat privirea spre spatele ei. Cu mâinile tremurânde, i-a desfăcut nasturii. Sutienul ei era negru, cu dantelă.

A apucat mânerul uşii, a făcut un pas înapoi şi a trântit-o.

Sfinte Sisoe.

Transpiraţia îi înflorise sub braţe. Nu-şi mai văzuse

niciodată mama goală. Ea a deschis uşa cinci centimetri, uitându-se la el cu ochii ei albaştri şi mari. „Îmipare rău. Te-am surprins?”

„ Uh…. nu.” Vocea i-a tremurat.

„Nu-i nimic, dragă. Sunt mama ta. Nu-i mare lucru.” El nu ştia ce să spună.

„Du-te la şcoală. Ne vedem diseară după meci.” S-a întors şi a plecat.

***

Au pierdut meciul. Cealaltă şcoală îi zdrobise echipa şi de două ori antrenorul său îi strigase să se concentreze asupra jocului. Se urcase în autobuzul pentru activităţi târzii şi urca încet strada până la casa lui. Nu voia să meargă acasă.

În mintea lui o tot vedea pe mama lui în baie în acea dimineaţă. Se simţea murdar, ca atunci când se uita la pozele nud din revista prietenului său. Femeile acelea erau nişte târfe, care pozau pentru ca bărbaţii să se holbeze la ele. Mama lui nu era aşa. Mama lui nu lăsase pe nimeni să o vadă goală în toată viaţa ei.

În afară de el.

O altă imagine explicită din acea dimineaţă îi trecu prin creier. Nu spusese niciunuia dintre băieţi ce văzuse. Era mişto să te lauzi când vedeai o fată goală sau când puneai mâna pe o revistă murdară, dar era sigur că faptul că se lăuda că văzuse fundul gol al mamei sale nu i-ar fi adus niciun punct în faţa prietenilor săi.

Ea nu a adus vorba despre asta în seara aceea. El a încărcat maşina de spălat vase în tăcere, în timp ce ea se uita

la televizor în sufragerie, şi a sperat că ea a uitat incidentul. Poate că nu era nimic. Poate că era o problemă mai mare în capul lui decât ar fi trebuit să fie. Ea era mama lui; ştia ce era bine şi ce era rău.

Dar se simţea rău.

Mai târziu, s-a spălat pe dinţi şi a sărutat-o de noapte bună pe obraz, aşa cum făcuse toată viaţa lui. Ea se târâse deja în pat şi citea o carte. S-a întors să plece.

„Înainte să pleci, poţi să-mi scarpini un punct din centrul spatelui? ", a întrebat ea. „Mă mănâncă de zece minute şi nu pot ajunge la el."

El a înghiţit greu. „Sigur, mamă."

Ea s-a prezentat cu spatele la el şi a ridicat tivul de la spate al bluzei de pijama. „Chiar în centru, puţin mai sus."

El a întins mâna şi a zgâriat partea de sus a ţesăturii de lângă gâtul ei. „Nu, prostuţule. Mai jos de atât. Şi sub tricoul meu, te rog."

El a apucat-o de tivul bluzei şi a ridicat-o. Ea nu purta sutien, dar el se îndoia că se purtau sub pijamale. Dantela neagră de la lenjeria ei intimă se vedea deasupra taliei pantalonilor de pijama. S-a uitat în altă parte şi a scărpinat.

„Ahhh. Nu te opri." Ea s-a aplecat înapoi în mâna lui. „Apasă mai tare."

El a scărpinat mai repede, încercând să ascundă tremurul mâinii sale. Instinctul i s-a răsucit ciudat şi căldura a curs din el spre membrele lui. Ea s – a uitat la el peste umăr şi a zâmbit. „E perfect."

El şi-a smuls mâna ca şi cum ar fi fost ars. Cămaşa ei a fluturat înapoi la locul ei.

„Dacă tot eşti acolo, poţi să-mi masezi umărul drept? Nu ştiu ce i-am făcut, dar mă doare ca naiba în seara asta."

Fără să-i ridice cămaşa, el a frecat prin material,

masând cât de tare a
putut.

„ Cine are nevoie de un bărbat când te am pe tine? ” a spus ea, uitându- se înapoi la el cu un zâmbet. „Nu avem nevoie de nimeni altcineva.”

El nu a spus nimic.

„ Ultimul ticălos nu m-a rănit”, a spus ea. „Doar s-a folosit de mine. Asta fac toţi, să ştii. De îndată ce văd o femeie singură şi frumoasă, cred că se pot preface că sunt buni cu ea pentru o vreme şi apoi trec mai departe. I-am pregătit acea cină frumoasă şi plăcintă, iar apoi a renunţat la acordul de mentorat.”

De ce erau aceşti bărbaţi atât de răi cu mama lui? Din nou şi din nou. De ani de zile îi făceau asta. Era complet nedrept. Era o femeie bună. Probabil că li se părea insuportabil să fie în preajma lui. Sau au descoperit că era un ratat prea mare pentru ca ei să-l poată ajuta.

„ Într-una din zilele astea vor regreta că nu au fost mai amabili cu mine ”, a spus ea.

„Da, vor regreta”, a fost de acord el.

Capitolul 30

Ava a comparat adresa de pe casă cu cea de pe telefonul ei. Acesta era locul potrivit. Nora sunase după ce Ava îi lăsase pe David şi Glen la cafenea şi o rugase să vorbească cu soţia lui Lucien Fujioka, Jeanine. Ea zburase acasă la câteva ore după ce soţul ei fusese găsit, dar îşi petrecuse ultimele douăzeci şi patru de ore acasă la părinţii ei, evitând presa.

Voia să vorbească cu poliţia, dar ceruse timp să se adune.

Ava a bătut la uşă şi aceasta a fost deschisă instantaneu de o femeie în vârstă cu păr alb, cu un aspect dulce şi zâmbitor. „Sunteţi agentul FBI?”, a întrebat ea. Arăta ca o bunică perfectă pentru film. Păr creţ, piele translucidă, ochi albaştri blânzi.

Ava şi-a întins legitimaţia. „Agent special Ava McLane. Ce mai face Jeanine în această dimineaţă?”

Tristeţea a transformat chipul femeii, iar Ava a vrut să o îmbrăţişeze.

„Poţi să-mi spui Hildie. Jeanine se simte cât se poate de bine după ce a aflat că soţul ei de cincisprezece ani a fost ucis.”

„Îmi pare atât de rău pentru pierderea suferită”, a spus Ava când a păşit în casă.

Fraza a fost automată, dar inima ei era cu adevărat în spatele ei.

„Mulţumesc. Lucien a fost un om drag şi foarte bun cu Jeanine a noastră. Ne va lipsi teribil.” Îşi şterse ochii cu o batistă din buzunarul halatului.

„Bună dimineaţa.”

O femeie înaltă a vorbit în timp ce păşea în salonul formal. Jeanine Fujioka era incredibil de slabă, cu pielea albă a mamei ei. Ava ştia că fusese model de modă în urmă cu douăzeci de ani. Ochii ei erau injectaţi cu sânge.

Ava s-a prezentat şi i-a strâns mâna lui Jeanine. O simţea ca pe gheaţă.

„Îmi pare atât de rău pentru pierderea suferită”, a spus ea din nou. Femeia a închis pentru scurt timp ochii şi a dat din cap.

„Hai să stăm în bucătărie”, a sugerat Hildie. „Doriţi nişte cafea, agent McLane?”

Îi trecu prin minte o imagine cu cafeaua ei cu lapte scăpată. „Da, vă rog. Şi spune-mi Ava.” Cele trei au intrat în bucătărie, iar Ava s-a holbat la aragazul roz pal şi la frigiderul asortat. Antichităţi! Camera era primitoare şi caldă şi mirosea puternic a cafea proaspăt preparată. S-a aşezat la o masă din metal şi vinil roz în timp ce Hildie îi turna o ceaşcă de cafea într-o ceaşcă mică din porţelan cu flori şi o farfurioară asortată.

„Smântână sau zahăr?”

„Neagră. Şi vă mulţumesc foarte mult.” Ea a luat o înghiţitură de cafea şi abia a simţit gustul. Băuse prea mult timp infuzie făcută din boabe arse. Hildie a turnat cafeaua într-o ceaşcă identică pentru Jeanine şi a aşezat lângă ea un mic ulcior de smântână asortat. S-a scuzat şi a dispărut pe hol.

Femeile au stat în tăcere pentru o clipă, sorbindu-şi cafeaua.

„Ştiu cine l-a ucis pe Lucien?” a întrebat Jeanine. Privirea ei spunea că nu avea aşteptări. Extenuarea se scurgea din ea şi părea stoarsă şi ciudat de calmă. Ultimele ore trebuie să fi fost un val de emoţii şi acum era secătuită.

Ava a înţeles.

„Nu încă. Presupun că ştii că noi credem că are legătură cu alte trei decese ale unor ofiţeri de poliţie?”

„Da, detectivul Hawes m-a informat ieri la telefon. A spus că Lucien a ripostat... şi că nu aţi văzut asta la ceilalţi ofiţeri.”

„Este corect”, a spus Ava. „Credem că ceilalţi ofiţeri au fost incapacitaţi cu lovitura unei bâte de baseball sau ceva similar. Se pare că lovitura soţului dvs. nu a fost la fel de puternică. Bănuiesc că l-a văzut sau l-a auzit pe ucigaş şi a reuşit să devieze întregul impact.”

„Acesta este motivul pentru care el a fost împuşcat şi ceilalţi nu.”

„Corect.”

„Nu înţeleg de ce ţinea o mască de Halloween”, a spus Jeanine. „Nu aveam aşa ceva... dacă nu cumva a cumpărat-o în timp ce eu eram plecată.”

„Suntem confuzi şi în privinţa asta”, a minţit Ava, urând să o inducă în eroare pe femeie, dar măştile trebuiau ţinute departe de mass-media. Ea ştia că doar adevăratul criminal le putea explica.

„De ce aceşti bărbaţi?” a şoptit Jeanine, cu ochii plini. „Ce au făcut ei?”

„Încă căutăm legătura dintre ei”, i-a spus Ava. „Am observat că toţi au lucrat cu Cops 4 Kidz.”

„Toţi cei cu care a lucrat Lucien s-au oferit voluntari într-un fel sau altul.”

„Corect. Chiar şi eu am făcut-o. Dar cei mai mulţi dintre bărbaţii ucişi făceau parte din programul de mentorat. De cât timp făcea Lucien asta?”

Jeanine s-a lăsat pe spate în scaun şi a privit într-o parte în timp ce se gândea. „Făcea asta înainte să ne căsătorim. Am fost căsătoriţi timp de cincisprezece ani. Îi plăcea. Spunea că simte că face o diferenţă în viaţa copiilor.”

„Tu nu ai copii.” Nu a fost o întrebare; Ava ştia că nu au.

„Nu. Am decis cu mult timp în urmă că nu era pentru noi, dar lui Lucien încă îi plăcea să ajute alţi copii. Spunea că voluntariatul o dată pe săptămână
era suficient timp de copil pentru el.”

„Ştii dacă a fost vreodată mentor al unui băiat pe nume Micah Zuch?”

Jeanine şi-a înclinat capul în gând. „Nu-mi amintesc acest nume, dar asta nu înseamnă că nu a făcut-o. Probabil că

a lucrat cu o duzină de copii de-a lungul anilor. Nu-mi amintesc numele... Ştiu că ultimul lui a fost Brennan – nu i-am ştiut niciodată numele de familie. Şi îmi amintesc de Nathan, Rory, Jason... um... Kyle. Îmi pare rău, dar rareori m-am deranjat să aflu numele de familie. Lucien nu le aducea în casă. Credea că trebuie să-i ţină separaţi de viaţa lui de familie. Îi ducea la evenimente sportive, la filme, la cumpărături, sau pur şi simplu stătea cu ei."

„De ce nu-i aducea la el acasă?" a întrebat Ava. Credea că ştie, dar voia să audă explicaţia lui Jeanine.

Femeia părea uşor stânjenită. „Are sens. Nu-i cunoşteam pe aceşti copii şi nu ştiam din ce fel de case provin. Lucien vedea ce e mai bun în fiecare, dar asta nu însemna că voia ca aceşti copii să ştie adresa lui de acasă. Din când în când lucra cu un copil care se ataşa foarte mult de Lucien şi voia să-i vadă casa. I se rupea inima să nu-i invite în casa lui, dar ştia că era lucrul corect de făcut."

„Cum au reacţionat copiii?" Ava era curioasă.

„Unii i-au spus că au simţit că sunt doar o parte din munca lui. Că nu-i *păsa* cu adevărat de ei... că pleca de lângă ei în fiecare noapte, înapoi la casa lui fericită, şi uita de ei până săptămâna următoare. Alţii ridicau din umeri şi se purtau de parcă nu conta. Dar Lucien *ştia* că îi doare. Este un program bun", a spus Jeanine cu înverşunare. „Dar acesta este singurul mod în care poate funcţiona."

„Sunt de acord." Ava a făcut o pauză. „Au existat şi alte părţi ale programului pe care Lucien le-a considerat dificile?"

Jeanine şi-a dat ochii peste cap. „Oh, Doamne. Unele dintre mame."

„Explică."

„Atât de multe dintre ele erau atât de exagerate încât Lucien se întreba dacă şi-au înscris copiii în program doar

pentru a se apropia de poliţişti.”

„Înţeleg asta”, a fost de acord Ava. I-a venit în minte Regina Zuch.

„Vine la pachet cu meseria”, a spus Jeanine. „Femeile se dădeau constant la el. Era destul de bun în a le ignora, dar ştiu unii poliţişti cărora le plăcea atenţia.”

„Sunt logodită cu un detectiv”, a recunoscut Ava. „Am auzit poveştile.”

„Unele dintre mamele care şi-au băgat copiii în Cops 4 Kidz au fost cele mai rele.”

„Dă-mi un exemplu.”

„Lucien a cerut să fie scos dintr-un mentorat pentru că mama îl urmărea foarte tare. Apoi a luat-o razna cu el. A venit la secţia lui şi a început să ţipe că el s-a folosit de fiul ei pentru a se apropia de ea şi apoi a părăsit-o. Lucien nici măcar nu era în clădire în acea zi, dar ea se tot întorcea, îl aştepta afară sau încerca să il urmărească pană acasă.

„De ce nu a fost arestată?”

„A reuşit să păstreze totul legal. Ea ştia ce linii să nu treacă. Asta se întâmpla cand lucra în Vancouver. În cele din urmă a aplicat pentru un post la Departamentul de Poliţie West Linn.”

„Doar pentru a scăpa de ea?”

„Nu în totalitate. El a vrut să lucreze mai aproape de casă, dar ea a grăbit procesul.”

„Asta e oribil. Ea nu a mai apărut?”

„Departamentul lui i-a spus că a demisionat şi ea s-a retras. Bănuiesc că a continuat să supravegheze clădirea pentru o vreme şi în cele din urmă şi-a dat seama că a plecat.”

„Nici o altă problemă din partea ei de-a lungul anilor?”

„Nu, slavă Domnului. Lucien şi cu mine nu ne-am

deschis niciodată conturi pe reţelele de socializare, în primul rând din cauza meseriei lui, dar ştiu că în mintea lui nu a vrut niciodată ca ea să îl poată găsi. Era nebună. Deşi îmi imaginez că pur şi simplu şi-a mutat atenţia asupra celui care urma să-i fie mentor fiului ei.”

„Lucien nu a raportat-o organizaţiei? Să împiedice pe altcineva să treacă prin acelaşi lucru?”

„Am vorbit despre asta de câteva ori. Am vrut să o facă, dar el a crezut că era important ca fiul ei să aibă o figură masculină în viaţa lui. A spus că puştiul era unul dintre cei mai nevoiaşi cu care a lucrat şi nu a vrut să îi răpească băiatului nicio oportunitate pe care ar fi putut să o obţină prin intermediul programului.”

„A fost un om bun”, a spus Ava. „Alţi oameni nu ar fi fost atât de iertători.”

„Acela era Lucien”, a spus Jeanine simplu.

„Îţi aminteşti numele acelei mame şi al acelui fiu?” a întrebat Ava.

„Sonja. Sonja Parish. Fiul ei era Jesse”, a răspuns ea fără ezitare. „Nu- i voi uita niciodată numele”.

Ava îşi făcu o notă, întrebându-se dacă băiatul fusese repartizat altui poliţist sau dacă mama lui renunţase la program.

„Ştiu că aţi auzit descrierea bărbatului care a fost văzut în casa dvs. în momentul morţii soţului dvs.”, a spus Ava. „Seamănă cu cineva cunoscut?”

„Un bărbat de mărime medie, cu părul negru. Probabil că întâlnesc douăzeci pe zi”, a declarat Jeanine. „M-am gândit mult, întrebându-mă dacă o cunoşteam pe persoana care i-a făcut asta şi pot spune sincer că nu pot găsi nimic. Lucien era un om bun – întrebaţi pe oricine – nu-şi făcea duşmani... în afară de oamenii pe care trebuia să-i aresteze, dar asta se

întâmplă cu orice poliţist. Nu mă pot gândi la nimeni cunoscut care ar face asta.”

Ava dădu din cap. Grupul operativ auzise aceleaşi lucruri de la colegii lui Lucien. *Imposibil să te superi pe el. Un tip bun în toate privinţele. Se gândeşte la ceilalţi.* „Au existat incidente la locul de muncă care l-au îngrijorat? Vreo întâlnire despre care v-a povestit şi care l-a îngrijorat?”

Jeanine a scuturat din cap. „Ştiu că va suna îngrozitor, dar nu vorbea prea mult despre muncă şi nu l-am întrebat. Îi plăcea să o lase în urmă când venea acasă. La început obişnuiam să îl întreb despre ziua lui, dar în cele din urmă mi-a cerut să mă opresc. Am ajuns la un acord ca el să iniţieze orice conversaţiile legate de muncă. Ştia că sunt acolo să îl ascult dacă are nevoie să se descarce de ceva”.

Ava cunoştea mai mulţi poliţişti care acţionau în acest fel. Orice 5 5 15 5 5 funcţiona. Ei şi lui Mason le plăcea să discute despre cazurile lor respective.

„Care a fost scopul călătoriei tale de afaceri?”, a întrebat ea, schimbând viteza. Jeanine s-a mişcat uşor pe scaun şi a mai luat o înghiţitură din cafea înainte de a răspunde.

„Este o convenţie anuală pentru noi. Eu cumpăr produse electronice şi de iluminat exterior cu tematică de sărbători pentru un retailer online. În principal, prezintă marfa care va fi disponibilă anul viitor. Sunt mereu în căutarea următorului lucru mare.”

„Chiar înainte ca sezonul sărbătorilor să fi sosit?”

Jeanine a schiţat un zâmbet. „Planificarea sezonului nostru actual a fost făcută cu luni şi luni în urmă. Magazinele şi-au plasat comenzile la sfârşitul iernii trecute pentru acest sezon. Acesta este comerţul cu amănuntul.”

„Compania dvs. face costume de Halloween?”

Ea a scuturat din cap. „Nici haine. Este în primul rând un retailer de tip mobilă de casă.”

Ava şi-a amintit de decorul simplu din faţa casei Fujioka. „Nu-ţi decorezi casa cu obiectele pe care le alegi pentru compania ta?”

„În momentul în care le-am văzut pe toate şi am plasat comenzile pentru sezonul următor, nu mai vreau să am de-a face cu ele. Lucien se ocupă un pic de decoraţiuni de sărbători. Mă spăl pe mâini de toată treaba şi îi spun să se descurce.” Faţa ei a căzut. *„I-am spus* să o facă”, a corectat ea. A respirat adânc şi s-a prăbuşit pe scaun, acoperindu-şi faţa cu mâinile. „Încerc atât de mult să fiu puternică”, a şoptit ea. „Dar continuă să mă lovească ca o lovitură în faţă în momente neaşteptate. De fiecare dată este la fel de puternică. Nu se linişteşte.” Şi-a mişcat mâinile şi s-a uitat la Ava cu ochi rugători. „Când se va îmbunătăţi?”

Ava şi-a mutat scaunul în jurul mesei şi a îmbrăţişat-o pe femeie, simţind-o cum se sprijină în umărul ei. „Durează mult timp”, a recunoscut Ava, gândindu-se la moartea mamei sale. „Tocmai când crezi că te-ai vindecat definitiv, vei descoperi ceva care declanşează o amintire puternică şi genunchii îţi vor tremura din nou.”

Jeanine a tremurat.

„Durerea nu dispare pentru mult timp. Pur şi simplu trebuie să îi faci loc. Este un preţ pe care îl plătim pentru a iubi pe cineva.”

Cincisprezece minute mai târziu, s-a îndepărtat de casă. O stradă mai târziu, a tras pe dreapta şi şi-a sprijinit fruntea de volan, pieptul mişcându-se în hohote tăcute. Nu a vrut ca Jeanine să vadă cât de mult a afectat-o conversaţia. Disperarea lui Jeanine în legătură cu moartea soţului ei şi

bunătatea mamei ei o făcuseră pe Ava să sufere pentru propria ei mamă. De două ori într-o singură zi, mama ei fusese împinsă în gândurile ei.

Trecuseră patru luni între diagnostic şi moartea mamei ei. Ava se simţea ca în iad, iar când auzea de oameni care au luptat timp de optsprezece luni, ştia că ea fusese norocoasă. Dar ca o persoană dragă să dispară fără să aibă vreodată şansa de a-şi lua rămas bun ar fi fost de un milion de ori mai rău.

Ea şi Mason îşi spuneau unul altuia „Te iubesc” când se despărţeau. Întotdeauna. Amândoi mergeau la muncă cu o armă lângă ei. Orice zi putea fi ultima pentru ei.

Jeanine Fujioka trăise cel mai mare coşmar al Avei. Durerea şi golul din ochii ei au fost aproape prea mult pentru ca Ava să le suporte.

Telefonul i-a sunat şi ea s-a încruntat la numărul de telefon necunoscut care apărea pe ecranul de pe bordul maşinii sale. A mai tras o dată aer în piept şi a apăsat pe butonul ANSWER.

„Ava McLane.”

„Ava?”

Jayne. S-a aşezat drept ca un berbec, inima bătându-i într-un ritm staccato. „Jayne? *La ce te gândeai?”*

„Sunt bine.”

„Nu asta te-am întrebat. *De ce ai părăsit centrul de reabilitare? ”*

„Chiar contează?” a răbufnit sora ei. „Sunt în siguranţă, sunt fericită şi totul va fi bine. Am sunat doar ca să nu-ţi faci griji.”

De când îi pasă lui Jayne dacă îmi fac griji sau nu?

„Brady Shull este cu tine?”

Jayne a tăcut pentru o clipă. „Da, este. Nu e ceea ce

crezi tu.”

Furia a cuprins-o. „Lasă-mă să-ţi spun exact ce cred eu. Ai fugit cu un bărbat însurat dintr-o instituţie pentru care am plătit o grămadă de bani şi acum bei o margarita pe o plajă. Acum spune-mi din nou *că nu e ceea ce cred eu.”*

„Da, totul este adevărat, dar…”

„Fără *dar,* Jayne. M-ai tras pe sfoară din nou. Nu te aştepta ca eu să mai contribui vreodată la recuperarea ta. Ştiu că am mai spus asta, dar am întotdeauna cedat şi plătit, sperând că de data asta ar fi diferit, dar serios, Jayne, chiar mi-a trecut.”

„Ascultă-mă!” a ţipat geamăna ei.

„Te ascult.'” Ava a fost la o fracţiune de secundă distanţă de a pune capăt apelului.

„Brady mă înţelege.”

Doamne, dă-mi putere.

„Am fost frustrată de oamenii de acolo. Aveam impresia că medicii mă judecau mereu şi mă priveau de sus. Orice făceam nu era niciodată suficient de bun.”

Ava şi-a amintit de ultima conversaţie a lui Mason cu medicul primar al lui Jayne; acesta nu fusese impresionat.

„Am făcut paşi mari acolo, Ava, chiar am făcut. Dar nu am simţit că mă mai pot ajuta. Aveam nevoie de cineva care să mă susţină mai mult. Brady se lupta cu aceeaşi problemă, iar familia lui refuza să îi asculte îngrijorările. Apoi a citit despre o instituţie din Costa Rica. Suna atât de minunat, Ava. Ştiam că căldura şi soarele mă vor ajuta să devin mai puternică.”

Ava a clipit. „Te-ai dus la un alt centru de tratament?”

„Da. În momentul în care am păşit pe uşă aici, am ştiut că este locul potrivit. Este ceea ce am nevoie acum. Oamenii sunt calzi şi atenţi, şi nu simt că aşteaptă doar să mă opresc

din vorbit ca să poată trece la următorul pacient. Şi Brady simte asta.”

Ava nu a putut vorbi pentru o secundă lungă. Se dusese la un alt centru? „Ce fel de loc este acesta, Jayne?”

„Este un centru de recuperare, Ava. Nu este o staţiune de lux şi va fi mai multă muncă, dar au rezultate foarte bune. Aveam nevoie de o schimbare.”

Bineînţeles că aveai nevoie. Un nou început. „Care este relaţia ta cu Brady? Familia lui e foarte îngrijorată în privinţa lui.”

„Ei bine…”

Unele părţi din Jayne nu se vor schimba niciodată. „El plăteşte pentru asta?”

„Da, dar ne sprijinim reciproc. Soţia lui nu înţelege prin ce trece. Eu înţeleg. Nu ştii cât de important este să fii în preajma oamenilor care trec prin aceeaşi luptă ca şi tine.”

Ava a rămas tăcută.

„Îl iubesc, Ava”, a şoptit Jayne. „Nu am simţit niciodată aşa ceva pentru nimeni.”

Ce să răspund la asta?

„Poţi să fii fericită pentru mine?”, a întrebat ea cu o voce mică.

„Ce vei face când va pleca, Jayne? Eşti cu zece ani mai în vârstă decât el! Ai de gând să te prăbuşeşti şi să începi să abuzezi din nou? Ai de gând să – ţi tai venele?” Vorbea cu cruzime. Sora ei sărea orbeşte pe un drum cunoscut. „Ştii de câte ori am auzit genul ăsta de poveste de la tine? *Sunt îngrijorată* pentru tine. Te laşi prinsă de un bărbat şi când te lasă baltă, trebuie să adun eu bucăţile.”

„Ştiu de câte ori ţi-am făcut asta, Ava, şi îmi pare rău pentru fiecare dată. Mă întreb în fiecare zi ce voi face dacă voi rămâne brusc singură. Şi ştii ce? *Mă descurc cu asta.*

Acum pot sta pe picioarele mele. Vreau să mă fac bine, Ava. Nu pentru el sau chiar pentru tine, ci pentru mine. Nu am nevoie de altcineva să mă susţină. Am ales să fiu cu Brady şi dacă se termină, se termină. Nu e sfârşitul vieţii mele."

Şocul a ţinut-o pe Ava fără cuvinte. Nu o mai auzise niciodată pe sora ei vorbind cu atâta încredere în sine. Părea sănătoasă şi echilibrată. Aproape că o credea... aproape.

„Nu uita asta, Jayne."

„Nu voi uita. Nu am de gând să mă îmbunătăţesc dacă caut mereu pe cineva pe care să mă sprijin. Ăsta e un lucru pe care l-am învăţat în acel centru. Am învăţat că trebuie să mă bazez pe mine pentru fericirea mea, nu pe alţii."

Ava s-a holbat la numărul de telefon de pe bord, ca şi cum ar fi explicat cine preluase controlul asupra creierului surorii ei.

„Mă bucur că ştii asta acum, Jayne", s-a bâlbâit ea.

„Trebuie să închid. Înţelege doar că sunt într-o situaţie bună şi că mă voi asigura că Brady va ajunge la familia lui. S-a terminat între el şi soţia lui. A ştiut asta înainte de a merge la terapie."

„Fii atentă, Jayne. Asta e problema lui, nu a ta."

„Ştiu. Face ceea ce trebuie să facă pentru el, la fel ca mine."

„Încă mai pictezi?", a întrebat ea.

„Oh, da. Am de gând să mă instalez aici jos şi să continui. Îmi place."

„Picturile tale sunt frumoase, Jayne. Am fost atât de mândră de tine când am văzut tablourile tale." Gândurile la David şi la dezvăluirile lui i-au invadat creierul. *Nu-ipot spune încă despre el. Dacă nu e adevărat?*

Avea nevoie de dovezi înainte să-i spună lui Jayne că tatăl lor le găsise.

„Mulţumesc”, şopti Jayne. „Te iubesc, Ava.”

„Şi eu te iubesc.”

„Trebuie să închid. Îţi voi trimite un e-mail.” Apelul s-a încheiat.

Ce tocmai s-a întâmplat? Nu auzise niciodată cuvinte atât de logice de la sora ei. *Este cu adevărat pe calea cea bună?*

Ştia că sănătatea lui Jayne nu depindea de ea şi era împăcată cu asta. Îi ura în tăcere surorii ei tot binele din lume. Cu Brady sau fără Brady, se părea că Jayne face ceva bun pentru ea, măcar o dată.

Ava nu putea decât să spere.

Capitolul 31

Mason s-a întors pe aleea lungă de pietriş. Scott Heuser locuia într-o casă veche pe câţiva acri, retrasă de drumul îngust de ţară. Brazi înalţi mărgineau o parte din drum, iar el trecea pe lângă păşuni mici care necesitau un cal sau doi.

Am mai fost aici. S-a gândit bine, încercând să-şi amintească când ar fi vizitat casa. Poate că părea doar un loc pe care îl mai vizitase. Sau munca îl adusese aici?

Vizitase zona imediată de mai multe ori. Proprietatea pe lângă care trecuse înainte de casa lui Scott era ferma imensă unde obişnuia să-l ducă pe Jake să-şi aleagă dovleacul. Ferma agro-distractivă oferea un labirint de porumb, plimbări cu fânul printr-o pădure bântuită, lansatoare de dovleci, un snack bar şi o grădină zoologică pentru animale. A trecut pe lângă parcarea mare cu pietriş, plină de dubiţe şi SUV-uri, în

timp ce familiile îşi făceau datoria de Halloween. Opinia populară afirma că părinţii trebuie să le ofere copiilor toate experienţele posibile; era aproape o competiţie. Mason fusese absorbit de asta în timp ce el şi Robin îl creşteau pe Jake. Îşi târâseră fiul la fiecare eveniment de sărbători. Poala lui Moş Crăciun, Iepuraşul de Paşte, paradele de 4 iulie, târgurile de stat şi comitat. Alegerea unui pom de Crăciun sau a unui dovleac trebuia să fie *o aventură.*

Mason găsise toate astea epuizante. Fusese nerăbdător prima dată sau de două ori, dar se plictisise de cozi şi de aglomeraţie. Şi costurile. Lui Robin îi plăcea. Ea a continuat să-l ia pe Jake singură, în timp ce Mason refuza să meargă în majoritatea anilor, dând vina pe muncă sau pe lipsa de energie. El pur şi simplu nu voia să meargă.

Asta făcea din mine un părinte rău?

Ava nu avea să ştie niciodată ce înseamnă să creşti copii. Îi părea rău pentru asta, dar o parte din el ştia că ea va pierde o mulţime de suferinţe. Era decizia ei.

Sau nu?

Se încruntă în timp ce îşi parca maşina în faţa fermei albe. El şi Ava abordaseră pe scurt subiectul copiilor de câteva ori. El spusese întotdeauna că a terminat. Iar ea spusese – se concentrase să-şi amintească exact cuvintele ei, dar nu şi le putea aminti. Ştia că ea mereu zâmbea, dădea din cap şi era de acord.

Ar fi vrut ea să ia un copil în plimbarea cu fânul prin pădurea bântuită? Îl putea vizualiza.

Prima dată când îl luase pe Jake la plimbarea cu fân la ferma alăturată fusese un dezastru. Plimbarea nu era recomandată copiilor sub zece ani, dar Jake, în vârstă de nouă ani, implorase şi implorase să meargă. Mason cedase.

Noaptea fusese senină şi rece. Îi putea vedea respiraţia lui

Jake când gâfâia de emoţie, stând aproape de Mason pe un balot de fân din spatele căruţei. Departamentul de teatru al liceului furnizase actorii şi machiajul pentru hoarda de zombi, iar morţii înspăimântători se târau din găurile din cimitir. Părţi ale corpului erau împrăştiate de-a lungul drumului de pământ şi atârnau de copaci.

Jake ţipase şi îşi ascunsese ochii în haina lui Mason când primul zombi se strecură printre lamele căruţei pentru a-i atinge piciorul. Se târâse în poala lui Mason şi refuzase să se uite la el pentru tot restul călătoriei. Mason nu -i permisese fiului său să se întoarcă până la vârsta de doisprezece ani.

A rânjit la amintirea asta. Jake avusese coşmaruri luni întregi, iar Robin nu-l lăsase pe Mason să uite că el trecuse peste părerea ei că fiul lor era prea mic pentru acea plimbare terifiantă. Până când Jake s-a dus din nou, îşi stăpânise atitudinea dispreţuitoare de elev de gimnaziu şi susţinea că plimbarea era „pentru bebeluşi”. Dar Mason i-a văzut pulsul din gât accelerându-se la vederea noii şi îmbunătăţitei hoarde de zombi care se năpusteşte asupra căruţei lor.

A coborât şi a trântit portiera vehiculului. Casa era o fermă albă cu aspect tradiţional şi l-a surprins faptul că un bărbat atât de tânăr ca Scott locuia aici. Şi-l imaginase pe Scott într-un loft urban din nord-vestul Portlandului, unde îşi urca şi cobora scările cu bicicleta pentru naveta sa ecologică. Această casă era la aproape douăzeci de mile de oraş. Avea nevoie de o familie cu mulţi copii care să salveze pisici vagabonde şi ogarii pensionaţi.

Aleea era din cărămidă, iar pavelele păreau proaspete şi curate. A urcat jumătate de duzină de scări până la veranda largă, observând că vopseaua arăta imaculată, deşi casa trebuia să aibă aproape o sută de ani. A bătut cu putere în uşa de lemn, sperând că Scott îl poate auzi în interiorul casei

mari. O sticlă antică încastrată în uşă i-a amintit de când se uita prin caleidoscop în copilărie. A admirat zecile de piese de sticlă complicate, întrebându-se dacă mai avea cineva timp să creeze lucrări de asemenea calitate, şi şi -a amintit brusc de ultima dată când stătuse în faţa acestei uşi.

$$$

Ava luă un sandviş de pe tava de delicatese din spatele camerei. Sala forţelor de intervenţie era goală, dar ea îşi dădea seama că mai multe persoane fuseseră acolo. Rămăseseră doar sandvişuri cu şuncă şi dispăruseră toate pungile de chipsuri, cu excepţia a două pungi de Sun Chips.

Era în regulă pentru ea. A deschis o pungă şi a îndesat câteva chipsuri în sandvişul ei. Mesteca zgomotos când au intrat Zander şi Nora. Zander nu dăduse niciun semn că fusese aproape incapacitat cu douăsprezece ore înainte, până când nu s-a uitat la sandvişul ei şi a plecat privirea.

Se pare că stomacul lui nu era complet refăcut.

„Cum a fost conversaţia ta cu Jeanine Fujioka?” a întrebat Nora.

„Bine”, a spus Ava printre o gură de sandviş. A înghiţit. „Are un sistem de sprijin solid în mama ei şi cred că va trece peste asta. Până la urmă.”

„Are vreo idee?” A întrebat Zander.

„Nu s-a putut gândi la nimeni care să fi fost atât de supărat pe Lucien încât să-l omoare. A vorbit despre perioada petrecută de Lucien cu Cops 4 Kidz şi asta m-a pus puţin pe gânduri.”

Nora şi-a ridicat sprâncenele. „Ce ţi-a spus?”

„Ea crede că unele dintre mamele care şi-au înscris copiii în program ar putea avea motive ascunse.”

„Să se apropie de un poliţist”, a sugerat Zander, părând

resemnat.

„Exact”, a spus Ava. „Văd că nu eşti surprins.”

„Nici un pic.”

„Soţul ei s-a întâlnit cu nişte nebune?” A întrebat Nora.

„Cu siguranţă. Una a fost suficient de nebună încât să-l facă să nu-i mai fie mentor fiului ei şi să meargă să lucreze în alt oraş.”

„Iisuse. Asta e extrem”, a spus Zander.

„Am introdus numele ei şi al fiului ei în computerele noastre. Niciunul nu are cazier şi amândoi au reşedinţa actuală în Louisiana şi se pare că s-au mutat acum şase ani. Mă întreb dacă Lucien ştia de asta. Dacă aş fi avut un hărţuitor, aş fi urmărit unde locuiesc, dar Jeanine părea să aibă impresia că Lucien nu primise nicio informaţie despre femeie de când a părăsit departamentul Vancouver.” Dacă Ava ar fi fost soţia lui, l-ar fi întrebat din când în când dacă ştia ce pune la cale femeia. Dar Jeanine spusese că lui Lucien îi plăcea să evite conversaţiile despre muncă. Poate că, în mintea ei, acest lucru intra în acea categorie.

Lucien şi Jeanine presupuseseră că lucrurile nu puteau deveni violente? Faptul că hărţuitorul era femeie îi făcuse să presupună că va dispărea?

„Ne-am gândit suficient la teoria ucigaşului de sex feminin?” a întrebat Ava, gândindu-se la Sonja Parish. „Avem acele fire lungi de păr şi suntem destul de siguri că a fost folosită o bâtă pentru a-i incapacita pe trei dintre ei, cred că asta deschide ipoteza pentru oricare dintre sexe.”

„Euzent părea convins că avem de-a face cu un bărbat”, a spus Nora încet. „Brutalitatea deceselor şi faptul că a trebuit să fie nevoie de ceva muşchi pentru a manevra trupurile lui Weldon şi Samuelson. Din moment ce pe cadavre nu era decât un singur fir de păr lung, am simţit că a fos t pus

acolo în mod deliberat... poate pentru a ne induce în eroare."

„Audrey Kerth a văzut un bărbat părăsind scena Fujioka", a adăugat Ava.

„Avem un singur martor ocular la acea scenă. Martorii oculari fac greşeli", a spus Zander. „Poate că nu i-a văzut pe toţi cei care erau prezenţi. Altcineva ar fi putut pleca în altă direcţie."

„Nu am găsit niciun fir de păr în probele de la acea scenă, nu?" a întrebat Ava. „Poate că nu l-a plantat în confuzie. Cred că avem dreptate cu privire la faptul că crima nu a decurs aşa cum se aştepta el. Cred că o femeie ar fi putut fi totuşi implicată... fie singură, fie ca parteneră."

„Chiar şi Micah a adus în discuţie faptul că cineva cu echipamentul potrivit l-ar fi putut spânzura pe Weldon de unul singur. Asta se aplică şi la cazul Samuelson. Cu suficientă planificare, o femeie..."

„Sau a avut pe cineva cu ea care să o ajute cu munca grea", a sugerat Zander.

„Vrei să spui că există o mamă furioasă care a vrut să se răzbune? Răzbunare pentru ce?" a întrebat Nora.

„O femeie dispreţuită", a spus Ava. „Jeanine Fujioka a descris-o pe Sonja Parish ca fiind o femeie grav dezechilibrată, care i-a urmărit soţul. Cine ştie de ce era capabilă? Jeanine a spus că ea şi soţul ei se întrebau dacă această femeie va apărea din nou în viaţa lor."

„Poate că da", a spus Zander.

„Ei bine, dacă a făcut-o, s-a comportat bine în ultimul deceniu", a spus Ava. „Mi-e greu să cred că a zburat aici din Louisiana ca să se răzbune."

Cei trei au tăcut o clipă, analizând această posibilitate. Ava a încercat să îşi imagineze o femeie care săvârşeşte crimele. Nu o putea vedea, dar ştia că nu o puteau exclude.

„Amprenta noastră cu faţa zâmbitoare a apărut pe masca Fujioka”, a afirmat Nora. „Dar laboratorul vostru de amprente ne-a spulberat entuziasmul cu privire la originea ei”.

„Explică”, a spus Ava.

„Este falsă. Ei bine, la un moment dat a fost pe o persoană reală. Se pare că această amprentă poate fi cumpărată online. Ştii mănuşile alea de latex cu amprente false pe care le vând?”

Ava a dat din cap. Citise despre ele. Comercializate ca elemente de noutate pentru a-ţi „impresiona prietenii”, mănuşile produse în serie erau concepute pentru a încurca investigaţiile. Vânzarea lor nu era ilegală, iar amprentele erau semnalate în bazele de date din întreaga ţară. Ea nu auzise niciodată de un caz în care să fi apărut. Până acum. „Cineva vinde mănuşi cu feţe fericite?”

„Da”, a spus Nora. „Laboratorul şi-a dat seama în această dimineaţă. Cineva a vrut să se pună cu noi.”

„Verificăm cine le vinde?”, a întrebat Ava.

„I-am atribuit-o lui Henry.”

„La naiba. Chiar am sperat că va duce undeva.” Cineva râdea bine pe seama lor.

„Ai primit numele copiilor din programul de mentorat?” a întrebat Nora. „Nu”, a spus Ava în timp ce îşi termina ultima îmbucătură din sandviş. „Scott Heuser a fost plecat de la birou şi nu mi-a răspuns la niciun mesaj vocal. Recepţionera spune că acele înregistrări sunt protejate prin parolă şi că Scott nu i-a răspuns nici ei. Sunt aproape gata să mă duc acolo şi să le iau serverul.”

„Cum rămâne cu mama lui Micah?” a întrebat Zander cu o privire gânditoare pe faţă. „O ignorăm ca posibil suspect? Îţi aminteşti cum şi-a ieşit din fire când a ajuns aici? Ea are în

mod clar un lucru pentru poliţişti şi ştim deja că Micah a fost în program. Sunt trei lucruri despre care tocmai am vorbit la un suspect.”

„Sugerezi că de aceea ştie Micah atât de multe despre crime? Pentru că a fost acolo ajutându-şi mama?” Nora părea sceptică. „El este încă într-o celulă de aşteptare la parter. Îl pun pe procuror să se gândească de ce altceva să-l acuze, ca să-l putem ţine mai mult.”

„Trebuie să o facem pe Regina să se întoarcă?” a întrebat Zander. „Am fost atât de concentraţi pe Micah, poate că trebuie să ne uităm mai atent la Regina.”

„Nu poate fi Regina”, a spus Ava. „Jeanine Fujioka a spus că soţul ei nu i-a fost mentor lui Micah Zuch.”

„Doar pentru că Lucien nu i-a fost mentor lui Micah nu înseamnă că nu s-a întâlnit cu mama lui”, a argumentat Zander. „Poate că Regina a participat la unele dintre evenimentele publice ale organizaţiei. S-ar putea să-l fi întâlnit pe Lucien acolo, sau poate cunoaşte alte mame care au întrecut măsura când a venit vorba de mentori. Ar putea fi cineva din grupul ei de colegi.”

„Nu cred că femeile discută despre cuceririle lor poliţiste.” Ava şi-a frecat ochii. „Sau o fac? Oh, dacă e ca un mic club privat în care îşi pasează numele poliţiştilor care sunt dispuşi să treacă peste limitele etice?”

„Serios?”, a întrebat Nora. „Cred că asta urmează o tangentă foarte slabă. Aceasta nu este o telenovelă. Femeile nu fac asta.”

„Nu ai cunoscut-o pe sora mea”, mormăi Ava în timp ce Zander dădea deliberat din cap.

Nora s-a holbat la ei. „Sunteţi amândoi nebuni. Şansa că avem de-a face 77 5 5 cu o femeie dispreţuită care a plănuit răzbunarea pe fiecare

poliţist care a refuzat să se culce cu ea este minusculă.”

„Vreau să vorbesc din nou cu Regina”, a spus Zander. „Vreau şi să se la fiul ei într-o salopetă de puşcărie.”

„Nu e în salopetă”, a spus Nora.

„Găseşte-i câteva şi spune-i să le pună pe el. Cred că va fi o imagine bună pentru mama lui să vadă.”

„În niciun caz Micah nu este muşchiul care să meargă cu furia ucigaşă a mamei lui”, a spus Ava. „Nu se potriveşte. Regina este genul care îşi foloseşte limba ca armă, nu ca o lamă la gât.”

„Poate că aşa *vrea* ea să o vezi”, a spus Zander.

„Nu te mai juca cu mintea mea.” Ava se holbă la el în timp ce îşi chestiona în tăcere percepţia despre mama lui Micah. Oare femeia o păcălit-o complet? „Crezi că l-ar lăsa pe fiul ei să stea în închisoare, asumându-şi probabil vina pentru crimele pe care le-a comis?”

„Nu exclud asta.”

„Hai s-o aducem pe Regina Zuch înapoi aici”, spuse Nora, luând o decizie. „Zander şi cu mine vom vorbi cu ea”. S-a uitat la Ava. „Obţine un mandat pentru serverul Cops 4 Kidz. Ia un tehnician informatician cu tine, astfel încât echipamentul să fie îndepărtat corespunzător.”

„Am depus o cerere pentru mandat acum o oră”, a spus Ava, zâmbind. „Ar trebui să fie gata în orice moment.”

Ochii lui Nora s-au luminat. „Frumos.”

Dacă pierdem prea mult timp cu Cops 4 Kidz?

Faţa ei trebuie să fi arătat direcţia gândurilor ei, pentru că Nora a vorbit imediat. „L-am pus pe Henry să urmărească un suspect de terorism intern cu care s-a certat Vance Weldon, iar ceilalţi băieţi scormonesc prin arhive, căutând o altă legătură comună între aceşti bărbaţi. De asemenea, aştept rezultatele criminalistice ale amprentelor de la scenele

Schefte şi Samuelson.” „Toate amprentele de la ambele scene indică un bărbat”, a adăugat Ava. Nora a ridicat un picior. „Vezi cizma asta de la capătul piciorului meu? Nu toate femeile au picioare mici de pisică ca ale tale. Orice femeie cu o jumătate de creier va încerca să ne inducă în eroare dacă ştie că ar putea lăsa urme în urmă, nu? Ceea ce vreau să spun este că nu suntem concentraţi doar pe această organizaţie de mentorat. Am o mulţime de fiare în foc. Vom avea noroc foarte curând. Simt asta. Acum du-te şi adu echipamentul ăla de calculator.”

Ava s-a dus.

Capitolul 32

Specialistul în computere al FBI care a mers cu Ava la Cops 4 Kidz a vorbit fără oprire. Îl luase pe unul dintre tehnicienii de la Laboratorul Regional de Criminalistică Informatică din Nord-Vest al FBI, de lângă centrul de convenţii din Portland. Keith arăta de parcă ar fi trebuit să conducă un Harley sau să conducă o echipă de constructori în loc să se joace cu calculatoarele. Sa întrebat dacă nu avea cu cine să vorbească la serviciu. Etajul său din laborator fusese tăcut, cu excepţia zumzăitului neîntrerupt al ventilatoarelor şi al echipamentelor informatice din staţiile de lucru imense. Văzuse un raft plin cu echipamente informatice vechi, pe care le văzuse doar în filmele din anii '70 şi '80, şi îşi dorea ca Zander să le poată vedea.

Asculta glumele lui Keith. Discuţiile mărunte nu se aflau niciodată pe lista ei de priorităţi, iar astăzi era chiar mai jos

decât de obicei. Din fericire, el purta singur 90 la sută din conversaţie, iar clădirea de birouri Cops 4 Kidz era la doar cincisprezece minute de mers cu maşina în traficul de la începutul după- amiezii.

Cu o împingere fermă, ea a împins uşa spre sala de aşteptare familiară. Recepţionera se uită în sus cu o privire uimită. „Bună ziua din nou, agent McLane.” Fruntea i s-a încreţit de confuzie şi urechile negre de pisică i s-au deplasat pe cap. Îşi desenase un nas de pisică şi mustăţi pe faţă, ca să se potrivească cu puloverul ei negru cu blană şi cu gulerul cu pietre preţioase. Ava se întreba dacă avea coadă.

Cu câteva minute în urmă, Ava o sunase să vadă dacă Scott îi contactase deja biroul. Recepţionera devenise irascibilă la telefon şi repetase că, atunci când va avea veşti de la şeful ei, o va anunţa pe Ava. Ava nu o avertizase să se aştepte la o vizită de moment. Nu voia ca femeia să ascundă vreun echipament pe care ar fi trebuit să-l scoată.

„De ce nu mi-ai spus că treci pe aici?”, a întrebat femeia.

Ava i-a înmânat mandatul. „Avem un mandat pentru a scoate echipamente informatice. Suntem foarte îngrijoraţi de faptul că şeful dumneavoastră nu răspunde la telefoane – îmi fac griji pentru siguranţa lui, având în vedere crimele recente”, a exagerat ea. Nu a fost nevoie să extindă, deoarece menţionarea crimelor a atras imediat atenţia femeii. Mustăţile i s-au 5 5 5 întins în timp ce gura i s-a deschis şocată, iar ea a acceptat automat hârtia.

„Sigur nu credeţi că i s-a întâmplat ceva lui Scott?”

„Nu ştiu ce să cred despre tăcerea lui. Ştiu că avem nevoie de informaţiile din bazele tale de date şi mi-ai spus că nu poţi ajunge la ele.” Ea a făcut o pauză şi a ridicat o sprânceană. „Mai este cazul?”

Femeia îşi îndreptase privirea spre mandat, dar aceasta sări înapoi la Ava. „Oh, da. Nu pot intra în dosarele pe care

mi le-aţi cerut.” S-a uitat înapoi la hârtie. „Nu ştiu pe cine trebuie să sun în legătură cu asta. Fără Scott aici, cred că ar trebui să iau legătura cu unul dintre membrii consiliului să văd dacă pot face asta.”

Ava a zâmbit dulce. „Nu are rost să ceri permisiunea nimănui. Hârtia aia îmi permite să obţin exact ceea ce este listat acolo. Nu este o cerere.”

„Dar nu te pot lăsa să ne iei echipamentul”, a spus femeia cu seriozitate. „Am nevoie de el pentru a-mi face treaba.”

Ava s-a întors spre Keith, care ascultase în linişte şi stătea lângă ea ca un bodyguard. I-a arătat peste recepţie un hol din spatele biroului. „Este prima uşă pe dreapta.”

Keith a dat din cap şi a deschis uşa dintre sala de aşteptare şi zona de afaceri a biroului. Recepţionera s-a ridicat în picioare, dar a rămas tăcută când Ava a redus-o la tăcere cu o privire ascuţită.

Coada ei era neagră.

„Vreau să stai departe de computer până terminăm”, i-a spus Ava în timp ce l-a urmat pe Keith până la biroul lui Scott Heuser şi a stat la uşă. A rămas cu un ochi pe recepţionistă în timp ce Keith s-a aşezat la birou.

„Vrei să mă uit mai întâi puţin?” a întrebat Keith. „Sau poţi aştepta până îl aduc înapoi la birou şi îl conectez la echipamentul meu.” Degetele lui au zburat peste taste.

„Dacă poţi intra, hai să ne uităm acum. Îl putem scoate după aceea.”

S-a uitat înapoi la recepţioneră, care se aşezase pe scaun şi bătea rapid pe telefonul mobil. Ava s-a întors la biroul femeii şi s-a uitat peste umărul ei. Numele din partea de sus a ecranului de mesagerie era MAMA.

„Aş vrea să te abţii să-ţi foloseşti telefonul mobil şi cât

timp suntem aici”,
a spus Ava.

Recepţionista şi-a aşezat telefonul pe birou, cu faţa în jos. „Mai e ceva ce nu pot face?”, mormăi ea. Gura ei s-a întors în jos. O pisică morocănoasă.

„Poate ar trebui să te duci să-ţi iei un suc de la automatul din capătul holului”. *Sau lapte.*

Ea s-a ridicat şi s-a întins după telefon.

„Telefonul tău va fi în siguranţă lăsat pe birou”, a afirmat Ava. Femeia a ieşit din birou fără să se uite înapoi. Bărbia îi era ridicată, dar coada i se legăna stângaci în spate, distrugându-i orice sentiment de demnitate. Foarte amuzată, Ava l-a verificat pe Keith.

„Ce cauţi mai exact?” a întrebat Keith. „Programul de mentorat?”

„Da.” Ava a ocolit biroul pentru a se uita peste umărul lui. Liste şi liste de dosare acopereau ecranul. „Cum ai intrat?”

„Este un server privat.” Keith a aruncat o privire în jurul micului birou. „Trebuie să fie în apropiere. Are o conexiune wireless şi Scott l-a configurat să se conecteze automat cu acest computer. Nici măcar nu a fost nevoie să introduc o parolă.” El a scuturat din cap. „Este destul de leneş din partea lui Scott şi nu este deloc sigur. Pun pariu că computerul recepţionerului nu este configurat în acest fel. Dacă ai încerca să te loghezi de pe computerul ei, probabil că ţi-ar cere o parolă. Dosarele sunt organizate după tip şi dată. Chiar ar trebui să pună pe cineva să-i construiască o bază de date, astfel încât să...”

„Se poate căuta după nume?”

„Nu din acest punct. De aceea începusem să spun că ar trebui să-şi pună informaţiile într-o bază de date, astfel încât

să fie uşor de căutat. În momentul de faţă trebuie să fiu în fişierul specific pentru a căuta un nume. La ce an vrei să te uiţi?”

Ea a notat numele celor patru bărbaţi ucişi şi i le-a înmânat lui Keith.

„Începe cu anul trecut şi dă-mi numele fiecărui copil cu care au fost împerecheaţi.”

„Câţi ani vrei să mă întorc?”

Căpitanul Schefte era voluntar de aproape douăzeci de ani. Ea şi-a amintit zâmbetul de pe faţa lui Scott Heuser când a făcut această afirmaţie cu două zile în urmă, chiar în acest birou.

„Douăzeci de ani”, a spus ea.

„Acest server are doar şapte ani de date.”

„Eşti sigur? Este stocat într-un mod diferit?”

Keith a făcut o duzină de clicuri. „Nu văd nimic mai vechi de şapte ani. Chiar şi dosarele sale de salarizare şi de contabilitate datează doar până atunci. Bănuiesc că nu au fost informatizate până atunci.”

„Deci ar trebui să existe înregistrări pe hârtie undeva.”

„Undeva.”

„O voi întreba pe recepţionistă. Poate ştie ea unde sunt depozitate.”

„Fii drăguţă”, a sugerat Keith.

„Poţi să cauţi numele alea cât o iau eu pe ea?”

„Iisuse. O să am nevoie de o foaie de calcul.” Keith a făcut clic pe aplicaţia Excel şi a creat un grafic gol. „Bate creionul şi hârtia de fiecare dată.”

„Uh… ar trebui să foloseşti asta?”

Keith s-a uitat peste umăr la ea. „Serios? Îţi faci griji că folosesc programul lui Excel pentru a face un grafic minuscul când suntem autorizaţi să luăm tot echipamentul?”

Nu ar fi fost sfârşitul lumii dacă Keith construia o mică foaie de calcul.

„Adaugă-l pe Micah Zuch la foaia ta de calcul. Vreau să ştiu cine a lucrat cu el.”

Descoperiseră ceva. Ea simţea asta.

Capitolul 33

Cu braţele încărcate cu două cutii de dosare, Ava a deschis usa de la camera forţelor speciale. A simţit o tragere în partea stângă, acolo unde rana de glonţ fusese cusută la loc. Nu era dureros; era doar suficient de inconfortabil pentru a-i aminti că era om. În spatele ei, Keith mai căra două cutii. Recepţionerul îi condusese într-o mică cameră de depozitare unde găsiseră cutiile prăfuite. După amprentele proaspete din praful gros, Ava îsi dădea seama că fuseseră deranjate recent şi a întrebat-o pe recepţioneră despre asta.

„Scott s-a uitat prin ele înainte de vizita ta de zilele trecute”, a spus ea, privind-o pe Ava cu nasul ei de pisică. „I-a luat o oră să scoată informaţiile pe care le-ai cerut. Presupun că toată munca asta nu te-a ajutat în investigaţia ta?”

„A ajutat. Acum avem nevoie de mai mult”, răspunsese Ava. Mandatul fusese formulat suficient de vag încât Ava să se simtă confortabil să scoată copiile pe hârtie ale înregistrărilor. Keith a localizat serverul privat şi l -a îndepărtat împreună cu două turnuri de calculatoare.

Acum trebuiau să caute prin dosarele pe hârtie şi să vadă pe cine îndrumaseră victimele lor. Căutarea electronică a lui Keith din ultimii sapte ani găsise trei nume de copii asociate cu Denny Schefte, două cu Louis Samuelson Şi două cu Lucien Fujioka.

Niciunul dintre ei nu era acelasi.

Ava se holbase la mini foaia de calcul a lui Keith, cu un

sentiment de scufundare în stomac, şi se întreba dacă nu cumva se aflau într-o vânătoare de gâste sălbatice. Sperase să existe un nume comun printre bărbaţi. „Trebuie să scormonim prin dosarele mai vechi”, declarase ea.

La departamentul de poliţie, Zander şi Nora s-au holbat la ea când şi-a lăsat cutiile pe masa de conferinţe. Keith le-a asezat usor pe ale lui lângă ale ei.

„Ce ai găsit?” a întrebat Nora, uitându-se sceptică la cutiile mari.

Ava i-a făcut un rezumat rapid. „Există ochi de rezervă care să ne ajute să trecem prin asta?” S-a uitat la Keith, care înainta cu pasi repezi spre usă. „Unde te duci?”

„Trebuie să mă întorc la laboratorul de informatică.”

„Tot am nevoie de ajutorul tău”, a spus ea, plănuind să se folosească de el pentru a trece prin hârtii.

El a făcut o grimasă. „Sunt mai bun cu un ecran şi o tastatură.”

„Dă-mi două ore. Te rog.” Ea a gesticulat spre camera aproape goală. „Avem nevoie de ajutor.”

Zander a scos capacul unei cutii şi a scos un caiet vechi de contabilitate. L-a răsfoit. „Rahat. Asta o să dureze o veşnicie.”

„Unde e Mason?” A întrebat Ava. „Ne-ar fi de folos la asta.”

„L-am trimis departe”, a spus Nora. „A trebuit să răspund în faţa şefului adjunct de ce un martor se învârtea în jurul anchetei noastre. Am reuşit să explic apariţia lui la asasinarea lui Fujioka, dar nu am de gând să fiu chemată din nou. Nu trebuie să fie văzut cu noi.”

„Nu mi-a spus nimic”, a spus Ava, în timp ce dezamăgirea o străbătea. Nu era surprinsă că cineva îi pusese la îndoială rolul, dar îi era dor să îl aibă în preajmă să

împărtăşească idei.

„Presupun că are propriul său caz la care să lucreze”, a răspuns Nora. „Îmi pare rău pentru asta”, a adăugat ea cu o voce sinceră.

„Ai lăsat-o să treacă mult timp”, a spus Ava. „Mai mult decât ar fi trebuit.”

„I-am spus că voi doi veţi avea un coleg de cameră dacă îmi pierd slujba din cauza asta.”

Ava a rânjit la tonul degajat al Norei. „Ai găsit ceva?” l-a întrebat ea pe Zander.

„Se pare că sunt organizate pe programe. Există programul de mentorat, evenimente de strângere de fonduri, programe şcolare şi de informare a comunităţii.” El a pus deoparte un teanc mic. „Acestea sunt toate programele de mentorat din 2005 până în 2010. Anii mai vechi trebuie să fie într-una din celelalte cutii.”

Ava a scos capacul unei alte cutii şi a răsfoit registrele, în timp ce Nora şi Keith făceau acelaşi lucru cu cutiile rămase.

„Ai vorbit din nou cu Regina Zuch?” a întrebat Ava.

Nora şi Zander au schimbat o privire în timp ce zâmbetele le traversau feţele. Curiozitatea Avei a fost stârnită. „Ce s-a întâmplat?”

„Regina nu a vrut să se întoarcă la departament, aşa că am surprins-o cu o vizită la ea acasă.”

„Şi?”

„L-am cunoscut pe actualul ei iubit.” Nora a zâmbit. „Erau încă în pijama.” Şi-a încreţit nasul. „Casa mirosea a sex şi ţigări.”

„Oh, Doamne.” Stomacul Avei s-a învârtit uşor; cunoştea mirosul acela. Îi dăduse târcoale surorii ei.

„Regina l-a trimis acasă când şi-a dat seama că nu

plecăm. Cred că faptul că fiul ei a fost închis i-a dat un pic de libertate pe care de obicei nu o are.”

„A întrebat măcar de Micah?” Ava a scanat rapid un caiet şi l-a pus în grămada „nu”.

„A făcut-o când am sunat prima dată”, a spus Zander. „La început a vrut să ştie când va fi eliberat şi am crezut că era îngrijorată pentru el, dar cred că încerca să îşi dea seama când să îşi dea afară oaspetele.

„Asta e oribil.”

„Sunt de acord”, a spus Nora. „Deşi trebuie să fie greu cu fiul tău adult care locuieşte în casa ta. El ar trebui să fie pe cont propriu.”

„Nu o văd pe Regina încurajând asta”, a spus Ava. „În primul nostru interviu, părea disperată să îl ţină aproape de ea. L-a lăsat să facă tot ce a vrut pentru a-l face fericit. Cred că îi place să-l aibă în preajmă.”

„Cred că îl foloseşte ca pe un substitut pentru un bărbat în viaţa ei”, a spus Zander pe un ton serios. „E ceva foarte nesănătos acolo. Felul în care vorbea despre el mi-a dat fiori. Încearcă să îl ţină dependent de ea şi vrea ca el să aibă nevoie de ea, chiar dacă este adult. Nu cred că ştie cum să aibă o relaţie sănătoasă cu un bărbat de vârsta ei. L-a tratat pe tipul care era acolo ca pe o bucată de pământ. Nu-mi place s-o spun, dar a fost ca şi cum el a fost acolo pentru a scărpina o mâncărime pentru ea şi odată ce el a făcut rolul său ea l-a vrut plecat.”

Groaza i-a umplut pieptul Avei. „Doar nu crezi că e... um... nepotrivită cu fiul ei, nu?” Gândul i-a făcut rău.

„Nu cred”, a spus Nora. „Pun pariu că aduce un bărbat ocazional pentru rolul ăsta.”

Niciuna dintre ele nu a speculat cu voce tare dacă ar fi prins vreun poliţist în plasa ei.

„Ai întrebat-o despre alte femei cu copii din program?” a întrebat Ava.

„Am facut-o”, a spus Nora. „Ne-am concentrat asupra lui Vance Weldon, deoarece ea a avut o relaţie cu el. Ea a susţinut că nu ştia de nicio altă femeie cu care el ar fi fost implicat.”

„Soţia lui Vance a spus că nici ea nu ştia despre alte femei”, a spus Ava. „Cred că a încercat să se uite în altă parte când a bănuit că se întâmplă ceva.”

Ava învăţase pe calea cea mai grea cum să afle dacă fostul ei o înşela. Întrebările directe au declanşat minciuni. A recurs la a-l urmări. Nu se simţise bine, dar obţinuse rezultate şi luase măsuri imediate. *Ce as face dacă l-as suspecta vreodată pe Mason că mă înşeală?*

Dacă l-aş fi întrebat, mi-ar fi spus.

Ar fi un semn că ceva a luat-o serios razna.

„Regina ne-a dat numele a două femei care au „frecat-o pe calea greşită” la evenimente.” Nora a făcut ghilimele cu degetele. „Nu a putut explica ce înţelegea prin acest termen, dar Regina pare foarte narcisistă. Bănuiesc că acestea sunt femeile care îi fură tunetele atunci când sunt într-o cameră împreună.”

„Să vedem dacă numele copiilor lor sunt asociate cu poliţiştii noştri ucişi.” Ava bănuia că Nora avea dreptate. „Ai mai aflat ceva de la ea? A avut vreo idee nouă despre motivul pentru care Micah a mărturisit?”

„I-am spus că noi credem că el proteja pe cineva”, a spus Zander. „Părea surprinsă şi a susţinut că nu avea idee cine ar putea fi acea persoană. Am crezut- o. Dacă e o mincinoasă, e una foarte bună.”

„Aici sunt nişte dosare de mentorat de la sfârşitul anilor 1990.” Keith a ridicat un teanc mic de caiete. „Vrei să încep să le citesc?”

„Da.” Ava a scris numele celor patru bărbaţi şi pe cele ale lui Micah Zuch şi Jesse Parish în partea de sus a unei table albe goale şi a adăugat numele copiilor pe care Keith le găsise în calculatorul din birou. „Directorul a spus că Vance Weldon nu a participat la această parte a programului, dar fii cu ochii pe numele lui în caz că s-a înşelat. Jesse Parish ar trebui să apară sub numele lui Lucien Fujioka la un moment dat, dar vreau să ştiu cine i-a mai fost mentor şi cine s-ar fi putut ocupa de mama lui nebună.”

„Citeşte încet”, a instruit Nora. „Nu o lua pe scurt. Vei pierde ceva.”

„Când găseşti numele poliţiştilor, enumeră numele copilului şi al părintelui şi anul în care a fost repartizat”, a adăugat Ava. „Voi continua să sap prin cutii pentru restul anilor.”

Zander şi Nora au luat fiecare câte un registru şi au luat loc. Ava a sortat rapid restul caietelor şi în cameră s-a făcut linişte. O oră a trecut în timp ce citeau, iar fiecare dintre ei adăuga din când în când câte un nume nou pe tablă. Ava se obliga să citească fiecare rând.

Mason Callahan.

Zâmbea la vederea numelui lui într-o înregistrare de acum cincisprezece ani. Era mândru de munca pe care o făcuse pentru organizaţie. „Ştia Mason că am scos înregistrările din computer când ai vorbit cu el în dimineaţa asta, Nora?”

„Nu. L-am văzut înainte de asta.”

Ava îşi strânse buzele, întrebându-se ce ar crede el despre felul în care săpau în istoria companiei. Ar fi fost de

acord. A întrebat-o de câteva ori dacă a primit veşti de la director. A zărit numele lui Denny la câteva pagini după cel al lui Mason şi a verificat panoul să vadă dacă acel copil fusese deja trecut sub numele vreunuia dintre ceilalţi poliţişti.

La naiba. S-a dus la tablă şi a scris *Scott Nickle* sub numele lui Denny. El avea acum şase nume pe listă.

Mergem pe o fundătură?

A aruncat o privire prin cameră, întrebându-se cine se mai gândea la acelaşi lucru, întrebându-se dacă nu cumva pierdeau timp preţios citind prin jurnale vechi.

Zander şi-a terminat teancul şi a luat una dintre cărţile Avei, cu hotărârea pe faţă.

Dacă Zander nu a renunţat la această pistă, atunci este încă una bună.

„Am un nume comun", a anunţat Zander. „În sfârsit." S-a dus la tablă şi l-a indicat pe *Scott Nickle.* „Samuelson i-a fost mentor în anul următor lui Denny." A adăugat numele şi anul sub numele lui Louis Samuelson.

Efervescenta a cuprins-o pe Ava. *Acum ajungeam undeva.*

„O să văd ce pot găsi despre Scott Nickle şi părinţii lui", a spus Zander. „Aceste două înregistrări sunt vechi de aproape cincisprezece ani. Continuă să cauţi." Zander s-a mutat la una dintre staţiile de calculator din cameră.

Ava a observat că Keith se uita cu invidie la Zander la calculator, dar sia întors atenţia la înregistrarea scrisă din faţa lui. Ea a făcut la fel, sperând să găsească numele lui Scott Nickle legat de Lucien Fujioka. Sau de oricine altcineva. Faptul că astăzi era Halloween şi criminalul lor părea preocupat de filmele de groază cântărea greu în mintea ei. *Vom avea o altă crimă în seara asta?*

Cum ar putea criminalul lor să lase să treacă sărbătoarea populară, plină de groază?

Mi-aş dori ca Halloween-ul să fie peste încă o săptămână.

Pe măsură ce trecea la înregistrările unui alt an, Ava a zărit din nou numele lui Mason. A continuat să citească în josul paginii şi a îngheţat, literele amestecându-se. Privirea ei a urcat din nou la numele lui Mason şi a verificat numele copilului. S-a uitat pe tablă şi nu l-a văzut nicăieri pe acel copil. A luat registrul pe care tocmai îl lăsase deoparte şi a răsfoit paginile până când a găsit prima dată numele lui Mason şi a citit numele copilului din acel an.

Scott Nickle.

„A auzit cineva ceva de Mason de când a plecat în dimineaţa asta?” S-a luptat să nu-şi tremure vocea.

Zander s-a uitat ascuţit la ea peste ecranul computerului său. „Ce s-a întâmplat?”

Ea a înghiţit, un sentiment de neliniste instalându-se în oasele ei. „Mason a fost mentorul lui Scott Nickle cu un an înainte de Denny.” Ea s-a aplecat şi a căutat în geantă după telefonul mobil.

„Cine?” A întrebat Keith.

„Logodnicul ei”, a spus Nora. S-a învârtit în scaunul ei pentru a-l privi pe Zander în spatele camerei. „Zander, ai găsit ceva despre Scott Nickle?”

Ava a ascultat sunetul telefonului lui Mason. *Răspunde, răspunde, răspunde.*

Am sărit la concluzii.

El e bine.

Mesaj vocal. I-a lăsat un mesaj să o sune şi apoi a căutat contactele sale pentru numărul lui Ray.

El a răspuns imediat. „Lusco.”

„Sunt Ava. Ai veşti de la Mason azi?”

„Nu în ultima vreme. Am încercat să stau departe de el, ştiind că vă ajută pe voi.”

„Nora i-a spus să stea departe de caz în dimineaţa asta. Nu ţi-a spus?”

„Nu.” Tonul lui Ray a devenit îngrijorat. „Ce s-a întâmplat?”

„Nu am auzit nimic de el toată ziua. Ştii unde ar putea fi?”

„Nu ştiu. Abia am vorbit cu el de la înmormântarea lui Denny.”

„Ava”, a spus Nora. „Mason mi-a spus că se duce la Cops 4 Kidz în dimineaţa asta.”

S-a holbat la detectiv. „De ce nu ai spus asta mai devreme?”

„Am uitat până acum. A fost foarte vag, spunând că nu primise procesele-verbale de la ultima întâlnire şi că urma să meargă să le ridice personal.”

„Ce se întâmplă?” a spus Ray forţat în urechea ei.

Ava şi-a întors atenţia la apelul ei. „Nu ştiu. Numele lui a apărut în nişte cercetări pe care le facem pe cazurile cu măşti şi acum sunt îngrijorată pentru că nu pot da de el.”

„Rahat”, a spus Ray. „Lasă-mă să întreb un pic.” A încheiat convorbirea.

Ava şi-a lăsat telefonul jos. „Zander?”

El şi-a ridicat privirea de la calculator şi a scuturat din cap. „Încă mai caut. E ca şi cum Scott Nickle nu ar exista. I-am estimat vârsta actuală, pe baza înregistrărilor vechi de cincisprezece ani, ca fiind oriunde între douăzeci şi treizeci şi cinci de ani, dar nu găsesc pe nimeni cu acest nume şi în intervalul de vârstă potrivit care să locuiască în Oregon sau Washington.”

„Adăugaţi Idaho şi California”, a sugerat Ava. „Toată lumea să se uite şi să vadă dacă poate găsi un nume de părinte pe undeva. Poate există menţiuni în celelalte registre care nu sunt despre programul de mentorat?”

Nora a luat un caiet, l-a răsfoit şi a scos un mic geamăt. „Asta o să dureze o veşnicie.”

„Nimic când adaug cele două state”, a afirmat Zander.

„Încearcă femei între patruzeci şi şaizeci şi cinci de ani cu acest nume de familie”, a spus Ava. „Să vedem dacă o putem găsi pe mama lui. Începeţi doar cu Oregon şi zona Vancouver.” Ea şi-a ţinut respiraţia şi a urmărit expresia lui Zander.

„Rahat. Am şaptesprezece nume doar în statul nostru. O să mă uit pe comitate.” El se uită încruntat la ecran.

Mason, unde eşti? A sunat din nou. Mesageria vocală. A tastat un text. SUNĂ-MĂ.

Keith s-a mişcat să se uite peste umărul lui Zander. „O să văd ce pot găsi despre cele trei nume din Washington County. Tu le iei pe cele patru din Multnomah. Apoi ne putem uita la Clackamas şi Clark County.” S-a aşezat la terminalul computerului de lângă Zander şi a bătut pe taste.

Ava s-a întors la registrul ei. Numele şi datele se înceţoşau pe pagini.

Nu pot să stau aici.

S-a concentrat pe pagini şi s-a obligat să-l caute pe Nickle.

Capitolul 34

Durerea care îi străbătea corpul era ca o lovitură de bâtă de baseball în osul amuzant, care fusese multiplicată de zece mii de ori.

Capul lui Mason s-a lovit de verandă în timp ce cădea, iar nasul i s-a zdrobit la impact.

Corpul său nu mai funcţiona, creierul său fiind incapabil să trimită comenzi muşchilor săi. Dar, cu coada ochiului, a recunoscut un chip.

Scott Heuser îngenunchease lângă el, cu pistolul paralizant încă apăsat pe ceafa lui Mason.

Muşcături agonizante de durere electrică îi reverberau prin muşchi şi oase. Heuser a scos pistolul cu electroşocuri, dar corpul lui Mason continua să se revolte şi el se lupta să respire prin sângele care îi înfundase nasul. Un singur gând îi răsuna prin minte.

Sunt în mare rahat.

Capitolul 35

„Heidi Nickle”, a declarat Zander. „Vârsta cincizeci şi şase. Necăsătorită. Locuieşte în Washington County. Nu pot găsi niciun istoric de angajare pe numele ei în ultimii cinci ani, dar există înregistrări de utilităţi pe numele ei care datează de douăzeci de ani.”

Ava a studiat fotografia permisului de conducere al femeii. „Permisul ei de conducere este expirat de doi ani.”

„Am observat asta”, a spus Zander. „Atunci de ce îţi

place de ea?”

„Pentru că am un articol vechi de ziar care îi citează pe ea şi pe fiul ei în timp ce se bucurau de Festivalul Trandafirilor acum doisprezece ani.” A dat clic şi a scos înregistrarea.

Stând lângă Ava, Nora s-a aplecat mai aproape şi a citit relatarea de pe ecran. „Se referă la fiul ei ca la un elev de liceu”, a spus Nora. „Dar nu-i folosesc numele. De ce l-ar omite?”

„Fie reporterul a fost leneş, fie i s-a cerut să nu-l folosească”, a spus Ava.

„Am o Desiree Nickle în Clark County care este cu un an mai tânără şi locuieşte la un sfert de milă de casa lui Vance Weldon”, a spus Keith. „Nu ştiu dacă are copii”.

Rahat. „Ambele sunt piste destul de bune”, a spus Ava. „Dar de ce nu-l
putem găsi pe Scott Nickle?”

„E posibil să-şi fi schimbat numele. Sau s-a mutat în alt stat.” Nora şi-a frecat tâmplele. „Este o vânătoare de gâşte sălbatice?”

„Mai are cineva alte piste pe care să le urmărim imediat?”, a întrebat Ava.

Tăcere.

„Cred că trebuie să mergem la ambele case şi să vorbim cu aceste femei”, a spus Nora, uitându-se de la Zander la Ava. „Voi doi vreţi să alegeţi cine merge unde?”

„Washington County”, a spus Ava imediat. Ea a ridicat o sprânceană la Zander, care a ridicat din umeri.

„Voi lua casa de lângă locuinţa lui Vance Weldon”, a răspuns el.

„Du-te”, a ordonat Nora. „Mă duc să văd de ce durează atât de mult analiza amprentelor noastre de bocanci. Keith,

îţi mulţumesc pentru ajutor. Te poţi întoarce la laborator acum.”

Ava şi-a luat poşeta şi l-a urmat pe Zander afară din clădire. „De ce ai ales-o pe prima?” a întrebat-o Zander.

„Din cauza faptului că avea un fiu.”

Telefonul ei a vibrat în geantă. Dezamăgirea a lovit-o când a văzut pe ecran numele lui Ray în loc de cel al lui Mason. „Mason i-a spus lui Duff Morales că astăzi lucra la cazul parcului Molalla River”, a spus Ray. „Dacă s – a dus la parcul de stat, ştiu că serviciul de telefonie mobilă este slab acolo. Acesta ar putea fi motivul pentru care nu răspunde la apeluri.”

„Dar nu lucraţi împreună la acel caz?”, a întrebat Ava. „Nu ţi-ar fi spus?”

„Ba da, mi-ar fi spus”, a recunoscut Ray. „La naiba. Nu ştiu unde ar putea fi.”

„Trebuie să urmăresc o pistă. Poţi să verifici parcul?” a întrebat ea. „Şi să continui să încerci să dai de el?”

„Îmi va lua aproape o oră să ajung în parc la ora asta din zi”, a spus Ray. „Voi cere unui poliţist să verifice parcul şi să-i caute maşina. Probabil că este unul pe o rază de câteva mile.” A încheiat apelul.

„Niciun Mason?” A întrebat Zander.

„Sunt sigură că e bine”, a spus Ava. „Văzându-i numele alături de cel al lui Denny şi al celorlalte victime în acele înregistrări, a fost prea aproape de casă pentru câteva minute.”

„Nu te agita până nu ştii că ceva nu e în regulă. Telefonul lui ar pu tea fi într-un punct mort sau este prea legat pentru a răspunde.”

„Încerc să nu mă gândesc la asta.” Ea a deschis uşa maşinii.

„Hei”, a spus Zander. „Relaxează-te. Mason poate avea grijă de el.” *Pun pariu că Denny Schefte simţea la fel despre el.*

I-a zâmbit lui Zander, prefăcându-se că stomacul ei nu era plin de acid, şi i-a spus la revedere. Şi-a pornit maşina şi a ieşit cu grijă din locul ei.

***

Capul îl durea ca naiba.

Mason a gemut în timp ce îşi întorcea faţa într-o parte, simţind asperităţile pământului şi ale pietrelor pe obrazul lui. Nu putea să respire pe nas, iar gustul de fier şi praf îi umplea gura. A scuipat şi acesta i-a picurat pe partea laterală a feţei până la pământ.

Mâinile îi erau legate la spate, iar picioarele îi erau legate împreună. S-a rostogolit pe o parte şi şi-a tras genunchii spre stomac, încercând să nu ţipe de durere. Se simţea ca şi cum ar fi fost lovit de un camion mare.

Scott Heuser.

El l-a ucis pe Denny.

Scott îl lovise pe Mason în cap în timp ce el era imobilizat pe veranda din faţă. Îşi amintea cu greu primele două lovituri la cap. A treia trebuie să-l fi lăsat fără cunoştinţă. Stomacul i se simţea ca şi cum ar fi fost lovit de zeci de

ori cu cizme de cowboy cu vârf ascuţit. Greaţa l-a cuprins şi a închis ochii, dorind ca conţinutul stomacului să rămână la locul lui. A respirat adânc şi s-a luptat să rămână conştient în timp ce durerea îi străbătea partea stângă şi plămânii.

Coaste rupte.

Cineva continuase să îl lovească după ce îl lăsase inconştient.

Îl durea peste tot.

De ce Scott?

Mozaicul complicat de sticlă de pe uşa de la intrare îi declanşase memoria. Casa aparţinuse unuia dintre copiii pe care fusese desemnat să îi îndrume. Îşi amintea prima dată când bătuse la uşă.

Femeia era uimitoare. Ochi căprui şi lichizi şi un corp pentru care să mori. A zâmbit şi a păstrat contactul vizual prea mult timp. Mason a trebuit să se uite în altă parte. „Tu eşti Heidi Nickle? Mama lui Scott? ”

„Eu sunt. Intră. ” Ea a păşit înapoi în casă, ţinând uşa deschisă mai larg, invitându-l înăuntru cu limbajul corpului şi contactul vizual direct. Seducţia emana din ea. Era în privirea ei, în mişcările ei şi în zâmbetul ei. Cuvintele ei curgeau cu aluzii.

Rahat.

Mason şi-a scos pălăria şi a păşit în bârlogul ei, sperând că îi interpretează greşit privirile. Dar fusese poliţist suficient de mult timp pentru a recunoaşte când o femeie era atrasă de un ofiţer. El se afla acolo pentru a-l întâlni pe fiul ei pentru prima dată şi pentru a stabili un program care să le convină amândurora.

„Pot să-ţi iau pălăria? ” A spus-o ca şi cum tocmai s-ar fi dat jos din pat după o întâlnire sexuală maraton.

El îşi înfipse unghiile în pălărie, nevrând să o lase. Se simţea deja gol cu capul descoperit. Să o predea ar însemna să-şi piardă scutul din faţa stomacului.

Nu putea să renunţe la ea. „Nu, mulţumesc. Nu pot sta mult. Scott e pe aici?”

Focul îi străluci scurt în ochii negri.

Asta nu o să meargă.

„E în camera lui. M-am gândit că ar trebui să-l cunosc pe omul care îl va ajuta pe fiul meu. Îi lipseşte ultimul său mentor. Jur că nu durează mult. O să ai putere de rezistenţă? ” Ea a ridicat încet o sprânceană sculptată.

Dublul înţeles l-a plesnit în faţă.

„Întotdeauna îmi respect angajamentele. Voi fi aici pentru toate cele şase luni.”

Faţa ei s-a luminat. „Bine.”

S-au auzit paşi pe scările din dreapta ei şi Mason şi-a ridicat privirea pentru a-şi vedea fiul studiindu-l. Scott avea paisprezece ani. Părul îi era proaspăt pieptănat, iar privirea îi era nerăbdătoare, dar nervoasă. Îi întinse politicos mâna lui Mason, prezentându-se.

Mason i-a luat mâna, impresionat de încrederea tânărului. Scott s-a uitat la mama sa, căutând aprobare, iar ea i-a dat-o cu un semn regal din cap. Băiatul şi-a ridicat bărbia şi şi-a adus privirea înapoi la cea a lui Mason. Heidi şi-a pus braţul în jurul umerilor fiului ei şi l-a sărutat pe obraz. Scott nu a îndepărtat-o şi nici nu s-a arătat stânjenit, aşa cum ar fi făcut majoritatea adolescenţilor.

„ O să pregătesc cina în timp ce voi doi vorbiţi”, a spus Heidi. „Am nişte fripturi şi am de gând să fac cartofi copţi de două ori. Mason, poţi să rămâi la cină? ”

I s-a făcut apă la gură. Dar soţia şi copilul său de patru ani îl aşteptau acasă.

„Îmi pare rău, dar soţia mea a planificat deja cina din seara asta.”

Focul îi strălucea din nou în ochi, dar a fost imediat stins de zâmbetul ei. „Poate data viitoare.”

„Poate. ”

S-a întors să vadă dezamăgire în ochii lui Scott. „Ar

trebui să rămâi la cină ”, a afirmat el, cu o expresie serioasă.

„Îmi pare rău, Scott. Cum am spus, soţia mea are deja lucruri planificate. Aceasta este ziua mea liberă, aşa că încerc să ajung acasă la timp pentru a mânca.”

Băiatul a clipit pur şi simplu, ţinându-i privirea lui Mason.

Mason ştia că nu putea rezista şase luni.

Scott Heuser fusese băiatul. Îşi schimbase numele de familie.

Mason a respirat superficial şi a deschis ochii. Era întuneric şi se afla într-un fel de magazie în aer liber. Simţea uşor gustul de îngrăşământ şi de unsoare mecanică veche care plutea greu în aer. Două ferestre înalte şi înguste îi arătau un cer întunecat şi o sursă de lumină îndepărtată.

Îşi amintea că îi acordase o lună din timpul său băiatului înainte de a cere să fie redistribuit. Mama lui Scott se aruncase asupra lui de fiecare dată când se întâlnea cu Scott.

Scott crescuse şi devenise director al Cops 4 Kidz. Mason participase la o jumătate de duzină de şedinţe de consiliu cu el şi nu-l recunoscuse niciodată ca fiind acel copil de paisprezece ani. Acum a văzut asemănarea. Îşi amintea că băiatul fusese obsesiv de ordonat şi preocupat de temele sale. Scott Heuser era tot aşa.

L-a ucis Scott pe Denny şi pe ceilalţi bărbaţi?

Ce se întâmplase cu el?

Râsetele slabe ale copiilor răsunau în depărtare. Ferma de dovleci.

A încercat să strige şi durerea i-a sfâşiat gâtul şi capul. Fusese lovit în gât, ceea ce distrusese 95% din sunetul pe care îl putea scoate.

Dar sunt încă în viaţă.

Cât timp ţinuse Scott celelalte victime în viaţă?

Întunericul a început din spatele creierului său şi a înaintat încet; s-a luptat să rămână conştient, dar s-a năpustit asupra lui ca un tsunami şi a fost înghiţit de adâncurile lui.

Capitolul 36

Scott a fugit printre rândurile de porumb, ignorând mirosul puternic de benzină. Cunoştea planul fermei de alături ca pe propriul buzunar. Explorase proprietatea încă de când era în şcoala primară. Ferma lui avea trei acri de câmpie plictisitoare, dar ferma de alături era imensă, cu o livadă mare de brazi şi acri şi acri de culturi diferite. Un râu tăia prin colţul de sud-vest. A fost raiul 5 5 V 5 pentru un băiat cu o imaginaţie bogată.

Îşi petrecea zile întregi în timpul verii căţărat în copaci, spionând muncitorii şi ascunzându-se în hambare. Ocazional, găsea o mică comoară ... o unealtă lăsată în urmă ... un termos scăpat ... un cuţit ascuţit.

Colecţia sa de arme a început cu descoperirea unui simplu briceag. Un premiu bogat pentru un băiat de zece ani. Îl purta cu el peste tot, arătându -l celorlalţi băieţi de la şcoală. Noaptea îl ascundea, îngrijorat că proprietarii vor veni să bată la uşa mamei sale, cerându-i să returneze ceea ce furase.

Cine găseşte păstrează.

Nimeni nu a venit niciodată.

El a continuat să scotocească ferma, căutând alte comori. Nu a observat când culturile au început să ocupe din ce în ce mai puţin spaţiu. Mama lui a menţionat că vecinii lor se chinuiau să trăiască din fermă, că vremurile erau grele. El

ştia că el şi ea erau săraci, dar întotdeauna îi considerase pe fermierii de alături bogaţi. Cu siguranţă, cineva care avea atâta pământ şi o jumătate de duzină de tractoare uriaşe trebuie să fie bogat?

În cele din urmă, vecinii au deschis un magazin agricol, punând un panou mare la şosea şi vânzând produse locale trecătorilor. Apoi au adăugat dovleci de Halloween şi brazi de Crăciun. Din ce în ce mai mulţi oameni s-au oprit, pe măsură ce îşi extindeau distracţiile sezoniere pentru copii.

Scott era în liceu când au început pădurea bântuită de Halloween. În primul an a rămas la periferie, urmărind cum actorii ieşeau din pădure pentru a speria clienţii. Curând s-a alăturat, cumpărându-şi propriul sânge fals şi piese de costum, şi s-a amestecat cu personalul. Aceştia nu îi puneau niciodată la îndoială prezenţa, ba chiar de multe ori îi complimentau machiajul.

Să te ascunzi şi să sperii familiile era o senzaţie uluitoare. Producţiile deveneau din ce în ce mai mari şi mai bune. Cadavre atârnate de copaci, cadavre în morminte puţin adânci, un azil de nebuni în hambarul din nord. Lui Scott îi plăcea. În fiecare an privea şi spiona cum vecinii săi se pregăteau pentru scenele înfricoşătoare din acel sezon.

Visa să facă mai mult.

Sânge adevărat. Cadavre reale. Să şocheze spectatorii.

Furia lui fusese alimentată de bărbaţii care se folosiseră de mama lui şi o lăsaseră distrusă. Mason Callahan a fost tipic. Mama lui îi povestea cum o suna sau o scotea la masă în timp ce el era la şcoală. Mason a jurat că îşi va părăsi soţia şi fiul şi va face din familia lor una nouă. Mama lui a fost în culmea fericirii.

Scott era convins că găsise bărbatul potrivit.

Până în ziua în care Mason îi spusese că nu se mai întoarce.

Îşi ţinea pălăria de cowboy în ambele mâini, răsucind-o în faţa lui, iar Scott a ştiut instinctiv că poliţistul avea ceva rău să îi spună. Îl luase fără să intre în casă, ca de obicei. Mama lui îi spusese să îl roage pe Mason să rămână la cină. „El tot promite că o va face", îi spusese ea. „ Trebuie să -şi respecte promisiunea."

Bărbatul îl dusese la o sală de jocuri locală, îi cumpărase un suc şi îl rugase să stea de vorbă.

Scott ştia că era ceva serios.

„Părăsesc organizaţia Cops 4 Kidz", a spus el. „ Voi continua să ajut la sediul central, dar nu voi mai merge la casele copiilor." Mason l-a privit în ochi, iar Scott a ştiut că minte.

„Nu vrei să ne mai vizitezi", a spus Scott.

„Nu e vorba de asta. Am o familie, iar soţia mea simte că nu mă vede niciodată şi are dreptate. Lucrez douăsprezece ore pe zi şi apoi îmi petrec zilele libere totfăcând lucruri pentru slujba mea. Trebuie să fac o schimbare."

„Ai spus că vei sta toate cele şase luni."

„Am făcut-o şi mă omoară să revin asupra cuvântului meu, dar soţia mea va divorţa de mine dacă nu petrec mai mult timp acasă. " A existat o forţare uşoară în tonul lui. Minţise. Scott ştia că îi spusese mamei sale că vrea să-şi părăsească familia pentru a locui cu ei doi. Trebuie să se fi speriat.

Sau poate că nu-l plăcea pe Scott.

Mama lui ar fi fost distrusă. Deja vorbise cu Scott despre cum ar putea merge toţi trei cu cortul împreună şi cum ar putea organiza o nuntă la plajă.

Cum îndrăznea să-i facă asta mamei sale?

Mason era la fel ca toţi ceilalţi. Îşi întoarse privirea când Mason îl lăsă acasă. Nu voia să-l lase pe poliţistul ăla tâmpit să-l vadă plângând.

Nu l-a mai văzut pe Mason până la prima şedinţă de consiliu a lui Scott, Cops 4 Kidz. Aproape că vomitase când îşi strânseseră mâinile, dar Mason nul recunoscuse după atâţia ani. Scott îşi schimbase numele de familie după facultate, dorind să se distanţeze de un tată pe care nu-l cunoscuse niciodată.

Studiase marketing şi management în facultate. Când a văzut postul vacant de director la organizaţia de voluntariat, a sărit pe el. Atracţia postului care îl punea într-o poziţie superioară faţă de tone de poliţişti era puternică. Grupul fusese o sursă de frustrare pentru el şi mama sa timp de ani de zile. Salariul era ridicol, dar lui nu-i păsa.

La o şedinţă a consiliului de administraţie, când a ascultat cum doi dintre ceilalţi membri îl hărţuiau în glumă pe Mason Callahan în legătură cu noua femeie din viaţa lui, Scott a înţeles că relaţia era serioasă. Callahan părea relaxat şi fericit, în loc să fie ca de obicei.

Scott trebuia să strivească acea fericire. Callahan nu o merita.

Nici ceilalţi bărbaţi care se jucaseră cu sănătatea mentală şi emoţională a mamei lui. Nu aveau dreptul la bucurie.

Un plan se formase în mintea lui.

Întâlnise nume şi feţe din trecutul său în noua sa poziţie.

Le ştia adresele... le cunoştea profilurile.

Erau pregătiţi pentru ca el să răzbune durerea pe care i-o provocaseră mamei sale.

Şi-a creat un obiectiv şi a schiţat un calendar. Ştia de la cursurile sale de

afaceri că orice obiectiv are nevoie de un plan de acţiune şi apoi de un termen limită pentru a măsura succesul. A ales Halloween pentru termenul limită, apreciind legătura cu pasiunea sa pentru groază.

Prima sa încercare eşuase.

Fusese ciudat de dezamăgitoare după lunile de pregătire şi după emoţia intensă care începuse când îşi apăsase pistolul paralizant împotriva gâtului lui Vance Weldon. Această senzaţie l-a urmărit până a doua zi, când s-a uitat la ştiri şi nu s-a menţionat nimic despre sinuciderea înfiorătoare a unui agent FBI. A răscolit internetul în căutarea unei confirmări. În schimb, rămăsese fără nimic. Ca şi cum nu s-ar fi întâmplat niciodată. Privind în urmă, şi-a dat seama că o făcuse prea perfect. A înscenat o sinucidere şi toată lumea a crezut-o. Poliţiştii, paramedicii şi medicul legist. Niciun ziar, nicio televiziune, nicio menţiune nicăieri.

A corectat asta a doua oară.

Seara aceasta avea să fie finalul său. Ultimul om de pe lista sa va fi bifat. Şi o va face într-un stil care îi va face pe oameni să vorbească ani de zile. Mama lui se putea odihni în pace.

Capitolul 37

„Trezeşte-te!”

„ Trezeşte-te! ”

O senzaţie de răsucire şi arsură în partea superioară a braţului lui Mason l-a făcut să deschidă ochii brusc, în timp ce trupul lui avea spasme de durere. A încercat să se

concentreze pe chipul lui Scott care plutea deasupra lui. Bărbatul era îmbrăcat în negru, inclusiv cu un hanorac negru pe care şi-l pusese peste păr. Faţa lui era singurul lucru palid din cameră. S-a dat înapoi pentru o fracţiune de secundă şi Mason a zărit cuţitul din mâna lui, cu sânge picurând din vârf.

Asta am simţit în braţ.

Un bocanc s-a lovit de coastele lui Mason, iar o ceaţă roşie i-a acoperit vederea în timp ce se lupta să rămână conştient în ciuda durerii.

O mână l-a tras de braţul rănit. „Ridică-te!”

Picioarele lui Mason se chinuiau să ajungă sub el în timp ce Scott trăgea, iar el şi-a dat seama că picioarele îi fuseseră dezlegate. Muşchii lui au refuzat să-l ţină drept şi s-a clătinat într-o parte, aterizând pe un cot.

Ochii i se strânseră de durere.

„Pentru numele lui Dumnezeu! Ridică-te!” Scott l-a tras din nou de braţ.

Mason s-a ridicat şovăielnic, neavând încredere în picioarele lui şi muşcându-şi buzele pentru a-şi stăpâni voma care i se împingea în fundul gâtului.

„Abia merg”, a câraît el printre buzele încleştate. „Picioarele nu funcţionează.”

„Nu mergem departe”, a spus Scott. Şi-a înfipt cuţitul în coastele lui Mason. „Doar în caz că îţi baţi joc de mine.”

„Nu”, a mormăit Mason.

Scott l-a tras spre uşa magaziei mici şi i-a dat drumul la braţ ca să deschidă uşa. Mason s-a chinuit să rămână în picioare. S-a uitat în altă parte când mâna lui Scott s-a multiplicat în patru mâini în timp ce împingea uşa. Multi-viziunea i-a făcut stomacul să i se strângă.

Fuga ieşea din discuţie.

S-a poticnit prin întuneric în timp ce Scott îl conducea cu o mână pe spatele braţului. Mason a pierdut noţiunea direcţiei lor. Au trecut printre brazi şi s-au împiedicat într-un lan de liane de dovleac. Vocile se auzeau din ce în ce mai tare. Voci de copii şi vorbirea ocazională a unui adult. Scott s-a oprit şi ia legat un căluş în jurul gurii. Mason s-a concentrat să respire în jurul pânzei cu gust urât. Sângele îi curgea din nas în gură şi se străduia să îl scuipe. În schimb, un fir constant de salivă îi curgea pe bărbie.

„La pământ”, a şuierat Scott cu o voce stinsă în timp ce s-a aruncat la pământ şi l-a tras pe Mason cu el. Mason s-a răsucit, aterizând pe un umăr, protejându-şi oarecum faţa. A oftat în timp ce încerca să îşi recapete respiraţia, mulţumit momentan că nu mai era în picioare. Zgomotul puternic al unui tractor se deplasa în direcţia lor şi râsetele oamenilor deveneau tot mai puternice.

Plimbarea cu fânul bântuit.

A întors capul, încercând să vadă tractorul care, ştia el, trăgea o remorcă mare căptuşită cu fân. Pădurea era întunecată, luminile tractorului erau stinse pentru a spori atmosfera de Halloween.

„Fă un zgomot şi voi începe să trag. Copiii întâi”, i-a şoptit Scott la ureche.

Mason nu se îndoia de el, dar era incapabil să scoată un sunet. Vibraţiile de la motorul mare zguduiau pământul. Pur şi simplu a rămas nemişcat şi a ascultat cum plimbarea a trecut la douăzeci de metri de ascunzătoarea lor întunecată, lăsându-i din nou în pădurea neagră şi tăcută, şi şi-a amintit de plimbarea întunecată cu fiul său. Câteva minute mai târziu, Mason a auzit strigăte şi ţipete şi a ştiut că plimbarea a intrat într-o hoardă de zombi sau în cimitirul interactiv.

Şi-a scos din minte gândul la fiul său.

Ava. Îşi va da seama că Scott Heuser este omul nostru.

Dar va fi înainte sau după ce va deveni următoarea operă de artă a lui Scott? Scott i-a dat drumul la braţ. „Nu mişca naibii.”

Nu prea am de ales.

Îl auzi pe Scott fugind, frunzele şi crengile scârţâind sub picioarele lui.

Un sunet răguşit de plastic care se freca de plastic venea din direcţia lui.

Mason a ascultat, încordându-şi ochii să vadă în lumina slabă. Scott a înjurat când ceva a făcut un zgomot brusc de pocnitură şi stropire.

Un gust ciudat a plutit prin aer şi i-a atins buzele. Mason a suflat pe nas, încercând să elimine blocajul sângeros. Bucăţi umede au zburat afară şi s-au împrăştiat pe jos.

A inspirat cu grijă pe nas.

Benzină.

***

În ultima lună, Scott rămăsese ocupat. Îşi ascunsese proviziile în ascunzători la ferma de alături. Urmărise cum personalul se pregătea pentru sezonul de Halloween, pregătindu-şi recuzita sângeroasă şi clădirile dărăpănate. Labirintul de porumb fusese plantat mai devreme în an, iar el memorase fiecare întorsătură. Petrecuse ore întregi construindu-şi propriile dispozitive, studiind tutoriale online şi descărcând manuale de instrucţiuni.

Era pregătit.

Urma să fie un Halloween de neuitat.

Acum trebuia să mute ultima piesă în poziţie.

La începutul săptămânii încercase să intre în casa lui Mason, doar pentru a fi dat peste cap de prezenţa unui câine. Un câine foarte gălăgios.

A trebuit să se regrupeze, dar întotdeauna avea un plan de rezervă.

Planul său de rezervă îi salvase fundul acasă la Lucien, dar de îndată ce trăgea, ştia că trebuie să plece.

Se simţise incomplet.

Când FBI-ul îi ceruse ajutorul în ancheta sa, stresul îi crescuse odată cu hotărârea de a-şi termina planul. Trebuia să rămână cu un pas înainte.

Era atât de aproape.

Îşi pierduse răsuflarea când îl văzuse pe Mason coborând din maşină în faţa fermei sale. Renunţase să mai ajungă la bărbat înainte de Halloween, iar apoi bătuse la uşa din faţă a lui Scott ca un cerşetor.

Îşi mai amintea Mason când bătuse ultima dată la acea uşă?

Fusese jalnic de uşor să meargă în spatele lui cu pistolul paralizant. Sentimentul de satisfacţie când îl văzuse pe bărbat căzând la pământ fusese de neegalat.

Acum, ultimul simbol al durerii mamei sale era legat la picioarele lui. Iniţial plănuise ca Lucien Fujioka să fie finalul, dar Mason era clar că aşa trebuia să fie. Fusese livrat de mână la el acasă, lângă locul unde visase să creeze spectacolul final.

Cineva avea grijă de el.

Căruţa de fân bântuit a ieşit din pădure, îndreptându-se înapoi spre magazinul fermei şi spre zona principală pentru a-şi lua următoarea încărcătură de copii. Avea la dispoziţie un sfert de oră până când trecea din nou prin zonă.

Ar fi observat cineva din următoarea plimbare

adăugarea la peisaj?

L-a tras pe detectiv în picioare. „Pe aici.” Mason s-a împiedicat şi şi-a pierdut echilibrul. A întors capul, tuşind şi scuipând.

„Taci naibii din gură”, a şuierat el.

Mason a mormăit ceva în spatele căluşului.

Cei doi s-au zvârcolit prin întuneric. Cunoştea toate căile şi se ferea de micul şopron în care grupul de zombi făcea o recunoaştere după fiecare trecere a cursei cu fân. Ţinta lui era spânzurătoarea, la vreo cincizeci de metri de satul zombi şi după cimitir.

Spânzurătoarea era formată din câteva stâlpi şubrezi cu o jumătate de duzină de cadavre spânzurate. Mai multe cadavre atârnau de copacii din jur. Petrecuse câteva zile consolidând al doilea set de spânzurători. Nimeni nu observase adăugarea de scânduri, cuie sau frânghii.

Acum era capabilă să suporte greutatea unui cadavru adevărat.

Când vor observa?

Gândul că trupul va atârna acolo zile întregi îi dădea un impuls pasului.

Pregătise destule distrageri pentru a-i deruta pe proprietari, participanţi şi anchetatorii pentru o vreme.

Cine va fi norocosul care va da peste marele meu secret?

Un râs izbucni din el şi se strădui să tacă. Lângă el, Mason s-a împiedicat de o rădăcină de copac şi a căzut în genunchi. Detectivul gemu când Scott îi smuci braţul pentru a-l pune din nou în mişcare. Cronologia lor era strânsă.

Încă o sută de metri până la spânzurătoare.

Capitolul 38

Ava s-a întors pe aleea lungă din ţinutul rural Washington. Drumul a durat mult mai mult decât se aşteptase. Un accident blocase autostrada, iar ea stătuse parcă ore întregi în trafic, înaintând încet. Aproape că a ratat aleea. Câteva reflectoare minuscule îi marcau poziţia de-a lungul drumului întunecat şi îngust.

În faţă, o maşină era parcată în faţa casei mari şi albe. Lumini strălucitoare de exterior luminau terenul. Ava a oprit maşina, holbându-se la spatele familiar al vehiculului. A citit plăcuţa de înmatriculare de trei ori, apoi a luat telefonul şi a format numărul lui Mason. Mesagerie vocală.

A sunat la un alt număr. A răspuns Nora Hawes.

„Maşina lui Mason este aici, la reşedinţa Heidi Nickle”, a spus Ava. „Casa pare întunecată înăuntru şi tot nu pot da de el pe telefonul mobil.”

Nora a tras aer în piept. „Trimit întăriri. Aşteaptă-i”

Ava a încheiat convorbirea. Îşi oprise maşina chiar în afara umbrelei de lumină aruncată de lămpile de afară, dar farurile ei arătau direct spre casă. Şi- a oprit maşina, oprind razele care pătrundeau în ferestrele din faţa casei şi a aşteptat.

Verifică-i maşina.

Şi-a scos arma, păstrând un ochi pe casa aflată la cincizeci de metri distanţă şi altul pe maşina lui Mason. A ieşit din umbră şi a intrat direct în fluxul de lumină şi s-a uitat pe geamurile maşinii lui.

Era goală.

A încercat portiera, a găsit-o descuiată şi a apăsat pe butonul de deschidere a portbagajului. Cu doi paşi lungi şi inima zburând, s-a uitat în portbagaj.

Totul e liber.

A închis portbagajul şi uşa maşinii şi s-a întors la maşina ei.

Unde eşti?

Care era legătura cu Heidi Nickle? Cumva, Mason îşi dăduse seama înaintea tuturor şi decisese să facă o vizită.

Blestemat să fii, Mason!

O înjurase şi pe Nora, pentru că îi spusese să păstreze distanţa. Dacă ar fi fost inclus, le-ar fi spus despre pista pe care o urma.

Interiorul maşinii ei era prea liniştit. A lăsat portiera deschisă câţiva centimetri, sperând să audă în orice moment venind întăririle. S-a blocat. *Erau râsete?*

În spatele şi în dreapta casei se ridicau brazi uriaşi. S-a ridicat şi s-a uitat peste acoperişul maşinii, cu privirea îndreptată în acea direcţie.

Mai multe râsete. Câteva ţipete. Dar ţipete fericite.

Pădurea s-a luminat cu o strălucire portocalie cu o fracţiune de secundă înainte ca sunetele exploziilor să ajungă la urechile ei.

A sunat la 911 şi a alergat spre pădurea în flăcări, cu telefonul la la ureche.

***

Energia lui dispăruse, dar Mason a ripostat.

O singură privire la spânzurătoare i-a spus ce avea Scott în minte. În niciun caz nu ar fi dansat la capătul unui ştreang.

Scott ar fi trebuit să-l omoare, să-l tragă pe trepte şi apoi să-i spânzure cadavrul.

Poate că asta e acceptabil în cartea lui Scott.

Nu şi în cea a lui Mason.

S-a zvârcolit şi s-a desprins din strânsoarea braţului lui Scott. Făcu trei paşi clătinându-se departe de spânzurătoare şi Scott îl apucă de gulerul hainei. Capul i-a tresărit pe spate când Scott l-a smuls până la oprire. De două ori, Mason şi-a împins greutatea corpului înainte pentru a rupe strânsoarea, dar a fost în zadar. Nevăzând nicio altă opţiune, Mason a căzut la pământ şi s-a încolăcit cât a putut de bine cu mâinile încă legate la spate. A aşteptat mai multe lovituri în coastele sale rupte.

Un fulger i-a străfulgerat în spatele ochilor când Scott a apăsat pistolul paralizant în carnea lui. Picioarele i-au ieşit în afară în spasme.

„Nu te mai pune cu mine”, a spus Scott. „Pot să-ţi târăsc fundul foarte bine.”

L-a apucat de umeri pe Mason şi l-a târât ultimii şase metri până la spânzurătoare.

***

Cu patru zile în urmă, Scott ataşase un scripete la vârful spânzurătorii. I se păruse mai uşor decât să monteze o rampă. Ştia că nicio victimă nu va urca de bunăvoie scara până la spânzurătoare. Chiar şi cu o armă în spate. Şi-a dat seama că va trebui să folosească pistolul paralizant şi scripetele. Din nou.

A ascuns un ham mic dedesubt, acceptând că nu va fi uşor să tragă un cadavru până la platformă. Odată ce cadavrul era pe platformă, restul ar fi fost simplu. Nu exista nicio trapă. Vinovatul ar fi fost împins de pe platformă, iar căderea ar fi fost suficientă pentru a-i rupe gâtul. Dacă nu ar fi murit din cauza smuciturii frânghiei, atunci s-ar fi strangulat încet până la moarte.

A vrut să repete moartea lui Vince Weldon. Să o facă bine de data asta. A fost cea mai satisfăcătoare crimă, stând în picioare şi privindu-l pe om cum moare încet, chiar dacă nu a fost prea multă fanfară după aceea. Fusese prea precaut, prea blând, prea bun la aranjarea scenei. Cercetase urmele pe care pistolul lui paralizant le lăsa pe un cadavru. Dacă era atent, cel mult două vânătăi mici *puteau* apărea la câteva ore după moarte. Îşi lăsase deoparte pistolul cu electroşocuri pentru loviturile mai vizibile cu bâta de baseball în capul celorlalţi trei bărbaţi. Fără îndoială că asta atrăsese atentia politiei şi a medicului legist.

Cât timp îi va lua cuiva să descopere adevăratul cadavru printre falsuri?

Mason se prăbuşi pe platformă şi Scott îşi şterse fruntea. Chiar şi cu scripete şi harnaşament, fusese un chin să-l ducă pe om până sus. Majoritatea efectelor pistolului paralizant dispăruseră, iar el începuse să se lupte din nou. Îşi pierduse căluşul în lupta de pe scară, dar Scott se bucura că îi legase din nou picioarele înainte de a folosi scripete pentru a-l trage pe spânzurătoare. Trebuia să termine cu asta şi să se întoarcă acasă. Dacă muta maşina lui Mason la fermă, printre toate celelalte maşini, nu-l puteau lega de moartea bărbatului.

Scopul lui ar fi fost atins.

„Locul ăsta o să fie plin de poliţişti în orice moment”, cârâi Mason.

„Da, va fi. Dar nu pentru motivul pe care îl crezi tu. Nu au nicio idee că sunt eu.” Scott a îngenuncheat pe spatele bărbatului şi i-a înfăşurat grosolan ştreangul în jurul gâtului. Mason a încremenit la smulgerea frânghiei şi apoi sa zvârcolit din nou, dându-l jos pe Scott de pe spate. Poliţistul s-a târât spre marginea platformei, căutând o cale de coborâre.

„Dă-i drumul şi sari de pe ea. O să-mi grăbeşti procesul”, a spus Scott amuzat. Ochii lui Mason s-au lărgit când a evaluat distanţa până la sol. „Te-ai răzgândit?”

Scott a verificat ora. Mai avea încă zece minute până când distragerile lui erau puse în mişcare. Dar plimbarea cu fânul ar fi trebuit să ajungă în curând. S-a aşezat pe spate, sprijinindu-se de un stâlp de pe spânzurătoare, luând o clipă pentru a savura frica bărbatului.

Mason i-a întâlnit privirea. „De ce eu?”

Scott s-a încruntat. „Nu-ţi aminteşti?”

„Îmi amintesc de tine. Am pus cap la cap odată ce am stat pe veranda ta. Fusesem desemnat ca mentor al tău, dar a trebuit să o scurtez.”

„Ai abandonat-o pe mama. I-ai făcut tot felul de promisiuni. Voiai să-ţi părăseşti sotia şi să ne ajuti să începem o viată nouă. Dar odată ce ai obtinut ceea ce aveai nevoie de la ea, ai fugit.” Scott a rânjit. „A meritat sexul, Callahan? A meritat să ne distrugi vieţile?”

Mason s-a holbat la el. „Nu i-am făcut nicio promisiune mamei tale. Eram căsătorit.”

„Ştiu. Dar ai făcut-o să creadă că mariajul tău nu însemna nimic pentru tine.”

„Prostii! N-am spus niciodată aşa ceva şi *nu i-am tras-o* niciodată mamei tale. A fost atât de puternică la prima noastră întâlnire, încât am ştiut că nu pot rămâne în acea situaţie. De aceea am plecat. S-a aruncat naibii asupra mea.”

„Nu a făcut-o!” Furia l-a cuprins. *Cum îndrăznea să o conteste pe mama în felul ăsta.*

„Ba a făcut-o! De asta i-ai ţintit pe ceilalţi poliţişti? Pentru că mama ta ia pus pe jar? După ce te-a minţit şi ţi-a spus că ei sunt răspunsul la rugăciunile tale?”

„O meritau! Toţi s-au folosit de ea. Fiecare bărbat a

păcălit-o şi i-a făcut promisiuni şi apoi ne-a abandonat!” *Am tot dreptul să fac asta!*

Mason a scuturat din cap. „Nu-mi place să-ţi spun asta, dar mama ta era o mincinoasă. Asta s-ar fi putut întâmpla cu încă un poliţist sau doi, dar eu sigur nu am făcut făcut-o. Nu i-am dat ocazia. Am plecat de acolo în momentul în care am văzut despre ce era vorba. Te-a *folosit* – te-a ţinut în programul de mentorat pentru a se apropia de poliţişti.”

„Nu ştii despre ce naiba vorbeşti!” a ţipat Scott la poliţistul mincinos.

Mincinoşi! Până la ultimul dintre ei. Cum îndrăznea să dea vina pe mama! „Tu ai făcut asta!”

„Avem un nume pentru femeile ca mama ta – iepuraşi cu insignă.” Mason a rânjit.

Scott s-a răsucit în picioare, gata să-l arunce pe bărbat peste margine. Furia i-a concentrat vederea. „Tu…”

Exploziile i-au întrerupt cuvintele şi pădurea s-a aprins ca un foc de artificii.

Capitolul 39

Ava nu şi-a aşteptat întăririle. Numărase patru explozii venind din pădure. Focul lingea copacii şi strigătele de fericire se transformaseră în ţipete de frică. După ce a raportat incendiul la 911, a trecut în fugă printr-o grădină, printre arbuşti şi copaci, cu un ochi pe flăcările pâlpâitoare care luminau cerul în faţa ei. A intrat în pădurea deasă şi lumina flăcărilor era aproape blocată. A aprins lanterna telefonului şi a îndreptat-o spre sol în timp ce alerga.

Cine ţipă?

O siluetă i-a ieşit în cale, iar ea a tresărit la vederea feţei însângerate.

Un costum de zombi. Bărbatul s-a oprit şi ea a văzut cum o duzină de oameni cu un machiaj asemănător îl ajungeau din urmă. „Ce s-a întâmplat?”, a strigat ea.

„Asta e o scenă?”, a întrebat-o el. „Au adăugat explozii?” Ceilalţi zombi au strigat întrebări similare. „Unde este plimbarea cu fânul?”, a întrebat unul. Tremurau fizic, se uitau peste umeri, atenţia lor mergând într-o sută de direcţii.

Înţelegerea a lovit-o. Dăduse peste un fel de petrecere tematică de Halloween.

„Nu cred că asta trebuia să se întâmple”, a spus primul zombi, gâfâind greu.

„E cineva rănit?” a strigat Ava, fluturându-şi braţele pentru a le atrage atenţia.

„Nu”, au spus mai mulţi zombi. Câţiva dintre ei au arătat spre focul care creştea în depărtare. „Nu ne putem întoarce pe acolo.”

Ava a gesticulat în spatele ei. „Mergeţi în direcţia aia. Acolo e o fermă albă şi poliţia ar trebui să ajungă acolo în orice moment. Camioanele de pompieri, de asemenea.”

„Dar echipa de la cimitir?” a întrebat unul.

„Ce?” A întrebat Ava.

„Cimitirul. Sunt încă o duzină de actori acolo care aşteaptă să sperie plimbarea cu fânul.”

„Încotro?”

Toţi zombii arătau spre foc. Acesta se diminuase după exploziile iniţiale, dar crescuse din nou pe măsură ce se prinsese de brazii uscaţi. Ea a estimat că era la o sută de metri distanţă.

„Mă duc eu”, a spus ea. „Spune poliţiei unde sunt.”

Actorii au luat-o la fugă în direcţia din care venise ea. Primul zombi a făcut o pauză. „Nu ştiţi drumul. Cunosc platoul ăsta pe dinafară şi pe dinăuntru.”

Ea era de acord. „Să mergem.”

S-a întors şi a început să alerge. „Urmează urmele de fân.” Ava l-a urmat şi şi-a dat seama că nu mai avea nevoie de lumina telefonului pentru a vedea printre copaci. Focurile luminau cerul şi se filtrau printre crengi. Era prea departe ca să simtă căldura, dar mirosul fumului era aproape greţos.

Urmele duceau la un luminiş în pădure, iar ea s-a împiedicat când a văzut un cadavru atârnat de un copac. „Iisuse Hristoase.”

Partenerul ei zombie nici măcar nu s-a uitat la cadavru, iar ea a observat că mai erau o jumătate de duzină în copacii din faţă.

A continuat să alerge, scuturându-şi capul. În copilărie urâse casele bântuite şi nici acum nu o atrăgeau. Amenajarea asta i -ar fi dat coşmaruri luni întregi. S-a uitat de aproape la un cadavru în timp ce trecea pe lângă el. Creatorul imitase perfect pielea cenuşie şi expresia facială tristă a morţii.

Un fior i-a urcat pe şira spinării şi a dat peste partenerul ei zombi, care se oprise pe cărare.

„Ce naiba?”, a spus el.

Ea s-a uitat dincolo de el. Două spânzurători false mărgineau traseul. Deasupra uneia, doi bărbaţi se luptau. Scott Heuser l-a lovit pe celălalt bărbat în burtă.

Scott Nickle.

Fiul lui Heidi Nickle este Scott Heuser.

Picioarele i-au tremurat când a făcut legătura. Forţa operativă fusese atât de aproape.

Scott Heuser îi ucisese pe poliţişti.

Celălalt om de acolo de sus avea un şreang în jurul

gâtului şi era pe cale să fie împins de pe platformă.

Mason?

***

Mason lovi orbeşte cu picioarele, fără să-i pese unde aterizau pe corpul lui Scott. Satisfacţia l-a cuprins când a văzut pistolul paralizant sărind de pe marginea platformei. După o pauză lungă, l-a auzit lovind pământul cu o bufnitură. *E o cădere foarte mare.*

A lovit şi a lovit, târându-se în siguranţă în centrul platformei. Îşi înfipse bărbia în piept, încercând să o bage sub şstreang, dar Heuser i-l încolăcise strâns în jurul gâtului. Fără să-şi folosească mâinile, nu se desprindea.

Scott îl înjură şi se zbătu în picioare.

Să-l ducă peste margine.

Mason a atacat cu picioarele, simţind cum aşchii de pe platformă îi alunecau în cămaşă şi pantaloni. Braţul îi pulsa acolo unde Scott îngropase vârful cuţitului. Cuţitul a reapărut în mâna lui Scott, declanşând o nouă rundă de lovituri cu două picioare din partea lui Mason. Transpiraţia îi curgea pe faţă, iar energia îi scăzuse până la a alerga pe vapori. Scott s-a lansat şi a sărit peste picioarele lui Mason. Din cealaltă parte, s-a aruncat în spatele lui Mason şi l-a împins.

Mason a sărit peste platformă, incapabil să oprească elanul lui Scott. Capul îi atârna peste margine şi se uita în jos la pământ şi ace de pin. Încă o împingere i-a făcut corpul să zboare de pe platformă.

A jurat că a auzit-o pe Ava ţipând.

***

Inima ei s-a oprit când el a căzut.

Ţipetele au umplut pădurea. Ţipetele ei.

A sprintat pe lângă zombi şi s-a aruncat asupra lui Mason, apucându-l de talie şi ridicându-l cu toată forţa pentru a nu-i apăsa gâtul. „Ajută-mă!” a ţipat ea la zombi. Mason atârna la capătul frânghiei, dar Ava a observat că cizmele lui loveau pământul desprins. Sângele îi acoperea jumătatea inferioară a feţei, iar privirea lui o ţinea pe a ei. Gura lui se mişca, dar nu scotea niciun sunet. Zombiul a imitat apucarea şi ridicarea ei. Era cu 30 de centimetri mai înalt decât ea şi, din fericire, puternic.

„Ai ceva cu care să tai frânghia?” a oftat ea.

„În buzunarul de la spate”, a spus zombiul. „Grăbeşte-te.”

L-a lăsat să preia greutatea lui Mason şi a căutat în buzunarul lui, găsind un cuţit multifuncţional. L-a deschis şi a tăiat frânghia de deasupra capului lui Mason. Frânghia era nouă şi proaspătă. L-a privit fix în ochi pe Mason în timp ce tăia frânghia sfâşiată. „Rezistă, la naiba!” Ochii lui erau injectaţi cu sânge, faţa lui devenind de un roşu intens.

Dar a păstrat contactul vizual.

Frânghia s-a rupt şi Mason s-a prăbuşit în braţele zombiului, care l-a coborât uşor la pământ, pe o parte. Ava a îngenuncheat lângă cei doi, cu degetele tremurându-i în timp ce se străduia să îi pună ştreangul deasupra capului. „Eşti bine?”, a strigat ea. *„Eşti bine?”*

Maxilarul lui s-a deschis, dar nu a scos niciun sunet. Ea i-a şters sângele de pe nas, iar el şi-a arcuit spatele de durere. „La naaaiba!” a gemut el.

Un nas spart.

Lacrimi de uşurare îi curgeau pe obraji. „E doar nasul tău? Eşti rănit în altă parte?”

„Coastele”, s-a înecat el. I-a întâlnit privirea. „A fost Scott. Opreşte-l.”

„Ştiu. Tocmai mi-am dat seama, dar nu te părăsesc. Nu chiar acum.” I-a şters mai mult sânge de pe faţă, evitându-i nasul, în timp ce zombiul se străduia să taie frânghiile de pe mâinile lui Mason.

„Sunt bine”, a spus el răguşit. „Ia-l pe Scott.” Privirea lui s-a mutat în spatele ei, ochii lui lărgindu-se.

Ea s-a uitat. Scott Heuser a coborât de pe ultima treaptă a scării şi a sprintat în pădure.

Mason s-a uitat din nou la ea. *„Prinde-l!”*

Ea şi-a scos arma din tocul lateral. Mâinile zombiului au îngheţat pe legăturile lui Mason, privirea lui fiind aţintită asupra armei ei. „Sunt agent federal”, i-a spus ea. „Poţi să-l scoţi de aici?”

„Da. Aici.” El a scos o lanternă din pantalonii lui cargo. „S-a îndreptat în direcţia labirintului de porumb.”

Ea a luat lanterna şi l-a sărutat uşor pe Mason pe buzele lui însângerate. „Mă voi întoarce.” Ea şi-a şters lacrimile de pe obraji.

„Ştiu.”

A fugit după Scott.

Capitolul 40

Scott alerga în zig zag prin pădure, înjurând în sinea lui. Reuşise să-l arunce pe Mason de pe platformă, dar frânghia fusese prea lungă. Picioarele poliţistului atinseseră pământul. Ar fi putut fi strangulat încet dacă acei oameni nu ar fi apărut

şi nu l-ar fi tăiat imediat.

Ava McLane. Cu câteva zile în urmă, agentul FBI se aşezase în biroul lui şi îl interogase calm. În acel moment îşi dăduse seama că laţul începea să se strângă, dar crezuse că va avea timp să termine. Acum apăruse ea şi ruinase totul.

Nu chiar totul. La dreapta şi în faţa lui, incendiile făceau ravagii prin pădurea uscată şi începeau în labirintul de porumb. Auzea strigătele oamenilor care se chinuiau să găsească ieşirea din labirint pe măsură ce flăcările se apropiau. Urmărise cum proprietarii plănuiseră şi plantaseră labirintul, tunzându-l pentru a crea o provocare.

Cunoştea fiecare centimetru.

În spatele lui se auzea zgomotul paşilor de alergare şi el a aruncat o privire înapoi. O lanternă săltărea în întuneric în spatele lui, câştigând teren.

Agentul FBI?

S-a ferit în labirint. *Încearcă să găseşti o cale de ieşire din acesta.*

***

În faţă l-a văzut pe Scott coborând pe o cărare întunecată printre tulpinile înalte de porumb.

Nuuuu.

S-a oprit la marginea porumbului. Oamenii strigau din interior şi focul ardea agresiv într-un cadran al câmpului.

Lasă-l să plece. E prea periculos.

În apropiere, o femeie ţipa de durere. Ava s-a năpustit în porumb şi s-a întâlnit cu femeia care se strângea de braţ, cu doi adolescenţi în spatele ei, unul dintre ei purtând o lanternă.

„M-a înjunghiat!”, a ţipat ea la Ava. Ava s-a oprit să se uite la rana care picura; era lungă, dar puţin adâncă.

„Du-o pe mama ta la maşinile de pompieri. Nu vă întoarceţi în labirintul de porumb”, le-a spus ea celor doi adolescenţi. Feţele lor erau albe de groază. „O să fie bine.”

„Ce se întâmplă?”, a şoptit fata, ţinându-se de braţul fratelui ei. „Ce a
declanşat incendiul?”

„A explodat ceva”, a spus băiatul, cu un braţ sprijinindu-şi mama.

„Rămâneţi împreună”, i-a ordonat Ava. „Continuaţi să vă îndepărtaţi de focuri.”

Strigătul furios al unui bărbat a venit din labirintul de porumb, iar ea a auzit geamătul unui copilaş îngrozit. Ava şi-a îndreptat lanterna pe cărarea întunecată.

Nu pot să plec.

„Plecaţi”, a spus ea familiei. „Am de gând să scot mai mulţi oameni afară.”

Familia a plecat mai departe, iar Ava a alergat pe cărarea plină de pământ. Porumbul se înălţa deasupra capului ei. Nu erau tulpinile de porumb verzi şi proaspete pe care le văzuse de pe autostradă când trecea pe lângă lanurile de porumb în timpul verii. Erau tulpini de porumb rumenite, putrezite, mirosind a rugină şi inducând claustrofobie. Tulpinile nu păreau înalte din pădure. Acum păreau de două ori înălţimea ei. A urmărit strigătele copilului.

La un colţ, l-a găsit pe Scott Heuser faţă în faţă cu un buldog de tată care avea un copil de cinci ani care se ascundea la câţiva metri în spatele lui. Tatăl avea pumnii ridicaţi, provocându-l pe Scott, care se ghemuise în cale cu cuţitul său. Tatăl a făcut un pas şi a îndreptat un şut puternic în mâna cuţitului lui Scott. Scott a sărit înapoi. Era între Ava

şi tată şi copil; ea nu avea o ţintă sigură.

„Aruncă cuţitul!” a strigat ea. Avea picioarele înfipte în pământ şi arma pregătită, dar o ţinea îndreptată departe de cei trei. Şi-a îndreptat lanterna direct spre ceafa lui Scott.

Scott s-a uitat în spatele lui, clipind în lumina puternică. A rânjit şi a sărit într-o parte, direct în lanurile de porumb. Ea l-a urmat, folosindu-şi mâna de lanternă pentru a împinge tulpinile dese din drum. Frunzele putrezite au plesnit-o peste faţă, iar murdăria i-a intrat în gură, lăsându-i pietriş între dinţi. Lanterna ei era inutilă în timp ce se lupta să găsească locuri pentru picioarele ei. Îl auzea pe Scott la câţiva metri în faţa ei, înjurând şi împiedicându-se prin porumb. El a scos un oftat şi paşii lui s-au accelerat când ea l-a auzit ieşind din porumb şi intrând pe o cărare labirintică. Ava a împins mai tare şi a ieşit din porumb o secundă mai târziu. Fumul umplea cărarea şi cerul strălucea intens la dreapta ei. Flăcările pâlpâiau în porumbul putred. Ţipetele şi strigătele scăzuseră, iar ea se ruga să fie din cauză că oamenii îşi găsiseră calea de ieşire din labirint.

S-a uitat în dreapta şi în stânga ei, fără să-l vadă pe Scott. A urmat încet calea spre stânga, presupunând că el se va îndepărta de foc. A ţinut lanterna în mâna stângă şi arma în mâna dreaptă în timp ce flutura lumina peste tulpinile de porumb de lângă ea. Sirenele maşinilor de pompieri răsunau peste ţipetele copiilor speriaţi, iar ea le-a salutat.

Mason?

Îl scoase definitiv din gândurile ei, încrezătoare că era pe mâini bune şi că rănile lui nu păreau să îi pună viaţa în pericol. Zombiul avea să primească un mare mulţumesc din partea amândurora.

Cizmele ei nu făceau niciun zgomot în timp ce sirenele se înmulţeau. Tuşea din cauza fumului şi îşi dorea să aibă o

mână în plus pentru a-şi ţine gulerul cămăşii peste nas şi gură. Fumul se îngroşa.

Trebuie să ies afară. Lasă-l pe Scott să plece pentru moment.

Fiecare fibră a corpului ei se străduia să accepte decizia, dar nu voia să- l lase să plece.

Sunt atât de aproape.

S-a oprit în drum, străduindu-se să audă dincolo de sirene, ascultând paşi sau tulpini rupte sau frunze foşnind.

Nimic.

Un nor de fum i-a înghiţit cărarea şi alarma a străbătut-o. *Încotro e ieşirea?* A mers mai departe, busola ei internă spunându-i că se îndreaptă spre marginea labirintului şi departe de incendii. Noi strigăte îndepărtate îi ajungeau la urechi, dar erau comenzi şi ordine. Pompieri.

S-a aplecat, căutând aer mai curat, şi a inspirat adânc. O criză de tuse a cuprins-o, plămânii ei protestând împotriva cantităţii de rahat pe care o respirase. A făcut o pauză şi s-a ghemuit pentru o clipă unde aerul era mai bun.

Armă sau lanternă? Una trebuia să fie pusă deoparte, ca să-şi poată acoperi nasul. Cu reticenţă, şi-a pus arma în toc, nedorind să meargă orbeşte în întuneric. Şi-a tras gulerul cămăşii peste jumătatea inferioară a feţei şi a înaintat printr-o spărtură în fum. Ochii îi ardeau de la cenuşă.

Un braţ i-a înconjurat brutal gâtul şi a împins-o înapoi înspre un corp masculin, capul ei lovindu-se de pieptul acestuia. Lanterna ei a alunecat pe pământ şi s-a oprit, strălucindu-i în ochi.

Scott.

Un cuţit i-a trecut prin faţa ochilor, o sclipire arzătoare de metal în întuneric, iar ea nu s-a oprit să se gândească. Antrenamentul ei a preluat controlul şi corpul ei a reacţionat.

Într-o singură mişcare rapidă, s-a răsucit într-o parte şi şi-a înfipt cotul în traheea lui şi călcâiul în rotula lui. O pocnitură surdă s-a auzit când cotul ei s-a conectat. Braţul i s-a slăbit şi a făcut câţiva paşi înapoi, aplecându-se în timp ce se lupta cu durerea din gât.

Ea îl înfruntă, cu arma scoasă şi îndreptată spre centrul masei. „Nu. Mişca.” Inima îi zvâcnea în timp ce îl privea pe bărbatul care omorâse poliţişti şi aproape îl spânzurase pe Mason, cu lanterna căzută şi fumul aruncând umbre ciudate pe faţa lui. Ura o străbătea, dar îşi ţinea degetul pe trăgaci sub control. Una dintre mâinile lui a căutat gâtul, ca şi cum ar fi putut smulge durerea pe care i-o provocase.

„Du-te dracului.” I-a întâlnit ochii şi s-a lansat spre ea, cu cuţitul din mâna lui în faţă.

Ea a tras. Şi a continuat să tragă.

Surpriza i-a luminat faţa, dar împuşcăturile nu l-au oprit. El a plonjat înainte în timp ce ea se dădea înapoi, degetul ei apăsând pe trăgaci iar şi iar.

El s-a oprit, legănându-se în fum, şi pentru o fracţiune de secundă ea a crezut că era nemuritor.

Cum de mai este în viaţă?

El a căzut.

Ava stătea în fum, cu arma încă îndreptată spre trupul lui imobil, aşteptându-se ca el să sară în sus, cu faţa transformată în cea a unei creaturi a strigoilor. Ea nu se putea mişca. Gâfâitul ei răsuna în tulpinile de porumb şi se întreba dacă trupul ei va fi găsit lângă cel al lui Scott, mort din cauza inhalării de fum. Şi-a pus arma în toc, dorind să stea pur şi simplu în pământ şi să aştepte să fie găsită.

Vocile se apropiau, strigând ordine. Picioarele i-au cedat

şi ea s-a aşezat. ***

Împuşcăturile au răsunat peste sirenele maşinilor de pompieri şi inima lui Mason s-a oprit.

Mason a respins mâinile medicului de urgenţă. Era capabil să îşi ţină singur masca de oxigen. Vocea îi dispăruse, iar gâtul părea că i se umflă cu fiecare minut, dar căile respiratorii erau libere. Trauma părea să se limiteze la cutia vocală şi la partea stângă a mandibulei. Paramedicul îi curăţase faţa însângerată şi îi bandajase rana înjunghiată din braţ, apoi îi ordonase lui Mason să îl alerteze în secunda în care avea probleme cu respiraţia. Mason făcuse o grimasă, imaginându-şi paramedicul deschizându-i o nouă cale respiratorie prin gât.

Zombiul îl târâse afară din pădure şi înapoi pe aleea lui Scott Heuser, unde sosiseră camioane de pompieri şi maşini de poliţie. Bănuia că-şi rupsese un picior în cădere, dar nu-i păsa. Acum voia să o vadă pe Ava ieşind din pădure. O femeie sângerândă cu doi adolescenţi ieşise din pădure, spunând că un nebun cu un cuţit din labirintul de porumb îi tăiase braţul şi că fusese urmat de o femeie cu o armă.

Fiecare celulă din interiorul lui Mason îi poruncea să fugă şi să o găsească.

În schimb, stătea şi sugea oxigen, ştiind că abia putea să meargă şi îngrijorat că i se vor închide căile respiratorii.

Zombi-ul util le dăduse poliţiştilor din Washington County o descriere a lui Scott Heuser şi le spusese că Ava fusese în pădure, îndreptându-se spre labirintul de porumb. Au înaintat cu precauţie, ştiind că un coleg ofiţer era înăuntru.

Undeva.

Ava a tras focurile de armă?

Nu credea că Scott avea o altă armă în afară de cuţit. Dacă ar fi avut o armă, ar fi folosit-o asupra lui Mason.

Mason se holba la copacii întunecaţi ai pădurii. Fumul plutea în jurul lor; lumina focurilor din spate arunca o strălucire portocalie din interior. Zombii asortaţi şi actori cu răni traumatice false mişunau în jurul aleii. Era un decor pentru un film de groază. Îşi mototoli frica pentru Ava într-o minge şi o strânse cu putere, interzicându-i să pună stăpânire pe gândurile lui. Ea era dură. Avea experienţă.

Se va întoarce.

Doi pompieri se mişcau în umbra de la marginea pădurii, cu un zombi mic între ei.

Zombiul lui.

S-a ridicat în picioare, scăpându-i masca, iar paramedicul a încercat imediat să-l aşeze la loc. Mason a gesticulat şi s-a lovit de mâinile lui, îndepărtându-l, şi a luat-o la fugă. Durerea îi ţâşnea din picioare cu fiecare pas şi era redus la şchiopătat. Ea l-a zărit şi a alergat înainte, şocul crescând pe faţa ei în timp ce se concentra pe gâtul lui.

„O, Doamne”, a început ea. „Uită-te la…”

El a prins-o şi a tras-o aproape, înăbuşindu-i vocea în cămaşa lui. A încercat să o întrebe dacă e bine, dar din gura ei au ieşit doar grohăituri. A făcut un pas înapoi, mâinile lui apucându-i umerii în timp ce o studia din cap până în picioare. Cenuşa prăfuită îi acoperea părul negru şi sângele îi picura dintr-o tăietură subţire pe obraz.

Îngrijorarea îi umplu chipul când se întinse să îi atingă gâtul, apoi se opri, cu teamă în ochi. „Arăţi ca… ca nu ştiu ce. Cineva care a fost strangulat şi pocnit în nas, cred.”

El a chicotit, un sunet plin de salivă care a făcut-o să

clipească rapid.

„Eşti bine?”, a întrebat ea ezitantă.

El a dat din cap, dorind să îşi exprime fericirea că ea era nevătămată.

„Poţi să vorbeşti?”

El a scuturat din cap în timp ce uşurarea îl copleşea.

„Scott este mort”, a spus ea cu o voce plată. „A înjunghiat o femeie şi a încercat să mă înjunghie pe mine.” Privirea ei a căzut şi el a tras-o din nou aproape, dorindu-şi să o poată alina cu cuvinte, dar ştiind că ea îi va citi sentimentele în atingerea lui. S-a mulţumit să-i mângâie părul şi spatele.

Lumea putea continua să ardă. Lui nu-i mai păsa.

Capitolul 41

Cinci zile mai târziu

Vecinul său de peste drum monta luminiţe de Crăciun, căprioare false şi un Moş Crăciun gonflabil. Mason îl privea prin fereastra din faţă şi simţea o dorinţă subtilă de a ţine pasul cu Joneses. Luminile puteau aştepta. La naiba, poate că va angaja pe cineva să le facă anul acesta. Gândul de a urca o scară cu un os rupt la picior nu-l atrăgea deloc. Se descurcase cu o atelă şi o pereche de cârje pe care refuzase să le mai folosească după primele două ore – îl împingeau pe coastele rupte. Nasul şi gâtul îi luaseră tot felul de culori vibrante, cu un nivel impresionant de umflături în primele câteva zile. Acum ţesuturile sale erau în principal galbene şi

maro, iar umflăturile aproape dispăruseră.

Se întreba dacă vocea lui va mai suna vreodată la fel. Era aspră şi răguşită. Doctorul îi spusese că ar putea dura luni de zile până să revină la normal. Sau să nu revină niciodată la normal.

Ava glumea spunând că vocile lor identice erau un semn că erau meniţi să fie împreună, dar Mason nu era de acord. Vocea ei gravă era sexy şi bluesy; vocea lui era de personaj negativ din filmele de groază.

O maşină a intrat pe aleea lui şi Zander Wells a coborât. Paşii Avei răsunau pe scara de lemn din spatele lui, iar unghiile lui Bingo anunţau că era chiar lângă ea.

Sunete bune de casă.

Crăciunul trecut, Ava fusese într-o cameră de spital, cu umărul afectat permanent de o împuşcătură. Crăciunul ăsta avea să fie fără drame, spera el. Jayne părea să se fi acomodat în noul ei centru de reabilitare din Costa Rica. Ava era prudent optimistă. Vedea asta pe chipul ei şi o auzea în tonul ei. Spera că cinci mii de kilometri erau o distanţă suficientă pentru a menţine drama lui Jayne la un nivel minim. O nouă dramă apăruse sub forma unei persoane care pretindea că este tatăl Avei. Deocamdată Ava era mulţumită să îl ţină la distanţă. David insistase pentru un test ADN; Ava nu se grăbea. Încă nu acceptase că ar putea avea doi fraţi vitregi.

Mason nu avea de gând să o preseze.

Cunoaşterea adevărului nu ar fi schimbat cine era ea.

Bingo s-a lipit de piciorul lui, iar mâna Avei a alunecat în a lui în timp ce îl privea pe Zander venind pe alee. „A spus că are mai multe veşti despre Scott Heuser.”

Lui Mason nu-i păsa să mai audă vreodată numele

directorului. „Nu pot să cred că l-am admirat pe tipul ăla.”

Ava nu a spus nimic. Discutaseră până la capăt subiectul Scott. Ucigaş. Psihopat. Fiul unei mame nebune. Bun director de program. Se adăugase la un profil care îl făcuse pe agentul special Euzent să rămână în oraş două zile în plus pentru a diseca trecutul criminalului.

Noaptea de Halloween bântuia visele lui Mason. Senzaţia de cădere. Frânghia în jurul gâtului său. Mâinile lui nefolositoare în spatele lui. Ţipătul Avei. Ochii lui Scott.

Uneori era Scott, în vârstă de paisprezece ani, cel care îl împingea de pe platformă.

Uneori picioarele lui nu atingeau niciodată pământul.

Uneori Ava îl găsea spânzurat ore mai târziu.

I-a strâns mâna, simţind cum palmele încep să îi transpire, şi s-a îndreptat şchiopătând spre uşa din faţă înainte ca Zander să poată suna la sonerie.

Un val de aer proaspăt de afară a intrat cu agentul FBI, iar el arăta epuizat după o săptămână istovitoare de investigaţii şi curăţenie. Ava îşi luase liber toată săptămâna, deoarece împuşcăturile ei fuseseră revizuite, dar ASAC Duncan o asigurase în privat de un rezultat pozitiv. Victima care fusese înjunghiată cu câteva minute înainte ca ea să-l împuşte pe Scott depusese o mărturie clară cu privire la ameninţarea pe care o reprezenta Scott.

Ava i-a adus lui Zander o ceaşcă de cafea şi au luat loc lângă soba de lemne. Bingo şi-a pus capul pe genunchiul lui Zander, holbându-se la agent până când a primit o frecţie pe cap.

„Am găsit-o pe Heidi Nickle”, a spus Zander cu o privire sumbră. „Nu v-am spus despre descoperirea iniţială de acum două zile pentru că v oiam confirmarea de la medicul legist.”

„El a ucis-o”, a spus Ava categoric.

„Am găsit rămăşiţe îngropate într-o magazie din apropierea casei. Unul dintre anchetatori a pus la îndoială nişte pavele ciudate care fuseseră aşezate într-un dreptunghi în colţul şopronului. Păreau să nu servească la nimic şi am adus un câine pentru cadavre pentru a vedea dacă avea rost să săpăm sub ele. Euzent teoretizase că Scott a ucis-o şi i-a îngropat cadavrul undeva în apropierea proprietăţii, pentru că nu am găsit nicio înregistrare recentă a ei. Era ca şi cum ar fi dispărut."

„Şopronul avea două ferestre înguste şi înalte? Iar restul podelei era de pământ?", a întrebat Mason.

„Da. Am găsit acolo şi câteva bâte de baseball cu sânge pe ele. Le vom analiza".

Am împărţit o cameră cu un cadavru?

„Era într-un mormânt puţin adânc, sub pavele. Am acoperit restul proprietăţii cu câinele, dar nu am găsit nimic altceva."

Aş fi putut ajunge şi eu sub pavele.

„Ce a spus medicul legist?", a întrebat Ava.

„Pe baza fişelor dentare, este ea. Avea o fractură uriaşă de la o lovitură la craniu şi hioidul era rupt. Dr. Rutledge suspectează că lovitura la cap a fost prima şi apoi Scott a strangulat-o."

„Şi a continuat să trăiască în casa ei ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat", a adăugat Mason.

Bolnav.

„Unul dintre dulapurile din dormitor era plin de hainele ei. Iar baia ataşată avea încă produsele de igienă ale unei femei."

„Mă întreb când a ucis-o." Ava a scos un oftat adânc. „Părea atât de normal. L-am plăcut cu adevărat când l-am intervievat."

„Acesta este consensul general. Era un maestru în a-şi ascunde cealaltă latură.”

„Ce l-a împins să îi vizeze pe poliţişti?”, a întrebat Ava. „De ce acum?”

„Euzent teoretizează că Regina Zuch ar fi putut declanşa o anumită furie în el.”

„Mama lui Micah?”

„Da, Scott a fost mentorul lui Micah timp de un an întreg, iar Regina recunoaşte că l-a urmărit destul de mult. Cred că poziţia lui de director a atraso la fel de mult ca o uniformă.”

„Este cu cel puţin zece sau cincisprezece ani mai în vârstă decât el”, s-a bâlbâit Ava. Mason i-a dat un cot.

„Noi suntem diferiţi”, a argumentat ea.

Mason s-a îndreptat. „Scott nu credea că mama lui mă urmărea. A spus că am zdrobit-o cu minciunile şi comportamentul meu. Poate că nu a vrut să creadă că mama lui a fost ca Regina.”

„Ce face Micah acum?” a întrebat Ava.

„I-am dat drumul la mama lui. A mărturisit că îl urmărea pe Scott Heuser de mult timp, chiar urmărindu-l pe coastă când Scott l-a luat la ţintă pe Denny Schefte. Era un pic obsedat de director. Regina spune că el ar trebui să ia medicamente pentru TOC, dar bănuieşte că le aruncă. Cred că asta a zguduit- o suficient de tare încât să reevalueze de cât ajutor are nevoie fiul ei.”

„S-a terminat acum”, a spus Zander. „Probabil că nu vom şti niciodată ce s-a întâmplat în creierul lui, dar Euzent va face tot posibilul să afle.”

Mason nu se îndoia de asta.

„De asemenea, am găsit mai multe măşti horror şi un deget de silicon cu amprenta feţei fericite la Scott acasă. Tot

ce trebuia să facă era să-şi atingă nasul cu el pentru a capta nişte uleiuri şi să-l apese acolo unde voia să lase amprenta.”

„A plănuit mai multe victime?” a întrebat Ava.

„Bună întrebare. Niciun alt mentor nu lucrase cu el, dar l-a ucis pe Vance Weldon dintr-un motiv oarecare. Bănuiesc că mama lui s-a cuplat cu Weldon printr-un alt element al Cops 4 Kidz şi soţia lui Weldon nu ştia despre asta.” Zander i-a întâlnit privirea lui Mason. „Ai avut noroc că frânghia era cu un centimetru prea lungă.”

„Spune-mi despre asta.”

„Era o frânghie nou-nouţă. Am citit undeva că călăii experimentaţi ar folosi o frânghie veche, bine condiţionată, pentru că nu se întinde. Frânghiile noi se întind.”

Mason a tresărit. Nu intenţionase ca Zander să îi povestească *la propriu* despre asta.

„Poţi veni la cina de Ziua Recunoştinţei?” Ava a schimbat subiectul. „Sunt nerăbdătoare să gătesc în noua mea bucătărie şi ne-ar plăcea să te avem.”

Un mic zâmbet i-a traversat faţa agentului. „Aş fi onorat.”

„Bine. Vine şi vecina mea, Cheryl”. Ea a făcut o pauză. „Nu încerc să vă cuplez. Amândoi se întâmplă să fiţi doi dintre oamenii noştri preferaţi. Nici o presiune.”

Zâmbetul a dispărut puţin. „Nicio presiune. Abia aştept să o cunosc.” Zander s-a ridicat. „Trebuie să plec.”

***

Ava a privit maşina lui Zander ieşind de pe aleea lor şi s-a întrebat dacă nu cumva a forţat prea tare. „L-am speriat?” a întrebat ea.

„Are nevoie de o mică scuturare”, a spus Mason. „E prea încetăţenit în obiceiurile lui.” Ea i-a aruncat o privire în lateral.

„Sunt dovada”, a declarat Mason. „Scuturarea e bună. Doar că nu o apreciezi până nu se termină.

„Mă bucur că o apreciezi acum”, a spus ea.

„O fac. Sunt uimit de cât de prost am fost. M-am aşezat în fotoliul meu şi am fost mulţumit să las viaţa să treacă pe lângă mine. Ai apărut tu şi m-ai aruncat în apa curgătoare.” I-a luat mâinile şi a pus-o cu faţa la el. „Acum, când avem nunta asta?”

Ea a înghiţit greu, clipind sub intensitatea privirii lui maronii. „Nu ştiu.”

„De ce nu ştii?”

„Tu alegi”, a replicat ea, incapabilă să răspundă la întrebarea lui.

El a tăcut o clipă, privirea lui cercetând-o pe a ei. „E ceva între noi care te opreşte. Este diferenţa de vârstă?”

„Nu! Ţi-am spus de zeci de ori că nu-mi pasă de vârsta noastră.” *Adevăr.*

„Atunci ce este? ”

„Vrei copii?” a spus ea. Buzele ei s-au strâns într-o linie strânsă. Ea a spus-o. Singura mică piesă anormală care nu-şi găsea locul potrivit în puzzle- ul vieţii lor era acum la vedere. Atârna între ei, grea şi densă. Un punct de cotitură.

Mason făcu o jumătate de pas înapoi. „Crezi?” Sprâncenele lui s-au încruntat. Ea s-a simţit crudă şi expusă sub privirea lui.

„Nu ştiu”, a şoptit ea în timp ce creierul ei trecea în viteza a cincea şi temerile îi ieşeau din limbă. „Ai spus că ai terminat cu copiii şi mi-e teamă că slăbiciunile lui Jayne vor fi transmise copilului meu, şi nu ştiu dacă sunt făcută să fiu

mamă, şi dacă unul dintre noi moare la locul de muncă şi…”

El a tras-o aproape, înfăşurându-şi braţele în jurul ei şi presându-şi faţa în părul ei. „Vreau orice vrei tu. Uită ce am spus în trecut. Tot ce contează este să mergem înainte împreună. Avem o viaţă la dispoziţie să ne dăm seama de asta.”

Aproape că te-am pierdut.

Ea s-a îngropat în pieptul lui. „Dar nu ştiu ce vreau şi nu e corect faţă de tine…”

„Ştiu ce e corect”, a spus el. „Mi-ar plăcea să împărţim un copil care să fie un amestec din mine şi din tine, dar cred, de asemenea, că putem fi fericiţi dacă suntem doar noi doi. Nu trebuie să ne hotărâm chiar în acest moment. Este ceva ce trebuie să explorăm împreună.

Ea s-a tras înapoi, studiindu-i ochii căprui pentru sinceritate. Adevărul pur a privit-o înapoi.

„După ce ne căsătorim.” El a ridicat o sprânceană la ea. Îi era datoare să ia o decizie cu privire la nuntă.

Deciziile privind copiii puteau aştepta; aveau să găsească răspunsul împreună.

Povara tăcută i s-a ridicat de pe umeri, iar îndoielile ei au dispărut. Viziunea ei s-a umplut cu o imagine clară ca un cristal a celor doi făcând schimb de jurăminte. „Vreau o nuntă de vară la vinărie.” Nu putea vorbi suficient de repede. „Ştiu că e mai departe, dar vreau să văd cerul albastru şi să miros flori proaspete… şi soarele să strălucească peste noi în timp ce ne rostim jurămintele.”

Faţa lui s-a luminat. „S-a făcut. Sună perfect.” Mulţumirea i-a umplut inima.

Nu mai putea aştepta.